

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

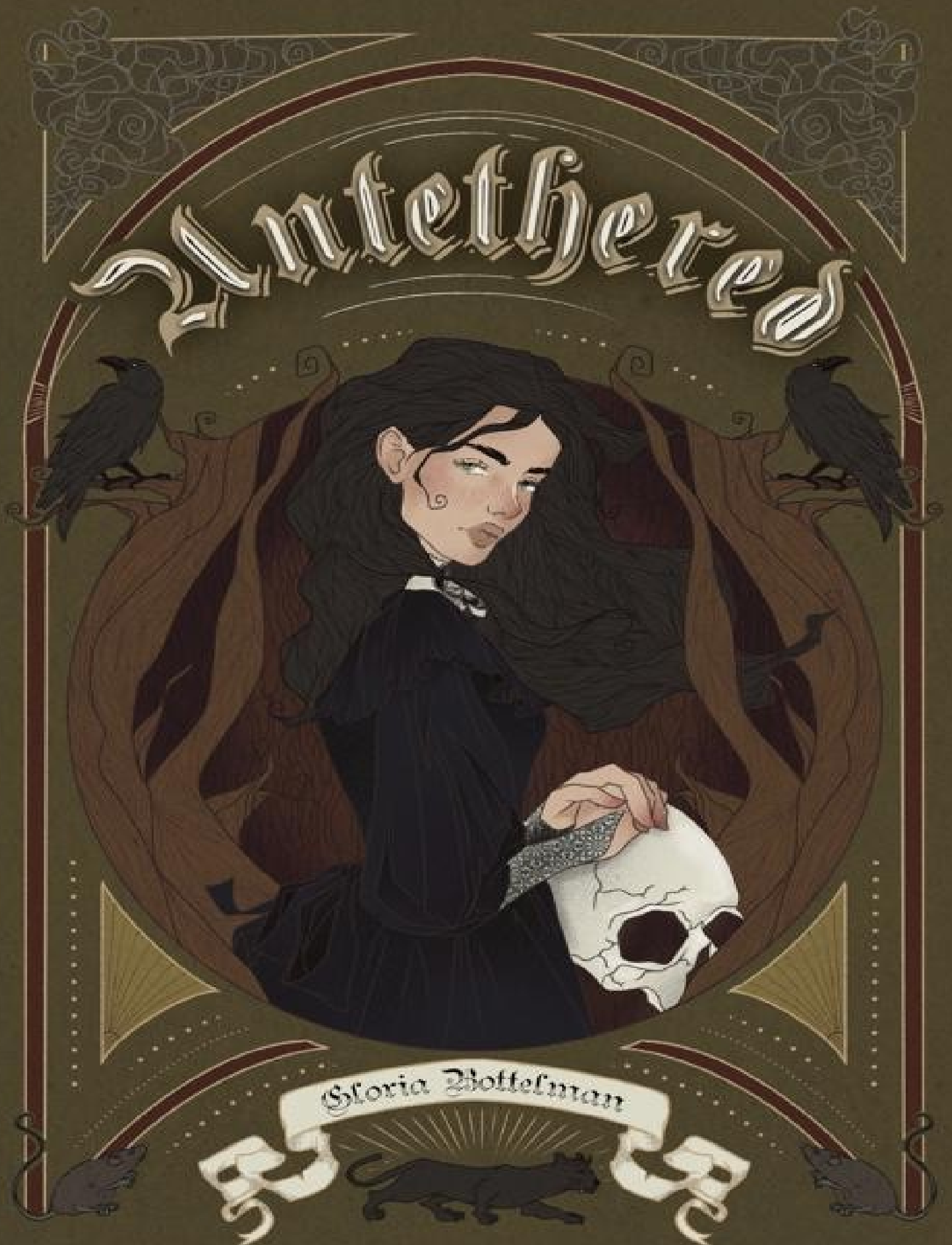
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

UNTETHERED

DARx BRILLIANCE DUOLOGY BİRİNCİ KİTAP

Gloria Bottelman

Telif Hakkı© 2024 yazar Gloria Bottelman

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yazarla iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Kapak Tasarımı: Charlotte Slegers İlk

baskı: Aralık 2024

Amerika Birleşik Devletleri'nde Ravenwood Books tarafından yayımlanmıştır. LCCN:

2024917577 ISBN: 979-8-9906910-0-1 (e-kitap)

ISBN: 979-8-9906910-1-8 (ciltsiz)

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[. Bölüm](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)
- [34. Bölüm 34](#)
- [35. Bölüm 35](#)
- [36. Bölüm 36](#)
- [37. Bölüm 37](#)
- [38. Bölüm 38](#)
- [39. Bölüm 39](#)
- [40. Bölüm 40](#)

[41. Bölüm 41](#)

[42. Bölüm 42](#)

[43. Bölüm 43](#)

[44. Bölüm 44](#)

[45. Bölüm 45](#)

[46. Bölüm 46](#)

[47. Bölüm 47](#)

[48. Bölüm 48](#)

[49. Bölüm 49](#)

[50. Bölüm 50](#)

[51. Bölüm 51](#)

[52. Bölüm 52](#)

[53. Bölüm 53](#)

[54. Bölüm 54](#)

[Bölüm Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

Dışarıda ışığını arayanlar için.

BAŞLAMADAN ÖNCE, BU hikaye bazı okuyucular için zor unsurlar içermektedir:

- Beden korkusu
- Ölüm ve cinayet
- Anksiyete ve panik atak tasvirleri
- Zımnî cinsel saldırı (sayfada yok)
- Zımnî madde bağımlılığı
- Yetişkin kaçırma
- Aşırı Doz

BİRİNCİ BÖLÜM

Daha fazla SAINTFORSAKEN yağmuru.

Arnavut kaldırımlı sokağı boğuyor, zaten kasvetli olan binanın üzerine kasvetli bir kasvet çökertiyordu. Üç katlı ve inanılmaz derecede eski olmasına rağmen, sadece biraz eğilmişti ve kasabanın en sık gelen, karanlık ziyaretçisiyle dolmaya karşı şaşırtıcı derecede dayanıklı bir bodrum dairesine sahipti. Ne yazık ki sokak lambalarının böyle bir iddiası yoktu. Her biri bir tıslamayla söndü ve dünya karanlığa gömülürken Ghadra kasabasının üzerine çekilen bir nefes gibi bir sessizlik çöktü.

Lux daire kapısının çalındığını gelmeden dakikalar önce hissetmişti. Saatin geç olmasına rağmen, sokak lambaları söndüğünde uyanıktı ve kalitesiz, serbest ışığın kaybolmasıyla, gölgeler içinde keskinleşti. İliklerine kadar biliyordu: Ölüm bu geceyi çalmıştı. Ona ne kadar hızlı ya da yavaş ulaşacağından her zaman emin değildi, ama yağmurun çizgili pencere camına vuruşunda *yakında*, yakında, yakında diye fısıldayan bir şey vardı.

Bu nedenle kapı o kadar da beklenmedik bir şekilde çalınmamıştı ve saat geç olmasına ve komşuları uyuyor olmasına rağmen, kapı umursamaz vahşiliğinin altında tıkırdadı ve titredi.

Lux en sevdiği sandalyede birkaç saniye daha uzandı, bacaklarını ileri geri salladı ve son bir düşünce karaladı.

Bir esnemenin ardından, "Ölmek için ne korkunç bir gece," dedi ve bunda ciddiydi. Şimdiye kadar sokaklar ayak bileğine kadar suyla dolmuş olmalıydı ve yaz ayı olmasına rağmen yağmur hiç ısınmamıştı.

Kapının dışındaki çılgın yumruklar durmaksızın vurmaya devam etti ve Lux eski ahşabın bu saldırıya dayanamayacağından endişelenmeye başladı. Kapının yaşına tamamen düşmesi ve gerçek bir sağanak sırasında parçalanması ve ona mutfak masasının üzerinde uyumaktan başka bir seçenek bırakmaması -ya da daha kötüsü- sadece onun şansı olabilirdi. Değerli kitaplarının ve gevşek yapraklı sayfalarının yerden sadece birkaç santim yüksekte yığılı durduğu tozlu oyuğa baktı. Belki onlara yeni bir ev bulmalıydı. Onları oraya koymak en başta kendi fikri .

Yankılanan bir gümbürtü duvarı sarstı.

Başının kolçağın üzerinden geriye düşmesine izin veren Lux gözlerini soyulmuş tavana çevirdi. "Madem ısrar ediyorsun."

Sandalyeden kucağındaki ağır kitabı bıraktı ve birkaç basamak çıkarak ön kapısına doğru yürüdü. Kapı eğri, çarpık ve siyahtı ve Lux kendini özellikle kötü hissettiğinde bazen ruhunun herkesin görebileceği şekilde dışa dönük olduğunu düşünürdü. Neyse ki bu gece tüm bunlar için fazla yoğun bir geceydi.

Kilidin tıklamasıyla kapı ardına kadar açıldı. Sadece aşağıdaki odadan gelen şöminenin ışığıyla ne gördüğünü anlaması bir anını aldı. Sersemlemiş bir halde elini ağzına götürdü.

"Burada ne yapıyorsun?"

Genç kız sıırılsıklamdı, açık renk saçları tel tel ve gevşek bir şekilde sarkıyordu, solgun yanakları yağmur ve gözyaşlarının çağılayan karışımıyla çalkalanıyordu. Küçük yumrukları kadar çılgın gözlerle bir başkasının ağırlığı altında eğildi: bir adam, çökmüş, gözleri kapalı ve yüzü renksizdi. Homurdanmasına rağmen Lux bu manzarayı takdir edebilirdi - eğer bu adam ölmüş olsaydı. Bunun yerine, her sığ nefeste göğsünü süsleyen yaralardan kan pompalanıyor ve kapısının eşiğine akıyordu. Ghadra'da ölüm para demektir, ama bu? Lux dudağını büktü.

Kız hıçkırarak ağladı ve kendini toparlayamadan tökezledi. "Bize yardım edeceğinizi düşünmüştüm."

"Ben bir büyücüyüm, cerrah değil, seni aptal! Onu öldüğünde geri getir!" Kız daha fazla itiraz edemedi, "Yani *ölü*, ölü. Sert, benekli, kül rengi, *kanayan* değil..." Lux kapıyı o şok olmuş gözlerin üzerine kapattı, kalp atışları kulaklarının bir yerinde durmaksızın vınlıyordu.

Kan. Ürperdi. "İğrenç."

Kendini parmaklıklara yaslayan Lux gıcırdayan basamaklardan aşağı indi. Yağmur şöminenin yanındaki pencereye yağmaya devam ediyordu, diğer her şey gibi çarpıktı ve daha önce onu rahatsız etmezken, şimdi her bir yağ damlası kafatasının içine giriyor ve orada kalıyordu. Yakında basınç artacaktı -çok fazla, çok hızlı. Gözlerini sıkarak kapattı, çoraplı ayakları pelüş halıya gömüldü. Bu tanıdık hisse konsantre olmaya çalıştı.

"Nefes al, seni aptal."

Sandalyeye tırmandı. *Nefes aldı.* Kitabı tutarak sayfalarını açtı ve tanıdık kokusunu olabildiğince derin içine çekti. Küflü eski parşömen ve bitki kokuyordu ve ikinci nefeste sıkılmış bir limonun berbat hissi hafifledi, saniyeler geçiyor. Gerginlik kaslarından sızarken kasları gevşedi. Yağmur bir kez daha yağmaya başladı.

Lux yontulmuş çay bardağını görmezden gelerek yan sehpasının üzerindeki terk edilmiş kâğıt ve kaleme uzandı ve bunu yapmak biraz acı verse lambayı yaktı. Penceresinin dışındaki sokak lambası olmayınca, pahalıya mal olan yağı yakmak zorunda kalmıştı. Artık keyfi yerinde değildi ve bu onu çok rahatsız ediyordu. Neden duvara bu kadar yakın olan her şey ve ardından orman unutulmak zorundaydı?

Ghadra'nın hiçbir işe yaramayan belediye başkanı için birkaç kelime sarf eden Lux, parmağını kitabın sararmış parşömen sayfalarında gezdirerek bıraktığı yeri buldu. Mürekkep hokkasına bir damla daldırarak listesine devam etti. Bir süredir çok fazla malzemesi azalmıştı ve artık daha fazla erteleyemezdi. Eğer bu kasabanın zenginleri ölmek ve öyle kalmak istiyorlarsa, hayır.

Tırtıklı bir kahkaha atarak karaladı:

*Yarasa kanatları-
SİYAH Wyvern pençeleri-
SADECE*

*Mavi çingiraklı yılan
zehri Güve tozu*

Uluyan dişler-KANINALAR

Kaşlarını çattı, kalemi kâğıdın uzunluğuna vurdu. Bu sonuncusu biraz zor olacaktı. Uluyanlar sık sık ölmezdi; dişleri *pahalıydı*.

Gök gürledi ve tüm bina sarsıldı, ateş bir kez daha rahat bir titreşime geçmeden önce kıvılcımlanıp tükürdü. Lux'ın kalemi vuruşun ortasında durdu. Modaya uygun olmayan kalın kaşları birleşti ve dinledi. Tekerlekler. Kalan sessizlikte, taşların üzerinde gümbürdüyorlardı. Böyle gecelerde Ghadra'nın sokaklarında çok az kişi cesur davranırdı. Saf merakı onu perdelerdeki aralıktan bakmaya yöneltti.

Ah, bir orakçı. Yağmura karşı başını eğmiş, dünya yorgunu kahverengi bir at, arkasındaki açık arabayı çekiyordu. Gevşek ve mavi bir el, kumaş örtüsünden düştü ve arabanın hareketleriyle ritim tutarak zıpladı. Bir ceset. Aslında iki tane.

Lux burnunu kırıştırdı.

Ölü çağırma büyüsü maliyetliydi: bir ruhu canlandırmanın verdiği yorgunluk, büyüü gerçekleştirmek için gereken pahalı eşyaların yanında hiçbir şeydi. Yoksulların çok azı onun hizmetlerini karşılayabilirdi ve o da bunu *bedavaya* yapamazdı.

Hantal araba yoluna devam etti.

Geriye ölülerin gidebileceği tek bir yer kalıyordu.

Yankılanan bir ses kapısını tekrar yumrukladı. "Şeytanın memeleri. Bu gece bütün kasaba ölüyor mu?" Lux artık soğumuş olan çayına kederli bir bakış atarak merdivenlerden yukarı çıktı.

İKİNCİ BÖLÜM

YAĞMUR SUYU, benekli gövdesi boyunca RİVÜLETLER HALİNDE AKIYORDU.

"Necromancer?" Darmadağınık adam kollarındaki ağırlığı kaydırdı, sesi umutla soluk soluğaydı.

"Tek ve biricik." Onu içeri çağırdı. *Ölüm bu akşam kesinlikle açgözlü bir canavar.*

Lux mutfaktan geçerek bitişikteki odada bir lamba yaktı. Ölülerin ona eşlik ettiği ve yaşayanların sadece paralarını yatırmak için gereken süre boyunca izinli olduğu bir oda. Titrek ışık, rafları keşfetmeden önce cesedin talihsiz solgunluğunda dans . Kıt bir güneş patlaması gibi yayılan raflar, tek bir pencereden uzağa doğru eğimliydi, açıları fark edilmeye yetecek kadardı ama onları işe yaramaz hale getirecek kadar şiddetli değildi.

Sıvı dolu sürahiler, ince ve kaba tozlardan oluşan kaplar ve pençe, diş ve kanatlardan oluşan kavanozlardan oluşan bu sergi sadece ve sadece onun mesleğine özgü bir şeydi. Bir büyücü, tıpkı Ghadra'da güneş ışığının tam olarak görülmesi gibi, çok ama çok nadirdi. Bu Lux'ın gurur duyduğu birkaç şeyden biri olarak kaldı.

Sönmüş kibritten yükselen yanık kokusu havaya karıştı. Pencerenin altında, birkaç sürüngen bitki onun yolundan uzaklaştı. Aşırı hassas olan dalları geçici bir cesaretle

dağıldıktan sonra tekrar yıpranmış tezgâhtaki pencereye yerleştirdi. Bu dairede geçirdiği onca yıla rağmen hâlâ onları kullanacak bir şey bulamamıştı ama yine de saklıyordu.

Lux odayı saran çıplak masayı okşadı, koyu renkli ahşap önceki sakinden iyice temizlendikten sonra pırıl pırıl parlıyordu. Adam yüksek sesle kokladı, cesedi sanki yeni doğmuş bir bebekmiş gibi sert yüzeye bıraktı. Burnunu çekerek geri çekildi.

"Önce ödeme, eğer ." Nazikçe meblağı iletti.

Adam tereddüt etti, gözleri şişti. "Bu kadar mı?" Lux beklenti içindeki bir baykuş gibi gözlerini kırıştırmakla yetinince, adam pes etti ve sırlıslık olmuştur uzun paltosunun içinde bir şeyler aramaya başladı.

Adam altın paraları kadının eline bırakmak istedi ama Lux başını sallayarak paraları tezgâhın üzerinde duran taş kavanoza doğru eğdi. Birkaç yüksek sesle ödeme yapıldı. Avucunu iterek boynunu kırdı.

"Ne kadar zamandır-"

"Beş, belki de altı saat," diye araya girdi ve Lux'a 'ölü' kelimesini duymanın onun sonunu getireceği hissini verdi.

Kıpırdamadan durdu, elleri yanlarına doğru çekildi. "Hangisi? Burada zaman dilimi çok önemli."

Düşünürken gözleri loş odada geziniyor, parmakları sessizce sayıyordu. "Altı. Altı."

Başını salladı. *Güzel*. Daha azı olursa tüm çabaları boşa gidecekti. Bir avuç daha ve- seğirdi. Bunu düşünmeyecekti, düşünemezdi.

Vücudu derisine kadar soyduktan sonra, eşyaları endişeyle bekleyen ortağına -ki o olduğuna karar vermişti- uzattı ve onu oturma odasına doğru kışkırttı. İnsanların yaptığı işi izlemesinden hoşlanmazdı. Aslında insanların ona bakmasından hiç hoşlanmazdı. Görünmezlik, bunu başarabildiğinde, yıllar içinde onun zırhı haline gelmişti.

Ölü adamın üzerini ince beyaz bir bezle örterken Lux adamın boyunu taradı. Belirgin bir travma izi yoktu. Hâlâ sağlıklı bir kiloda görünüyordu. "Kötü kalp, belki." Omuz silkti. O bir doktor değildi.

Doktor, sadece tahmin yürütüyordu, çünkü yaşlılık dışında ölüm nedeninin pek bir önemi yoktu.

Lux göz kapaklarını geriye doğru sıyırarak serulean irislerin içine gömülmüş sabit gözbebeklerini ortaya çıkardı. "Güzel." Adamın başı garip bir açıyla durmaya devam ediyordu ama artık yapacak bir şey yoktu. Ölüm katılığı iyice yerleşmişti -olması gerektiği gibi. Durgun bedenler ölümün yeni olduğu anlamına geliyordu. Yumuşak bedenler sıcak, kırmızı kan demekti.

Lux burnundan soludu.

Masadan dönerek rafları süsleyen çeşitli malzemeleri hızla gözden geçirdi. Altı saat, uluyan dişe ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu. Kadere şükürler *olsun*.

Bir basamaklı tabureyle iki sürahi, bir kavanoz ve birkaç küçük tencereyi aşağı indirdikten sonra bir havan ve havan tokmağını ön tarafa taşıdı. Kendisini selamlayan yeşil sarmaşıklara sürtünerek işe koyuldu.

"Sizi dışarı atmadığım için şanslısınız," dedi onlara. Ama tıpkı oyuğun içindekilerin yarısında olduğu gibi, işe yaramaz olsalar da onun için değerliydi. Tehditlerini asla yerine getirmemesini sağlayan şey, tüm bunların duygusal gülünçlüğüydü.

Bir wyvern pençesini öğütmek neredeyse o lanet olası dişler kadar çaba gerektiriyordu ve çok geçmeden Lux'ın vücudu bununla kızardı. Artık ince bir toz haline gelmişti, püre haline getirilmiş bataklık balığı gözlerini, bir kaşık yılan zehrini ve yarasa kanadını ince teller halinde parçalamayı ekledi. Birkaç parça daha, sıvılar ve tozlar ve tüm karışım tamamlandı.

Bataklık çamuruna benziyordu ve daha da kötü kokuyordu. Yıllar geçmişti ve Lux hâlâ buna alışamamıştı. Burnunun altında bir dal nane ezdi. "Adamın senin hakkında yanılmamış olsa iyi olur," dedi arkasındaki bedene. "Bunlar sıradan şifacı malzemeleri değil; özel olarak satın almam gerekiyor."

Macunu taşıyarak adamın sabit gözlerinin yanına koydu. Parmaklarını kâseye daldırarak kirpiklerin altını kalın darbelerle boyadı ve köşelerine doğru kaydırды. Kumaş örtüyü geri çekerek, bedeninin göğsünün ortasından göbeğine kadar gerekli karmaşık kıvrımlar dizisini çizdi. Semboller

Zihninde yer etmişti ve tanımlanması çok önemliydi. Son bir süsleme her bir kalçayı süsledi.

Cimrilik işe yaramadığı için hepsini kullandı. Bunu daha önce de denemişti.

Yükseliş büyüğü, adı üstünde, çok yoğundu. Her seferinde gücünden çok şey götürüyordu. Yine de bunu yıllar önce mükemmelleştirmiş, hatta ondan önce ezberlemişti. Yine de, küflü parşömen ve bitki kokan deri ciltli kitabı önüne koydu ve kirlenmemiş parmaklarını kelimelerin üzerinde gezdirdi. Tanıdık olmaları, başlamadan önce onu tehdit eden sinir sancılarını her zaman hafifletirdi.

Özgüven hiçbir zaman güçlü yönleri arasında sayılmamıştı.

İki eliyle adamın yüzünü hafifçe kavradı ve başparmaklarını adamın açık gözlerine bastırdı. Kendi gözlerini kapattı. "*Ölümden geri çağırıyoruz.*" Lux daha ilk cümlesinde gümüşün gevşediğini, ikincisinde ise çalkalanmaya başladığını hissetti.

Can damarı.

Onu bir kez görmüştü. Kasabanın Karanlık Pazarı'nın derinliklerinde bir şişeye hapsedilmiş gümüş sıvı karanlıkta bile parılıyordu. Nasıl alındığını, neden alındığını bilmiyordu. Ama bunun bir küfür olduğunu biliyordu.

Eğer can damarı çıkarılırsa, bir daha asla geri gelmeyecektir.

Büyülü sözlerin içindeki dokunmuş iradesi şimdi bedene nüfuz ediyor, bir zamanlar ayrılan ruhun işgal ettiği boşluğa giriyor ve gümüş maddeyi beraberinde sürüklüyordu. Ruh çağırırdı, onu Öteki Dünya'dan geri çağırırdı. Adamın yüzüne ve bedenine sürülen kalın iksirle beslenen kıvrımlar, adamın tenine nüfuz etmeden önce yıldız ışığı gibi parlardı, güçlendikçe parıldadı ve Lux'inkini emdi. Son sözler:

"Zamansız ölümden, sana yükselmeni öneriyoruz."

Lux gözlerini açtı ve parmaklarını teker teker adamın yüzünden çekti. Gri ten tekrar tekrar kızardı, erimiş ısı dalgaları bir çarpıp bir geri çekiliyor, sonra bir kez daha çarpıyordu. Sonunda, hiç ayrılmayana kadar. Çiçek adamın teninde kaldı, yumuşak ve sıcak.

Lux her zaman ölümün grilerinde ve mavilerinde bulunabilecek bir güzellik olduğunu düşünmüştü ama aynı şekilde hisseden birini henüz bulamamıştı.

Herkesin arzuladığı tek şey hayatın kızarmasıydı. Neyse ki bu adam için, bir kez daha sahip olmak onun hakkıydı.

Bedenin boynundaki kaslar gevşedi ve başı bir yana doğru eğildi. Lux'ın ve altındakinin kalp atışları da atmaya başladı; ilk başta zayıftı ama hızla temposu yükseldi, ta ki Lux kulaklarının içinde yankısını duyacağı kadar güçlü bir şekilde atana kadar.

Ve son olarak, yeniden canlanmanın soluk soluğa nefesi. "Neredeyim ben?"

"Kımıldama." Lux onun görüş alanına girdi ve adam gözlerini kocaman açarak geri çekildi. "Arkadaşını getireceğim."

Seslenerek kapıya doğru yürüdü ve ortağına ulaşmak için acele eden adam tarafından neredeyse devriliyordu. Masanın yanına düşerek göğsüne doğru hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. Dirilen adam ise tam tersine sessiz kalmıştı. Lux onu nasıl tuttuğunu merak edebilirdi: beyazlamış parmaklarının altında mengene gibi.

Geri çekildi. Bu anlar ona bir parça rahatlama getirmişti ama bu rahatlama kederle çok ağır bir şekilde karışmıştı. Burnu kırışarak, buluşmadan döndü ve odadan çıktı.

Adam aceleyle giysilerini aşınmış ahşap zemine saçmıştı, o da uzun bir iç çekişle onları topladı. Yamalı pantolona ve yıpranmış yakaya bakarak bunların yüksek kaliteli olmadığını fark etti. Bu aile pek fazla şeye sahip değildi.

İçini tanıdık bir suçluluk duygusu kapladı ve giysiyi kahverengi, iş yorgunu, minnettarlıktan titreyen ellere uzatırken bu his artmaya devam etti. Bu yaşam armağanının uzun ömürlü olmayacağından emindi ve bu durum midesini bulandırdı.

Yırtılan iç organlar, kırılan kemikler, açılan yaralar, yayılan bir enfeksiyon - bunlar Ölüm kaçınılmaz olarak çağırdığında kolayca düzeltilebilirdi. Ama eğer damar, bir insanın yapısı doğuştan geri dönülmez bir şekilde değişmişse, o Lux değişemezdi.

Bu seferkinin ikinci kategoriye girdiğine dair bir sezgisi vardı. Lux bunu bir süreliğine savuşturabilirdi ama iç organları yine iflas edecekti. Asla bu kadar uzun süre dayanmamaları gerekiyordu. Birkaç yıl sonra tarihin tekerrür edeceğinden emindi.

Tek umudu kocasının ikinci kez para bulabilmesiydi. Eğer , sevgilisinin kaderi hantal bir arabaya binmek olacaktı.

Köprüden geçip ilerideki çarpık ormana doğru at sürdüler.
Ölümler orada sonsuza dek sessiz kaldılar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ONA SÖYLEMEDİ.

Bunu düşünmüştü ama sonunda Lux sessizliğini korudu. Varsayımları yanlış olabilirdi ve çiftin yaşama susamışlığı ona teşekkür ederken o kadar belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı ki, herhangi birinin bunu bozmasını engellemek için yeterli olabilirdi.

Ya da kendine öyle söyledi.

Siyah pelerinini omuzlarına daha sıkı sararak arnavut kaldırımlı sokaklarda yürürken başını öne eğdi. Kapıyı sürgüledikten kısa bir süre sonra uykuya dalmış, artık çok canlı olan bedenini masadan temizlemek için gereken enerjiye zar zor sahip olmuştu. Gri bir sabaha uyandığında, neredeyse bitmek üzere olan listesine göz attı. Karanlık Pazar'ı ziyaret etmeyi daha fazla erteleyemezdi. Özellikle de dün akşam olanlar olacakların habercisiyse.

Ölüm her zaman kümeler halinde gelir.

Enerjik sohbetlerin, takas anlaşmalarının ve üstü örtülü tehditlerin bağırıışları Lux'ın kulaklarına hücum etti. Işık Pazarı tüm hızıyla devam ediyor, şehrin meydanı patlayacakmış gibi görünene kadar kasaba halkını cezbediyordu. Zengin parfümler ve yemek kokuları açık vitrinler ve kafeler arasında hakimiyet için yarışıyordu; bu arada, daha da zengin bedenler paralarını çamurdan başka bir şey değilmiş gibi kolaylıkla

dere çakılları. Lux dudağını kıvrarak saçlarının dış dünyaya karşı aşılmaz, siyah bir kalkan gibi öne düşmesine izin verdi. Kalabalıklardan nasıl da nefret ederdi. Bitmek bilmeyen konuşmalardan, tanımlanamayan kokulardan ve kendisi gibi talihsiz bir kıza yöneltilen bitmek bilmeyen meraktan.

Görünmezliği mükemmelleştirmişti. Çoğu zaman Ghadra'nın saran gölgelerini kendi avantajına kullanarak kasabada tamamen görünmeden dolaşabiliyordu. Böyle bir becerinin sadece istenen değil, gerekli de olduğunu çok genç yaşta fark etmişti.

Burada, anlaşılmadığınızda korkulursunuz. Ve korkulduğunuzda, küçümsenirsiniz.

Lux bundan şikayetçi değildi... ama bazen bu durum oldukça eskimeye başlıyordu. Gözlerden uzak olduğu düşünülürken, kasaba oldukça genişti. Doğru, pek çok kişi onun kim ya da ne olduğunu sadece görünüşüne bakarak bile bilmiyordu ama bilenler de üzerinde yürüdüğü toprağı ya kutsuyor ya da lanetliyordu. Aradan geçen zamana ve gerekli ödemeye bakmaksızın herkesi ölümden geri getirememesi, onun ne olduğuna dair inançlarının zaten için için yanan ateşini daha da körükledi. Ve ne olduğu yetenekli.

Konuşmadığını söylüyorlar. Uyumadığını söylüyorlar. Neden sadece siyah giyiyor? Neden saçları doğal olmayan bir şekilde uzun? Neden alacakaranlıkta köprünün üzerinde bir heykel gibi hareketsiz duruyor?

Bilmiyor muydun? Ailesini öldürdü.

"Günaydın, güzelim!"

Bir el ona doğru fırladı ve Lux akıcı bir hareketle onu savuşturdu. Bir duman ve gölgenin içinden geçiyormuş gibi, adam şaşkınlık içinde kaldı ve kolay kucak dolusu paranın nereye kaybolduğu konusunda kafası karıştı. Lux küçük bir gülümsemeyle başını salladı ve kayarak girdiği nemli sokakta ilerlemeye devam etti.

Bir günlük yağmur suyu birikintileri ayak bileği botlarının üzerine sıçırıyor, siyah hortumları ıslatıyordu. Uygun kıyafet uzun etekler ve bluzlar gerektiriyordu. Lux'ın uygunluk diye bir derdi yoktu.

Uzun etekler kolayca kirlenirdi. Uzun etekler defalarca paça düzeltme gerektiriyordu. Uzun etekler koşmayı zorlaştırıyordu.

Lux, kabarık, diz boyu eteğine yapışan birkaç damlayı kumaşın içine gömülmeden önce fırçaladı. Dantel bluzunun düğmeleri boğazına kadar iliklenmiş, korsenin altından sıkıca bağlanmıştı,

Hortum ve çizme giyse de, en azından bir söylentide haklılık payı vardı: Siyah renge düşkünlüğü vardı.

Her ne kadar tuğla ve harç binalar ona doğru eğilmiş, yolunu gölgeliyor ve küf ve bozulmuş yiyecek kokularını başgösteren varlıklarının altına hapsediyor olsa da, Lux kendini aldırmıyordu. Hırsızlar ve diğer kötü niyetli kişiler için pek çok saklanma yeri olsa da, asıl tehditler iyi giyimli ve sahte gülümsemeli dürüst erkek ve kadın kılığındaydı. En azından bu ara sokaklarda karşılaştığı kişiler art niyetli olma gibi zaman kaybettirici bir lükse sahip değillerdi.

Onların dışında.

Kalkan. Ghadra'nın muhafızları. Tüm emirlere sorgusuz sualsiz itaat eden bu muhafızlar, meseleleri kendi ellerine almak için belediye başkanının doğrudan emir vermesine gerek duymayan acımasız uşaklardı. Kasaba halkına, dünyanın geri kalanı olan istila edilmiş karmaşaya karşı bir *kalkan* olan koruma vaatleri veriliyordu, ancak kendi ayakları üzerinde durmaya başladığından beri insanları *içeride* tutma konusunda dışarıda tutmaktan daha iyi bir iş çıkardıklarına dair söylentiler duymuştu.

Üniformalı iki adam güçlkle görebildiği bir figürle boğuşurken Lux başka bir ara sokağa atladı. Kafasına aldığı bir darbe kurbanı dizlerinin üzerine düşürmeden önce, itiş kakış arasında uzun bir bıçak yere çarptı. *Kendini onların yoluna atması büyük aptallıktı.* Kaşlarını çatı ve ona yardım etmeyi düşünmeden önce bunu aklından uzaklaştırdı. Gerekirse kısa bir süre için kendini koruyabilirdi ama onların öfkesini üzerine çekmeye kesinlikle değmezdi. Ayak bileklerine iyi yerleştirilmiş bir tekme atma yeteneği, zaten yere oldukça yakın olmasının da yardımıyla, ona her zaman ikinci doğa gibi gelmişti. Diğer tüm beceri iddiaları, hoş karşılanmadığı bir toplulukta oyun oynayan çocuk gruplarını gözetlemekten edilmişti.

Önemli değil. Her zaman en iyisini kendi başına öğrenmişti.

Lux tıslayan konuşmaların, kana bulanmış sözleşmelerin ve kulaklarını okşayan açık tehditlerin aniden gelişine doğru döndü, Kalkan'a dair tüm düşünceler boğucu esintide kayboldu. Karanlık Pazar. Ara sokaktan çıkarak meydana inceledi ve her zamanki gibi kasvetli olduğunu gördü. Sarkan çatılar, sarkan menteşeler, ufalanmış tuğlalar,

pas ve termit istilasına uğramış ahşap. Çırpınan birkaç güneş ışığı bile buradaki kaldırım taşlarının üzerinden atlayarak daha değerli bir mekân arıyordu. Sessiz gri bulutlar onların yerine alçakta asılı duruyordu. Zaten keskin bir dumanla dolu olmayan her boşluğu itiyorlardı.

Lux ilk harap tezgâha yanaştı, incelerken gereğinden fazla zaman harcamamaya dikkat etti. Karanlık Pazar'ın mallarını incelerken hevesli görünmek hiçbir zaman işe yaramazdı. Omuzlarını düşürdü.

Buraya çocukken tesadüfen rastlamıştı. Beş yaşındayken Ghadra'nın en büyük, sarı kedisini Light Market'i ve ailesinin yanlarını terk etmişti. Kokuları asla unutmadı: zehirli metaller ve yanan saçlar. Gözleri amansız bir huşu ile genişlerken derin bir nefes almıştı. Birkaç yan bakış dışında, insanlar ona pek aldırış etmemişti; aralarındaki bir çocuğun yapbozunu çözemeyecek kadar sinsice işlerine devam etmekle meşguldüler.

Onu ilk kez o zaman görmüştü.

Yaşam kanı.

En saf yıldız ışığı gibi, yıpranmış ve kararmış bir kabinin derin köşesinden ona parıldamıştı. Ve her meraklı çocuğun yapacağı gibi parmaklarını uzatmıştı.

"Şuraya bakın! Bu Ghadra'nın küçük ölüm kovalayıcısı değil mi?" Hatıralar uçup gitti.

Lux sesi takip ederek dış tenekeleriyle dolu köhne bir masanın yanına geldi. Lekeli ve dağınık bir şekilde yazılmış olan kimlik kartlarını okumak zordu: *Köpek. Kedi. At. Kurt. Uluyan köpek.* Lux uluyan köpeği aldı ve parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Bu sahte, Finias."

Gerçekten de hakarete uğramış gibi görünecek kadar küstahtı. Kılı elini bir hamlede kızın parmaklarının arasından dışı kaptı. "Hayır, değil!"

Gözlerini devirerek bir tane daha aldı. Biraz daha çaba sarf ederek avucunun içinde ezdi. "Gerçek bir uluyan dişi öğütmenin ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrin var mı?" Gözleri gerçekten de bilmediğini ele veriyordu. "? Sende biliyorum."

Finias'ın bakışları bir parça daraldı, içindeki dolandırıcı vicdanıyla savaşıyordu. Yenilmiş bir halde homurdandı. "Tamam." Dizlerini büktü,

Masanın altını karıştırdı ve yıpranmış siyah bir kutu çıkardı. "Tüm sahip olduğum bu. Yemin ederim."

Dört. *Dört mü?* "Hepsi bu mu? Daha ne zaman alacaksın?" Bu bir ay yetmeyecekti. Ve belediye başkanının ailesi gizli faaliyetlerine bu kadar dalmışken...

"Seni dışarıda canavarlara tuzak kurarken görmüyorum, bu yüzden öfkeyi bırakabilirsin. Daha fazlasını bulduğumda alacağım."

"Umalım da o zamana kadar ölmeyesin."

Finias hırıltılı bir kahkaha attı, göğü ıslak hışırtılarla sarsılıyordu, sözlerinin ardındaki anlam onun için kaybolmamıştı. "Senin hizmetlerin için harcayacak altınım yok, Ölü Çağıran. Zamanı geldiğinde ağaçlar tarafından yutulmaktan mutluluk duyacağım." Adam "Yirmi silvdan mı?" diye ekleyene kadar kaşlarını çattı.

"On, seni işbirlikçi alçak!"

On iki silvandadan daha az bir süre sonra Lux Finias'a veda etti. Gülüşü onu rahatsız etmişti. Ghadra'nın batı ucunu çevreleyen isimsiz ormana kalıcı bir giriş çok uzak görünmüyordu. Adamın kendisini özlemeyecekti - mükemmel bir hilekârdı - ama uluyan diş tedarikini sürdüren tek tüccardı. Yaklaşan engel karşısında kaşları çatıldı.

Bir eşya eksilmişti ve gitmek istediğinden çok daha fazlası vardı, sessiz bir konuşma onu iki durak aşağıda buldu.

"Bıçaklanmış" dediler. İki de. Buna inanabiliyor musunuz? şimdi üç oldu." Yağlı saçlı adamın fısıldama girişimi dumanlı esintide herkesin duyabileceği şekilde yayıldı.

"Yukarıda azizler, aşağıda şeytan." Kadın kemikli omuzlarının üzerinden bir ha işareti yaptı. Kabininin üzerine eğilmiş, uzun tırnaklarıyla daha fazla bilgi almak için tırmalıyordu. "Peki ya gözler?"

Adamın bakışları kızın üzerinde gezindi, önündeki açık hevesli yüzü özömsedi. Sırıttı. "Yarık. Tıpkı eskisi gibi."

Sevinçli bir solukla ellerini ırttı. "Ne kadar trajik! Aramızda bir seri katil." Sanki saldırgan gölgelerin arasında gizleniyormuş gibi, meydanın etrafına kapüşonlu bir bakış atarak tekrar eğildi. "Kim olabileceğine dair bir ipucu var mı?"

Ellerini kadının ellerinin iki yanına stratejik bir şekilde yerleştirerek ona bir santim kadar yaklaştı. "Kanlı bir hançer. Ve kırmızı bir iz. Her kimse, bu sefer yara almadan kurtulamamış."

Kadın nefes vererek ve dilini dişlerinin arasında gezdirerek yanındaki elleri kavradı. Lux bu çiftten daha fazla dedikodu alamayacağını biliyordu -en azından kendisini ilgilendiren türden bir dedikodu. Daha özel bir yere geçmek için tezgâhı terk ettiklerinde, nefesinin altından bir yemin mırıldandı.

O kadın ihtiyacı olan özel yarasa kanatlarını sattı.

Kimsenin ona aldırış etmediğinden emin olmak için etrafına bir göz attıktan sonra, çantasına birkaç torba kanat sıkıştırarak aceleyle standı doğru ilerledi. Parayı yoldan geçenlerden gizleyerek, çıktığı yönden geri dönmesi halinde satıcının görebileceği bir yere makul bir miktardan fazlasını yerleştirdi. Lux yoluna devam etmek için döndü.

Bir el acıyla omzuna vurdu. "Burası ışık değil, kızım. Sen daha kaçamadan hırsız parmaklarını keseceğim."

Lux gözlerini kapadı. Yaşamaktan nasıl da nefret ediyordu. Boyun eğmiş bir iç çekişle, dikkatle sivrilttiği tırnaklarını kendisini sıkan ele geçirdi. Adam irkilerek dayanılmaz pençesini gevşettiğinde, Lux döndü ve çizmeli topuğuyla adamın dizine bir tekme indirdi. Kaba adam bir gümbürtüyle yaralı uzvunun üzerine düştü.

Ona doğru eğildi. "Parmaklarımı kesmek mi? Biraz hayal gücünü kullan, dostum. O satıcı standını terk etti ve kurallara göre üzerinde ne varsa toplamak için olgunlaştı. Bana bir daha dokunursan, tırnaklarımı boğazına geçiririm. Ve seni geri getirmeyi memnuniyetle reddederim."

Lux onun zihnindeki çarkların bu ifade boyunca döndüğünü gözlemledi. Dudakları aralandı. "Ölü çağıran sen misin?" Adamın gözleri kızın üzerinde gezinerek ince yapısını ve ortalama boyunu, beline doğru kıvrılan vahşi saçlarını ve kızgınlıkla kırpışan yeşil gözlerini içine çekti. "Pek bir şeye benzemiyorsun." Gerçekten de hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Boynuzlar ve dişler akşam karanlığında ortaya çıkar."

Şaşkınlık dolu kahkahaya sırtını döndü. Adam onu daha rahatsız etmedi ve bir gün boyunca konuşan, nefes alan insanlardan bıkmış olan Lux, bir kez daha ara sokaklara çıkmadan önce pazarlık yapmaya kalkışmadan aceleyle kalan malzemelerini satın aldı.

Kesik gözler. Vagonun yatağında gördüğü iki cesede yeni kimlikler verilmiş gibiydi: kurbanlar. Lux'ın kanlı kapı eşiği yağmurla yıkanıp temizlenmiş, geceyi geride bırakmasına izin vermişti ama artık değil.

Her , bu sefer yara almadan kurtulamadı. "Bana kimi getirdin, küçük kız?"
Ve onu geri getirecek miydi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"TALIMATLARA UYDUN. Harika iş."

Önceki akşam yağmurdan sıırıslıklam olmuş çocuk Lux'ın kaba taş basamaklarına oturmuş, altın rengi saçları kurumuş ve parlıyordu. Bina dar ama yüksekti; Lux'ın evinin üstünde gerçekten berbat bir terzi dükkânı, onun üstünde de bir eczacı vardı. Lux'ın kapısında kim olduğunu ya da ne iş yaptığını belli edecek hiçbir işaret yoktu. Eğer hizmetine ihtiyaç duyulursa, bulunurdu. Bulunmazsa, yalnızlık hayatının tadını . Dokuz yıl boyunca.

Genç kızın ifadesi onun ses tonuyla sertleşti. "Evet, . Şimdi lütfen kardeşimi geri getirir misin?"

Lux saçlarını yüzünden itti. "Eğer altınlarınız varsa." Kız şingirdayan ve çınlayan yıpranmış bir kese uzattı. "Mükemmel. Nerede o?"

Binanın köşesindeki çocuğu takip etti. Lux ortalama bir boydan daha uzun olduğunu iddia edemezdi ama bu kız kesinlikle ufacıktı. Kızın koskoca ağabeyini bir değil iki kez kapısına kadar taşımış olmasından etkilenmeden edemedi.

Pürüzlü tuğlaya yaslanmış, başı patates çuvalıyla örtülü bir ceset vardı. Lux sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı.

"Ona bakamıyorum."

Alaycı huff dudaklarını terk etmeden önce, hakkında düşünmeyeceği belli bir sızıya verdiği kaçınılmaz tepkinin ani anısı zihnini zorladı. Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, kendi ayaklarının önünde duran kahverengi botları kavradı ve çekti.

Kız ileri atıldı, muhtemelen kardeşinin kafasının kaldırım taşlarına çarpmasını istemiyordu, çünkü o dik pozisyonundan belirsiz bir şekilde çekiliyordu. Lux'a ters ters bakarak onu nazikçe yere indirdi.

"Bana ters ters bakma çocuğum. Hissedebilecek gibi değil." "Çocuk mu? Ben on iki yaşımdayım!"

"Gerçekten mi?" Lux bu soruya kuşku damarının girmesine engel olamadı. Dokuz diye tahmin ederdi ve bu da cömertlik olurdu.

"Evet. Ve çok da yaşlı görünüyorsun."

Lux değildi. Pek sayılmazdı. Daha bir ay önce on yedinci yaş gününü küçük, buzlu bir pasta ve tek, damlayan bir mumla kutlamıştı.

Hazineye eklenecek mutsuz bir anı daha. Lux'ın ağzı sıkıştı. "Bu kadar yeter. Ayaklarını al kızım. Ben omuzlarını alacağım."

Nefes nefese kalan, kolları ağrıyan ve çok ama çok sıcak olan Lux, kaskatı kesilmiş bedeni masanın üzerine kaldırdı. Bu genellikle işinin bir parçası değildi. Alnını sildi.

"Bu arada ben Aline." Kız masaya yaslanmış, ağır ağır nefes alıyordu.

"Çok güzel." Çuvalı cesedin başından çekip aldı, gri deriyi ve sabit gözbebeklerini inceledi. "Ne zaman ölmüş?"

Aline, ağabeyinin görmeyen bakışlarından kaçınarak geri çekildi. "On bir saat önce."

Lux dişlerinin arasından emdi. "Şeytanın memeleri. Neden bu kadar bekledin?" Hızlı çalışması gerekecekti. Aline'in hassas yapısını umursamadan cesedi soydu ve hemen ardından üzerini örttü. Dönerek çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve selamlayan dallara vurdu.

"*Defolun*, sizi lanet bitkiler!"

Uluyan dişin öğütölmesi bir asır sürmüş gibi di ama dakikalar sonra iksir hazır dı ve kâse de kalın bir şekilde dönüyordu.

"Berbat kokuyor." "Yaşayanlar daha kötü kokuyor."

Aline bu yorum karşısında dudaklarını büktü ama Lux parmaklarını kâseye daldır dığında gözleri ilgiyle parladı. "Ceset mi çiziyorsun?" Aline bir adım daha yaklaştı ve parçalanmış göğüs ve karın ortaya çıkarken bile geri çekilmedi.

Lux'ın kalbi bıçak yaralarının büyüklüğü karşısında çarpmaya başladı. Yine de macunu boyamaya devam etti. Kurumuş kan onu o kadar da rahatsız etmiyordu. Islak değildi. Sıcak değildi ve çalışırken yaraları inceledi, onlardan Aline'e ve tekrar geriye baktı.

"Evet, en sevdiğim eğlencedir. Bunları nasıl aldı?"

Aline'in rengi hastalıklı bir yeşile dönmüştü. Başını sallayarak eliyle ağzını kapattı. "Bilmiyorum. Büyük bir gürültü duydum ve kapıyı aç tığımda orada yatıyordu. Her yer kan içindeydi..." Kız konuşmayı bıraktı, şimdi nefeslerini düzene sokmaya odaklanmış tı.

"Arkanı dön." Aline itaat etti ve Lux karışımın geri kalanını kalçalarına doğru süpürdü. "Dün gece öldürülen iki kişiyi duydun mu?"

Aline geri döndü, ağzı mükemmel bir daire çiziyordu. "Hayır."

"Bıçaklanmış. Görünüşe göre saldırgan da..." Cümleyi havada bıraktı.

Aline'in yüzü kararmış, kardeşinin parçalanmış göğsüne bakıyordu. "O asla yapmaz! O tanıdığım en nazik insandır." Koyu kahverengi gözlerini kır pış tırarak meydan okuyan bakışlarını Lux'ınkilere dikti.

"Sen öyle diyorsan. Ama eğer bir katili geri getiriyorsam, sorularıma cevap verene kadar burada kalmayacağınızı düşünmeyin."

Aline omuzlarını dikleştirdi. "Siz Kalkan değilsiniz. Bizi bir şey yapmaya zorlayamazsınız."

Lux geri çekildi, avuçlarını havaya kaldırdı. "O zaman ölü olarak kalacak. Ağaçlar ne kadar aç büyüyor acaba?"

Ültimatom istenen etkiyi yarattı. "Tamam!"

"Aferin kızıma. şimdi git otur. Bu biraz zaman alacak ve bana o geyik gözlerinle bakmanı istemiyorum."

Nefesinin altında mırıldanan kız, Lux'ı arzuladığı yalnızlığa terk etti. *On bir saat.* Bir saat daha geçerse geri getirilen ruh onarılamayacak kadar işkence görecektir, bir zamanlar olduğu gibi uçucu ve ölümcül bir kabuğa dönüşecekti.

Başparmaklarını çocuğun sabit gözbebeklerine bastırarak titreyen ellerini sakinleştirdi. Ateş demiri aniden çok uzakta göründü.

Kız yanılmasa iyi olur.

ONUNLA İLGİLİ HER ŞEY ÇOK SICAKTI. Sıcak kahverengi saçları, daha sıcak kahverengi gözleri ve altın rengi teni.

Yavaşça doğruldu, uzun bacaklarını masanın üzerine sarkıtmak için döndü. Altındaki ahşap zemine bakarak derin bir nefes aldı -bir, iki kez -Sıvı bakır gibi irisleri kaldırmadan önce.

"Merhaba Necromancer. Ne zaman buluşacağımızı merak ediyordum."

Sesi bile sıcaktı; kadının üzerine bal gibi damlıyordu. Eli çıplak göğsünde gezindi ama ölüme dair tüm kanıtlar büyüyle birlikte yok oldu. Bunun yerine, sağlam kaslar hareketin altında kasıldı ve hareket etti ve Lux ilerlemeyi takip etmekten kendini alamadı. Adamın kendisinden çok da yaşlı olmadığına karar verdi.

Boğazı kurumaya başladı. Boğazını temizledi. "Orijinal tanıtım."

"Evet, şey..." Onu incelerken parmakları omzunun çizgisini ovuşturdu. "Sesini hatırlıyorum."

Hatırlatma karşısında oflayıp pufladı. "Kız kardeşin seni kurtarma girişimlerinde ısrarcı. İlk seferinde onu geri çevirdim. Kapımın önünde kanlar içinde yatıyordun."

"... Ciddi olamazsınız. Ve bir çocuğa yardım teklif etmeyi düşünmedin mi?"

"O on iki yaşında. Önünde çökmek için onun kapısını seçmiş olmanızın benim sorunum haline gelmesini anlamıyorum."

"Yalnız ölmek istemediğim için beni bağışlayın." Adamın çenesinde bir kene belirdi, bakışları teninde şeritler oluşturdu ama Lux'ın umurunda değildi. Ölmek üzere olanlarla uğraşmak onun iş tanımında yoktu ve asla da olmayacaktı.

Bakışları şimdi odayı tarıyor, dolu rafları ve köşedeki çömleği kısaca değerlendirdikten sonra çıplak bedenine iniyor

Dizler. "Diriliş bunu gerektirir, mi?"

Bu sadece deri, seni embesil. Bir iskeletin üzerindeki önemsiz bir elbise. Hepsi bu. Bu giysinin kaslı ve pürüzsüz olmasına ve muhtemelen karşılaştığı en çekici giysilerden biri olmasına aldırmadı. Lux kendini salladı. Daha önce canlandırılmış bir beden karşısında hiç kızarmamıştı; bu sefer de kızarmayacaktı.

"Maalesef," dedi ve ciddiydi.

"Kıyafetlerim nerede?"

Onun sorusu üzerine kapının yanındaki tabureyi işaret etti. Adam hareketi takip etti ve sonra ona bakarak bekledi. Kadın da ona .

"Onları alabilir miyim?" diye sordu.

"Bir dakika içinde." Adamın gözleri büyüdü ama kadın devam etti. "Size birkaç nezaketsiz sorum var."

"Hastalarınızı sık sık sorguluyor musunuz?"

"Sen benim hastam değilsin. Ben bir doktor değilim. Ve evet, gerekirse yaparım." Daha önce hiç gerekmediğini eklemeyi. Macun gibi kurumuş parmakları eteğini sıkıca kavradı. "Dün gece meydana gelen iki cinayet hakkında ne biliyorsunuz?"

Dudakları birleşti.

Masadan kalkarak ayağa kalktı ve ona doğru bir adım atmadan önce bariz bir küçümsemeyle boynunu taradı. Sırtını tezgâha dayamış olan Lux'ın gidebileceği bir yer yoktu. Daha sonra kendi kendine zaten geri adım atmayacağını söyledi.

"Hizmetleriniz için teşekkür ederim."

Dönerek giysilerini silkeledi ve Lux inanmadığı kahkahasını tutamadı.

"Bana cevap verene kadar gitmiyorsun. Bir katilin sokaklara salınmasından sorumlu olmayacağım."

Döndü, giysilerini kolunun altına sıkıştırdı, durumundan en ufak bir rahatsızlık duymuyordu. Lux hareket etmedi. Adam, keskin hatları ve güzel gözleriyle onun üzerinde yükseliyor olabilirdi ama Lux çıplak bir adamdan korkmayı reddetti.

Gülümsediğinde her şey kenarlarda kalmıştı ve kız şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Eminim sokaklarda dolaşan herhangi bir deliden güvende olacaksın, aşkım. Belediye başkanı değerli bir evcil hayvanın kaybına asla müsamaha göstermez."

Vücudu kızarmadan önce dudağının alaycı bir şekilde küçümsemesine bile izin verilmedi. *Evcil hayvan mı?* Göğsüne bir sarmal sarıldı, ortaya çıkmaya ve karşısındaki çocuğu yutmaya hazırды.

"Ben *kimseye* ait *değilim*."

Alay etti. "Evet, bu kasabanın iyi insanların hepsinin iki yüz yaşına ulaşmış olması da bunu kanıtlıyor. Ama durun bir dakika... Görünüşe göre sadece belediye başkanının yakın ailesi bu lükse sahip."

Lux'ın dudakları beyaz bir çizgi halinde sıkıştı, fokurduyordu. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Çocuk alçak sesle ve acımasızca güldü. "Görünüşe göre senden daha fazla. Bir çift tecavüzcünün adalete teslim edildiğini biliyorum. Ondan önce de bir tacizci. Söyle bana, bu dünya için ceplerini doldurmak için altın gerektirmeyen ne gibi bir iyilik yaptın?"

Lux onun tırtıklı sözleri ve gizli duygularla parlayan sert gözleri karşısında irkildi. Pantolonunun kemerini bağlayarak onu izledi, beklenti içindeydi, neredeyse *istekliydi* ama söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Ağzını açacak olsa, onun yerine iç burkan bir çığlık korkuyordu.

"Aline!" Kız kardeşine seslenmeyi bitirdiğinde daha fazlasını söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. Tedirginlikle sallanan bitkilere hızlıca bir göz atıp ona son bir kez baktıktan sonra odadan çıktı.

Lux kapının açılıp kapandığını duyana kadar kıpırdamadı. Bu sırada göğsündeki baskı artmış, kaburgalarının ikiye ayrılacağından emin olana kadar sıkışmış ve ağırlaşmıştı.

Hiçbir şey bilmiyordu.

Altın çömlek yere çarptığında yüzlerce keskin parçaya ayrıldı.

BÖLÜM Fİ VE

LUX taş köprünün üzerinde kımıldamadan duruyordu.

Güneş, kasabanın binalarının ötesine doğru gizli inişine başlamış, etrafındaki dünyayı derinleşen grilere bürümüştü. Hava, Ghadra'nın sınırlarını asla tam olarak terk etmeyen bir sisle nemliydi; bir yanda uçsuz bucaksız bataklıklar, diğer yanda karanlık orman. Bu sis saçlarına yapışmış, onları daha da kıvırmıştı. Omuzlarına ağırlık yapıyordu.

Gözlerini ayırmadan uzun bir dalı parmaklarına doladı. Yıllardır kesmemişti ve şimdi neredeyse baş edilemeyecek kadar uzamıştı. Düşmesine izin verdi.

Orman onunla alay etti. Orada hiçbir gücü olmadığını biliyordu. Yaşamını sürdürmek için ölümlere Lux'ın kendisinden bile daha fazla bel bağlıyordu ve eğer o olmasaydı, olduğundan daha fazla tatmin olurdu. Canlandırdığı her hayat onun için beslenebileceği bir can daha demekti ve Lux onun hareketlerini ürkütücü, inatçı bir bilinçle izlediğini biliyordu.

Ölümler orada sonsuza dek sessizdi. Ama alacakaranlıkta, hava kalınlaşıp rüzgârlar sustuğunda, çimler çiyden nemlendiğinde, Lux onları duyabildiğine yemin ederdi.

Ailesi.

Lucena. Lucenaaa.

Sekiz yaşındaydı ve yeteneğinin boyutlarını yeni yeni öğrenmeye başlamıştı. Ailesi sıradan insanlardı. Daha da tuhaf şeyler yapabilen tuhaf bir kızları olmasını istememişlerdi ve bunun için öldüler.

Kan her yerdeydi. Duvarları kaplamış, yerleri kirletmiş ve Lux'onları canlandırmak için boşuna çabaladığı teninin her gözeneğine işlemişti. Karıştırmış, ve gözyaşları içinde titreyerek kelimeleri tekrar tekrar okumuştı.

Bir önemi yoktu. Ne yaptığını bilmiyordu. Henüz püf noktalarını öğrenmemişti: wyvern pençesini elemek, saat yönünde üç kez karıştırmak, saat yönünün tersine iki kat daha fazla karıştırmak ve çizgileri karıştırmak ama çok fazla değil. Bir dünya fark yaratan pek çok küçük şey. Ölüm ve yeniden canlanma arasındaki fark.

Sonunda saatler akıp gitti. Durmak zorundaydı; zamanı dolmuştu. Ciğerleri ağrıyor, her acılı nefeste kaburgalarındaki çatlakları zorluyordu ve çok ama çok yorgundu. Kızarmış, şişmiş gözlerle raflara yapışmış, dökülmüş ve savrulmuş malzeme yığınlarını inceledi.

Bir kez daha denemek için yeterliydi.

Lux gerçekten de anne babasını öldürmüştü ama geri dönen anne babası artık onun değildi.

Batan güneşle birlikte, ölüm arabasının gümbürdeyerek köprüden geçişini, yıpranmış çim patikadan geçip ormanın ötesine gidişini izlemişti. Ve araba geri döndüğünde, bedeni keder, suçluluk duygusu ve yeni gerçekliğinin boşluğuyla sarsılmıştı. O geceden beri kanın ne , ne sıcak, yapışkan dokunuşuna, ne de zengin, bakır kokusuna . Ve o günden sonra, alacakaranlıkta köprüye doğru yürüdü. Bir heykel gibi hareketsiz, ormanın gözünü bakan, peçeli gözlerine baktı ve bükülmüş, siyah dalların arasından ona seslenişini dinledi.

Lux anıyı avuçlarından bırakarak onu uçuruma . Yarına kadar. Merakla elinin yanına tüneyen kargayı kışkırtarak, çatlamış ve kalın, yeşil yosunlarla kaplanmış taşın üzerinde geri adım atmak için döndü.

Bakışları Ghadra'nın üzerinde gezindi. Çirkin, soğuk ve gri, çürürken bataklıklara gömülen ıslak, ölü bir şey gibi kasvetli kırsal alana karıştı.

Lux nefret ediyordu

Bu kasaba. Ormandan nefret ederdi. Yağmurdan nefret ediyordu. Yedi günün sadece bir gününde kasvetli duvarlarını süslediği için güneşten nefret ediyordu.

Eğer çok dikkatli bakarsa, ruhunda kök salmış zehirli karanlığı görebiliyordu. Çoğunlukla bundan nefret ederdi.

Zihninde üst üste yığılmış, tozlu kitaplar ve buruşuk iksir alıntıları canlandı. Yıllardır dokunulmamış, gizli bir oyukta dinleniyorlardı. Bulanık gri gözlerin ve garip, yarık göz bebeklerinin hayali bir benzerine dönüşen zihni, sinsî adamın söylediklerini tekrarlardı. Tekrar tekrar kafasının içinde dönüp durdu. Neden umursuyordu ki?

İki yüz yıl.

Belediye başkanı iyi bir adam değildi. Kendini bildi bileli belediye başkanlığı üzerinde hak iddia ediyordu ama çocuğun homurdanarak seçtiği yaş kafasını karıştırmıştı çünkü bu imkânsızdı. İnsanlar fark ederdi. Dedikodu yayılırdı. Karanlık'ın kibirli bir çocuğundan daha önemli birinin gerçeği yıllar önce keşfetmiş olması gerekirdi.

Bu da imkansız olduğu anlamına geliyordu. Öyle değil miydi?

MUTFAK MASASINDA, her ufak ayarda gıcırdayan köhne bir tabureye tünemiş olan Lux, ellerini yüzünde gezdirdi. Lamba ışığının altında, eskimiş sayfaları inceledi. Birbiri ardına ve ondan sonra bir başkası.

Ghadra'da suiistimaller inkar edilemez bir şekilde artıyordu ve bunun sorumlusu da Kalkan'dı. Para, et ya da ayrıcalık gibi değerli bir rüşvet verebilecek herkese göz yumuyorlardı ve sonunda birilerinin onların yapmayacağı bir şeyi yapmayı üstlenmesine çok da şaşırmamıştı.

Bu konu hakkında hiç düşünmediğini itiraf ederken utanç içini sızlattı. Kendisini etkilemediği sürece, gözlerden uzak ve dünyadan kopuk olduğu sürece, gerçekten umursamamıştı.

Lux daha fazla sayfayı kenara itti, çenesi sertleşti.

Şehrin zenginlerini diğerlerinden daha fazla canlandırdığı doğrudu. Bir, hatta iki kez. Belediye başkanının kendisi de hızla yayılan tümörlerden muzdaripti; dört kez hayata döndürülmüştü. Onlar zengindi,

Bencildiler ve tüm aile sadece daha yükseğe tırmanmalarını sağlayacak şeylerin peşindeydi. Paraları vardı, öyleyse neden onun hizmetlerini satın almasınlardı?

Ama gerçekten kaç yaşındaydılar? Lux bir bedeni normal yaşam süresinin ötesine uzatamazdı. Bu işe yaramazdı. Bir ya da iki dakika sonra yaşam kanı tekrar katılaşıp, ruh bedenini tekrar terk ederdi. Bunu daha fazla sürdürmek doğal olmazdı.

Sadece doğal olmayan değil. İmkansız.

Tanımadığı bir çocuk tarafından öfkeyle söylenen bir cümle, zihninde yepyeni bir şüphe ve olasılıklar dünyası açmıştı. Elbette bu bir abartı olabilirdi ama eğer öyle değilse, Lux bu kasabada çok daha uğursuz bir şeylerin döndüğünden korkuyordu ve bu tür sorular içeren bir soruşturmayla başlayacak kadar güvendiği kimse yoktu. Seçkinler arasındaki küçük konumu bile onu ancak bir yere kadar götürebilirdi. Eğer belediye başkanının ailesinin bazı üyeleri Lux'ın adının fısıldandığını duyarsa bu hiç de uzak sayılmazdı.

Bu yüzden, devam eden ateşli bir öfkeyle önündeki sayfaları karıştırdı. Uzun zaman önce can kanı hakkında bir şeyler okuduğunu hatırlıyordu; asla akıtılmaması - iğrenç bir günah - ve kesinlikle tüketilmemesi gerektiğini kabul ediyordu. Ama başka bir şey daha vardı ve bu onu kemiriyordu.

Lux işe yaramaz bir şifacı kitabını daha kenara fırlatırken inledi. Bu yeteneğe hiç sahip olmamıştı. İz bırakmadan ortadan kaybolmadan önce teyzesinde vardı. Aslına bakılırsa, masanın üzerinde dağınık bir duran tüm bu sayfalar bir zamanlar ona aitti. O can sıkıcı bitkilerle birlikte.

Lux yaygın hastalıkların tedavisiyle ilgili daha fazla kitap karıştırdı.

Lux'ın özellikle ölümlere ve ölmekte olanlara ilgi duyduğunu fark eden anne ve babası hemen kadını onun yanına götürdüler. Çok gurur duymuşlardı. Nadir bulunan parlak bir aile üyesi. Olmaları gerektiği gibi. Ne de olsa Lux'ın teyzesine büyük saygı duyuluyordu.

İyileştirme daha az belirsiz malzeme, daha az enerji ve dolayısıyla daha az para gerektiriyordu. Riselda toplumun çok önemli bir üyesi haline geldi ve bizzat belediye başkanının ona güvendiği söylendi

kendi kişisel doktorlarından daha fazla. Ta ki bir gün, Riselda'nın çocuk benliğine görüldüğü gibi, oradaydı, ona ders veriyor, onu cesaretlendiriyordu ve bir sonraki gün gitmişti.

Haftalar sonra, geri dönmeyeceğini anlayan Lux, Riselda'nın terk edilmiş kitaplarına ve sayfalarca notlarına daldı. Teyzesinin evindeki bir oyuğun derinliklerinde onu bulmuştu: *Diriliş*. Kitap onu başka hiçbir şeyin çağırmadığı kadar çağırıyordu. Küçük ellerinin arasında ağırlaşan Lux, kendi içinde aradığı şeyin bu olduğunu giderek güçlenen bir kesinlikle biliyordu.

Artık o kitaptaki her kelimeyi biliyordu ve bu sefer aradığı bilgi o kitapta yoktu. Nerede görmüştü? Ne zaman okumuştü?

"Aha."

Gevşek yapraklı bir parşömen parçası. Tuhaf. Bundan daha fazlası olduğunu hatırlıyordu. Hafızasını bir kenara bıraktı; ne de olsa bununla karşılaştığında henüz bir çocuktü. Parşömeni lamba ışığına tutarak önce çizimi inceledi.

Tıpası açılmış bir şişe yan yatmış, içindeki sıvı yoğun bir şekilde birikmiş ve altındaki dala damlıyordu. Birleştiği yerde kıvrımlı, çürümüş bir el uzanıyordu. Lux'ın gözleri büyüdü ve aceleyle metne doğru ilerledi.

Can damarı: temel unsur. Kırmızı kan hücrelerine benzemeyen can damarı vücutta dolaşmaz, daha ziyade birkaç madde katmanı tarafından iyi bir şekilde korunarak içeride kalır. Bununla birlikte, kana çok benzer şekilde, can damarı yavaşlar ve durgunlaşırsa, ölüm kaçınılmazdır.

Ruhun bedene metaforik bir çapası olan Canlanma, taşıyıcısından can suyu çekilirse imkânsız hale gelir, çünkü ruh onsuz bir kaptan kalamaz. Maddenin gümüş görünümünün yanı sıra daha az bilinen bir başka yönü de yutulmasının sonuçlarıdır. Ölüme yaklaşacak kadar zayıflamış olsa bile bir kap bir başkasının suyunu içerse, sadece sağlığı geri gelmekle kalmaz, aynı zamanda bir ömür daha başışlanır.

Hasat için-

Lux sayfayı ileri geri çevirerek talimatın devamını aradı. İşe yaramazdı. Kayıptı. Masanın üzerindeki her parşömen parçasını gözden geçirdiğini bildiği halde, bunu bir kez daha yaptı.

Eğer belediye başkanı gerçekten canlıyı nasıl toplayacağını keşfetmiş olsaydı-

Sayfaları karıştırırken Lux'ın kalbi göğsünde sıkışıyordu. Tıpkı şüphelendiği gibi, şu anda sahip olduğu tüm bilgi buydu. Endişesinin felç edici boyutlara ulaşması için yeterliydi ama bunu nasıl durduracağına dair cevaplar vermek için yeterli değildi.

O çocuk bir şeyler biliyordu. Lux burnunun kenarını sıkarak gözlerini lambaya ve duvarlarda dans eden titrek ateş ışığına kapattı. Bir nefes üfledi.

Hiç arkadaşı yoktu. Ailesi yoktu. En yakın tanıdıkları her ay malzeme satın aldığı kişilerdi ve bu insanlar aşağılıktı. Satıcılar dışında yaşayan başka bir insanla yaptığı en uzun sohbet Aline'leydi, o da kısa süre önce. Küçük Aline... ve onun katil kardeşi.

Belki de onlardan alabileceği bilgileri ignelemenin bir yolu vardı. Hayali ya da gerçek. Her iki durumda da onların teorilerini öğrenmesi gerektiğini düşünüyordu. Ya da en azından *onun* teorilerini. Özellikle de kendisine çok kasvetli bir ışık tutuyor gibi göründükleri için.

Lux hâlâ sinsi adamın söylediklerinin kendisini neden bu kadar rahatsız emin değildi. Belki de derinlerde bir yerde bunu kendisi de hissetmeye başlamıştı. Kasabanın çürümesini sessizce izlemek yerine daha fazlasını yapabileceğini, daha fazlasını yapması gerektiğini hissediyordu. Yine de büyücülüğün nasıl *işlediğini* anlamadığı açıktı ve o da kesinlikle *evcil bir hayvan* değildi. Küçük evinden ve daha da küçük kilerinden herkes onun sadece rahat yaşamasını sağlayacak kadar ücret aldığını görebilirdi. Belediye başkanı teklif ettiğinde bile daha fazlasını asla kabul etmedi.

Gerçi uzun zaman önce bırakmıştı; kadın onu yeterince reddetmişti. Ghadra'nın belediye başkanı kısa boyluydu, Lux'la neredeyse göz hizasındaydı, gözleri sulanmıştı ve burnu küttü, altında da her zamanki alaycı bakışının üzerinde kıvrık, beyaz bir bıyık vardı. Alaycı bir gülümseme, çoğu zaman insanın belediye başkanının bilmediği bir şeyi bildiğine inanmasına neden oluyordu.

Ki bu şüphesiz doğrudu.

Anne ve babasının ölümünün ardından sığınma teklif eden ilk kişi belediye başkanı olmuştu. Elbette sekiz yaşındayken öğrenmesi gereken çok şey vardı. Onu hemen malikânesine yerleştirmeye çalışmış, üzerine cömert hediyeler yağdırmış ve dinleyen herkese büyüculüğüyle övünmüştü.

Lux naif ve yalnızdı ve bir süre için gitti. Ama malikanede yaşamak Ghadra'dan tamamen ayrı, başka bir dünya gibiydi. Hava daha temizdi, odalar cömertti; yemekler daha önce ya da o zamandan beri yediği hiçbir şeye benzemiyordu.

Ancak insanlar katlanılamayacak kadar çoktu. Her cümlemin iki anlamı, her iltifatın gizli bir iğnesi vardı. Ona karşı açıkça zalim - ya bir gün onun çok özel hizmetlerine ihtiyaç duyarlarsa? Bunun yerine, onun masum çocuk aklına ve sınırlı deneyimlerine güvenerek, kötü oyunlarının kurallarını anlamasını engelliyorlardı.

Ama en derin yaraları bırakan ince zalimliklerin tekrarlanmasıydı ve Lux yalnızken bile bu acıyı hissedecek kadar büyüdüğünde, gitmesi gerektiğini biliyordu. gece eşyalarını toplamış ve kimseye tek kelime etmeden bir arabaya atlayıp oradan ayrılmıştı. Ancak evine geri dönme düşüncesi onu paniğe sürüklemişti. Kan sıçramış duvarların görüntüleri zihnini kapladı, ancak bu duvarlar çoktan temizlenmişti.

Teyzesinin karanlık, terk edilmiş merdiven sahanlığına varmıştı. Kaslarını zorlayarak içeri girmeyi başarmış, sıyrıklarla dolu, ağrıyan omzuna ve sonsuza dek gıcırdayacak bir kapıya bakakalmıştı. Riselda gideli bir yıldan az olmuştu ve şimdiden her köşeyi toz ve örümcek ağları kaplamıştı ama yine de tanıdık geliyordu. Güzel anıları vardı ve ev gibi hissettiriyordu. Ya da en azından bir evin nasıl olabileceğine dair potansiyel barındırıyordu.

Yıllar boyunca Lux belediye başkanının işine karışmamıştı, o da Lux'ın işine karışmamıştı - kendisinin ya da ailesinin ona ihtiyacı olduğunda hazır olduğu sürece. Yine de, o zaman bile, sınırlar koymuştu.

Zanaatını istediği kadar icra edebilirdi ama ona gelmeleri gerekiyordu. Tıpkı diğer cansız bedenler gibi masanın üzerine uzanacaklardı çünkü o malikâneye bir daha adım atmayı reddediyordu. Onun şartlarını bu kadar kolay kabul etmeleri pek de şaşırtıcı değildi.

Lux yanaklarını şişirerek aldığı nefesle tabureden kalktı. Gece gökyüzünde her daim var olan bulutlar dolaşırken ay ışığı vardiyalı olarak dışarıdaki sokakları kucaklıyordu. En son ne zaman saf, engelsiz yıldız ışığı gördüğünü hatırlayamıyordu. Belki de hiç. Saat ilerlemişti ama masanın içindekiler bu halleriyle bırakılamayacak kadar değerliydi. Özlemini duyduğu tek şey bir battaniye yığınının içine gömülmek olsa da, önce onları düzgünce istiflemek için kendini zorladı.

Gıcırdayan bir sıyrık sessizliği bozdu.

Lux adımlarının ortasında durup dinledi. Sesin nereden geldiğini anlayamadı. Gözleri loş duvarlarda gezindi.

Sıyrık tekrar geldi. Daha yüksek sesle.

Son birkaç kitabı da köşeye fırlattı ve oturma odasının yer döşemelerine genişleyen gözlerle ve artan bir şaşkınlıkla baktı. Bu daha önce karşılaştığı hiçbir fareye benzemiyordu. Halı zıpladı ve o da ciyakladı.

Altında bir şey *hareket* .

"Bu kadar saçmalık yeter." Dişlerini sıkarak belli belirsiz öne doğru uzandı, kalın halının en uzağındaki etek ucunu kavradı ve çekti.

Bir çift göz ona göz kırptı.

Bir tuzak kapısı. Dikişleri döşeme tahtaları boyunca o kadar kusursuz bir şekilde birleşmişti ki hiç fark etmemişti. Bakmayı da hiç düşünmemişti. Şimdi, işte buradaydı, en ufak bir parça yükselmiş, bir *davetsiz* misafir onu sanki kendi alanına izinsiz giren biriymiş gibi merakla incelerken.

Bir atarak tökezledi.

"Lucena?"

Kalbi hopladı ve sıçradı. O sesi tanıyordu. Bu ismi biliyordu. Ama hayır, bu olamazdı. Lux beceriksizce eğildi, yetersiz ışığa baktı. "Riselda?"

Olamazdı ama yine de kapak ardına kadar açıldı ve etrafını saran geçilmez karanlığın içinden tırmanan pelerinli, kapüşonlu bir figür ortaya çıktı.

Lux teyzesinin tanıdık kış güzelliğini içine çekemeden, onu öylesine saran kollara sarılmıştı ki, içinden geçen yoğun hislerin altında neredeyse sarkacaktı. Alnına bir öpücük konduğunda dudağını ısırmak zorunda kaldı. Riselda'nın yumuşak kolları geri çekilmeden önce güven verici bir nabız atışıyla onu sıkıca sardı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Teyzesinin müzikal sesi odayı doldurduktan sonra fısıltıya dönüştü: "Yalnız mısın?"

Uzun parmaklı eller Lux'ın kollarını ovarak tüylerini diken diken etti.

Zihni şok içinde sarsıldı, yüzü uyuştı. Burnunun olması gereken yerde kaldığından emin olmak için bir elini kaldırdı. "Ben yalnızım. Yalnızdım."

Riselda'nın ifadesi karardı. "Ailen mi?" "Öldüler.

Sen kaybolduktan kısa bir süre sonra."

Riselda onun yüzünü taradı. Lux'ın ses tonundaki kasıtsız suçlamayı duyduysa da bunu görmezden gelerek onu bir kez daha kendine yaklaştırdı. "Oh, Lucena. Çok özür dilerim. Kız kardeşim... O her zaman çok güvenirdi." Boynunu geriye doğru uzattı, Lux'tan bir baş daha uzundu, gözleri parlıyordu. "Burada mı yaşıyorsun? Benim evimde mi?"

Dürüst olmak gerekirse, Riselda'nın geri döneceğini hiç düşünmemişti. "Geri dönemezdim. Onlar orada öldükten sonra olmaz."

"Anlıyorum." Riselda rahat odayı, parlak mobilyaları ve çıtırdayan ateşi inceledi. "Söylemeliyim ki iyi muhafaza etmişsin. Geri beklediğimden çok daha iyi."

Lux aradığı açıklığı buldu. "Nereden dönüyorsun, Riselda? Ne oldu sana böyle? Nereye gittin?" Gözlerini kısarak teyzesinin arkasındaki çağıran karanlığa baktı.

Bir zamanlar duygularla dolup taşan gözleri kapandı. "O kadar uzak ki Lucena, başka bir dünya da olabilirdi." Kollarını iki yana açarak Lux'ın ayrılmış dudaklarını görmezden geldi ve uzun süredir terk edilmiş olan evinde dolaşmaya başladı. Parmaklarını mutfak masasının üzerindeki lambaya dolayarak çalışma odasına girdi.

Lux hemen arkasından takip etti, sorular ağzından tohum gibi dökülüyordu. *Bir tanesi* bile kök salıp cevaplanabilseydi- "Bunca zamandır Ghadra'nın dışında mıydın? Ama Malgorm harabe halinde. İyileşti mi? Sen nasıl hayatta kaldın? Nasıl *ayrıldın*? Bu tünel beni bataklıkların altına mı götürecekt?"

Yoksa ağaçların altında mı?

Duvarları uzun uzun inceledi ve Riselda ona doğru döndü. "Artık Ghadra'nın Şifacısı sen misin?"

Neredeyse fiziksel bir darbe gibiydi. *Filiz* değil. "Hayır. Düşündüğün gibi bu konuda hiçbir zaman yetenekli olmadım." Durakladı ama Riselda'nın ifadesi onu devam etmeye zorladı. "Ben Ghadra'nın Ölü Çağırıcısıyım."

Lux teyzesinin gözlerinin içi sıvı dolu küçük balonlar gibi patlayacağından emindi. "Bir *büyücü mü*? Yapamam... Lucena." Riselda onu uzun uzun taradı. "Bu hayret verici. Bu kadar parlak biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Sen usta mısın?"

"Evet, çok fazla güç gerektiriyor ama evet, sanırım yıllar içinde ustalaştım."

"Yıllar," diye nefes aldı Riselda. "Buna inanamıyorum." Gözleri onunkilerden ayrılıp tezgahın üzerinde sallanan bitkileri ve onların önünde duran *Risen*'i inceledi. "Bunu unutmuştum." Riselda şimdi kitaba doğru yürüyordu ve Lux içinden geçen sahiplenici şokla harekete geçmekten kendini alıkoydu. Ne de olsa kitap Riselda'ya aitti. Teyzesi dikkatli parmaklarıyla kitabın sayfalarını karıştırdı, arada bir duraklayarak gizemli bir sırıtışla baktı.

"Bunu denediğimi biliyor muydun? Birkaç kez. Elbette hiçbir zaman bir insan bedeni üzerinde değil." Riselda'nın gülümsemesi yerini pişmanlık dolu bir yüz ifadesine bırakırken kitabı kapattı. "Beni çağırmadı, iyileşmenin yaptığı gibi değil. Böyle bir yeteneğe sahip olduğun için gurur duymalısın Lucena. Ama merak ediyorum, Ghadra'nın tatlı belediye başkanı senin yeteneğin hakkında ne düşünüyor? Onun yanında daimi bir koltuğa oturmak için çırpındığını varsayardım."

"Denedi ama ben onun insanlara tahammül edemedim. önce birkaç ay idare edebildim. Ve bir daha o iltihaplı yuvaya adımımı atmayı *reddediyorum*."

Riselda onun sözlerinde bir eğlence buldu ve derin bir kahkaha attı, o güzel ses odada yankılandı. Lux ona baktı, nasıl

Çok güzeldi ve Lux'ın hatırladığı gibi görünüyordu. "Ne kadar keskin dilin var. Buna bayılıyorum." Riselda cömert kalçalarından birini pürüzsüz masanın üzerine koyarak parmaklarını yüzeyde gezdirdi. "Tünelden çıkarmam gereken birkaç şey var. Bana yardım edebilir misin?"

BÖLÜM S XI

YENİ KEŞFEDİLEN TUZAK KAPISI ve altındaki özenle hazırlanmış tünel bir kez daha gizlenmişti. Lux halıyı bıraktıktan sonra doğruldu.

Teyzesi masanın başında durmuş, yanında getirdiği eşya torbalarını ve çuvalları yerleştirmekle meşguldü. Lux hepsini ne kadar uzağa taşıdığını merak etti. Teyzesinin bunca yıldır nerede ve ne yaptığına dair merakı her eşyayla birlikte artıyordu ama Riselda demirden bir kilit kutusuydu. Bu noktada Lux bir anahtar olduğundan emin değildi.

Riselda birden fazla kez göz göze gelmişti ama sadece gülümsemişti. Yiyecekler, bozuk paralar ve giysiler yerlerini mantarlı şişelere ve kapakları kaynaşmış kaplara bıraktı. Ardından uzun, kemik bir bıçak çekildi ve Lux'ın yıpranmış çantayı parçalamadığına inanmadığı kömür karası bir balta onu izledi.

"Yukarıdaki azizler, Riselda. Bir süreliğine vahşi doğada mı kayboldun?" Lux kelimeleri iyi huylu bir mizahla süsleyerek dilini düzeltti ama gerçekten de teyzesinin *baltaya* ne ihtiyacı olabileceğini bilmek istiyordu.

Riselda gülümseyerek silahı sevgiyle okşadı. "Şaşıracaksın." Sonra bakışlarını Lux'a çevirerek kaşlarını çattı. "Bitkin görünüyorsun, gözlerinin altında kocaman mor halkalar var. Seni ayakta tuttum.

Yatak odasını al, ben bu gece sandalyede uyuyacağım. Geri kalan her şeyi sabah hallederiz."

"Eğer eminseniz..."

"Elbette, Lucena. İyi geceler."

Lux'a sırtını dönen Riselda lamba ışığının altında bir şişeyi inceledi. İşten çıkarmalarda olduğu gibi bu da kibar bir işten çıkarmaydı ve Lux'ın yıllar sonra ilk kez gerçek yaşını hissetmesine neden oldu. Bundan hoşlandığından emin değildi.

Yoğun bir suçluluk duygusu onu pençesine aldı. Tam da şimdi önünde cisimleşen bu dilekle uykuya dalmamış mıydı? Aile hayali kurmamış mıydı? Onunla ilgilenecek birini? Sevinçten hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor olmalıydı, artık bu hayatı tek başına sürdüremeyeceği için rahatlamış olmalıydı.

Lux yüzünü gölgeleyen kaşlarını çattı. Teyzesinin eğilmiş halini son bir kez daha gözden geçirdikten sonra odadan çıktı. Kemikleri ağrıyordu ve esnedi. Çok yorulmuştu.

Yatak odasının kapısını içeri doğru çevirerek komodinin üzerindeki lambayı yaktı ve karanlığı yanından uzaklaştırdı. Oda küçüktü. Bir yatak, küçük bir yazı masası ve gardırobu için yeterliydi.

Bu kadar dar bir alanda iki kişinin nasıl yaşayabileceğini düşünerek eteğini sıyırdı. Tabii Riselda onun gitmesini beklemiyorsa? Onu pek de suçlayamazdı. Yine de bu, neredeyse on yıldır evim dediği yerde bir daha asla uyanamayacağı düşüncesiyle göğsüne giren keskinliği engellemedi. Keskin bir umutsuzluk ve ezici bir hayal kırıklığı. Teyzesinden aldığı belirsiz yanıtlar onu durmadan rahatsız ediyordu. Lux, yeğeni ve yaşayan tek ailesi olarak cevapları hak etmiyor muydu? Riselda becerikli olabilirdi ama Ghadra'nın Navigatörü değildi. Bu zekâ olmadan bataklıkları asla yönetemez ve diğer tarafından canlı çıkamazdı; bu, kaybolan ve nadiren bulunan cesetler tarafından yapılan bir uyarıydı. Karşı taraftaki ormana girmenin korkunç sonuçlarından bahsetmiyorum bile - o cesetler asla bulunamadı.

Ghadra, Malgorm'un geri kalanından tecrit edilmişti. Ailesinin her zaman söylediği gibi, kaos ve suç diyarı. *Bulunduğun yerde doğduğun için minnettar ol.* O da öyleydi. Ta ki onu burada yalnız bırakana kadar.

Lux artık kapalı olan kapıya baktı ve altındaki boşluktan teyzesinin hareketlerinin gölgelerinin yerde oynaşmasını izledi. Yıllardır kendisine dokunulmamıştı; buna izin vermemişti. Ama işte Riselda gelmiş, onu sarıp sarmalamıştı ve Lux'ın hissettiği tek şey soğuktu. Daha fazla zarar görmüş olabilir miydi? Gardırobunun önüne geldi, açıp giysilerine baktı. Siyahtan başka bir şey yoktu. Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve en uzak köşeye doğru uzandı. Parmakları küçük kadife çantaya çarptı ve onu sürükleyerek dışarı çıkardı.

Tekrar kapıya bakan Lux içindekileri avucuna boşalttı. Teyzesi hemen yan odadayken neden bu gece ona bakma ihtiyacı hissettiğinden emin değildi ama uyarıyı duymazdan geldi. Bunun yerine canlının teninde parıldamasını izledi.

O gün Karanlık Pazar'da, büyüleyici sıvıyı küçük avuçlarının içinde tutarken hiç tereddüt etmemişti. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu ve o her zaman ışıltılı şeyleri sevmişti. Annesi bunu biliyordu, ona sadece en parlak renkleri giydirdi.

En sevdiği güneş ışığı sarısı elbisesinin içinde heyecanla dönüyordu ki, bir el gevşek buklelerden oluşan sallanan başına dokundu. Bu dokunuş karşısında şoke olmuş ve başını kaldırıp kendisini sertçe süzen çivit rengi gözlere bakmıştı.

"Buraya nasıl geldin Lucena?"

Uyuz kediye kovalama hikâyesi pek de değerli görünmüyordu. Lux omuzlarını silkerek şişeyi cebine koydu ve Riselda'nın gözleri bu hareket karşısında yumuşadı. "Hadi gidip aileni bulalım."

Lux bardağı parmaklarının arasında yuvarlayarak anının kaybolmasına izin verdi. Bardağın ağzını açmak, dilini kaplamasına izin vermek ve bir ömür daha yaşamak ne kadar kolay olurdu. Kadehi yaklaştırdı ve yıldız ışığı gibi parıldamasını izledi.

Kimin çalındın?

Bu düşünce onu tehlikeli bir zihin yapısından uzaklaştırdı. Hayatlar bu şekilde kullanılmamalıydı ve önündeki bu süzölmüş can kanı iğrenç bir şeydi. Onu eski ahşap zeminin çatlaklarından atmalıydı, tadının nasıl olduğunu hayal etmemeliydi.

İkisini de yapmadı. Onu kadife çantaya geri atarak gardırobun derinliklerine doğru itti. Ve, çünkü artık

tek başına, iyi bir önlem için önüne bir yığın iç çamaşırı itti.

Henüz ondan ayrılmaya hazır değildi.

Kıyafetlerini çıkaran Lux yatağının üstündeki battaniye yığınının içine gömüldü. Anında uykunun ağırlığı üzerine çöktü ve hevesle battaniyenin altına gömüldü.

Ölüm'e, "*Bu gece bana merhamet et*" diye yalvardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Şafak vakti bir ÖLÜM ARABASI GEÇTİ ve beni uyandırdı." Lux'ın gözleri kahvaltısından kalkarak teyzesine baktı. "İki ceset ve bu beni meraklandırdı. Neden sizin hizmetinize başvurmadılar?"

Lux bir ısırik yumurta yuttu ve yumurta pürüzlü bir şekilde boğazından aşağı kaydı. "Belki de buna güçleri yetmiyordu." Bu sözlerin uyandırdığı utançtan nefret ediyordu. Riselda kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırdı ve aceleyle devam etti: "Malzemeler bir servete mal oluyor. Wyvern pençeleri, uluyan dişler? Ve artık onları bulmak da zorlaşıyor..." Teyzesinin yüz ifadesi karşısında sustu.

"Seni rahatsız etmek istememiştim Lucena. Bir süredir bu özel malzemeleri aramıyordum ama yaptığınız masrafları tahmin edebiliyorum." Lux'ı rahatlatmak için bir elini uzatarak onunkini kavradı. "Merak, başka bir şey değil." Riselda tüm dişlerini göstererek gülümsedi.

Lux onun eli dışında hiçbir şeye odaklanamıyordu. Riselda'dan gizli bir güç fışkırdığından emindi. Lux'ın ancak hayal edebileceği bir özgüven ve bu yüzden onu çekmeye çalıştı. "Meraktan bahsetmişken, Teyze... Bana bunca yıldır yaşadığın maceraları anlatır mısın? Bu tüneli nasıl keşfettiniz? Mesela başka biri tarafından kullanılabilir mi?"

Riselda başını iki yana sallarken ipek saçları bir omzuna dökülüyordu. "Kesinlikle olmaz. Oraya asla gitmeyeceksin."

Lux'ın dudakları aralandı, yanlış duyduğundan emindi. "Ama neden?"

"Bu sorular!" diye tersledi Riselda ama geri çekilmek yerine Lux'ın elini daha sıkı kavradı. "O tünele *asla* girmeyeceksin kızım. Sahip olduğunu hiç bilmediğin , ne bilgin ne de yenme becerin olan tehlikelerle karşılaşacaksın. Ghadra, Malgorm, *dünya* alır ve götürür ve ben sizi seyirci kalmayacağım. İnancılı ol sevgilim ve olduğun kal. Ben buradayım ve artık her şey olması gerektiği gibi olacak."

Lux'ın kaşları çatıldı. Tartışmak istedi. Teyzesine, kimsenin zerre kadar umurunda olmadan kasabanın ondan ne kadar uzun zamandır bir şeyler aldığını hatırlatmak için. Ama eli ağrımaya başlamıştı ve bunun yerine, "Ghadra'dan bahsetmişken-" dedi.

"Oh, *Tanrı aşkına*, Lucena."

"Hayır, ben-"

"Senin bu kadar düşüncesiz olduğunu hatırlamıyorum. Bu takdir edilecek bir özellik değil." Riselda elini savurdu. "*Şimdi*, bu odayı nasıl yeniden düzenleriz de birbirimizin yoluna çıkıyormuşuz gibi hissetmeyiz?"

Lux yön değişikliği karşısında irkildi. "Seninle yaşamama izin verecek misin?"

"Elbette! Aksini düşündüren ne olabilir ki? Biz bir aileyiz. Her şeyin ötesinde. Sadece bazı şeyleri yeniden düşünmemiz gerekiyor." Riselda tabaklarının altındaki mutfak masasını inceledi. "Örneğin bu masa gibi. Burası için her zaman çok büyük olmuştur." Masayı bir o yana bir bu yana salladı. "Bugün benimle dükkânları gezmek ister misiniz?"

"Oh. Ben-"

"Boş verin, eminim çok daha heyecan verici planlarınız vardır. Benim yüzümden onları iptal etme. Seninle burada buluşuruz. Evde." Riselda göz kırparak masadan kalktı ve kalçalarını sallayarak odadan çıktı.

Lux boşluğa doğru mırıldanarak, "Neden evet, biliyorum," dedi.

Çok özel planlar. Hayatını ne yazık ki yeniden canlandırdığı çocuğu aramakla başladı. Ne yazık ki onu nerede bulabileceğine dair elinde pek bir şey yoktu. Bariz küçümsemesine bakılırsa

Tüm hizmetlerden önce altın sikke istemesine rağmen, çok fazla parası yoktu ve bu eskiden yelpazeyi daraltırken, şimdi giderek daha fazla aile yoksulluk içine düştü. Bu ona kasabanın yaklaşık yarısını aramak ve durmadan Aline adında on iki yaşında bir kızı sormak zorunda bıraktı.

Ne kabus ama.

Lux masadan kalkarken yüzünü buruşturdu. Çantası bugün son derece ağırdı, kapiya doğru omuz attı.

PAZARLAR GHADRA'YI pürüzlü yarılar böldü. Bir yarısında, ışık yerini tuğlalı dükkanlara, lokantalara ve mütevazı evlere bırakıyordu. Diğer yarısında ise zenginlerin taş bahçeleri ve görkemli evleri bir araya gelerek onların üzerinde yükseliyordu. Tabii ki belediye başkanının devasa konağı da bunların birkaç adım ötesinde, hepsinin üzerinde yükseliyordu.

Lux'ın ya da artık daha çok Riselda'nın evi, duvarın, orman yolunun ve Karanlık'ın birkaç adım ötesinde, dikişin dış kenarı boyunca uzanıyordu. Karanlık, tüm meyhaneleri, nemli sokakları ve artık gerçek taş ve tuğladan çok, düzensiz bir şekilde üst üste yığılmış zencefilli çörek bloklarına benzeyen evleriyle.

Lux kendisini ikincisine yönlendiren sokağa saparken başını öne eğdi. Şehrin bu tarafı sabahları her zaman sessizce nefes alırdı, duvarlarda titreşen bir sessizlik vardı ve bu da çoğu zaman izlendiğini hissetmesine neden olurdu. Ki muhtemelen izleniyordu da.

Yıllar önce, yeni bulduğu evini terk edecek kadar aç ve çaresiz kaldığında karanlık çoktan pençelerini ruhunun kenarlarına geçirmişti. Soğuk bakışları onu yaktığı için yaşayanlardan uzak durmuştu ama raflardan son yiyecek parçaları çekildiğinde ve bozuk para tenekesi artık tıkırdamadığında, Lux sonunda gerçeğe yüzleşmişti.

Hiçbir şeyi yoktu ve bu konuda bir şeyler yapmak için cesaretini toplayamazsa açlıktan ölecekti.

Karanlık'ın görünmez gözcülerini ilk kez o gün deneyimlemişti; bir elinde malzeme listesini karaladığı buruşuk bir parşömen parçası, diğerinde ise ticarete değer malların yırtık pırtık ambalajı vardı.

Bu anı Lux'ın içini bir öfke kapladı; bugün şüpheyeye karşı savaşmak uzun zaman öncekine oldukça benzeyecekti. Çok daha az takas, daha çok yalvarma. Tek umudu bu sefer daha başarılı olacağıydı.

Menteşeleri çarpık kepenkli pencereleri incelerken, kulakları boş boş sallanan bir kapının yumuşak gıcirtısını ve hemen ötesinde seslerin ilk yankılarını duydu. Brewer's Bog: daha büyük, daha uğrak tavalnalardan biri. Kimse sipariş etmemiş olsa da kahvaltı servisi yapıyorlardı ve şimdi köşeyi döndüğünde sızan varlığı onu karşıladı. İçeri girme düşüncesi içini ürpertti -o kadar çok göz vardı ki- ama Aline'in ve gösteriş meraklısı kardeşinin nerede olduğuna dair bilgi edinmek için en uygun yerin burası olduğunu biliyordu.

Buruşuk verandanın içine sıkışmış kapı, içine alması gereken çerçeve için yeterince büyük değildi. Gürültülü kahkahalar geniş aralıklardan kulaklarına doluyordu. Lux dudağını büktü. Bunun için sabahın çok erken saatleriydi ama burada dedikodu tacirleri boldu ve herhangi bir bilgi Batakılık'ın özel birasından bir bardakla takas edilebilirdi. İçini çekerek ve omuzlarını dikleştirerek paslı kolu kavradı ve çekti.

Çoğunlukla ev yapımı batakılık otu olan ve Ghadra'da satın alınabileceklerden çok daha etkili olan puro dumanının saldırısına karşı kolunu burnuna götürmemek için direndi. Dumanın bulutları kapıdan dışarı kaçıp yerini sohbet, tartışma ve kahkahalara bırakıyordu ve öksürüğünü tutamadı. Yumuşaktı ama aynı zamanda son derece yersizdi ve gözleri odanın loş sisine alışırken, rahatsız edici girişinden etkilenen müşterilerin araştıran bakışlarına baktı.

Çoğunlukla erkekler, birkaç kadın ve sahibi soluk mavi gömleğiyle barın üzerine eğilmişken sırtında tanıdık bir dokunuş bir saç teli. Doğruca ona doğru yürüdü.

Geniş omuzları çökmüş, kambur bir şekilde oturmuş, önündeki biranın yanında yıpranmış bir coptonu dalgınca döndürüyordu. Lux diğer herkesi görmezden geldi.

"Bira içmek için biraz erken, değil mi?" Onun yanındaki boş tabureye oturdu.

Yorgun gözler yün şapkanın altından onunkilerle buluştu ve genişledi. Geri kalanı hareket etmedi. Parayı tekrar çevirdi. "Benim için değil." Ne demek istediğini kanıtlamak için bir lokma daha yuttu. "Aslında, neredeyse yatma vaktim geldi."

Serseri, fincanına bilerek sıırttı ve şafakta ormana giden iki ceset daha keşfettiğinde zaten tahmin ettiği şeyi ima etti. Kaşlarını çatmamak için verdiği mücadelede çenesi gerildi. Bu taktik onun üzerinde işe yaramazdı.

"Geceleri uyumuyor musun?"

"Dedikodulara güvenilebilirse sen de öyle." Adamın gözleri kızın yüzünde ve rengi her zamanki gibi sıcak görünse de bakışları kesinlikle öyle değildi.

"Eğer durum buysa, git ve acıma şimdi son ver. Aydan nefret ediyorum."

Adamdan bir kahkaha kaçtı ve Lux adamın daha sonra ona bakışından nefret etti: sanki gülünç biriymiş gibi. Gülünç ve *önemsiz*. Sırf onun kafasından aşağı dökmek için bir bira sipariş etmeyi düşündü.

"Aydan kim nefret eder?"

Soru, tüm küstahlığına rağmen, onu şaşırtmıştı. Aslında aydan nefret etmemesi gerekirdi. Soğuk, soluk ve uzaktı.

-Ölüler gibi. Ama aptalca bir nedenden ötürü, bir parçası hâlâ ulaşılabilir bir sıcaklık arıyordu. Onu uzun zaman önce terk eden bir sıcaklık ve ay, geri dönmesini istediği için onunla alay ediyordu. Yine de tenindeki birkaç dakikalık güneş ışığı neredeyse yeterliydi.

"Benimle alay ediyor."

Çocuk bir süre ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Yukarıdaki azizler." İçkisine geri döndü. "Flört etmeye açık güzel bir kız için neler vermezdim. Bunun için çok yorgunum."

Bunu sen yaptın, embesil, diye düşündü Lux. Bu arada sesini kibar bir masumiyetle ıslattı ve "Adın ne?" diye sordu.

"Neden?" Avuçlarını gözlerine bastırdı. Kafasını kaldırmadı. "Ben Lux Thorn'um."

Lucenaaa.

Lux oturduğu yerde istemsizce kıpırdandı. Hızlı bir nefes aldı ve çocuğun bunu fark edemeyecek kadar yorgun olmasını umdu. Çünkü bir an için

Duyduğu an -yutan orman- bu sefer daha farklı, daha melodikti. Başka bir ses, kendi hayalet iç çekişine uyum sağlamıştı. Ürperdi.

"Ne kadar az umursadığımı size anlatamam."

Bana yardım et, onu öldüreceğim. "?"

Ani bir hareketle ellerini gözlerinden indirdi ve dikkatinin şiddeti onu ürküttü. Orada gördüğü düşmanlığı gerçekten hak ediyor muydu?

"Ne amaçla? Adımı Kalkan'a vermeyi mi düşünüyorsun?

Yoksa belediye başkanının kendisine mi atalım?"

Lux sesini alçalttı, sinirlenmişti. "İster inan ister inanma Prowler, belediye başkanından ve onun değerli muhafızlarından senden bile daha çok nefret ediyorum." Niyet ettiğinden biraz daha tehditkâr gelmişti ama ne yapabilirdi ki? Adam her sinirini gıcıklıyordu.

Dudakları tiksintiyle aralandı. "Bana ne dedin sen?"

"Bu benim sana taktığım isim. Ta ki sen bana gerçek adını söylemeye karar verene kadar."

"Bu açık ara en kötüsü-"

"Öyle mi?" Dudakları kıvrıldı. Gerçek şu ki, son karşılaşmalarından bu yana çok daha ilgi çekici fikirler bulmuştu. Ancak bunların hiçbiri onun yardımını sağlamayacaktı. Olsa olsa onu da bıçaklayabilirdi.

Bakışları kızın ağzına kaydı. "Ben bir erkeğim Necromancer. Karanlıkta oynayan aptal bir çocuk değilim."

Lux bir parmağını çubuğun yapışkan uzunluğunda gezdirdi, sonuca tiksintiyle bakarken bu kararından hemen pişman oldu. "Hatırlattığıma üzıldüm ama ölü halin, kimsesiz kız kardeşin tarafından sokaklarda sürüklendi... ve seni canlandırmak için kendinden daha genç bir kıza ihtiyaç duydu. Bir erkek mi? Korkarım beni ikna etmelisiniz."

Gözleri kısıldı ve Lux halka açık bir yerde oldukları için çok mutlu oldu. "Shaw."

"Shaw...?"

"Roser."

"Pekâlâ, Shaw Roser. Neden belediye başkanının ebedi bir yaratık olduğuna inanıyorsunuz?"

Birasını barın üstünde bıraktığı halkaya geri koyarak bir gösteri yaptı. "Herkesten daha iyi bildiğini sanıyordum."

"Neden?" Hırıltıdan çok bir hırıltı gibiydi. Övgüye değer bir çaba, diye düşündü.

"Şeytanın memeleri," diye homurdandı.

Lux cevap vermesi için ağzını açtığı anda, adam hiç uyardıktan öne doğru eğildi ve onu acımasızca sıkıştırdı. Sesi aralarına girdi, affetmez ve acımasızdı, "Belki de onu defalarca canlandırdığın içindir. Ya da *belki* de onun malikanesinde yaşadığın içindir. *Belki de sen olmasaydın* onlardan defalarca kurtulmuş olacaktık. Bana nasıl hissettiğini söyle, *Necromancer*. Benimkini almaya gelmeden önce bana vicdanının bu dehşete ortak olmakla nasıl başa çıktığını anlat."

Bu son sözler onun karnına bir yumruk gibi inmişti. Lux şu anda dikkatle onların konuşmasına odaklanmış olan insanların sayısını hızlıca not etti. Fısıltısı boğuk bir tıslamaya dönüştü. "Hayatım hakkında pek çok ayrıntı biliyorsun."

"Kendini övme aşkım. *Onun* hayatı hakkında pek çok detay biliyorum."

Adam eğildi ve kadın onun görüş alanının dışında bir nefes titredi. Onun kendisini çözülürken görmesine izin veremezdi. "Ölüm büyü bir ömrü uzatamaz. Senin gibi her şeyi bilen birinin bunu anlayacağını düşünürdüm."

Yine de bunu yapmayan ilk kişi olmaktan çok uzaktı. Ebeveynlerinin ölümünden sonra kendi parlaklığından duyduğu korku giderek artmış, etrafındaki söylentiler ve yanlış anlamalarla daha da kötüleşmişti. Karanlık daha da derinleşmişti ama yine de yeteneğini görmezden gelemedi. *Yükselen* gece ona fısıldadı ve kalbi cevap vermek için can attı.

Shaw'ın sandalyesi aşınmış ahşap üzerinde sürtündü. "İyi günler, *Necromancer*." Bunu söyleme şekli, sanki içtenlikle bunu yapmamasını umuyormuş gibi geliyordu.

İkinci kez kaçmasına izin vermeyecekti. Taburesinden sıçrayarak onun yoluna çıktı. Adam yine de ayağa kalktı, aralarında çok az bir mesafe vardı ve kadın gözlerini kaldırdığında sadece göğsüne ulaştığını hayal meyal fark etti.

"*Bilmem* gerek."

"Yoruldum. Lütfen buradan."

"Bu kız seni rahatsız mı ediyor Shaw?" Bira içen barmen içten bir kahkaha atarak boş birayı tünediği yerden aldı.

"Hayır."

"Evet."

"Sizi nereden tanıyorum?" Orta yaşlı adam kollarını tezgâha dayamış, eğilmiş onu inceliyordu. Kadın ağzını açtı ama adam parmaklarını yüzüne doğru şaklatınca kapattı. "İşte bu! Karanlık Pazar. Her zaman tuhaf şeyler alıyorsun." İfadesi entrika dolu bir hal aldı. "Senin büyücü olduğuna dair küçük bir söylenti duydum."

"Bu doğru. Yine de enerjimi beni rahatsız edenlere harcamıyorum."

Adam gülümserken ela gözlerinin kenarları kırıştı. "Bunu bırak." Başını Shaw'a doğru eğdi. "Her zaman kara kara düşünür. Oturun, size bir içki ısmarlayayım." Kadının boşalttığı yerin önündeki barın üstünü sıvazladı.

"Ben alkol
kullanmam."

"Kahvaltı?"

"Ben zaten yedim, teşekkürler." Bu yerden gelen bir lokma yemeğe bile dokunmazdı.

Barmen güldü. "İyi. Sanırım sizi burada tutacak bir şeyim yok."

Lux "Kesinlikle yok," gibi bir şey söyleyecekti ki yanında sıcaklık olmadığını fark etti. Bakışlarını Batakılık'ın genişliğinde gezdirirken, ön kapıdan çıkıp gözden kaybolan mavi bir ışık gördü.

"Hepsine lanet olsun." Barmenin seslenişlerini duymazdan gelerek büyüyen kalabalığın arasından sıyrıldı.

Temiz havayı ciğerlerine çektikten sonra göğsündeki ağrıyı hafifletmek için çok az şey yaptı. Shaw ortadan kaybolmuştu. Çatlamış kaldırım taşları pis kokulu ara sokaklara ayrılıyordu ve Shaw pek çok yöne gitmiş olabilirdi. Yanaklarından bir nefes çekti ve meyhanenin girişinden aşağı inerken bir taşla tekme atıp ıskaladı. Onun bu kadar kolay kaçmasına izin verdiği için kendine kızgındı. *Şu saçmalayan barmene*. Yapacak bir şey bulamayınca sokağı takip etmeye devam etmeyi seçti. Belki yine şansı yaver giderdi.

Kuşluk vakti yaklaşıyordu ve ince bulutlar gökyüzünü kaplamıştı, gün ortası yükseldiğinde güneş ışığına dair ipuçları veriyordu. Bira Bataklığı'nda olanlardan duyduğu rahatsızlığa rağmen bu vaat bile dudaklarına bir gülümseme getirdi. Yüzünü hâlâ saklı olan güneş ışığına çevirdiğinde, taşların üzerinde sıçrayan kayaların sesiyle irkildi. Gece yarısı etekleri gözünün köşesinde sallandığında döndü. Siyah saçlar virajın etrafında kayboldu.

Riselda?

Şehrin bu tarafındaki dükkânlar başını sokmak isteyeceği hiçbir şey sunmazdı. Elbette Riselda bunu biliyor olmalıydı? O daha aksini düşünmeden, ayakları yön değiştirerek teyzesini takip etmeye başladı.

Ara sokakta sinsice dolaşıp Riselda'yı gözetlemek Lux'ın kendisini en kötü türden bir haydut gibi hissetmesine neden oldu. Başı dik, omuzları geride, teyzesinin mavi etekleri her adımda kalçalarını sallayarak salınıyordu. Lux'ı inandırdığı gibi evlerini yenilemekten ziyade burada olmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Riselda aniden alçalan bir bodrum kapısının önünde durduğunda, bir çöp yığını kokulu olmasa da mükemmel bir saklanma yeri sunuyordu. Teyzesinin başı dönerken Lux kapının arkasına atladı, dizini sıyırdı ve avucunu gıcırdayan bir şeyin içine soktu. Öğürmesini güçlükle bastırdı. Elinden geldiğince kendini toparladı, boynu protesto çığlıkları atıyordu, kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu.

Tahtaya inen bir yumruk etraflarındaki ufalanan harçta yankılandı ve ardından paslı menteşeler gıcırdayarak açıldı. Lux olabildiğince yumuşak bir sesle nefes alıp vererek bir konuşma duymayı umdu ama sadece sessizlikle karşılaştı. Nabızı bu kadar hızlı atarken zamanı doğru ölçebileceğine güvenmiyordu; yığılmış çöplerin etrafına bakmadan önce birkaç dakika saydı.

Sokak boşalmıştı.

Riselda içeri girmiş olmalı.

Lux dudağını ısırды, kararsızlık çömelisinin her çizgisine işlemişti. Kendini korumak merakla savaşıyordu. Evinden bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra teyzesi Karanlık'ta ne arzuluyor olabilirdi? Bu soru, kahvaltı sırasında Lux'tan ne kadar kolay uzaklaştığıyla birlikte, bunun kötü bir şey olduğuna inanmasına neden oldu.

Aklının temkinli yarısı baskın çıkmadan önce, duvara yakın durarak ilerledi. Kasları gerildiğinde, bodrum girişine doğru giden balçık kaplı taş basamakları keşfetti. Ama kapı kapalıydı. Lux'ın kalbi hayal kırıklığıyla dibe vurdu ama teyzesinin öfkeli bakışlarını üzerinde bulamamanın verdiği rahatlamayla biraz savaştı. Riselda'yı neden buraya kadar takip ettiğine dair kendisiyle nasıl konuşacağından emin değildi.

Lux sadece yarı yolda durmak için döndü. Gözlerine bir parıltı takıldı.

Pencere mi? Bu binaların çok azında işlevsel bir pencere vardı ve olanlar da sokağa bakıyordu. Bu pencere sadece loş sokağa bakmakla kalmıyor, aynı zamanda taş patikadan birkaç santim uzakta duruyordu. Derme çatma bir şekilde kapatılmıştı, Lux çatlak ahşabın arasından sızan parıltıyı tekrar yakaladı.

Sürünerek ilerledi, ilgisini çekmişti.

Mum ışığı. Panjurların arasından, tahta duvarlara damlayan apliklerin dizildiğini ve ortaya çıkan gölgelerin büyük bir masanın ve daha da büyük bir çalışma masasının üzerinde dans ettiğini görebiliyordu. Tek süsü siğil olan yaşlı, eğilmiş bir kadın odanın köşesindeki bir sandığı dikkatle karıştırıyordu. Riselda, kabından dumanlar çıkararak fokurdayan kırmızı bir sıvının yanında sessiz bir tempo tutturan parmaklarıyla onu izliyordu.

Sadece o değildi.

Çalışma alanının tamamı şeffaf borular, cam kaplar ve titreyen alevlerden oluşan bir karmaşaydı. Yaşlı kocakarı bir çeşit simyacıydı. Öyle olmalı. Riselda içini çekerek Lux'ın duyamadığı bir soruyu seslendirdi. Aldığı cevap karşısında gözlerini devirmesine bakılırsa teyzesi pek memnun olmamıştı. Bu özel işi bitirmek için acelesi varmış gibi görünüyordu ve yaşlı kadının salyangoz hızı da buna yardımcı olmuyordu.

Sonunda simyacı doğruldu. Daha doğrusu hafifçe eğildi, elinde Lux'ın çatlaklardan gözlerini ne kadar zorlarsa zorlasın göremediği küçük bir şey vardı. Riselda hissedilir bir hevesle parladı ve açgözlülükle kadına doğru uzanarak avucuna bırakılan küçük şeyeyi en saf altından bir kiloymuş gibi kavradı.

Görünüşe göre bir kilo altın gibi görünse de, teyzesi saymaya devam ederken kitle goldquins içine

simyacının bekleyen cüzdanı. Bu kadar küçük bir şişe nasıl bu kadar değerli olabilirdi? Ne işe yarıyordu?

Lux meraktan yanıp tutuşuyordu, bakışları giderek artan bir ilgiyle fokurdayan, buharlaşan sıvılara sabitlenmişti. İçeri sızıp keşfetmeyi ne kadar çok isterdi...

Bir kapının eski menteşeleri gıcırdadı.

Lux irkilerek geri çekildi, teyzesi bodrum katında hiçbir yerde görünmüyordu. Bu da demek oluyor ki-

Lux panikle inleyerek en yakındaki binaları taradı, çöp yığını uzaklardan alay ediyordu. Yakalanacaktı. Kesinlikle yakalanacaktı. Bahanesi ne olabilirdi ki? Bacakları kendi kendine geriye doğru pedal çevirdi; belki de kaçmalıydı? Ama hayır. *Bekle*. Dar bir kapı belirdi. Simyacının binasına bitişik binanın gölgeleri arasına sıkışmış bir kapı. Kadere şükürler olsun. Lux kapıyı açık bulmak için dua ederek ileri atıldı.

Bir kez itti. etmedi. Biraz bile.

İşte bu kadar. Şimdi hangi yalanı uyduracaksın? Ama zihni çamura dönüşmüştü.

Terden sıırıslıklam olmuş elleri kolu ikinci kez kavradığında gözlerini kapattı. *Lütfen!* diye yalvardı.

Ve kasvetin içine doğru devrildi.

Mandal avuçlarının altında şıkırdayarak kapandı, alnı bir kalp atışı sonra yıpranmış kapıyı buldu. Buna karşı, boğuk bir kahkaha onun yerini alana kadar nefesi rahatladı. *İşte bu yüzden seni ilgilendirmeyen şeylerden uzak durmalısın.*

Kapıyı itti.

Göğsü kaba tahtaya çarpmadan önce tepki verecek bir an bile yoktu. Alnı yerine yanağı tahtaya sürtündü. Lux bağırmak yerine tırmaladı, tırnakları omzuna dolandı, savunmasız bir deri aradı ama boynuna doğru itilen önkol kaplıydı ve boyun eğmiyordu.

Bıçağı kavrayan bir el bileğini çevreledi. Denemelerine devam edemeden, avucunu yanağının yanında düzleştirdi. Bir diz kalçasının arkasıyla buluştu. Lux kaybediyordu, hem de fena halde, ama çığlık atıp atmayacağına karar veremeden nefesi kulağına değdi.

"Sen *psikozlusun*."

Shaw Roser. Lux'ın gözleri, başının yanındaki kılıcın parıltısıyla genişledi. Bu kadar kötü şans mümkün olamazdı. Dindar değildi ama belli ki *bir şeyleri* kızdırmıştı. Son bir kez denemek için onu geri itti ama adamın ön kolu boynunun zonklamasına neden olurken, dizi kalçasına sıcak bir ağrı sapladı.

"*Bırak* beni, seni hödük!"

Adamın yanıtı daha da yaklaşmak oldu. Lux onun vücuduyla kapı arasında güçlkle nefes alabiliyordu; o kadar öfkeliydi ki alevlerin tenini yalayacağını düşündü.

"Önce açıklamalar, Necromancer. Yine de o ağızdan çıkan hiçbir şeye inanmamam gerektiğini düşünüyorum."

Gözlerinin arkasında bir baş ağrısı belirdi, kalçası ve bileği uyuştı. Tırnaklarını adamın yüzünde gezdirmek ve *bu* açıklama hakkında ne düşündüğünü görmek istedi. Bunun yerine dişlerini sıktı ve "Seni takip etmedim. Saklanıyorum, seni lanet olası aptal. Belki de dünyayı dışarıda tutmak istiyorsan o kilidi kullanmalısın."

Alaycı cevabı kızın yanağına çarptı. "Kimden saklanıyorsun?"

"Teyzemden."

"Ailen olmadığını sanıyordum."

Gerçekten de hayatının ayrıntılarını bilmiyordu. Yenilenmiş bir öfkeyle ona karşı mücadele etti, serbest eli ortaya çıkan herhangi bir parçayı arıyordu. Ama diğer avucu kapıyla buluştuğunda kazandığı tek şey boynunun serbest kalması oldu. Lux'ın dişleri kum yüzünden ağrıyordu. "Ben de bildiğimi sanmıyordum."

İşte oradaydı; bileklerine uygulanan güç çok az bir miktar hafiflemişti. Bunu kullandı ve ellerini aşağı doğru çekti. Shaw'un kollarında dönerek eğilmeye çalıştı ve eğer bıçağın soğuk düzlüğü onu olduğu yerde dondurmasaydı bu işe yarayabilirdi bile. Shaw dikkatli bir baskıyla çenesini yukarı doğru eğdi.

Lux'ın bakışları bıçakla birlikte kalktı, meydan okurcasına. Ona dik dik baktı, elmacık kemiklerine renk geldiğini ve gözlerinin bastırılmış bir ateşle parladığını fark etti. Görünüşe göre onu soyunurken yakalamıştı ve dikkati düğmeleri çözülmüş boğazına yöneldi. Isı teninde şarkı söylüyordu ve sırtını kapıya dayayarak

Ama yine de yüz hatlarına yayılan şaşkınlık ifadesine engel olamadı.

"Bana yalan söyle Necromancer, asla unutmayacağım."

Seni ağaçlar için terk etmeliydim. "Yalan değil."

Adamın gözleri onunkileri aradı ve kadın da gerçeği orada bulmasına izin verdi. Birdenbire çenesindeki ürperti kayboldu. Bıçak yanına geri döndü. "Dairemden defol."

"Bekle-"

"*Hepsine lanet olsun.*" Kılıç hareket etti ve Lux irkildi ama o sadece kılıcı kınına soktu. "Seni kaldırıp dışarı atacağım, *Lux Thorn.*"

Bu fikir üzerine gözlerini kısarak çantayı bileğinden çözdü ve ona doğru tuttu. Adamın bakışları çantadan kadına kaydı tekrar geri döndü. Parmakları yan tarafında kıpırdadı.

"Aline bana bu kadar ödedi. Üç kat arttı. Bilgilerini istiyorum. . Sonra da insanları öldürmeyi bırakmanı istiyorum."

Shaw kahkahalara boğuldu.

Lux kaşlarını çattı ve elini bıraktı.

"Beni kolayca satın alabileceğini mi sanıyorsun? Senin parana ihtiyacım yok." Kapıya doğru yürüdü, kilidini açtı ve fırlattı. "Şimdi *git.*"

"Tamam. Yapacağım." Lux çantayı koluna doladı. "Bana ne bildiğini sandığını söyledikten *sonra.*"

Shaw öfkeyle parmaklarını saçlarında ve saçlarını bir tarafa savurdu. "Düşünmek mi? kaydı var."

"Öyle mi? Görebilir miyim?" "Hayır, göremezsin."

"Neden bu kadar zorlanıyorsun? Sınırlarımı zaten açıkladım. Eğer bu kadar uzun yaşadıysa, bunun tek sebebi ben değilim."

"Sadece değil, belki. Gerçi şu anda birkaç kez ölmüş olması gerekirdi."

"Sen de öyle yapmalısın."

Shaw'un dudakları inceldi, çenesi sertleşti ve topuklarının üzerinde dönerek karanlık koridorda ilerlemeye başladı. Lux onun peşinden koşmadan önce bir saniye daha düşündü.

Dairesinde yıkık dökük tuğla ve eğri büğrü ahşaptan başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Lux eğik tavana tedirginlikle baktı. Ama temizdi ve tarçın ve çay yaprakları kokuyordu; iki şey

Her zaman sıcak olduğunu düşünürdü. Yatağının başucundaki lambayı açtığında, onun peşinden gittiğini gördü.

"Arkanı dön."

Öfkelendi ama emredileni yaptı. Yatak odası onunkinden daha küçüktü ve daha da az dekore edilmişti. Tuhaf renk lekeleri eski ahşabı işaretliyordu; bunların olası amaçları üzerine kaşlarını çattı. Lux sırtında yeniden bir sıcaklık hissedene kadar bir süre arkasından bir şeylerin kazınması ve kaydırılması devam etti. Onun emri olmadan dönmeye cesaret etti ve ödüllendirildi.

Ona kenarları yıpranmış, gevşek bir günlük uzattı.

"Büyük büyük büyükbabamın. Bir süre belediye başkanı için çalıştı ve o yaşlı budalanın hırsları doğal olmayan şeylere yönelince not almaya başladı. Buna göre," Shaw parmağını yaralı kapağa vurdu, "bu yıl iki yüz yirmi yedinci doğum gününü kutlayacak."

Lux'ın çenesi düştü. "Nasıl?"

"Benim tahminim? Yaşam kanı. Başka ne ki?"

"Kullanım alanlarını biliyor musun?" Karnına bir taş düştü. "Bir insan nasıl bu kadar aşağılık bir şey yapabilir? Bir başkasının canını almak iğrenç, insanlık dışı ve *affedilemez* bir şey."

Shaw gözleri kapanmadan önce gözle görülür bir şekilde seğirdi. Kitabı kadının parmaklarından çekip alırken, diğer eliyle kadının bileğini kavradı. Oradan, emin ve sessiz adımlarla onu yatak odasından çıkardı. Lux tökezledi, adamın ona tekrar dokunma cüretini göstermesine çok şaşırmıştı ve şimdi onu üzecek ne söylediğinden emin değildi. Eğer bir şey varsa, onunla aynı fikirdeydi.

Adam onu evinden tamamen dışarı atamadan, kadın döndü. "Neden gözlerini kesiyorsun?"

Shaw kendi gözlerini kırıştırdı. "Çünkü ölümden sonraki hayatı görmeyi hak etmiyorlar. Cehennem olsa bile."

Ve böylece Lux, burnunun bir santim ötesinde yıpranmış bir kapı ile sokakta kalakaldı.

BÖLÜM E GHTI

MİDESİ RUMBLELENDİ VE Lux elini karnına bastırdı, ağır çanta hâlâ bileğinden sallanıyordu. Shaw'un para isteğine aşırı güvendiği için kendini aptal gibi hissediyordu. Belki de Ghadra'nın duvarları arasında şişman kediler gibi yayılmış elitlerle yaşadığı deneyimlerden sonra bıkkınlığa kapılmıştı.

Şehrin daha zengin tarafına geçen Lux, bir lokantaya ve kalabalığına cesaretle girmeye karar verdi. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Teyzesinin gizemli nerede olduğu ve belediye başkanının tükenmiş can suyunu yutması üzerine düşünmek için daha fazla zamana ve bunu Riselda'nın varlığında yapabileceğini hissetmiyordu.

Sokakları taradı. Hafta ortasıydı. Pazarlar yavaşlamıştı ve eğer etrafı insanlarla çevrili bir yerde yemek yemesi gerekiyorsa, bugün bunun için iyi bir gündü. Bir at arabası geçip gitti ve Lux soğuk binalara doğru ilerledi, gözleri aklına gelen en az tehdit edici kafeye kilittendi: Çiçek Açan Begonya.

Boyalı tabela rüzgârda sallanıyor, eskimiş bir çan coşkulu seslerle tıngırdıyordu. Ses rahatsız edici olsa da, yine de dışarıdaki birkaç masadan birini almak için hareket etti. Her birkaç dakikada bir bulutların arasından sızan güneş ışığı, onu daha da kötüleştirme riskine değerdi.

Baş ağrısı. Demir sandalyenin üzerine kayarak arkasına yaslandı ve ışınların yanaklarını yıkamasına izin verdi.

"İyi günler! Menü ister misiniz?"

Güneş bir başka gri bulutun arkasına saklanırken Lux gözlerini açtı. "Evet, teşekkür ederim." Uzanmış parmaklar buluştu ve kadının eteğindeki çiçek desenleri bir dakika daha havada asılı kalırken Lux el yazısıyla yazılmış menüyü göz hizasında tuttu.

Lux çorba listesinden başını kaldırıp baktı.

"Özür dilerim. Kim olduğunuzu yeni fark ettim." Avucunu kalbinin üzerine koydu. "Kızım bataklıkta boğuldu. Çok geç olana kadar cesedini bulamadık ama senin şefkatini hiç unutmadım. Ve siz de sadece bir çocuktunuz." Ev sahibi eğildi ve Lux'ın elini kucağına çekmeseydi onu kavrayacaktı. Kadının kaşları bir nefes için çatıldı ama sonra düzeldi. "Yemeğiniz benden. Ne istersen." Hüzünlü bir gülümseme ve ıslak yanaklarını sıvazlayarak aceleyle Begonia'nın içine girdi.

Lux, kadının ölen çocuğunun anısını yerine çalışamadan bir adamın bağırışı dikkatini dağıttı. Kafenin bulunduğu sokağın aşağısında bir dükkân vardı ama ne sattığını hatırlamakta zorlanıyordu. Ancak dükkândan gelen kargaşa, ona her ne satılıyorsa kesinlikle yok edildiğini söylüyordu. Bağırılan küfürler ve homurdanan yeminlere karışan camlar kırılmaya devam etti.

Ortaya çıkmaya devam eden kafaların üzerinden bakmaya çabalayan Lux sonunda düz olmayan sandalyesinin üzerinde durdu. Riskli bir hareketti bu. Onu tünediği yerden kaldırma girişimlerine karşı özünü sıkılaştırdı ve tısladı.

Kalkan. Beyaz üniformalarını şık, kahverengi coplar tamamlıyordu, ancak bu basit kıyafetin çok daha fazlasını gizlediğini biliyordu. Şu anda silahlarını sokağa sürükledikleri yaşlı bir adama karşı acımasızca kullanıyorlardı.

Ne kadar garip. Şehrin Aydınlık tarafında bu tür gösterilere pek sık rastlanmazdı. Giderek daha cesur ve daha acımasız oluyorlardı. Sirtına aldığı darbeye dizlerinin üzerine düşen adamın gözlüğü kaldırım taşlarına çarptı. Karnına bir tekme daha yiyince acınası bir iniltiyle yan tarafına yuvarlandı. Bir kol acımasızca havaya kalktı.

Onu öldüreceklerdi.

Lux bacaklarına hareket izni verdiğini fark etmeden önce caddede hızla ilerledi. Meraklı gözler onu takip ederken kalbinin sıkışmasından nefret ediyordu. Önüne çıkan muhafızlar ölçüsünü almak için döndüğünde soğuk terin boynundan aşağı süzülmesinden nefret ediyordu. Kandan *nefret ediyordu*.

Ne yapıyorum ben? Ama bu düşünce çok geç geldi.

Yaşlı adam soluk soluğa ayaklarının dibinde yatıyordu, ağzından ve kulağından kırmızı bir akıntı süzülüyor, altında birikiyordu. Lux burnunu kırıştırdı ama bir adım bile uzaklaşmaması kendisini şaşırttı. Sersemlemiş Kalkan onun dikkatini başka yöne çekmeye yetmişti.

"Sana yardım edebilir miyiz, tatlım?" En yakınındaki kişi copunu tembel daireler çizerek salladı.

Lux, gerçek bir Işık üyesi gibi sözlerini yüksek sesle ve yüce bir şekilde söylemeden önce dudağını büktü. "*Yapabilir* misin? Üniformalarınızın içinde zaman döndürücü bir tonik varsa belki. Kulaklarıma yapılan bu barbarca saldırı yüzünden öğleden sonram mahvoldu! Güzel bir öğle yemeği mahvoldu! Bunu nasıl düzeltebileceğinizi düşünüyorsunuz? Diyorum ki, *burası Işık!*"

Üç muhafız ne yapacaklarını şaşırmış bir halde birbirlerine baktılar. Görünüşe göre, bir züccaciye dükkânını tahrip etmek ve sahibini sokak ortasında öldürmek, histerik bir kıza kendilerini açıklamaya çalışmaktan daha kolaydı.

Direndiklerini söylediler. Her zaman direniyorlardı. Ve Lux'a onları canlandırma seçeneği hiç sunulmadı.

"Suçlu ne yaptı?" Lux, oturmaya çalışması sadece bir başka nezaketsiz çöküşe yol açan yaşlı adama başıyla işaret edecek kadar sakın görünüyordu.

Bu kez ortadaki Kalkan konuştu. "Vergi borcunu ödememiş." Taşların üzerine kahverengi bir akıntı tükürdü. "Ve belediye başkanı sabrında çok cömert davrandı."

"Anlıyorum. Belediye başkanı parasını için ne kadar üzülmüş olmalı." Sanki buna ihtiyacı varmış gibi. Neredeyse homurdanacaktı. "Devam et, onu dövmeye devam et. Patlamam için özür dilerim, çünkü bunu kesinlikle hak ediyor."

Şimdiye kadar Lux yeterince zaman kaybetmişti ki sokaklar meraklı izleyicilerle doldu ve birkaçı öfkeyle gözlerini kararttı. Önlerindeki sahneden sadece bencilce nedenlerle rahatsız olsalar bile, muhafızlar kalabalığı ölçtüler, önlerindeki kanlar içindeki adama baktılar ve sonunda Lux'a döndüler.

"Bir kadına göre karanlık bir aklın var." Lux'ın en yakınındaki Kalkan, yani ilk konuşan, çatlamış dudaklarını onaylayarak yaladı. Lux neredeyse kusacaktı.

"Senin için geri döneceğiz. Belediye başkanı adil talepleri karşılamakta nasıl başarısız olduğunuzu -bir kez daha- duyduğunda, hapse atılacaksınız." Son bir kez daha saldıran ortadaki Kalkan, mal sahibini acımasızca tekmeledi.

Lux yüzünü buruşturdu ve yaşlı adam kaldırım taşlarının üzerine kustu.

Aralarında gülüşerek geldikleri yöne geri döndüler. Efendilerinin sığınağına doğru. Yine de Lux, kendisine karanlık bir ödül gibi bakan hantal Kalkan'la bir kez daha göz göze gelmekten kendini alamadı.

Dizlerinin üzerine çökmeden önce köşeyi dönmelerini bekledi. Lux adamı çabucak değerlendirdi. Kararan gözler, morarmış uzuvlar. Belki birkaç kırık kaburga. Biraz yardımla yaşayabilirdi. Rahatlayarak iç çekti.

"İşleri senin için daha da mı kötüleştirdim?"

Dükkân sahibinin gözleri, bu kadar yıpranmış bir yüzün içinde şaşırtıcı derecede gençti. "Pek sanmıyorum canım. Sanırım hayatımı kurtarmış olabilirsin." Adam öksürerek kan kusmaya başlayınca kadın gözlerini kaçırdı. Adam nefes almakta zorlanıyordu. "Artık kimsenin ıvr zıvır istememesi benim suçum değil."

Zaten ondan ayrılmayı planlamıştı. Bileğindeki ağır çantayı ayaklarının dibindeki kırık adama uzatırken kendi kendine böyle söylüyordu. "Dükkânın için. Ya da ölürsen diye." Adam itiraz edemeden -ya da daha kötüsü- ona bol bol teşekkür edemeden Lux ayağa kalktı ve dağılmakta olan kalabalığın arasından geçerek başka bir ara sokağa girdi.

Midesi guruldadı. Öğle yemeğini gerçekten bölmüşlerdi.

Ellerini eteğinin ceplerine sokan Lux kederli bir halde sokaklarda ilerledi. Günün tamamen zaman kaybı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Bilgi verebilecek gibi görünen tek kişiden çok az bilgi almak bir yana, şimdi de Kalkan'ın dikkatini çekmişti. Ghadra'da onların incelemesinden faydalanmak isteyen tek bir kişi bile yoktu.

Shaw'u kazanmak için yapacağı bir sonraki girişimin planlarını hazırlamaya ve dolayısıyla Shaw'un atasının günlüğünü ele geçirmeye gömülmüş olan Lux, taşa çarpan tahtanın gümbürtüsünü duymadı. Havadaki kırbaç sesini de duymadı. Ama manik bağırışları duydu.

"Sokaktan çıkın! Oy, deli kız! Çık dışarı! KIMILDA!"

Bir ölüm arabası tam da bir dakika önce bulunduğu yerden geçerken Lux rastgele bir binanın önündeki güvenli yere atladı. Hızla uzaklaşan sürücü, bir orakçı, elindeki kırbacı sinirli bir şekilde ona doğru salladıktan sonra koltuğunda kamburlaşarak öne doğru kaydı. Yaşlı at hızını artırdı.

Ve bir ayağın yeni ritminde zıplamasını izledi. Mavi, sert ve korkunç siyah çıbanlarla kaplı ayak, örtüsünün altından daha da aşağıya düştü. Püstüller teker teker patladı. Koyu renkli sıvı parşömen üzerindeki mürekkep gibi yayıldı. Lux daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Tıpkı bir ölüm arabasının bu kadar hızlı hareket ettiğini ya da bir sürücünün bu kadar paniklediğini hiç görmediği gibi.

Sokağa geri döndü, geldiği yöne ve sonra gideceği yere doğru baktı.

Koşmaya başladı.

Köprünün birleşik taşları üzerine yığılan Lux yutkunarak nefes aldı. Araba nihayet yavaşlamış, dar patikada dikkatle ilerleyerek karşı taraftaki çimenlik alana ulaşmıştı. Azrail havayı bir kez daha yarararak atı muhtemelen yıllardır gitmediği kadar hızlı itti ve havada asılı duran ağaçların arasında kayboldu.

Lux onların beklentiyle inlediklerini duyduğuna yemin etti.

O köprüyü hiç geçmemişti. Yaklaşan karanlığa giren kendi ebeveynleri olduğunda bile. Ağaçlar onun hareketlerini izliyordu, bundan emindi ve onların alanına girerse ona ne yapacaklarını bilmiyordu.

Ve böylece bekledi.

Azrail'in sade siyah maskesinin üzerinden gözleri açılana kadar bekledi, dönüşünde onu içine aldı. Atı yavaşlatarak durdurdu ve zavallı hayvan bu rahatlamayı takdir etmek için başını eğdiğinde bir selamlama nefesi bile üfleyemeyecek kadar yorgundu.

"Vay, vay. Neredeyse ağaçlara doğru otostop çeken küçük kız." Başparmağıyla arkasındaki vagonu işaret ederken gözlerinin kenarları kırışmıştı. Belli ki yükünden kurtulmuş olmak moralini yükseltmişti.

"Ölüm arabalarının bu kadar hızlı hareket edebildiğini hiç bilmiyordum." Lux onun kendisini neredeyse çiğneyecek kadar küstahça umursamaz tavrına burun kıvırdı. "Ve daha önce hiç siyah, iltihaplı çıbanlarla kaplı bir ceset görmemiştim. Ölüme neyin sebep olduğunu biliyor musun?"

Adam omuz silkti. "Umursayacak kadar para almıyorum. Tek bildiğim geldiği binanın yasemin ve çürümüş et koktuğu. Kötü bir karışım." Titredi, maskesi çengelli burnundan kaydı. "O cesedi çabuk arabamdan çıkarmak istedim."

"Şehrin hangi tarafında?"

Adam, ağzı, üzerine gerilmiş kumaşın altından bükülmeden önce, sanki kafayı bulmuş gibi onu inceledi. "Sence hangisi?"

BÖLÜM NİNE

TWILIGHT onu köprüye dayanmış, normalde olduğundan daha sert bir ifadeyle ağaçlara bakarken buldu. Gerçi bu kez yüzündeki ifade ağacın kendisine ya da ailesinin anısına yönelik değildi. Lux bu gece belediye başkanına odaklanmıştı.

Gri dalgalar geçit vermez bataklıklardan yuvarlanarak ona doğru ilerledi ve Ghadra'nın kasvetli duvarlarını aşarak ötesindeki ormanı selamladı. Ağaçlar onu açgözlülükle yuttu ama Lux üzerine yapışan nemi zar zor fark etti.

İki yüz yirmi yedi. Belediye başkanı her doğum gününü, yaz mevsimindeki Işık Festivali'nden sonra ikinci bir tantanayla kutluyordu. Elbette sadece zenginler, Ghadra'nın görünmez çizgisinin üzerindikiler davet edilirdi. Ve henüz katılmamış olsa da Lux'ın kendisi de.

Bencil herif. O partilere, kentindeki yoksulları aylarca doyurmak için gerekenden daha fazlasını harcıyordu ve Lux onun ne yaptığını hiçbir zaman gerçekten umursamamıştı. Şimdiye kadar. Çünkü onun yeniden canlanması için yaptığı girişimlerin bir gün işe yaramaz hale geleceğini, belediye başkanının saltanatının sona ereceğini düşünmek bir şeydi. Ama şimdi... Şimdi Ghadra ölümsüzlüğü arayan ve bunu nasıl elde edeceğini umursamadığı belli olan bir adamın altında eziliyordu.

"Ben ne yaptım?"

Ağaçlar eğilip iç çekerek parazitler gibi dehşetini yalayıp geçiyordu. Kendi ıstırabına bu kadar kapılmamış olsaydı belki daha erken fark edebilirdi. Eğer duyularını, duygularını ve zihnini kasıtlı olarak köreltmemiş olsaydı. Belki-

Lux avuçlarının içlerini gözlerine bastırdı ve suçluluk duygusunu geri çekmeye zorladı. Kendisinin geçmişteki halini değiştiremezdi. İçinde sürünen, *içini* saran, her zaman ulaşamayacağı havayı ararken bile dünyayı dışlayan versiyonunu. Ve ışık... Işık o kadar ulaşılmazdı ki, yıldızlar arasında kaybolmuş olabilirdi.

Nihayet o havanın bir kısmı içeri sızdı ve sıkığı dişlerini gevşeterek derin nefes aldı. Burun delikleri alevlendi, zihni onu rüzgârda yasemin kokusu alabileceğine inandırdı. Düşünceleri ona ulaştığında belediye başkanını terk etti.

Lucena. Lucenaaa.

Şoför onun sorusuyla alay etmişti. Elbette ceset Karanlık'tan gelmişti. Eğer öyle olmasaydı, ailesi Lux'ı arayıp bulur, onun parlaklığını arar, altın sikkeleri onun yapıştırılmış çömleğine atardı.

Böylesine korkunç bir belirtiyne ne sebep olabilir? Lux burun kemiğini sıkı. Dünyadaki tüm hastalıkları bildiği söylenemezdi. O ölümle uğraşırdı, ölüme yol açan hastalıklarla değil. Nefesi daraldı. Hayır, hastalıklarla pek ilgilenmezdi.

Parmak uçlarının altındaki kaygan taşı iterek uzaklaştı. Ama şifacılar yapardı.

RISELDA'NIN GÖZLERİ DAĞINIK HALİ ÜZERİNDE BELLİ BELİRSİZ GENİŞLEDİ. Lux saçlarının dağınık olması gerektiğini biliyordu ama düzeltmeye zahmet etmedi. Bunun yerine topuklarının üzerinde sallandı.

"Bugün ormana bir ceset götürüldü. Uzuvarı sızıyordu: siyah çıbanlardan fışkıran sulu, karanlık bir madde. Hiç böyle bir şey gördünüz mü?"

Riselda yeni mutfak masasının altındaki tabureyi yeniden yerleştirirken onu inceledi. Düşünceli düşünceli alnını buruşturdu. "söyleyemem. Kayda değer başka bir şey var mıydı?"

Lux ayağın nasıl sekerek ilerlediğini düşündü ve kabarcıkların patladığını hayal etti. "Oh! Azrail. Evin yasemin ve... çürümüştü et koktuğunu söyledi." Burnunu kırıştırdı.

"Araştırma yapmam gerekecek. Jasmine mi dediniz? Ne kadar ilginç." Riselda memnun bir gülümsemeyle Lux'a odaklanmadan önce bir süre daha çenesine vurdu. "Evimizi nasıl buldunuz?"

Lux ani değişim karşısında kaşlarını çatı ve görüş alanının kenarından odayı kısa bir süre taradı. Şaşırmış bir halde boşluğa doğru döndü.

En sevdiği sandalye gitmişti. Her zaman ayak parmaklarını gömdüğü pelüş halı da öyle. Oturma odasının zemini, şimdi bir tarafa itilmiş küçük bir yatağın altında duran daha ince kahverengi bir halı tarafından yutulmuştu. İki sert arkalıklı sallanan sandalye birbirine yakın için ve şömine-aeşleştirme set o baktı korkunç derecede rahatsız ve kıvrılması imkânsızdı. Lux kalbinin neden aniden acıdığından emin değildi. Ellerini önündeki masanın üzerine koydu.

"Bunun büyük bir değişiklik olduğunu biliyorum ama sanki başka bir seçeneği."

Lux, tüm gülümsemesine rağmen savunmaya geçmeye hazır görünen teyzesine baktı. "Üzgün değilim, Riselda." *Öyle miyim?* Ne hissettiğini tam olarak kestiremiyordu. "Eşyalarımı yatak odasından taşıyacağım."

İki adım atmıştı ki teyzesi soğukkanlı bir elle kolunu tutarak onu durdurdu. "Hayır. Yatak odası sende kalsın. Senin kadar uykuya ihtiyacım yok." Okşayıcı bir el ile Lux'ın çenesini kavradı.

Lux şaşkınlığını belli edince Riselda güldü. "Sanki kimsenin senin ihtiyaçlarınla ilgilenmesine alışık değilsin."

"Nasıl ki?" Sesinin sözcükler üzerindeki zayıf tonundan nefret ediyordu.

"Oh, Lucena." Riselda onu kendine çekti ve kollarını sıkıca omuzlarına doladı. "Bir daha *asla* böyle hissetmemeni sağlayacağım. İnan bana."

Teyzesinin sesindeki sertlik onu ürkütmüştü. Riselda'ya tamamen inanmıştı. Yine de, yumuşak kucaklamaya karşılık verirken bile omuzlarındaki gerginliğin artmasına engel olamadı.

ONUNCU BÖLÜM

Yükselen güneşe karşı Shaw'ın dairesine doğru koşarken LUX'un adımları AMAÇLIYDI.

Bir saat önce başka bir araba zaten sıkıntılı olan uykusundan uyandırdığında, öfkeyle battaniyesini bir kenara fırlatmıştı. Cinayetleri kontrolden çıkmaya başlamıştı. Ghadra'da ölümü hak eden bu kadar çok insan olması mümkün değildi.

Öyle olsa bile, Kalkan'ın görmezden geldiği kişileri seçerek yanlış bir yol izliyordu. Çünkü yozlaşmış kaynak durdurulmazsa, sonsuza dek aşağıya ve en kötü ruhlara doğru akmaya devam edecekti. Ayrıca, sonsuza dek öldürmeye devam edemezdi. Sadece tekrar ölecekti ve bir dahaki sefere onu diriltmeyi reddedecekti.

Ona da tam olarak bunu söylemeyi planlıyordu.

Shaw'un evini bulmak zor değildi, çünkü o gün Riselda'yı takip ederken rotayı öğrenmişti. Lux belli belirsiz tanıdık sokaktan aşağı döndü, bakışlarını penceresiz binalar arasında gezdirdi ve bir çığlığı bastırdı. O güne kadar gördüğü en büyük siyah fare gölgelerin arasından fırladı. Boncuk gibi gözlerle onu inceledi, rahatsız edici varlığından rahatsız olmuştu, sonra yavaş ve amaçlı adımlarla karanlığa geri döndü.

Ürperdi. "Pis böcek." Sanki fısıltıyla söylenen hakareti savunurcasına, bıyıklı bir burun bir kez daha öne çıktı. Bir protesto çılgılığıyla koşmaya başladı.

Köşeyi dönerken neredeyse bir Azrail'le çarpışıyordu. Büyük kaşlarının ve maskeli yüzünün altından ona kaşlarını çatmak dışında, cesedi bir kapı aralığına doğru omuzlamaya devam etti. Ayaklarının dibinde hıçkırarak ağlayan bir adam vardı. Beyaz bir kumaşa sıkıca sarılmış olsa da, Lux kusursuz siyah halkaları açıkça görebiliyordu; bu halkalar kumaşın içine sızmış, onu çürümüş, tatlı kokusuyla lekelemişti.

Jasmine. Ve çürümüş et.

Lux bükülmüş dirseğine doğru öğürerek ağzını ve burnunu kapattı. Başka bir ceset. Bir başkası da aynı gizemli hastalığa yenik düşmüştü ve bu kadar erken. Koku evden yuvarlanıp havayı o kadar yoğun bir şekilde doldururken tökezleyerek uzaklaştı ki zehirli bulutu görebileceğini hissetti.

Sırtı sert bir şeye çarptı ve bir özür mırıldandı. Başını kaldırıp baktığında, tanıdık gözlerin kendisine dik dik baktığını görünce yanakları kızardı.

"Daha fazla parayla döndün, değil mi?"

Lux onu görmezden geldi, onun yerine ölülerin arabaya atılmasını izledi. Bir önceki öğleden sonra gördüğü cesedin buraya yakın bir yerde yaşayıp yaşamadığını merak etti.

Shaw'un gözlerinin üzerinde olduğunu ve ilgisini çektiğini hissedebiliyordu. "Bu üçüncüsü. En azından benim duyduğum."

"Üçüncü mü?" İkincisinin farkında değildi. "Bir diğeri düştü. Şafaktan kısa bir süre önce."

Lux yanaklarında şiddetli bir kızarıklık oluştuğunu hissetti. Görünüşe göre Shaw'un hiç de suçu yoktu. Lux ayaklarını kaydırarak Shaw'ın evine bu kadar yakın olmak için yeni bir neden bulmaya çalışırken, verdiği pratik ders işe yaramaz bir şekilde dağıldı.

"Ateşin mi var?" Shaw ona tiksintiyle baktı ve geri çekildi. "Hayır!"

Bakışları daraldı, tam olarak ikna olmamıştı. "Burada ne var senin? Kapımdan gizlice girmeye çalıştığın son seferde kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum."

"*Sinsi mi?* Ben pek-"

"Merhaba Lux." Aniden ortaya çıkan Aline'in bakışları neredeyse ağabeyininki kadar buz gibiydi.

"Aline." Kıza adını söylediğini hiç hatırlamıyordu, bu da demek oluyordu ki suçlu kardeşi Lux'ın ziyaretiyle ilgili her şeyi ona anlatmış ve eminim ki bunu fazlasıyla süslemişti. Birden Lux'ın bu ikisiyle uğraşacak enerjisi kalmamıştı. Uykusu kâbuslarla delik deşik olmuştu.

"Evinden çok uzaktasın, değil mi Necromancer? Bununla paranı o kadar kolay alabileceğinden emin değilim." Aline vagonun içine sıkışmış cesede başıyla işaret etti.

Alevler damarlarını kemirmeye başladı. Aline'i boğazlamak ne kadar cazip gelse de, bu ikisine hiçbir şey, hatta sözlerini bile borçlu olmadığına karar verdi. Ölüm arabası gürültüyle uzaklaşmaya başladığında, Lux onu takip etmek için harekete geçti.

Bir el dirseğini kavradı, güçlü ve emin. Ona üçüncü kez dokunuyordu ve üçüncü hatasıydı.

"O cesedin yanına yaklaşmayın. Bu hastalık muhtemelen bulaşıcıdır. Üç ölüm de bu sokakta gerçekleşti."

"Benim iyiliğim için endişelenmeniz ne kadar nazik bir davranış." Kolunu adamın elinden çekip aldı.

Sözleriyle birlikte sesi de karardı. "Ben değilim. Sadece hastalığı daha fazla yaymamayı tercih ederim. Ayrıca, küçük kızları yaralamak ve zavallı belediye başkanımız ölürse onu diriltmek için kim kalacak? Yine."

Alaycı gülümsemesi onun felaketi oldu.

Etrafında dönerek onun göğsünü itti. Beklenmedik misilleme onu şaşırttı ve tökezledi. Kadın ona doğru ilerlerken gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Sebebini bulmaya *çalışıyorum*! Teyzem bile böyle bir şey görmedi ve kendisi Ghadra'nın tanıdığı en iyi şifacıdır." Bakışları ölümcül bir hal aldıktan sonra, "Ve ben olsam arkanı kollardım, Prowler. Çünkü hizmetlerim sana sonsuza dek kapalı."

Alaycı bir selamla onları terk etti.

Arabaya yetişmek için köşeyi neredeyse hızla dönen Lux aniden yavaşladı. Yas tutan adam. Cesedi takip ettikten sonra caddenin kenarına yığıldı ve başını ellerinin arasına gömdü. Sessiz

etrafını sardı. Artık vücudunu hıçkırıklar sarmıyor, onun yerine göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu.

Ne yapacağından emin olamayarak temkinli bir şekilde yaklaştı. Bu adamın bu garip hastalığının kaynağı hakkında sahip olabileceği her türlü ipucunu istiyordu ama başkalarını rahatlatmak hiç geliştirmedeği bir beceriydi. Bir adım daha yaklaştı.

"Merhaba. Kaybınız için üzgünüm."

Adam şaşkınlıkla başını kaldırdı, elleri dizlerine doğru çekildi. Adam konuşmadı. Kadın tekrar öne çıktı ve adamın gömleğinin yıpranmış omzuna vurdu. Garip görünüyordu. Muhtemelen daha da kötü hissettiriyordu.

"Karin mı?"

Adam titremeye başladı, duygularının taşlara dökülmesini engellemek için mücadele ederken dudakları inceldi. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar.

Sokağın öbür ucunda yankılanan kahkaha Lux'ın iri gözlerle geriye doğru sendelemesine neden oldu. Panik içinde etrafına bakındı. Adam çıldırmış mıydı? "*Karım!*" Hırıltılı nefesler alıp verdi. "Azizler hayır, Kızım. O benim annemdi." Gürültülü kahkahaları izleyenlerin dikkatini çekti ve Lux ciddi ciddi gölgelerin arasına kaçmayı düşündü. "Lanet kadın. Öleceğini hiç düşünmemiştim. Bunu bana da sık sık söylerdi. *Sen benden önce gideceksin Ned. Sözlerimi unutma.*" Ned kemikli bir parmağını havada salladı.

"Ah. Şey. Seni ağlarken gördüm..."

"Mutlulukla!" Ned fazla gerilmiş dudaklarının arkasından sırıttı.

Lux ne yapacağını şaşırmıştı. "Anlıyorum. Tebrikler mi?"

"Teşekkür ederim!" Uzun boylu adam ayağa kalkarak onu omzundan alkışladı. "Günün kutlu olsun." Döndü, omuzlarını kaygısızca eğerek caddede ilerlemeye başladı.

"Ned!" Adam yavaşladı ve arkasına baktı. Lux ona ulaşmak için koştu. "Hastalığına neyin yol açmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Yavaş mıydı? Hızlı mı? Tuhaf bir şey mi yedi?"

Ned kasvetli gökyüzüne bakarak soruları düşündü. "Çabuk ol. Onunla son konuştuğumda her zamanki gibi yatağından şikâyet ediyordu. Kaşınıyor. Ve üçüncü fincan çayını istiyordu. Bu sabah uyandı ve-" Ned parmağını boğazına götürdü. Kızın yüz ifadesi karşısında aceleyle devam etti: "Yine de huzurluydu! Gözleri

uykuya ve her şeye kapalı." Başının üstüne yumuşak bir vuruş yaparak onu gönderdi ve ısıklık çalarak gözden kayboldu.

Lux kasvetli sabaha doğru, "Tuhaf adam," diye mırıldandı.

Bugün güneş ışığından bir parça bile görünmüyordu. Açıklanamayan üç ölümün gerçekleştiği kasvetli mahalleye son bir kez baktıktan sonra ara sokaktan içeri süzüldü.

LUX, solmuş bir bankın arkasına bir kuş gibi tünedi ve düşünceli düşünceli tereyağlı bir böreği çiğnedi. Light Market iğrençti, insanlarla ilgili nefret ettiği her şeyin gerçek bir kanıtıydı ama fırıncının standı bu işkenceye değirdi.

Ghadra'daki yoksullar giderek daha da yoksullaşıyor, hat derinleşiyor, kasabayı aşılabilir bir uçurumla ayırıyordu. Ve şimdi ölüm onları yeni yollarla ele geçiriyordu. Lux son tatlı ekmeğini de bitirdi. Belki de çok fazla anlam çıkarıyordu. Belki de su yoluyla yayılıyordu, yakında belediye başkanının sabah çayına bir parça likörle karışacaktı. Belki de tüm kötü niyetlilere bulaşacaktı.

Belki de Lux'a da bulaşırdı.

Yapışkan parmak uçlarını tezgâhın üzerinde gezdirdi ve bir kıymığın başparmağına batmasıyla irkildi. Kırgın parmağını emdi, gözleri şimdi pazarda ağır ağır ilerleyen Kalkan üyelerine dikilmişti. İnce dudaklı bir adam gözüne çarptı ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek ona doğru eğildi.

Çok güzel.

Üniformalı vahşi ona doğru yaklaştı, gözlerinin arkasında yanan ateşten hiç etkilenmemişti. Eldivenli elini yanına koyarak Lux'a kızını hem çekmekten başka bir seçenek bırakmadı. Adamın konuşmasını beklemek çok uzun sürdü.

"Seni tekrar ne zaman göreceğimi merak ediyordum."

Adam sesini alçaltmış, şurup gibi ve boğucu bir tonda konuşmuştu ve Lux cevap verirken yüzünü buruşturduğunu saklamaya zahmet etmedi. "İlgilenmiyorum."

Adam inanmayarak alay etti. "Kalkan'ın prestijli bir üyesiyle ilgilenmiyor *musun?*" Eli yaklaştı.

"Oh! *Prestijden* bahsetmemiştin."

Lux iğnelemeyi yeterince kalın tuttuğunu düşündü ama adam kibirlenince hatasını anladı.

Bu kadar kalın kafalı ve bu kadar büyük egoları olan adamlar, alay edilmenin bu kadar ileri gitmesine asla izin vermezler.

"Çok prestijli. Yıl sonuna kadar Kaptan ilan edilmeyi bekliyorum. Silahlarımı görmek ister misiniz?" "Hayır, bu-"

Muhafız ceketini kenara çekti ve Lux göğsünü süsleyen gizli kılıflardaki bıçakların genişliğinden ya da sadece bir kez yutulabilecek kadar küçük olan mantar şişelerinden kaçamadı. Boğazındaki kahkaha sesini bastırdı. Adam bunu bir huşu fışkırması sandı.

"Evet, etkileyici, değil mi? Bu uyku ilaçları harikalar yaratıyor. Hemen etkisini gösteriyor, sadece dudaklardan geçmesi yeterli." Muhafızın gözleri kızın ağzına kilitlenirken arkalarındaki taşların üzerinden bir araba geçti.

Homurdandı. *Denemen için sana meydan okuyorum...*

"Bu benim yakalanması zor büyücüm değil mi!"

Lux'ın vücudu bu sesle kaskatı kesildi ama Kalkan'ınki kadar etkileyici değildi. Kasları bir tahta gibi kaskatı kesilmişti, kollarını iki yanına açarak dikkat kesildi. Yeni gelen adam yüzünden midesi bulanıyor olmasaydı, gülebilirdi.

Belediye Başkanı arabadan indi.

Son canlanışından beri ondan etkili bir şekilde uzak durmuştu ama artık kaçacak bir yeri yoktu. Çok kısa bordo bir ceket ve çok dar çizgili bir pantolon giymişti, yanaklarını süsleyen allık sağlıklı olduğunu göstermeyecek kadar kırmızıydı. Kollarını iki yana açmış olan belediye başkanı onu uzun zamandır kayıp olan kızı gibi selamladı. Kendisine dokunmasın diye geri çekildi.

"Belediye Başkanı Tamish." Başını eğdi.

Çömelmiş adam kıkırdadı. "Oh, o resmi saçmalıkların hiçbiri yok. Bana Belediye Başkanı deyin." Lux gözlerinin yukarı doğru kaymasını engellemek için mücadele etti. "Davetiyemi aldınız mı?" Görünüşe bakılırsa Lux'ın şaşkın bakışlarını üzüntüyle karıştıran adam kaşlarını sıkıntıyla çatı. "Bu yıl bir maskeli balo olacak. En güzel maskeli balo. Ve sen onlardan yeterince uzun süre kaçtın. Seni orada görmeyi *umuyorum*."

Şeytanın memeleri. Belediye başkanının doğum günü partisi.

Hayır, davetiyei görmemişti. Daha acil konulara odaklandığı için tamamen unutmuştu.

Lux kendisini böylesine iğrenç bir olaydan muaf tutmak için en ayrıntılı yalanı uydurmak üzereydi ki yalan dudaklarında can verdi. Malikâne sırlarla doluydu. Bunu orada geçirdiği zamanlardan biliyordu elbette ama şimdi özellikle bir sorunun cevabını arıyordu.

Kendini beğenmiş sırtışını düzeltti ve "Orada olacağım" dedi.

"Şüphesiz." Sonunda, o çok hor gördüğü bilmiş bakışlar yüzünde belirdi. "Şimdi, benim hayran vatandaşlarımın geri kalanına gelelim." Belediye Başkanı ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ama sonra geri döndü. "Bir söylenti duydum," sulu gözleri onunkileri yakından izliyordu, "en sevdiğim şifacının macerasından döndüğüne dair. O da gelmeli. Konuşacak çok şeyimiz var."

Lux geri çekilen adamın ardından kaşlarını çattı.

"Necromancer?" İnandırılmaz bir ses onun üzerinde dolaştı. Kaskatı kesilen muhafız sonunda gevşedi.

Lux ona doğru yürüdü. "Evet." Cesur parmakları adamın paltosunun üzerinde zikzaklar çizerken, adamın gözlerinin kararmasını ve çalınan durdurulmamış sıvı şişesi dudaklarından geçerken kafasının içinde geriye doğru yuvarlanmasını izledi.

İpleri kopmuş bir kukla gibi ayaklarının dibine yığıldı. "Yukarıdaki azizler. Yalan söylemiyormuşsun."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

DAVETİYE cafcaflı bir şeydi. Lux parıldayan, güzel kokulu parşömeni, parmaklarının teması yüzünden kalıcı olarak kararmaması için en ince kenarından tuttu. Sert sırtlı salıncakta kaşlarını çatarak kaydı.

Zihni, en sevdiği koltuğun minderlerinde kimin kirli poposunun mutlu bir şekilde dinlendiğini ya da daha kötüsü bataklıklarda çürüyüp çürümediğini üzüntüyle merak etmeye başladı. Çenesi gerilerek çiçekli yazıyı tekrar inceledi:

*Lütfen Maskeli Balo
Kutlamasında bize katılın
En ünlü belediye
başkanımızın doğum
arifesinde:
Mortema ayının beşinci gününün
akşamı*

İki gün sonra. Gözleri kalın resimlerin üzerinde gezindi:

*Hediyeler, gerekli olmamakla birlikte, büyük bir heyecanla
beklenmektedir*

Neredeyse bisküvisi boğazında kalacaktı. Açgözlü, iğrenç adam. *Her* şeye sahipti. Ne bekliyordu ki? Elleri sadece onun için toplanmış, paketlenmiş can suyu paketleriyle sıraya girmiş bir sürü misafir mi?

"Şüphesiz." Lux'ın belediye başkanını taklit etmesi arzulanan bir şey değildi.

Ön kapının gıcirtısı rahatsız koltuğuna daha da gömülmesine neden oldu. Her ne kadar bu hayatta onun iyiliğini düşünen birilerinin olmasını takdir etse de, bu ev çok küçüktü. Özellikle de Riselda gibi birini kapsaması beklenirken. Riselda her yeri dolduruyordu ve Lux kendini gölgede kalmış hissetmekten alıkoyamıyordu.

"Lucena?"

Kabul etmeden önce uzun bir nefes aldı. "Buyur, Riselda."

Teyzesi merdivenlerden aşağı süzüldü. "Oh, işte buradasın."

Lux, Riselda'nın görünüşü karşısında ifadesini nötr tutmak için mücadele etti: kıyafetleri yamuk yumuktu, saçları birbirine karışmıştı, çenesinde bir kir lekesi vardı. Riselda köşedeki kaidenin üzerinde duran leğende elini yüzünü yıkamadan önce birkaç tutamı gözlerinden uzaklaştırdı.

Riselda aynaya bakıp çenesini ovarak temizlerken Lux çay fincanının kenarından teyzesine baktı.

Riselda'nın delici bakışları camın ardından onunkilerle buluştuğunda Lux irkildi. "Eski solaryumumu karıştırıyorum. Sıradan bir görev." Lux onu sorgulamadan önce, "Bir şifacının tüm ihtiyaçları satın alınamaz," diye ekledi. Karanlık bir kahkaha atarak saçından kurumuş bir yaprak kopardı. Ölü şeyi parmaklarının arasında döndürerek yere fırlattı. "Ya da belki de..."

Lux'ın kaşları çatıldı ve ne anlama geldiğini merak etti - ta ki belediye başkanının mesajını hatırlayana kadar. "Belediye Başkanı sizi huzuruna çağırıyor." Davetiyeyi havada salladı ve Riselda bir nefes içinde orada, uzanmış parmaklarının arasından kaptı.

"Ah, benim tatlı Bartleby'm." Topuklarının üzerinde dönerek, yanaklarını geren bir sırtışıla mutfığa doğru yürüdü ve bir tabureye oturdu. Tabure onun altında inledi. "Sus, yoksa seni de değiştiririm." Korkudan sessizliğe bürünen çürük mobilya parçası itaat etti.

Riselda uzun parmağının kıvrımlı darbeleriyle özenle çizilmiş eskizlerin izini sürdürdü ve Lux yüksek sesle, "Hâlâ hediye istediğine inanamıyorum. Bu adamın neye ihtiyacı olabilir ki?"

Teyzesi ona doğru döndü, gözleri yumuşamıştı. "Bu adamlar için hiçbir zaman ihtiyaçlar söz konusu değildir. İstekler, canım." Parşömene geri döndü. "Sende ne var... onun istediği?"

Lux küçük odaya göz gezdirdi, çok dar bir alandaki parlak mobilyalara, biblolara ve yalnız bir tabloya baktı. "Ben-"

Riselda dudak büktü. "O kadar da zor değil. Düşündüğünden çok daha kolay." Lux'ın değişen formuna baktı. "Hizmetler. Sözler. Sırlar." Espri yapmadan güldü. "Belediye başkanımız partilerin tadını çıkarmayı iyi biliyor."

Lux böyle bir etkinliğe katılmayı kabul edip etmeyeceğini ciddi bir şekilde gözden geçiriyordu. "Gidecek misin?"

Riselda kâğıdı içine çekerek ciğerlerini kokusuyla doldurdu. "Henüz karar vermedim." Gözleri tekrar Lux'inkileri aradı. "Sen karar verecek misin? Sorularınızdan daha önce katılmadığınızı varsayıyorum."

Lux çay fincanını boşaltırken başını salladı. "O eve bir daha adım atmayı hiç istemedim. Ama şimdi, merak ediyorum-" Sanki kendi iradeleriyle gibi, kelimeler ağırlaştı ve onları çıkaramadı. Lux daralan boğazına rağmen yutkundu.

Bu endişe nöbeti nereden kaynaklanıyordu? Neden Riselda'ya endişelerini, korkutucu teorilerini anlatamıyordu? Söylentilere bakılırsa teyzesi bir zamanlar ona kendi ailesinden bile daha yakındı. Bir şeyler duymuş ya da tuhaf olaylar fark etmiş olabilirdi.

Lux tekrar denedi. Kelimeler dilini ısırdı.

"Ama şimdi bunu deneyimlemek istiyorsun?" Riselda onun yerine sözlerini tamamladı. "Çok değiştiğini hayal bile edemiyorum. Belediye başkanı en güzel ziyafeti, düzinelerce şarabı ve fıçıda bekletilmiş elma şarabını sunuyor. Müzik çok güzel, dans da..." Riselda şeytanca sırıttı. "Doğru kıyafetler ve gözlerinle asla bir partnerin olmadan yaşayamazsın."

Lux alay etti. "Bu benim önceliğim değil."

"Oh, ama öyle olmalı, Lucena." Riselda'nın bakışları karardı. "Öyle olmalı."

Lux bakışlarını çekti. Onun için dans etmek diye bir şey yoktu. Karmakarışık planı bir nefeste belediye başkanını selamlamak, diğer nefeste masaya gülünç bir hediye koymak ve sessizce gölgelere sızmasıydı.

Dans ederken belediye başkanının sırlarının peşine düşemezdi. Boğuk bir kahkaha atarak ayağa kalkarken gerindi ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

Lux durakladı.

"Yürüyüşe."

Riselda'nın gözleri gülümsemeden önce onun yüzünde gezindi. "Temiz hava önemlidir. Kargaya selamımı söyle."

Lux ağzını açtı, sonra kapattı. Ne söyleyebilirdi ki zaten? Gözlerini rahatsız edici bir şekilde açarak ve rahatsız edici bir şekilde görüldüğünü hissederek merdivenleri çıktı.

KARTAL köprünün üzerine tünemiş, ilgisini başını mağrur bir şekilde eğerek göstermişti. Alacakaranlık yaklaşıyordu ve kuş onu bekliyordu. Lux'ın parmakları tanıdık taşlara dokundu.

"Riselda'nın selamı var, karga."

Kuş zarif, koyu renkli başını daha da eğerek onu inceledi. Kadın başını salladı. Saçma hayvan. Zıplayarak yaklaştı.

Hava yoğunlaştı, rüzgâr sustu ve Lux nemli çimenler, eski taşlar ve yalnız, cesur bir kır çiçeğiyle dolu derin bir nefes çekti. Tüyler kolunu okşarken bakışları ormaninkini buldu. Bir parmağını dalgınca kuşun kafasında gezdirdi. *Alacakaranlık*.

Uzun, karanlık ve eğri büğrü ağaçlar, sanki içinde yaşayanların kokusunu alabiliyorlarmış ve çok daha fazlasını özleyiyorlarmış gibi Ghadra'ya doğru eğilerek yukarı ve ileri doğru kıvrılıyordu. Kararmış yapraklar asılı duruyor, istedikleri yöne kıvrılan mürekkep karası dallara sıkıca yapışuyordu. Bazen sis değiştiğinde Lux kendini kandırarak ince bir dalın içe doğru kıvrıldığını görebiliyordu. İçeri ve tekrar dışarı.

Lucena. Lucenaaa.

Lux ormana ters ters baktı ve karga gakladı. Bir şeyler değişiyordu. Yoksa değişmiş miydi? O kadar küçüktü ki anlayamadı, ama o kadar büyüktü ki-

Bir eli köprünün uzunluğunu takip etti, ta ki taş yok olana kadar. Ta ki Lux hayatında ilk kez karşı taraftaki çimlerin arasına adım atana kadar. İrkildi, hiç hareket ettiğini hatırlamıyordu. Hava o kadar durgundu ki her nefesi hissedebiliyordu.

gerilir ve çözüldü. Yine de yapraklar derinleşen grinin içinde hisşirdiyordu. İçe doğru kıvrılan dallara göz kırptı.

Sisin bir oyunu.

Bir numara.

Lucena.

Gözleri yaşardı. Lux çömeldi ve parmaklarının daha önce hiç dokunmadığı çimenlerin ıslak yapraklarını okşamasına izin verdi. Farklı *hissetmiyordu* ama... hissetmemeli miydi? Ayağa kalktı. Karanlığa baktı ve o karanlık onu çağırıyordu.

Bu sefer ne söyleyeceğini görecekti.

Soğuk bir esinti tahtadan bir nefes gibi fışkırarak Lux'ı sardı ve açıkta kalan derisini delip geçti. Bir siyah kolunu diğerinin üzerine geçirerek hareketsiz durdu ve boynunu büktü. Yukarı ve yukarı.

Orman kenarı. İstese dokunabilirdi. Parmak uçları bunun yerine ön kollarına daha fazla gömüldü ve uzunlukları boyunca yarım ay izleri bıraktı.

Bunu neden yapıyordu? Ne bulmayı umuyordu? Bilmiyordu. Ama yine de ormana gireceğini biliyordu. Umursamaz bir adrenalın dalgası içini ısıttı, korkusuna bir meşale oldu ve Lux'ın dudakları korkunç bir gülümsemeye dönüştü, boğazından parçalı bir kıkırdama yükseldi. Çünkü karanlığı, uzun zaman önce ruhunda kök salmış olandan daha derin olamazdı.

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Yumuşak yosunların nemlendirdiği Lux, ormanın kenarına doğru sessiz ve fark edilmeden adım attı. Ağaç onun etrafında nefes alıyordu. Ağaç onu *içine çekti*. Yüksek dallar onun kokusuna doğru kayar gibi oldu ama hızlı bakışıyla geri ürperdi.

Sessiz bir nefes üfledi ve karanlığa karışmasını izledi. "Bana sahip olamazsınız, ağaçlar. Kalbim hala atıyor."

Onun bu uyarısı havada bir hıçkırıkla karşılandı. Gizli bir gülümseme.

Aptal kız.

Lux omurgasından aşağı süzülen korku damlasına karşı savaştı. Onu zayıflatan dalgalar halinde üzerine çökmekle tehdit eden bir damlaydı bu. *Açlık. İstek. Arzu.* Ormanın merkezinden fışkırıyor, tenini kaplıyor, onu baştan çıkarıyordu.

İç organları buza dönüşürken bile daha da içine kapandı. Adrenalinin hoş karşılanan alevi söndü.

Kulaklarına ritmik bir gıcırtı geldi. Başta yumuşaktı ama şiddeti giderek artıyordu ve Lux dönüp geçtiği çimenli düzlüğe baktı.

Bir ölüm arabası.

En yakın ağacın arkasına geçti, kaba kabuğuna teninin değmemesine dikkat etti. Orada bekledi.

Azrail yaklaştıkça görüş alanına girip çıkıyordu. Pelerinli ve maskeli adam atı hızla ormanın kenarından, aynı kalın yosunlarla kaplı doğal bir açıklığa doğru sürdü. Dizginleri geri çeken sürücü aşağı atlayıp ölüyü gevşek kollarından ve sallanan bacaklarından çekerken, at sinirli bir şekilde başını savurdu. Onlara aldırış etmedi, dört cesedi bir yığın haline getirdikten sonra tekrar arabaya atladı ve atı geri çekilmeye zorladı. Geri ve geri, bir kez daha Ghadra'ya doğru savrulana kadar.

Lux göğsünden çıkmak için can atan nefesini tuttu, çünkü buna izin vermeye cesaret edemiyordu. Şimdi değil.

Siyah çıbanlar patlayıp sızarak orman zeminini kapladı ve odun, şimdi yeni bir kokuyla dolu soğuk bir nefes daha verdi. Yasemin. Lux ağaçtan uzaklaştı, boynunu bükerek gölgelerin içine baktı. Her an, ve-
Sustu.

Orada, ağaçların arasında. Daha önce hiçbir şeyin olmadığı yerde bir şey oluşmuştu. Bu şey griydi, sessiz ve kıpırtısızdı ve ağaç onun önünde kendi buz gibi nefesini tuttu. Lux kalbinin göğsünde attığını hissetti; onu duyabildiğinden de emindi. Ve eğer onun atışını duyabiliyorsa, başka ne duyabilirdi ki?

Figür sert ve pelerinli bir şekilde duruyordu, derin bir kukuleta altındaki yüzü gizliyordu. Lux onun yanından geçip gitmesi için sessiz bir yalvarış fısıldadı.

canlı karanlık bir nefes daha verdi ve hayalet ileriye doğru süzüldü. Bu hayalet ormanın yutulmasında bir rol oynamış mıydı? Lux o kadar kötü titredi ki dişleri takırdadı. Çenesini sıkıca kavradı. Eğer bu varlık da yüksek yoldaşları gibi bir şeyse, varlığını çok daha kısa sürede hissedebilirdi. Ama ona doğru dönmedi.

Solgun parmaklar tarafından sıkıca tutulan uzun bir bıçağın parıltısı azalan ışıktaki göz kırptı. Figür cesetlerin arasına çömelmişti. Lux bıçağın ne yaptığını göremiyordu ama çok hızlı çalışıyordu ve bıçak geri çekildiğinde kanlar içinde kaldığını gördü.

Değildi.

Figür yükseldi ve geldiği gibi sessiz bir şekilde karanlığın içinde kayboldu.

Lux hain gölgelere o kadar uzun süre baktı ki, gözleri yanaklarından aşağıya yaşlar süzülme tehlikesi geçirdi. Wraith tekrar ortaya çıkmayınca bakışlarını cesetlere çevirdi. Yerlerinden oynatılmışlardı ama sadece birazcık. Bunun dışında çok az fark görebiliyordu.

Yine de olmalı. Ne yapılmıştı?

Lux ilerlerken tökezledi, daha önce fark etmediği çıkıntılı bir kök ayaklarının dibinde kamburlaşıp eğilmişti. Çizmeli ayağı sıkıca sıkışmıştı. Ayağının kıpırdamayı reddetmesi üzerine homurdandı ve bir anlığına unutarak onu kurtarmak için bir elini ağaca dayadı.

Soğuk.

Ciğerlerindeki nefesi çaldı.

Ve soğuk parmaklar kırılmaz bir kavrayışla kendi parmaklarını sardığında, Lux sadece soluk soluğa kalmıştı çünkü sesi yoktu. Görünmez bağı pençeledi. Parmaklar onu görmezden gelerek bileğini okşadı, o kadar soğuktu ki yaktı. Gözyaşları yanaklarında sertleşti.

Bir numara.

Donuk bir nefes aldı; dudakları çatladı, çiğleştirdi ve içindeki her şeyle fısıldadı, "Bu gerçek değil. Gerçek değil. Orada hiçbir şey yok. *Orada... hiçbir şey... yok!*" Kolunu omzundan çekerek çekti.

Parmaklar. Ön koluna doğru kaydılar.

Sessiz bir yarı siyah gövde boyunca aşağı doğru süzülüyordu. Kökler titriyor, korkunç yılanlar gibi sürünüyor. Sıkışmış hızlı ayaklarının altındaki toprak kaydı.

Sadece bir numara.

"Hayır." Göğsünden bir hıçkırık yükseldi, zayıf ve işe yaramazdı. Lux bağlı olmayan ayağına uzanarak kökü tekmeledi. Botu zorlukla hareket etti.

Buzlu pençe şimdi onu kolunun üst kısmından tutuyordu, tüm uzvu kucağında uyuşmuştu. Yarık korkunç bir çatırtıyla genişledi, don ve karanlık nefes nefese dışarı taşı. Kök muzaffer bir edayla ayak bileğini kavradı ve dize kadar dolandı. Daha fazla hareket edemeyen Lux önündeki esneyen uçuşuma baktı.

Lucena.

İsmi çürük kokusu gibi üzerine sinmişti.

Lucenaaa.

İçinde bir şey kırıldı. Gerçekten de ilginçti, çünkü içinde kırılacak bir şey kaldığını düşünmemişti. *Aptalca.* Ebeveynlerinin Öteler'den gelen, esintiyle süzülen yatıştırıcı sesleri olduğuna inanmak aptallıktı. Çünkü *onlardı.* Başından beri, bu ölümün kendi ikna edici çağrısıydı.

Karanlık yüzünün etrafında kıvrıldı, serin dallar yanaklarını okşadı. Lux meydan okurcasına ters ters baktı, kanı önce sıcak, sonra soğuktu ve botlarına damlıyordu. Ve sesi burası için fazla canlı, fazla sıcak gelse de, bir çığlık havayı doldurdu.

Karga-

Karanlık kanatlar yukarıdan uçuşuma daldı. Tereddütsüz, bir kalp sonuyla buluştu.

Çatlak kapandı. Buzlu parmaklar geri çekildi. Kökler serbest kaldı. Ve ormanın zeminine hiç düşmeyen koyu renkli yaprakların arasından tatmin bir ürperti geçti. Lux yere yığıldı, dizleri ağrıyordu ve yara bere içindeydi, başı ağacın önünde eğikti ve ölümü kucaklayan bir insanın şok olmuş gözleriyle tekrar hayata döndüğünde nihayet çenesini kaldıracak gücü bulabildi. Ağacı taradı.

Cesetler.

Gitmişlerdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lux tökezleyerek merdivenlerden indiğinde RISELDA evde değildi ve başını ellerinin arasına alıp dinlenmek için tabureye uzandı.

Titreyen parmaklarını kucağına indirmeden önce birkaç düzenli nefes aldı.

"Çok aptalca. Çok, çok aptalca..."

Görüşü odaklanmamış renklere ve şekillere dönüştü, yalnız lamba zayıf bir şekilde titriyordu. Gece çökmüştü ve akşam yemeğini kaçırmıştı, ama şimdi yemek düşüncesi sadece midesini bulandırıyordu.

Sessiz bir tıkırtı ve oda keskinleşti.

Kapı yine nazikçe çalındı. Bu tür şeylere alışık değildi, özellikle de geceleri. Temkinli bir şekilde ayağa kalktı. Dizleri büküldü ve kendini masanın üzerinde sabitledi ama altındaki tahta onu ormanın anısına geri döndürdü. Lux kendini salladı.

"Kes şunu, seni ahmak," diye söylenerek merdivenleri tırmandı. Kapı elinin tersiyle gıcırdayarak açıldı.

Kapının eşiğinde dururken bal rengi saçları Shaw'ın gözlerine döküldü. Gözler önce onun durumuna, sonra da kapının suratına çarpılmasına şaşırarak açılmıştı.

Lux merdivenlerden geri indi.

"Necromancer! Seninle konuşmam gerek."

Boğuk sesi kulaklarına ulaştı ve gözlerini devirdi. Şimdi de sohbet mi istiyordu? Şakasız bir kahkaha atarak ateşi körükledi. Gece boyunca bağırabilirdi, umurunda bile değildi.

Bir yumruk tahtaya vurdu. Görmezden geldi.

Ta ki gıcırdayana kadar.

Çenesi düştü, demir çubuk aç ve yetersiz alevlerle buluşmak üzere yere düştü. "Bu ne cüret!" Köşeyi döndü ve kapıyı arkasından kapatan Shaw'a bakarak merdivenlerden yukarı çıktı.

" ne cüret? En azından önce kapıyı çalma nezaketini gösterdim." Kadın merdivenlerden çıkarken dudaklarını büktü.

Sahanlık iki kişi için yeterli büyüklükte değildi ama Lux ona zaten olduğundan daha yüksekte durma avantajını vermeyecekti. Geri çekildi ama dışarı çıkmaktan başka gidebileceği bir yer yoktu. Bedenleri neredeyse birbirine değecekken, öfkeden kızardı.

"Çık dışarı."

Bakışları kızın yüzünde gezinirken ağzındaki alaycı gülümseme kayboldu. "İyi misin?"

Parmağını adamın göğsüne sapladı. "Hayır ve sana söyleyecek başka bir şeyim yok. Hayatını mahvetmek, ruhunu karartmak mı istiyorsun? Öyle olsun. İstedikğin kadar karanlığa gömül. Ama *gezintilerini* takip etmeyeceğimi sanma. Belediye başkanının sırlarını kendi başıma keşfedeceğim ve bu süreçte seni Kalkan'a bile ihbar edebilirim."

Lux onlara gerçekten onun adını vereceğini sanmıyordu. Katil eğilimleri masumlara da yönelmediği sürece. Sonradan aklına bir düşünceye göre belki de oluşturduğu tehdit yüzünden onu öldürecekti. Sırıttı.

Deneyebilir.

"Korkunç görünüyorsun." Adam aralarındaki dar alana bakarken kaşları çatıldı, kadının tehditleri görmezden gelinmiş gibiydi.

"Ben de öyle yapmalıyım! Neredeyse bir ağaç tarafından *canlı canlı* yutuluyordum, sadece en cesur karga tarafından kurtarıldım." Kuşa karşı talihsiz davranışından dolayı göğsüne bir suçluluk duygusu sızdı. Daha nazik olmalıydı. "Ağaçlar onları almadan önce ormanda ölümlere bir *şeyler* yapan bir hayalet var. Ve teyzemin geri dönmesinden nefret ediyorum!"

Shaw'un yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi ve Lux onu tokatlamamak için keskin tırnaklarını avuçlarının içine bastırdı. Sonunda başını salladı, yüzündeki ifadeyi kendi yüzüne sildi ve merdivenlerden aşağı indi.

Adamın geri çekilişini görünce kustu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bunun için zamana ihtiyacım var." Onun peşinden koştu.

Mutfak masasının etrafındaki sallanan sandalyeye yerleşti ve düşünceli bir tavırla parmaklarını kolçağın üzerinde gezdirdi. "Bu sandalyeyi seviyor musun?"

"Belli ki hayır. Riselda benimkini dışarı attı. *Senin* için birini çağırmak üzereyim."

Sert koltukta kıpırdamadan oturdu. "Ondan neden nefret ettiğini şimdi anlıyorum."

"Ben öyle bir şey demedim."

Shaw omuz silkti, dikkati tembel bir tavırla onun üzerinde gezindi. "Çorapların mahvolmuş. Ve sanırım kanaman var. Kesinlikle *kanaman* var." Kadın kollarını kavuşturdu ve adamın yüz hatları gölgelendi. "Neden ormana girdin? Ölüm arzusu mu?"

Dişlerini sıktı. Dönerek yatak odasına doğru yürüdü. Bütün gece orada kalabilirdi, umurunda bile değildi. O ve onun sinir bozucu soruları ve sinir bozucu gözlemleri onsuz da yeterince iyi bir arkadaş olabilirdi.

"Lux." Neden durduğunu bilmese de kapı aralığında durdu. Belki de dudaklarındaki umut damarı adının içinden geçiyordu. Bu olasılık tenine battı. "Yardıma ihtiyacım var."

Güldü. Kıkırdama değildi ama uzun, gürültülü ve derindi. Kasları ağrıyana kadar kollarını ortasının üzerinde kavuşturdu. Sonunda kahkahası hıçkırıklara dönüşerek azaldı ve döndü. Adam bir kaşını kaldırmış, bir metre ötede duruyordu. Yüzündeki ifade neredeyse yeniden gülmesine neden olacaktı, adamın onun patlaması karşısında umutsuzca şaşırması. Kendini tuttu.

"Sadece ceplerimi dolduracak altınınız varsa." Harap olmuş eteğini işaret etti, bir cebi yırtık ve açtı, altında bir yerlerde hala taze bir yara sızıyordu.

Yüzünde beklenmedik bir pişmanlık ifadesi belirdi. "O gün o kadar sert konuştuğum için özür dilerim." Kelimeler dilini tırmaladı. Görünüşe göre sinsî adam pek sık özür dilemiyordu.

Kadın cevap verme zahmetine girmedî ve adam onu bir süre daha inceledi. "Belediye başkanının doğum günü partisine davetli misin?" Eğer onun ağzından bir şey çıkmasını bekliyorsa, bu değildi. Ve bunu kesinlikle "Beni de yanında getirecek misin?" takip etmezdi.

"Sen-" Durakladı, zihni kendini düzeltmeye çalışıyordu. "Maskeli baloya gitmek ister misin? Bana eşlik ederek?"

"Madem öyle diyorsunuz. Tek başıma gitmem pek mümkün değil. Karanlıktan gelenler böyle şeylere davet edilmek şöyle dursun, nadiren hatırlanırlar." Lux yorum yapmadan ağıtını bitirmesine izin verdi. Bir nefes verdi. "Malikânenin ne sakladığını bilmek istiyorum."

Ah, işte burada. "Ben de aynısını düşünmüştüm. Ama ne yazık ki yalnız çalışmayı tercih ediyorum."

"Beni al. Yardım edebilirim."

"Hayır, ben-" Ama aniden aklına gelen bir fikir diğerlerini bir kenara itti ve neşeyle fikrini hemen o anda değiştirdi. "Büyükbabanın günlüğünü ödünç almama izin verir misin?"

Shaw'un dudakları inceldi ve Lux omurgasını dikleştirdi. Yalnız gidecekti. Bu onu hiç rahatsız etmiyordu. Ama bakışları sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi hesapçı bir hal aldı ve sonunda başını salladı.

"Mükemmel. Yine de bir at arabası kiralamalıyız. Şoför beni dairenize götürsün, yolun geri kalanını birlikte gideriz."

Burnundan nefes verdi. "Seni geri almalıyım." "Oh, sanırım bu rota gayet iyi olacak."

Shaw omuzlarını silkti ve kadın sırttı, bu zaferin getireceği fedakârlığın üstesinden gelebileceğinden emindi. Daha fazla kaşlarını çatamadan, muhtemelen söz verdiği şeyin bedelini ödemeye değip değmeyeceğinden emin olamadan, çılgınca vuruşlar sessizliği böldü.

Lux onun etrafından dolanarak merdivenleri koşar adımlarla çıktı. Bu kapıyı çok iyi biliyordu.

Yırtık pırtık bir battaniyeye sarılmış DAMLAYAN BİR BÜTÜN yatıyordu. Hıçkıran kadın onu sıkıca tutup göğsüne bastırırken, bir adam

arkasında duruyordu. Lux'ın burnuna vurmasına bir saniye kala elini indirirken sakallı yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"İçeri gel." Lux etrafını saran kalp kırıklığı duygusundan geri çekildi. Her zaman çok fazla kalp kırıklığı vardı ve her zaman bir parça umutla süslüydü. Shaw'a baktı ve hiçbir şey söylememesini tembihledi. Kapüşonlu gözlerle itaat etti.

Lux çalışma odasına girdi ve lambayı yaktı. Arkasına dönerek anne babayı izledi, ona bakmadıklarını, elleriyle küçük bedeni masanın üzerine nazikçe bıraktıklarını gözlemledi. Çok küçük görünüyordu.

"Ne kadar ?"

Kadın gözlerini kaldırdı. Bakışları öylesine keder doluydu ki Lux anında midesi bulandı. "Sekiz saat, en fazla dokuz." Adam ceketini karıştırırken kadın hiçkırıklara karşı dudağını ısırды. "Günün büyük bir kısmını aramakla geçirdik. Sonunda onu bulduk. Bataklıkta. Daha ikinci yılına yeni girdi. O-"

Gözlerinden yaşlar aktı, yine de başka tarafa bakmadı.

Yalvarıyordu. "Ne kadar?" diye sordu babası, boğuk bir sesle.

Lux toplamı iletti ve yüzündeki renk soldu. Çılgınca tekrar aradı, bir düğme ve bir rulo ip buldu. Çaresiz gözleri onunkileri buldu.

"Bende ." Tek altın sikkeyi masanın üzerine koydu. Ardından bir silvdan. Beş copton.

Kadının ağzı açılıp kapanıyor, sanki hayatı geri getirebilecekmiş gibi çocuğa bakıyordu. Teni kül gibi solmuştu.

"Yapmalıyız. Yapmalıyız. Yapmalıyız." Anne ortasını tutarak ileri geri sallandı. İnanmak istemeyerek başını salladı. "Yapmalıyız."

Lux masanın üzerindeki kıpırtısız pakete baktı. Onları geri çevirmeliydi. Onları geri *çevirmeliydi*. İstisnalar her zaman bir hataydı: karanlık işlerde bir kural.

Onlara gitmelerini söylemek için ağzını açtı ama ağzından başka bir şey döküldü. "Kapım korkunç bir şekilde gıcırıyor. Yıllar oldu." Adamın gözleri onunkilere kaydı. "Belki benim için tamir edebilirsiniz? Sana iyi para öderim."

Anlayış, yüzündeki umutsuzluğu silip süpürdü. ", *ah*, elbette. Elbette bunu düzeltebilirim."

Kadın başını salladı ve dikkati ondan ayrıldı. "Parayı çömleğe koy."

Cesede doğru adım atarak, dikkatlice örtüyü açtı. Battaniye yerini yuvarlak hatlara bıraktı: koyu renk buklelerle dolu bir başın altında yumuşak bir yüz ve ıslak, kirli bir elbise giymiş küçük bir beden. Soğuk, ıslak ve hüzünlüydü, uzuvları ölüm katılığında kaskatı kesilmişti. Lux onu dikkatle soydu.

Şimdi o mal sahibinin kızını hatırlıyordu. Kurtaramadığı kızı. Neredeyse aynı yaşıydılar. O da aynen böyle yatmıştı. Ama çok uzun zaman olmuştu. Çok ıslak, çok mavi, çok *soğuk*. Lux onu geri getiremezdi.

Eskisi gibi olmazdı.

Lux küçük bedeni ona çok büyük gelen bir çarşafıla örttükten sonra raflara, bıraktığı gibi duran *Yükselen*'e döndü. Selamlama bitkilerinin sarmaşıklarını parmaklarına sararak hoş geldin demeleri için bir an izin verdi.

"Bu kadar yeter."

Normalde ailesinin izlemesine asla izin vermezdi ama Shaw'un henüz ön kapıdan gizlice çıkmayı başarıp başaramadığını bilmiyordu. Bunun yerine onları köşede duran tabureye yönlendirdi ve anneye damlayan bir elbise uzattı. Kadın elbiseyi kaptığı gibi göğsüne öyle sıkı bastırdı ki, Lux ellerinin serbest bırakıldıktan sonra da uzun süre ağrıyacağından emindi.

Lux kavanozdan değerli uluyan dişlerden birini aldı. Öğüttü, ölçtü, karıştırdı, macunu çocuğun yüzünün yanına yerleştirdi. Sonra da boyadı.

*"Ölümden geri çağırıyoruz,
Yaşam ve Kader arasında bir
rehber. Kırılmış olanı onarın:
Zaman
Ölüm oranı.
Alemler arasındaki perdeden
geçerek, bu yolu takip etmelisin.*

*Eve dönene kadar gözlerin
benim olsun.*

Ölüm zamanı, zaman içinde ölüm.

Zamansız ölümden, sana Yüksel diyoruz."

Pembe dalgalar çarptı, geri çekildi ve tekrar çarptı. Hayatın çiçekleri kalana kadar.

Lux başparmaklarını kaldırdı.

Ama açıklanamayan bir nedenden ötürü elleri hareketsiz kaldı. Parlak yeşil gözler bir diğerinkiyle buluşurken, eller kızın yüzünü kavrayarak orada duruyordu. Minik, pembe dudaklar titredi. Çocuğun gözünün kenarından akan tek bir damla yaş Lux'ın tenine sızdı.

"Şşş, iyisin."

Kız onun sesiyle sakinleşti ve Lux onun konuşmasına şaşırarak kaskatı kesildi.

Anne ve babasına baktı. Başka bir şeye ihtiyaçları yoktu. Derin çığlıklarla ileri atıldılar ve kızlarını birlikte kucakladılar.

Lux tombul, küçük kolların annenin boynunu sarışını izledi, sonra bakışları babanıninkilerle buluştu. Gözyaşları yüzünden yeniden süzülürken başıyla bir söz verdi ve kadın arkasını döndü. Yine de onun ne göreceğinden korktuğunu bilmiyordu.

En yumuşak battaniyesine sarınan Lux, çocuğu ve ailesini sessizliklerini korumaları için tehdit ederek evden dışarı çıkardı. Arkalarından kapıyı kapattı ve sırtını sert ahşaba yasladı. Her açıdan hiç bu kadar tükenmemiş olduğundan emin bir şekilde, yüzeyinden itti.

Shaw ateşe bir odun attı ve kız onun yanına geldiğinde ellerini pantolonunun üzerinde gezdirdi. Yorgunluk tenindeki sıcaklığı çalmıştı; sıcak bir şeyin -birinin- yanında olmak istiyordu.

Bu kişi kendisi olsa bile.

"Gittiğini sanıyordum."

Aile onu görmüştü, sırtı doğal olmayan bir şekilde dik, parmakları dik bir şekilde sandalyede oturuyordu. Ancak geri dönen çocuklarına ikinci bir bakış atmaya zahmet etmeyecek kadar odaklanmışlardı.

Shaw ateşe baktı, yüz ifadesi mesafeliydi. "Kalmak için iyi bir nedenim olmadığını biliyorum." Sandalyeye geri döndü,

ceketini kaptı. Başparmağı soluk kenarında gezindi. "Merak, belki de." Bakışları onunkilere kaydı ve Lux bir esnemeye karşı ağzını kapattı, göz kapakları titriyordu.

Gerçekten umursamayacak kadar yorgundu.

Ama bir sonraki bakışını ona çevirdiğinde, adamın çenesi sertleşmiş, gözleri eteğinin kanlı yırtığına dikilmişti. Kadın parmaklarını adamın yüzüne doğru şaklattı ve adam dudak büktü.

"Ne?"

"Anlaşmamızı unutma."

"En çok korktuğum şeyi çoğu zaman unutmam." Şimdi kendi alayını görmezden gelerek şapkasını çıkardı. "Maskeli baloya kadar."

"Hayır."

Shaw kendini adımının ortasında yakaladı, gölgeli gözleri keskinleşmişti ve savaşa hazırды. "*Hayır mı?*"

"O günlüğü önceden istiyorum."

Zaten Karanlık Pazar'da yapacak işleri vardı. Kavanozlarında dinlenen üç uluyan köpeğin görüntüsü, daha fazlasını elde etmek için şansını denemesini istedi. Bu kadar azalmayalı *yıllar* olmuştu.

" bilir," dedi. "Şimdiye kadar yolu kolayca öğrenmişsinizdir diye düşünüyorum."

çekilen adama kaşlarını çatarak baktı.

Bir ölüm arabası kaldırım taşları boyunca gümbürdeyerek ilerliyordu ve adam merdivenlerde kaskatı kesilmiş, arabanın izlediği yolu dinliyordu. "Cesetler nasıl ortaya çıktı? Ormanda."

"Siyah çibanlar." Riselda'nın korkunç perdelerindeki yırtığa baktı, iyice rahatsız olmuştu. "Tıpkı eskisi gibi."

BÖLÜM TH RTEENİ

SABAH RÜYALARIN ARDINDA SOLDU Lux onca gündür ilk kez başka bir anıyı hatırlayamadı bile.

Sonunda ağrıyan kaslarını ve sızlayan eklemlerini esnettiğinde neredeyse öğlen olmuştu. Oturma odasının karmakarışık halısını dikkatle düzeltirken, kendisi de çıkmadan önce teyzesinin yokluğunu fark etmişti. Belki de Riselda daha abartılı iksirler almak için alışverişe çıkmıştı.

Lux eldivenli parmak uçlarını tuğlaların üzerinde gezdirdi, ufalanan harç siyah malzemenin altında yol alıyordu. Yaz mevsimine göre soğuk bir sabahtı. Yine de belediye başkanının doğum günlerinde hava genellikle soğuk olurdu. Mevsimde rahatsız edici bir düzenlilikle meydana gelen garip bir kırılma.

Tozlanmış parmaklarını elbisesine sildi.

Sokağın köşesini döndüğünde onu ilk olarak Karanlık Pazar'ın kokuları, ikinci olarak da maskeler denizi karşıladı. Yavaşladı ve kalabalığı inceledi. Kaçamak bakışlar ince kumaşın üzerinde büyümüş, fiyatlarını güçlkle takas eden satıcılara bile yayılmıştı; sesler, hastalık sözlerine yapışıp dillerini kaplayacak ve boğazlarından aşağı kayacakmış gibi kısık ve önseziliydi.

Lux satıcıları taradı ve her zamanki yerine doğru yürürken özellikle birini aradı. Her zamanki tenekeleri boştu, koyu renkli ahşap çizilmiş ve yıpranmıştı. Gözleri pazarda yine hızla dolaştı ama Finias'ı bulamayacağını biliyordu. Hangi araba yolculuğu onunkiydi?

Peki şimdi erzaklarını nasıl dolduracaktı?

Lux sık sık wyvern pençeleri satın aldığı yaşlı kadının bakışlarını yakaladı. Karanlık Pazar'ın öbür ucunda, aceleyle alçak standının önünde durdu ve kadının onlardan yapmaya çalıştığı iğrenç takılara dudak bükmeden pençe ve pençe kavanozlarını inceledi.

"Finias ne zaman öldü?"

Yaşlı kadın maskesiz bir şekilde kesik attı ve Lux geri çekildi. "Bilmiyorum. Dün. Belki bir gün önce."

"Onu alan yeni hastalık mıydı?"

"Ben nereden bileyim!" Öfke kadının kaşlarını aşağıya çekti ve havayı tokatladı. "Neden umursuyorsun ki?"

Lux ters ters baktı. "Uluyan köpekler."

Kambur satıcı gıdıkladı, gıdıkları titriyordu. "Ah, sanırım ormanda kendi tuzaklarını kursan iyi olur, kızım." Dişsiz diş etlerini ortaya çıkararak kıkırdadı. "Bugün benden pençe mi alacaksın?"

Lux onu tamamen görmezden gelerek döndü.

"Kaba, nankör pislik!" Bunu bir yığın öksürük izledi.

Lux omzunun üzerinden seslendi, "O bataklık otu purolarını içmeyi gerçekten bırakmalısınız yoksa yakında ona katılacağınızdan emin olabilirsiniz, hanımefendi."

Kocaman bir pençe yanağını sıyırdı ama yürümeye devam etti. *Belki de değil.* Yaşlı kocakarı pek çok kişiden daha güçlüydü.

SHAW'IN KAPISININ ÖNÜNDE DURAN Lux midesindeki kıpırdanmayı merak etti ve hemen bunun hazımsızlık karar verdi. Başka bir şey olamazdı. Omzunun üzerinden simyacının artık örtülü olan bodrum penceresine bir bakış atınca sıkıntıyla ofladı. Sırlarına dair daha fazla ipucu görmeye çalışmak boşa bir çaba olacaktı. *Hepsine lanet olsun.*

Hayal kırıklığına sırtını döndü ve kapıyı bir kez çaldı. Sonra ellerini elbisesinin ceplerine soktu.

bekledi. Adamın gerçekten evde olmasını umuyordu. Zaman konusunda konuşmuş olmalıydılar.

Arkasından taklit edilmiş bir çığlık duyuldu ve Lux başını ona doğru çevirdi. Yukarıda, dördüncü kattaki balkondan sarkan bir çocuk elindeki kemikle dişlerini karıştırıyor ve sırtıyordu. Küçük canavarın ağzından ikinci bir çığlık çıktı.

Beni burada bırakma, Prowler.

Kapıyı tekrar ve daha sert çaldı.

Birkaç kalp atışı geçmeden Shaw'ın çıplak göğsü kapı aralığını doldurdu, pantolonu kalçalarına kadar indi. Gözlerini kısarak bulutlu gökyüzüne baktı. "Öğleden sonra oldu."

Lux hiçbir şey söyleyemedi. Karnındaki garip çarpıntı, içinden bir sıcaklık dalgası geçirmekle kalmayıp kafasından geçen her düşüncüyü yakıp kül eden alışılmadık bir aleve dönüşmüştü. Onu bir kez daha az görmüş ve gözünü bile kırpmamıştı. *Tamam*, biraz göz kırpmıştı. Ama bu tamamen başka bir şeydi. Onun nesi vardı?

Shaw sonunda onun sessizliğini fark etti. Şimdi şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Neden ona öyle bakıyordu? Tenindeki görebiliyor muydu? *Ölüm beni alsın*. "Ne olmuş?" diye sordu burnunu havaya kaldırarak.

"Bu sabah geleceğini düşünmüştüm."

"Uyuyakalmışım."

Shaw esnedi ve kadın bu ima karşısında kaşlarını çattı, ateşi söndü. "Peki, içeri gel." Geri adım atarak ona yol gösterdi. Kadın da buna uyarak Shaw'ın çıplak tenine yaklaştı.

İçerisinin bir öncekinden daha aydınlık olduğunu gördü. Kapıya doğru itilirken ve ardından bıçak zoruyla tutulurken, adamın girişte bir lamba için mükemmel büyüklükte bir masası olduğunu fark etmemişti. Şimdi masanın üzerinde bir lamba yanıyordu ve arkasındaki tuğla duvarı aydınlatarak dikkatini çekti.

Lux yerin eğildiğini hissetti.

Titreyen parmaklarını uzatarak öne doğru sendeledi.

"Onlar-" Ama sözünü bitiremedi.

Harca çakmak için gereken güç nedeniyle eğilmiş ve sürtünmüş çivilerden sarkıyorlardı. İşaret parmağını ilk çivinin üzerinde gezdirdi.

Çerçeve, koyu renkli ahşap şık ve cilalı. Aynı şeyi ikinciye ve nihayet üçüncüye de yaptı. O zamana kadar, boğazının kalınlaştığını ve kaçmak için yalvardığını hissedebiliyordu, ama Shaw Roser'ın gözyaşlarını görmesine izin vermeden önce ölecekti.

Görkemli dağlar. Çarpan bir okyanus. Uçsuz bucaksız, kızıl bir orman. Dış dünya.

Lux emin olmak için gözlerini sildi.

"Necromancer..."

"Bunu kim yaptı?"

"Lux..."

"Bunu kim *gördü*?" Lux ona doğru döndü ama tökezledi. Gözleri bulanıktı ve onunkiler de öyle...

Elleri dirseklerini kavradı. Adamdan kızın içine doğru bir sıcaklık aktı. Daha önce hiç bıçaklanmamıştı ama böyle bir his olduğunu hayal etti. Adamın elinden kurtuldu.

"Ben yaptım."

"Sen-"

"Rüyalarda."

Savunmasız. Gözleri de öyleydi. *Lanet olsun*. "Onları sen boyadın. Onları *duyabiliyorum*. Sanırım onları hissedebiliyorum bile."

İkisi de tamamen farklı nedenlerle nefes almıyordu. Lux bunun bitmesini istemiyordu: dalgaların ritmik düşüşü, berrak dağ havası, yeşil yaprakların . Tekrar sahnelere doğru baktı ve gözlerini sildiğinde parmakları ıslanmıştı.

Dehşete kapılmış bir şekilde başını .

Ne büyük bir yeteneği vardı. Yaygın bilgiye göre her ruhun kendine ait bir yeteneği vardı. Sanat, manipülasyon, şifa ve büyücülük yetenekleri. Ancak çoğu kişi için, en azından Ghadra'da, bu yetenekler keşfedilmemiş gibi görünüyordu. Ya da keşfedilmiş olsalar bile geliştirilmemişlerdi. Kendinin bir parçasını bu kadar tamamen inkâr etmek? Lux denemişti. Bir zamanlar *The Risen*'ı bir daha asla açmamaya yemin etmişti, ruhu kaderin ona uzattığı çürümüş el tarafından ezilmiş ve parçalanmıştı. Ama arkasında bıraktığı boşluk...

"Bu kesinlikle ölüleri geri getirmek değil," diye mırıldandı.

"Nasıl karşılaştırabilirsin?" Kızarmış gözlerini unutarak ona dik dik baktı. "Söyleyebileceğiniz tek şey, benim kendi zekamı keşfettiğim gibi sizin de kendi zekanızı keşfettiğinizdir. Eğer bir kitap olmasaydı,

Ben sadece ağaçlara yapılacak bir gezi için onları giydiren, vücutlara takıntılı bir kız olurdum. Bak ne yapmışsın!"

Tiradı sırasında bir noktada Shaw'un dudakları aralandı, gözleri büyüdü. Lux onun ne kadar yaklaştığını ancak konuşmanın sonunda fark edebildi. Yarım adım daha atsa Shaw'un sıcaklığıyla aynı hizada olacaktı.

Hayal ettiği kadar iyi hissettirecek miydi?

Boğazından gelen boğuk bir ses onu soğuk gerçekliğine geri döndürdü. Ghadra'ya zincirlenmişti. Arkadaş olarak ölüleri tercih eden bir büyücüydü. Adam ise geçmişi yüzünden onu hor gören bir katildi.

Hayal etmek sadece acı verir.

"Günlük bu tarafta."

Shaw koridorda ilerlemeye devam etti ve Lux'ın onu takip edip etmediğini görmek için arkasına bakmadan köşeyi döndü. Lux yavaşça da olsa arkasını döndü ve onun çıplak sırtı dışında her yere baktı. Onun önünde *ağlamıştı. Ne kadar aptalsın.* Küçük bir odun sobasının durduğu ve eski bir çaydanlığın yüksek bir ısıyla onu selamladığı ana odaya geçti.

Shaw çoktan yatak odasına kaçtığı için tezgahın üzerindeki bezi silip çaydanlığı ocaktan aldı. Çay. Onun bir bardak biraya kalkmasını bekliyordu. Lux onun kullanımı için hazırlanmış çay fincanını inceledi, orman hayvanları o kadar gerçekçiydi ki burunlarını ona doğru kıvırdıklarını gördü.

"Kayboldun mu?"

İrkildi ve bardağı yıpranmış tezgâha çarptı. Onu almak istememişti. "Hayır. Suyunuz sıcaktı." Adam konuşmayınca, onun alaycı ifadesini yakalamak için tam zamanında omzunun üzerinden baktı. Kaşlarını çattı ve tamamen döndü. "Ben de çay fincanınıza hayran hayran bakıyordum."

Ona doğru yürürken yüzündeki ifade yumuşak bir kayıtsızlığa dönüştü. Elinde fincanla yanına dönmeden önce, vücudunun etrafına uzanıp yeni giydiği kolunu onunkine sürttüğünde gözleri onunkilerden ayrılmayı reddetti. Ön kolu karıncalandı. Bunu görmezden geldi.

Kitabı göğsüne bastırdı ve kızın elleri kitabı kavramak için uzandı. "Günlük. Söz verdiğim gibi." Bir fincan çay doldurarak geri çekildi,

Buhar yukarı doğru kıvrım kıvrım dallar halinde yükseliyordu. "Bir tane ister misin?" Hayır demeyi planlamıştı. "Evet."

Ağız sıkı bir gülümsemeyle eliyle üstünü işaret etti ve o da paslı kancalara asılı kalan üç fincanı takip etti. Bu tür şeyler için gerçekten çok güzellerdi. Sarı ve turuncu ışınların altında süzülen, uçuş halindeki çeşitli kuşların resmedildiği bir tanesini seçti. Başparmağını kanat çırpışlarının üzerinde gezdirerek ona doğru döndü.

"Oturun."

Shaw'un karşısında elinde güzel, boş bir çay fincanı tutarak oturuyor ve söyleyecek bir şey bulamıyordu. Aralarında küçük kutu yığınları duruyordu ve Shaw bunları karıştırdı.

"Çok fazla çayınız var."

Gözlerini kaldırdı. "Evet." Bir tanesinin kapağını kaldırarak ona uzattı. "Siyah vesper?"

"Evet, lütfen." Aromatik yaprakları bir demliğin içine kaşıkladı ve hemen ardından çaydanlığı doldurdu. "Teşekkür ederim."

"Bir değil."

Bir sessizlik oldu, zoraki kibarlıklarının ağırlığındaki gariplik görünürde bir son olmaksızın uzayıp gidiyordu. Lux buna zorlukla dayanabildi. Adamın omuzlarındaki askıları silkmesini, fincanından içerken kirpiklerini indirmesini izledi. Ayağı kopuk bir ritimle vurmaya başladı ve şöyle düşündü: *Bu çocuk mu? Bu çocuk rüya mı çiziyor?*

Bundan sonra aklına gelen ilk düşünceyi söyledi. "Onları hayata döndürmek için ne yapmalısın?" Çay fincanının kenarına dokundu ve Shaw da bu hareketi takip etti.

"Karıştırırken kanımı pigmentlerin içine damlatıyorum. Sadece ben yaşadığım sürece bu şekilde kalırlar."

Lux'ın ağız dehşetle açık kaldı. "Parlaklığın için *kan* mı kullanıyorsun?" Shaw'ın çenesindeki kaslar onun ifadesi karşısında seğirdi ve yalan söylediğini ancak çok geç fark etti. "Senden nefret ediyorum."

"Kan yok. Onlara sadece tatlı sözler fısıldıyorum ve onlar da karşılık veriyor."

Muhtemelen yine yalan söylediğini *-hangi tatlı sözleri bilebilirdi ki?* - Lux öfkeleni, omurgası sandalyesinde dikleşti. "Kimse

"Dün gece bıçağınla mı öldün?"

Demli çayından uzun bir yudum aldıktan sonra adamın gözlerindeki gölgeyi izledi, ama onun kıskırtmalarından beklediği öfkeyle değil. "Hayır. Dün gece değil."

Fincanını dikkatlice masanın üzerine koydu.

Gözleri kızın yüzünde gezinirken, parmakları kendi fincanının kenarında geziniyordu. "O çocuk. Keder. Babasının borcunu ödemesine nasıl izin verdiğinizizi. Aklımdan çıkaramadım."

"Kulak misafiri miydin?"

Alay etti. "Bunu yapmamak imkânsız olurdu."

"gereken zamanda gitseydin olmazdı."

Kaşları aşağı doğru eğildi. "Keşke o bir istisna olmasaydı. Ghadra'nın tüm yoksulları isterlerse senin hizmetlerinden yararlanmayı seçebilirlerdi. Kulak misafiri olmak içimi burktu."

Lux avuçlarını yavaşça masanın üzerine koydu, parmak uçları bembeyaz kesilmişti. "Shaw, büyü için hangi malzemelerin gerekli olduğu konusunda en ufak bir fikrin var mı?" Ağzını açtı ama sadece başını salladı. Hayır, tabii ki bilmiyordu. "Az önce tek uluyan köpek kaynağımın *öldüğünü* öğrendim. En zor elde edilenler oldukları için en pahalıları onlar. Ve eğer sekizinci saatinizden önce bana getirilmezseniz, onlar *çok önemli*. Eğer tüm Ghadra'yı canlandırmak için özgür olacaksam, parayı nasıl temin etmemi önerirsiniz? Kendim mi avlayıp toplayayım?"

Soruyu düşündü ama hiçbir cevap bulamayacağını biliyordu. Hiçbir cevap bulamazdı ve bu onun *işiydi*. Sonunda pes ederek içini çekti. "Henüz bir kostüm seçmedin mi?"

Lux gözlerini günlüğün ilk sayfasından kaldırdı ve bu değişiklik şaşırdı. "Evet. Öyle mi?"

Sırıttı, gölgeler yerini gözlerinin bakırını parlatan o nadiren görülen altın rengine bıraktı. Karnındaki o hain şey geri döndü. "Bir fikrim var."

"Paylaşmak ister misin?" "Hiç de değil."

Lux yanağını ısırды. Eğer bir trol ya da bataklık yaratığı gibi giyinirse, onu terk etmek zorunda kalacaktı. Onu tanıyordu.

Ancak görüşün neredeyse hiç ağırlığı yoktu, bu yüzden son bir yutkunmayla ayağa kalktı.

"Çay için teşekkür ederim. Yarın görüşürüz." Günlüğü göğsüne bastırarak sandalyeden kayd.

Shaw olduğu yerde kaldı. "Dikkatli ol." Lux küçümseyici bir el salladı, koridorda ilerlerken arkası Shaw'a dönüktü. "Necromancer! Kimse onu bulamaz."

"Evet, Prowler. Onu hayatım pahasına koruyacağım!"

Kapıyı açıp sıkıca kapatmadan önce, acıya aldırmadan, resimlerden önce kendine son bir erteleme, son bir hayal kurma izni verdi. Asla olamayacak tüm dileklere rağmen.

BÖLÜM ON DÖRT

"NE KADAR İLGİNÇ BİR SEÇİM, Lucena."

Riselda tüylü kanatlara azımsanmayacak bir belirsizlikle baktı. İkinci kez, siyah uçlarını okşamak için elini uzattı. Lux sadece gülümsedi.

Mükemmeldi. Tam da hayal ettiği gibi.

Sürmeli gözlerini ve kırmızı dudaklarını inceledi, yüzünün geri kalanı tüylü, siyah bir maskenin altına gizlenmişti. Uzun bıraksaydı saçları kanatlarına umutsuzca dolanacaktı.

-Bunun yerine saçlarını kıvrıp ensesine sabitlemişti. Birkaç dal şakağına doğru uzanarak maskenin arkasından aşağıya indi ama onları tekrar zapt etmeye çalışmadı.

Aynadan uzaklaştı.

"Belediye Başkanı için bir hediye düşündünüz mü?"

Lux teyzesinin yüzündeki neredeyse endişeli ifadeyi merak etti. Evet. Bir süredir bir hediye üzerinde düşünüyordu. Günlüğü baştan sona okuduğundan beri bunu düşünüyordu ve onu gardırobunun derinliklerinde, çalınan can suyunun yanında saklıyordu.

Belediye başkanının ölümsüzlük takıntısı, ya da buna en yakın takıntısı, uzun zaman önce başlamış gibi görünüyordu. Elli yaşındaydı ve

Hayatın aslında sona erdiğini fark ettiği bir yaşta, araştırması doğal olmayanın içine daldı.

Özellikle de can damarı.

O zamanlar bu konuda pek bir şey bilinmiyordu, belki de şu anda bilinenden biraz daha azı biliniyordu, ancak bu, adamı kendisine potansiyel olarak cevaplar sunabilecek her doktoru, medyumunu ve şifacıyı çağırmaktan alıkoymadı. Günlüğün notlarına göre hiçbiri onu etkilememiş. Genç bir kız dışında hiçbiri. Güçlü bir parlaklığa sahip bir kız.

Artık altmış yaşında ve ağır hasta olan kız onu uçurumun kenarından döndürdü. Ve o geceden sonra malikaneden hiç ayrılmadı. Adamın yanında kalarak, her konuda ona danıştı. Genç bir kızın anlayamayacağı konularda.

Ailesi kıskanmaya başladı. Karısı onu öldürtmeye çalıştı. Onun yerine karısı ölmüş.

Ve belediye başkanı yaşlanmayı bırakmış gibi görünüyordu. Ailesi de teker teker yaşlandı. En sevdiği kuzeni, bir yeğeni, bir amcası. Ama genç kıza gelince, o büyüdü. Gözlerinde çalkantılı gölgeler olan, bağlı ve yetenekli bir kadına dönüştü.

Shaw'un büyük büyük büyükbabası ölümüne kadar yazdığı kayıtları tarihlendirmiş, bu da önemli bulgulardan ziyade spekülasyonlarla sonuçlanmıştı. Lux bunlara kısaca göz atmış, zihni öğrendiği bilgileri gözden geçirmişti. Seksen altı yaşındaydı. Belediye Başkanı yüz bir yaşında yaşlı bir adam olmalıydı. Ama değildi.

Lux bunu anlamadı. Ghadra'nın en yaşlılarının, kendileri yaşlanıp ölürken belediye başkanlarının her zamanki gibi taze görünmesinden nasıl endişe duymadıklarını anlamıyordu. Kulaklarına hitap etmeyen konuşmaları dinlemekte ustalaşmıştı ama yine de tek bir fısıltı bile duymamıştı.

Şimdi Riselda'ya bakan teyzesi gülümseyerek maskeli bir yanağı okşadı. "Eminim onun zamanına geçecek bir şeyler bulacaksın."

"O zaman gelmiyorsun?" Lux, Riselda'nın etekleri kirlenmiş sade elbisesini inceledi. Birkaç gündür başka bir şey giymemişti.

Riselda onun bakışlarını takip etti, kirlenmiş eteğini incelerken ağzını dingin bir gülümseme aydınlattı. "Belki de. Belki de değil."

Teyzesi Lux'ın çözemediği bir bulmacaydı ve her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Bu yüzden denemekten vazgeçti ve

onun yerine yanında onun iyiliğini düşünen biri olduğu için minnettardı. Lux gülümsemeye zorladı.

Bir at arabası kaldırım taşları boyunca gümbürdeyerek ilerledi ve yavaşlayarak durdu. "Bu benim aracım olacak."

"İyi eğlenceler, Lucena. Çok fazla şarap içme." Riselda onun elini okşadı. "Çok güzel görünüyorsun. Annene çok benziyorsun."

Lux'ın gözleri maskesinin ardında çok sık kırpıştıyordu. "Teşekkür ederim, Riselda."

Merdivenleri tırmandı ve kapıyı açtı, Riselda'nın şarkı söyleyen sesi peşinden geliyordu, "Sırlar, canım. Sırlara bayılır."

LUX elbisesinin siyah ipeğini tekrar ayarladı. Uzun ve dökümlüydü, dalan yakası ve beli boyunca dardı. Annesinin elbisesiydi ve biraz düzeltmeyle her santimine tam oturmuştu. Daha uygun ayakkabılar satın alabilirdi ama yırtıcı hayvanların ininde gizlice dolaşmak rahat ve güvenilir ayakkabılar gerektiriyordu.

Lux sağlam botlarını koyu renk eteklerini sallayarak elbisesinin altına soktu.

Kanatları narin şeylerdi, siyah tüyleri genişçe yayılmak yerine sırtından aşağı ustaca dökülüyordu. Shaw isterse onun yanına oturabilirdi. Oturacağından değil. Hayır, asla.

Araba yavaşladı. Maskesini düzeltti.

Kapı bir tıkırtıyla açıldı. İlk başta, soğuk sis açıklıktan içeri girip dizlerinin etrafında dönerken azalan ışıktaki hiçbir şey göremedi. Ama sis çöktüğünde Lux siyah botlar, siyah bir palto ve iskelet maskesi gördü ve kendini koltuğa daha da bastırırken bir çığlık attı.

Shaw'ın kahkahası arabanın içini öyle bir sıcaklıkla doldurdu ki, sis uzaklaşarak gece havasına geri döndü. "Seni korkuttum mu?" Kolaylıkla içeri girdi ve onun karşısına yerleşti.

Lux, kenarları gümüşle süslenmiş ve gerçekmiş gibi görünen beyaz maskeye bakmaktan kendini alamıyordu- "Bu *kemik* mi?"

Elinin altındaki dudakların eli hızla kucağına düştü. "Çok mu ürkütücü?" O zaman onu inceledi, vücutları itişip kakıştıyordu.

Araba bir kez daha ilerlerken. Aralarındaki küçük boşluğun loşluğunda gözleri gece yarısı kadar siyah görünüyordu. "Maskende tüyler var."

"Ve kanatlarıma." Adamın dikkatle incelemeye devam etmesi üzerine ekledi: "Bir karga."

Başını eğdi, dudakları kıpırdamadı, ta ki sonunda "Hoşuma gitti." diyene kadar. Kadın güldü ve bu gülüş adamın ağzında bir gülümseme hayaleti uyandırdı. "Ne?"

"Neredeyse kulağa gerçekmiş gibi geliyordu. Nesin sen? Ölü mü?"

Sırıltısı hınzırlaştı. "Ölümün ta kendisi. Belediye başkanının canavarı sonsuza dek kandıramayacağını hatırlatmaya ihtiyacı olduğunu hissediyorum."

Alay etti. "Ancak muhtemelen gizlilik ve gizlilik için en iyi seçim değil."

"Beni hafife alıyorsun, aşkım."

Lux gözlerini devirdi ve perdeleri aralayarak derinleşen gölgelere doğru baktı. Birkaç kalp atışı süren sessizlik sadece araba tekerleklerinin çıtırtısıyla bozuldu.

"Günlüğü nasıl buldun?"

Bakışları tekrar adamın karanlık bakışlarına döndü. "Korkunç. Baştan sona okudum. Kulağa kesinlikle yaşam kanının nasıl toplanacağını keşfetmiş gibi geliyor. Ve bunu ailesine sunmuş. Yine de bundan nasıl kurtulduğunu merak ediyorum. Hatta yıllar boyunca kurbanlarını nasıl seçtiğini daha çok merak ediyorum."

"Ben onun yerinde olsaydım, kurtulmak istediğim insanları seçerdim. Karşılık veremeyen insanlar. Eminim Karanlık'ta bu tanıma uyan pek çok kişi vardır ve bu işi Kalkan'ın aklı yapmıyordur."

"Işık'tan olanların artık çok daha güvende olduğundan emin değilim." Onun sorgulayan bakışları karşısında, yaşlı dükkân sahibiyle karşılaşmasını anlattı. "Hapishaneden bahsettiler ama nerede olabileceğine dair en ufak bir fikrim yok."

Lux artık kararan boşlukta pek bir şey göremiyordu, araba gevşek taşların üzerinde ilerleyip bedenlerini sallarken arada bir beliren bembeyaz bir parıltı dışında. Kadın ürperdi. "O evde uyuyabilmenize şaşırdım. Ne ile çıgıllıkları."

"Sen neden bahsediyorsun?" Gerçek ya da hayali örümcekler kollarından yukarı doğru sıçradı.

İskelet maskesi ay ışığında ani ve net bir şekilde parlıyordu ve Lux neredeyse Ölüm'ün onun altında, tetikte ve bekler bir şekilde durduğuna inanacaktı. "Ünlü belediye başkanımızın evinin altında hayal edebileceğiniz en yaşanmaz hapisane yatıyor. Buraya ömür boyu mahkûm olmak gerekemeyebilir ama ne olursa olsun burası onu alacaktır. Belediye başkanının değerli can damarlarını topladığı yer burasıdır. Bundan eminim."

Lux dehşetin üzerine çökmesine izin verdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Babam. Kalkan'a direnmenin tek bir sonucu vardır ve onu o hücreden kurtarmayı başaramadığımda, birkaç gün önce öldüğünü öğrendiğimde, içimde bir şeyler kırıldı." Lux ona uzanmak için duyduğu tuhaf dürtüyü seğirerek uzaklaştırdı. "O duvarların arasında gömülü, ışık için, yaşam için, ölüm için yalvaran pek çok masum var. O gece bir tacizciyi öldürdüm. Karısını bayıltana kadar dövdükten sonra tavernaya giderken onu sırtından bıçakladım ve boğazını kestim. Çok kolay oldu. Çok kolaydı. Hançer erimiş tereyağı gibi içinden geçti." Gözlerini kıstı ama görüntüler yine de canlandı. "Eğer Kalkan Ghadra'nın halkını savunmayacaksa, eğer belediye başkanı sadece bencilce kendisini ölümsüz kılacak şeyi arıyorsa, ben kimim ki hiçbir şey yapmayayım?" Araba yavaşladı ve sokak lambaları perdelerin arasından göründü. Lux Shaw'a baktı, ön kollarını kalçalarına dayamıştı, başı öne eğikti. "Orada ben olmalıydım, biliyorsun."

Tekerlekler durunca çakıl taşları çatırdadı. "Neden?"

Arabanın kapısı dışa doğru açılıp onları yumuşak bir ışıkla yıkarken dudakları aralandı. Gülümsedi ve doğruldu. İntikam dolu bir ifadeydi bu.

"Boş . Belediye başkanını bekletmeyelim."

BÖLÜM F ON BEŞİ

ÖNLERİNDEKİ KONAK bir fener gibi parlıyordu, çapraz parmaklıklı her pencere içeriden aydınlatılmıştı. Lux geniş taş merdivenlerden yukarı baktı, geniş ve süslü lamba direklerinden parlıyordu, iki yanında Kalkan vardı. Dudağını endişeyle ısırdı.

"Gergin mi?"

Shaw'un sessiz sorusunun soğuk havayı ısıttığını hissetti, arabanın yoluna devam ettiğini ve yerine bir başkasının geçtiğini duydu. Dudağını serbest bıraktı. "Ne olduğumdan emin değilim." Genişçe açılmış yüksek ahşap kapıları, içeride ve soluk taş işçiliğinin etrafında dolaşan konukları inceledi. "Buraya dair güzel anılarım yok."

Sonra döndü ve Shaw'un ışıktaki görüntüsünü inceledi. Karanlık, gizemli ve tehlikeli. Başını iki yana salladı. Göze çarpmamak için ideal bir kılık olmadığı kesindi.

O da onu aynı dikkatle inceledi. Gerçi hangi sonuca vardığını kız asla bilemeyecekti. Siyah giysili kolunu uzattı.

Lux ona imkânsız bir bulmacanın şaşkınlığıyla baktı.

"Ahem." Onun elini tuttu ve kolunu kendi koluyla birleştirdi. "Daha önce hiç bir yere götürülmedin mi?"

Dokunuşunun sıcaklığı parmaklarında , dışarıya ve içine doğru yayıldı. Öne doğru bir adım atarak onu peşinden sürükledi.

"Hayır. Bu sadece beni ."

Ne demek istediğini anlatmak için merdivenleri hızla çıktı ve onu da kendi hızına ayak uydurmaya zorladı. Alay etti, uzun adımları onunkilerle buluştu, sonra aştı. "Bazen yavaş hareket etmek güzel olabilir."

Adamın gözlerindeki müstehcen mizah titreşimi Lux'ın dudağını bükmesine neden oldu. "Kaba olma."

Sadece başını salladı, yanlarından geçmekte olan Kalkan'a bakarken dudaklarından bir kahkaha nefesi çıktı. "Omurgasız piçler."

"Uyku iksirleri taşıdıklarını biliyor muydun? Hem de güçlü olanlarından. Geçen gün onlardan biri üzerinde denedim. Bir un çuvalı gibi yere ." Lux bu anıyı hatırlayınca gülümsedi ve bakışları istemeden Shaw'ınkilerle buluşunca onun yüz ifadesinden etkilendi. Görebildiği kadarıyla. "Ne?"

Sahanlığa ulaştıklarında Shaw ceketini silkti ve maskesiyle uyumlu gümüş düğmelerle , net, siyah bir gömlek ortaya çıktı. Takdirkâr bir baş hareketiyle gömleği bir hizmetkâra uzattı ve kızın şaşkınlıkla göz kırpmasına neden oldu. Takdir burada pek sık rastlanan bir şey değildi.

"Bunun aklını başından almasına izin verme, Necromancer. Ama sanırım senden hoşlanabilirim."

Yüksek sesle güldü, bastırmadan önce birkaç çift göz çekti. "Güven bana, *hiçbir şeyin* bu kadar ileri gitmesine izin vermem."

Sırıttı. "Ben de öyle."

Parlak fuayeye girdiklerinde Lux nefesinin altından, "Sana söylemem gerekirdi," diye mırıldandı. "Belediye Başkanı bir hediye bekliyor." Shaw'un sinirli bakışları karşısında aceleyle devam etti: "Bir sır, bir iyilik. Bu tür bir şey."

"Elbette, bunu bana sadece şimdi söylüyorsun." Kadının altındaki kol sıkılaştı.

"Unutmuşum." Kaşlarını kaldırarak tavus kuşu gibi şişmiş bir kadına baktı.

Çok fazla renk, çok fazla ışıltılı mücevher. Ghadra'nın seçkinlerinin birbirlerini süzdüğü kalabalık oda başının dönmesine ve midesinin düğümlenmesine yetmişti. Lux, Shaw'un da bir o kadar çok bakış çektiğini fark etti ama çoğu korku dolu şaşkınlıktan ilgiye dönüşmüştü

Onu balo salonuna götürürken hayranlık duydu. Bakışları kan renginde güller saçan büyük vazoların üzerinde gezindi.

"Sanırım bir hata yaptık."

Shaw'un sesi karardı. "Şimdi ne olacak?"

Gölgeli koridorlardan kolayca geçmesini sağlayacak ve çok cesur bir fedakârlığı onurlandıracak bir kostüm seçmeye çalışırken, aptalca bir şeyi unutmuştu:

Işık'tan olanlar asla siyah giymezdi.

"Şu takım. Bu elbise..." Adamın gözleri kadının sözleriyle aşağıya doğru kayd ve kadının teni ısındı.

"Bu sadece benim Ölüm Aldatıcım olabilir!" Belediye Başkanı'nın sesi gereğinden yüksek çıktı ve çevredekilerin dikkatini çekti. Bu onun hoşuna gitmişti. Lux Shaw'a yaklaştı ve döndü.

Şok edici pembe bir yelek giymiş, maskesinin köşeleri yukarıya doğru kıvrılmıştı ve bakışları onun üzerinde geziniyordu. "Siyahtan başka bir şey beklememeliydim elbette." Dramatik bir şekilde iç çekti ve birkaç sahte kıkırdamayı da beraberinde getirdi. "Ama sana yakıştığını söylemeliyim. Bir kuzgun mu?" Öne doğru uzandı ve kız kaçamadan ellerini kavradı.

"Bir karga."

Dudaklarını büktü. "Kuzgun diyeceğiz." Onu gözlerinin önünde bir dönüşle zorladı. "Bir *kargadan* çok daha güzel."

Lux bir kumaş şıpırtısıyla durdu ve ellerini adamın pençesinden çekti. "Peki ya kostümünüz, sorabilir miyim?"

Belediye Başkanı, kendisine uzatılan şarap kadehini kapmadan önce sırtarak maskesini düzeltti. "Bir flamingo! Nadir bir kuş. Eminim daha önce hiç duymamışsınızdır. Böyle şeyleri çok az kişi bilir." Lux gerçekten duymuştu. Gözlerini yukarı doğru devirmekten kaçındı. Belediye Başkanı yaklaştı, fazla şarabın kokusu aralarındaki havayı kaplamıştı. "Bana bir hediye getirdin mi?"

Elini uzatıp sırtındaki bir tüyü parmakladı.

"Evet. Bir sır." Daha da eğildi. Belediye başkanına açıklayabileceği pek çok sır vardı ama bu gece açıklanmasını istediği sadece bir sır vardı. "Ormanda bir hayalet var."

Tuhaf, diye düşündü, kelimeler şimdi nasıl da kolay geliyor.

Gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. "Bir hayalet mi? Ormana mı girdin?"
"Bir kez."

"Ne kadar cesurca." Onu inceledi. "Ya da çok aptalca. Geleneklere uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadın ve şimdi de homurdanan bir hayaleti rahatsız ettiğinden eminim." Göz kırptı. "Yine de merak uyandırıcı. Teyzen nerede?"

"Ayrı ayrı geldik." Lux'ın bu sözleri üzerine Belediye Başkanı nihayet Shaw'ın arkasından baktığını fark etti. Gözlerini baktı. "Bu da ne böyle? Bir ceset mi?" Ani kahkahaları, şarabın kristal yuvasından desenli fayansların üzerine dökülmesine neden oldu.

Shaw'ın sesi kesik kesik, tırmalayarak geliyordu. " gibi bir şey."

Belediye başkanı ayıldı. "Adın ne senin?"

"Shaw."

"Sizinle daha önce tanışmış mıydık?"

"Bir tane daha. Belki hatırlamıyorsunuzdur." Gözleri parladı ve Lux onun ayağına basmayı düşündü.

"Elbette hatırlıyorum. En iyi hafızaya sahip olan benim." Belediye Başkanı son şarabını da bitirdi ve yerdeki su birikintisine kederle bakmaya başladı. "Keşke herkes benimki kadar büyük bir zekaya sahip olabilse..."

Lux dudaklarından dökülen alaycı kahkahaya karşı öksürdü. "Sizi tekelimizde tutuyoruz, Başkan. Kalan konuklarınızı karşılamana izin vermeliyiz."

"Evet, evet." Ona yönelttiği bakışlar alaycı bir hal aldı. "Bana bir dans ayır."

Lux, Shaw'un elinin sırtına yaptığı güven verici baskıyı hissedene kadar kadehi belediye başkanının elinden almayı düşündü. "Elbette."

Aniden kavrulan boğazını bir şeylerin kaplamasına fazlasıyla hazır bir şekilde uzaklaştı.

"Bir dakika. Shaw'ın benim için de bir hediyesi yok mu?" Belediye Başkanı eskortuna yeni bir ilgiyle baktı ve uzun boylu adam bir adım öne çıktı, eli kızın üzerinden hiç ayrılmadı.

"Ölüm, her alacakaranlıkta bu kasabayı kaplayan sis gibidir. Aç ve kaçınılmaz."

Eğer belediye başkanı bu kadar mutlu bir şekilde sarhoş olmasaydı, Lux Shaw'un böyle bir açıklama yaptığı için gizemli hapishaneye atılacağından emindi. Bunun yerine, belediye başkanı geniş dudaklarında iyi bilenmiş sırıtışını sabitledi.

"Bazıları öyle derdi."

Lux sırtının alt kısmına doğru uzanarak Shaw'ın eline tırnaklarını geçirdi ve kendi eliyle kavradı. Onu belediye başkanının huzurundan sürükleyerek, şarap kadehleri ve elma şarabı fincanlarıyla dolu üstü kapalı bir masaya yaklaştılar.

"Ne düşünüyordun?" diye fısıldadı hararetle, bir bardak şarabı adamın eline tutuştururken. "Su mu?"

Hizmetçinin başını sallamasıyla kaşlarını çattı. Elma şarabı olmalı. En yakındaki fincanı aldı ve içindekileri kokladı. Bir yudum aldıktan sonra portakalın hoş tadı dilini sardı.

Shaw eldivenlerine ilgiyle baktı. "O soytarı o kadar sarhoş ki bir saat ne dediğimi bile hatırlamayacak."

"Umut edebiliriz." Onları en yakındaki yontulmuş sütuna doğru yönlendirdi, sırtları geniş pencerelere, yüzleri pırıl pırıl denize dönüktü. Üzerlerindeki süslü korkuluğa baktı, yüksekliğinden kalın şeritler sarkıyordu. "Cinayet silahın nerede, Prowler? Lütfen bana onu evde bıraktığını söyle."

"Sen kendininkini getirmişken benimkine ne gerek var." Eldivenini çekince derisindeki kırmızı izler ortaya çıktı. "Şeytan."

İkinci bir yutkunmada boğuldu. "Seni kendinden kurtardım! Bunun bir yara izi bırakacağını ve sana tüm düşüncelerinin dile getirilmesine gerek olmadığını sonsuza dek hatırlatacağını ummalısın."

Daralmış bakışları onunkileri bulmak için kalktı. Elini kaldırdı ve içgüdüleri ona geri çekilmesini söyledi. Bunun yerine, sırtı soğuk sütunla buluştu ve onu yerinde sabitledi. Son derece yumuşak deriyle kaplı başparmağı kadının ağzında gezindi ve ıslak bir şekilde çıktı. Bu sırada gözlerinde çapkın bir parıltı vardı.

Lux başını yana doğru salladı. "Bu ne içindi?"

Dudakları kemik maskenin kenarıyla buluştu. "Bana söylenene göre tüm düşüncelerimi dile getirmem gerekmiyormuş. Sakin ol, Necromancer. Birine saldırmaya hazır görünüyorsun."

"Belki de öyleyimdir. Beni bırakın."

"Keyfine bak. Vücudun her gece bu kadar sert tutulduğu için ağrıyor olmalı."

"Lütfen, vücudumla ilgili düşüncelerle kendini fazla yorma." Gözlerini kısarak onun yanına kaydı. "Açlıktan ölüyorum. Bundan sonra ne yapacağımızı daha sonra tartışabiliriz. İzin verirsiniz." Onu yanına davet etme zahmetine girmede.

Yiyeceklerle dolup taşan masalara doğru ilerlerken çoğu ona yol verdi. Vermeyenleri ise tökezletmek için dişlerini göstermesi yetiyordu. Lux gülümsedi. Buraya arkadaş edinmek için gelmemiştir. Bu insanlarla değil. Kimseyle değil.

Kristal üzerine istiflenmiş ve nefis kokulardan oluşan kuleler halinde dizilmiş, yükselen şekerlemeleri inceledi. Etli bir börek seçti ve Shaw'un başparmağının ağzında bıraktığı hissi zihninden nasıl sileceğini düşündü.

"Peçete yok mu? Ne kadar barbarca."

Lux damlayan ses karşısında donakaldı, göğsü .

Morana, belediye başkanının kızı ve Lux'ın kendi bölgesinde kapana kısılmışken aldığı neredeyse tüm görünmez yaraların kaynağı. Görünüşe göre bir tanesi hariç her yönden annesine çekmiş: babası gibi uzun boylu, Lux'la burun buruna gelmişler.

Lux özenle hazırlanmış deri kostümü, neredeyse tamamen sergilenen geniş kıvrımları inceledi.

"Çok tuhaf bir seçim." Morana Lux'ın elbisesini işaret etti. "İyi ki de öyle, çünkü renk tenine her zaman sarılıklı bir görünüm vermiştir." Belediye başkanının kızı altın sarısı saçlarından bir tutamı düzeltti, mavi gözleri gösterişli avizelerin altında parlıyordu.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Morana. İlginç bir kostüm."

"Öyle değil mi? Bir wyvern binicisi."

Lux başını salladı, zaten sıkılmıştı ve aniden yorulmuştu. "Ve işte şimdi wyvern'im geliyor."

Morana'nın kocası kalabalığın arasından süzülürken Lux kahkahalarla gülmekten kendini alamadı; başındaki özenle hazırlanmış başlık, çivili boynuzlarla birlikte hepsinin üzerinde yükseliyordu. Uzun boylu, zayıf omuzlu, siyah saçlı ve daha da siyah gözlü adam karısının yanında durdu-

Tabii ki yolculuğu boyunca diğer genç kadınları gözlemlemek için zaman ayırdıktan sonra.

"Lux." Gözleri kızın kostümünde aşağı ve yukarı doğru gezindi. "Kesinlikle büyümüşsün."

Morana'nın dudakları gerildi.

"Evet, öyle. Gerçi dokuz uzun yıl ikinizi de zerre kadar yaşlandırmamış gibi görünüyor."

Belediye başkanının kızı dişlerini göstererek gülümsedi. "Doğru. Sevgili Colden'im evlendiğimiz günkü kadar yakışıklı." Bir kolunu beline doladı.

O da karşılık vermedi. "Aynı şekilde, canım."

İkisi birden başını ağrıtacaktı. Lux alaycı bir tavırla, "Ne kadar güzel olsa da geri dönmeliyim," dedi.

Morana'nın eli kolunu sıkıca kavradı, buzdan dallar ağacinkine benzer şekilde yukarı doğru kıvrıldı, kadın irkildi. Morana bunu hissetti ve sırtıttı. "Kimin yanına döneyim?"

Lux odanın diğer ucundan Shaw'a baktı ve Morana güldü. Üzerinden sızan kalın bir ses, unutmak istediği anıları geri getirdi. "Senin yokluğuna aldırıyor gibi görünüyor, seni zavallı şey."

Bu doğrudu. Kalabalık müzik eşliğinde dans ederek ya da içkinin etkisiyle doğal olmayan bir şekilde sallanarak hareket ederken, Shaw en az üç parlak ve ışıltılı yaratık tarafından çevrelenmişti. Hatta dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı.

"Arada bir tavuklar için birkaç kırıntı bırakmak gerekir."

Morana'nın kaşları onun sözleri karşısında şaşkınlıkla çatıldı ve Colden'in dudakları büküldü. Lux daha fazla acı çekmeden önce onları terk etti. Kalabalığın arasından geri adım atarken tek dikkati Shaw'daydı. Shaw ve onun garip bir şekilde kulaklarına gerçekmiş gibi gelen derin kahkahası. Sonunda gözlerini kızdan ayırdığında sırtışı azaldı ve sonra tamamen kayboldu.

"İzninizle," diye mırıldandı Lux, kırmızı dudakları dişlerinin üzerine uzanıyordu.

Kızlar hep birlikte tökezleyerek geri çekildiler, kızgınlık ve tedirginlik karışımı bir ifadeyle ona baktılar. Ancak onunla yüzleşmek istemediklerinden, yavaşça arkasındaki adama çaresiz bir bakış atmadan önce

ceset kalabalığının içinde kayboldu. Lux böreğini ısırdı. Bu kadar lezzetli olmasından nefret etti ve dudaklarındaki kırıntıları sildikten sonra yukarı baktı; Shaw'un bakışları onun ilerleyişine odaklanmıştı.

Onun dikkatini çekince boğazını temizledi. "Belediye başkanının çalışma odasından başlayalım derim."

Durakladı, böreği ağzına götürmek üzereydi. "Onun çalışmasını biliyor musun?"

"Bir tane olmalı. O belediye başkanı."

"Buradan çok uzakta."

"İyi ki botlarını giymişsin o zaman." Ters ters baktı.

"Bitir şunu. Burada topuklarımda üzerinde sallanarak daha duramam." "Beni bağışla. Bir Light'a girerken flört etmekten gayet memnundun.

bir dakika önce eşleşti." Lux son lokmayı da ağzına attı ve ardından bir yudum elma şarabı içti.

Shaw, kız itiraz edemedi elindeki boş bardağı aldı, bakışları kısa bir süreliğine aşağı kayarak kızınkine döndü. "Ölüm asla tatmin olmaz, Necromancer. Şimdi bu akşamı bitirelim."

BÖLÜM S XTEENİ

MİSAFİRLERİN tuvalete gidip gelme sıklığı arttıkça, boş bir koridora dalmak neredeyse çok kolaydı. İlerledikçe lamba ışığı azaldı ve kısa süre sonra ucundan sadece tek bir titreşim görülebildi.

Lux, Shaw'la birlikte yürüdü, boylu boyunca uzanan pelüş yollukta adımları sessizdi. Belediye başkanının bir başka büstü ürkütücü, boş gözlerle yanlarından geçerken, Lux büstü bulunduğu yerden indirme isteğiyle savaştı. Bunun yerine benzerlik karşısında dudağını kıvrırmakla yetindi.

Koridorun sonundan ani bir gölge indi ve Lux da Shaw'la aynı anda duvara yaslandı. Kalkan başka bir yöne doğru devam etti ve Lux rahat bir nefes aldı. Sırtındaki cilalı taştan sıyrılarak bir heykelin etrafına baktı.

Shaw' nefesi kulağının üzerinde ılık ılık dolaşıyordu. "Çok uzakta mı?"

Yüzünün ona dönüşmesine izin vermeyi reddetti. Bu *da* ne böyle? Üç kez lanetlenmiş elma şarabı yüzünden olmalı. "Evet." Bu koridorun sonu üçe ayrılıyordu. Ortadaki rotayı takip ederek damgalı bir kolu olan lake bir kapıya ulaşmaları gerekecekti.

Bu bilgiyi ona vermek yerine heykelin etrafından dolanarak koridor boyunca aceleyle ilerledi. Hızlı hareket ediyordu ama bacakları uzun olmaktan çok uzaktı. Shaw'un adımları onu sadece ona yetişebilmek için koşmaya itti.

Hazır çok daha kısa bir süre sonra, üzerlerinde asılı duran tek lamba çatallı yollarını aydınlattı. Shaw aşağı baktı, beklenti içindeydi. "Biz yapamam olmak yakalandı." O zorla onuhayal gücü için yüzünü çevirdiğinde onu yakalandıklarına dair görüntülerle bombardıman etmeyi bıraktı.

onunkine doğru.

Küçük alev Shaw'gözlerini maskesinin altında erimiş altın rengine çevirmişti. Lux'ın kanı ısındı ve bakışlarını daha fazla ilerleyemeden hemen geri çekti.

"Fark etmemiştim. Başka bir tavsiyen var mı?"

Ona bir bakış fırlattı ama bakışının söndüğünü hissetti. Adam onunla oynadı, dudaklarının kenarı yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. O hain kızarıklık geri döndü ve damarlarında dolaşmaya başladı.

"Sadece bir tane: Artık konuşmamanızın daha iyi olacağını düşünüyorum."

SALON KARANLIKTİ ama şimdi önlerinde dimdik duran kapı kadar karanlık değildi. Lux'ın eli altın kulpun üzerinde geziniyordu, ağzından çatallı bir dil çıkmıştı ve üzerinde *T* harfi vardı. Geri döneceğini hiç düşünmemişti.

Shaw sabırsızlanıyordu. Onu sırtında sert bir şekilde hissedebiliyordu. Shaw ona doğru uzandığında kolu kadının kine değdi ama kadın kıpırdamadı ve Shaw'un kapı kolunu çevirip kapıyı içeri doğru itmesine izin verdi.

Bir sarı ışık çağlayanı ve eski puro dumanı kokusu onları içeri buyur etti. Dairesel odanın penceresi yoktu; belediye başkanının aldığı bu kararı kimse sorgulayamazdı. Lux titreyen lambaların sıralandığı duvarlara göz gezdirdi, ta ki bakışları yayılan masayı bulana kadar. Ona doğru yürüdü, Shaw odanın etrafındaki cam kaplı rafları incelemek için hareket . Çok düzenliydi. Fazla düzenliydi. Yerinden hafifçe oynatılan herhangi bir eşyanın belediye başkanını izinsiz girdikleri konusunda uyaracağından endişeleniyordu. Belediye başkanının kolonyasının kalıcı kokusuna karşı burnunu kırıstırarak yine de ilk çekmeceyi kaydırarak açtı.

Raporlar. Yığınla. Parmakları ilk sayfanın kenarında gezindi: Karanlık'ı kasıp kavuran hastalığın tanımı. Belediye başkanı imzalamıştı: *Bartleby Tamish*. Ardından bir cümle uzunluğunda bir not:

Kirlenme-eğer geçerse daha fazla araştırma yapılacaktır.

Haçlar. Işığa geçerse. En ufak bir şaşkınlık duymasa da kanı kaynadı. Olmaması onun için ne kadar uygun. Ne kadar da uygun-

Bakışları, deri ciltli kitap yığınının arkasına uzanan Shaw'ın geniş sırtına kaydı.

"Shaw." Döndü ve camı usulca kapattı. "Bu hastalıktan ölenlerin sayısı göz önüne alındığında, hastalığın henüz şehrin diğer tarafına geçmemiş olması size de garip geliyor mu?"

Mobilyaların arasında dolaştı. "Ne buldun?" Kadın sayfayı ona uzattı ve adam başını salladı. "Bu bir şans meselesi olabilir. Ya da zaman."

Bir kaşını kaldırdı. "Olabilir. Ama bir şey bana farklı şeyler söylüyor. Ya daha fazla can kanı için umutsuzluğa kapılıyorsa? Ya Ghadra'nın yoksullarının bunun için ölmesine izin veriyorsa?"

Shaw'ın çenesi sıkıştı; gözleri sayfayı delip geçti.

Tıklayın.

Birlikte dikkatleri kapıya yöneldi. Shaw kâğıtları tekrar yığının üzerine iterek çekmeceyi kapattı. Lux bir kalemi yerinden çıkardı ve düzeltmek için . Kapı kolu dönmeye başladı.

Bakışları üzerinde daraldı. "Bana vurma."

"Neden-"

Güçlü eller belini kavrayarak onu kendine çekti ve Lux daha fazla sorgulayamadan dudakları onunkilerin üzerine indi.

Sıcaklık.

Onu sürükledi.

Boğulurcasına bir nefes aldı; çektiği onun havasıydı. Açılan ve uzayan ısı teninin her santimetresine yayıldı, kalbinin her ateşli atışıyla birlikte durmaksızın nabız gibi attı. Lux'ın kirpikleri yanaklarında dalgalandı, vücudu sanki doyamıyormuş gibi bu hissin içinde kıvrıldı.

Ve yapamadı. *Doyamıyordu.*

Onunla birlikte yanmak istedi.

Shaw'un dudakları hareket etti ve onunkiler de onu takip etti. Çenesindeki sıyrıklarla kıyaslandığında çok yumuşaktılar ve şarap tadında olmasına rağmen kız aldırmadı. Azıcık bile. Kızın eli adamın ensesini kavramak için hareket etti. Adamın parmakları ona karşı sıkılaştı ve ardından ateş kıvılcımları saçtı. Lux onun açık ağzına doğru iç çekti. Mutluluktan bahsetmek bu öpücüğü tarif etmek olurdu ve o kesinlikle-

"DAVETSİZLER!"

İkisi birbirinden ayrıldı, yanakları kızarmış, vücutları gerilmişti. Lux gözlerini Shaw'ın için için yanan bakışlarından ayırıp kapı aralığındaki Kalkan'ın beyaz üniformasına dikti.

Kalçasını düşürdü. Dudağını ısırdı. "Oops. Burada olmayabilir miyiz?"

Adam tükürdü, "Belediye başkanının özel ofisinde mi? Tabii ki hayır!"

Shaw, Lux'ın onun yapabileceğini asla düşünemeyeceği müstehzi bir sırıtışla döndü. "Tuvaleti arıyorduk."

Sonra bir el onu boydan boya dolaştı, çılgın kalbinin sıkışmasına ve yanaklarının daha da ısınmasına neden oldu. Adam onu kendine doğru çekerken dudaklarını yaladı. "Doğru. *Tuvalet.*"

Kalkan'ın çenesi gerildi. "Çık dışarı."

Lux nefes nefese kıkırdadı ve bu sırada kendi midesinin de çalkalanmasına neden oldu. "Özür dileriz, efendim."

Shaw elini sallayarak selam verdi ve onlar sallanarak geçerken Kalkan dudağını büktü. Uzun süre sonra onun mırıldandığını duyabildi.

"Sarhoşlar. Bu anlamsız partilerden iğreniyorum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LUX yanındaki BAKMAYI REDDETTİ. *Hayır, oğlana değil.* Onun tadı hâlâ kendisine işkence ederken, bir daha asla aynı şekilde düşünmeyeceğinden emindi. Tıpkı bir zamanlar ona söylediği gibi, o öpücükle onu ikna etmişti. Ama onun yöntemlerini *hiç* beklemiyordu - bekleyemezdi de-.

Sessizce köşeyi döndüler, balo salonuna açılan kapılar önlerinde ardına kadar açıldı. Kime daha çok kızdığından emin değildi: Shaw'a mı yoksa kendisine mi? Gerçi kızması için bir neden olduğundan da emin değildi. Shaw'un hızlı düşünmesi onları hapse atılmaktan kurtarmış olabilirdi. Zekâsının ancak bu kadar patavatsızlığa izin verebileceğini biliyordu.

Shaw'un eli dirseğini kavradı ve kadın geri çekildi. Shaw'un dokunuşu içini yaktı, o saçma öpücükle kavurucu yollar çoktan açıldığına göre şimdi daha da hızlıydı. Bu ona yaşadığını hissettirdi.

O istemedi.

"Özür dilemeli miyim? İnan bana Lux, bunu ben planlamadım."

Shaw'ın sinirlenmesi onu iki adım önündeki ışıltılı odaya gönderdi.

Vücut yığınının incelerken maskesini düzeltti. Müzik , kalabalık karmaşık bir dansla eşleşerek

birkaçı sarhoşluk sersemliğiyle tökezledi. Lux kibirli tavuskuşunun etekleri içkiyle dolup taşarken sırttı, çığlığı saygıdeğer bir taklitti.

Gitmek için nasıl da can atıyordu. Kalkan onu fark etmişken bu gece daha fazla araştırma yapamazdı ama ofiste olanlardan hemen sonra ortadan kaybolmak da çok şüpheli görünecekti. Dudaklarına uzandı. Şişmiş olmalıydılar; aklının neden başka hiçbir yerine odaklanamadığına dair düşünebildiğı tek açıklama buydu. Bu hissi için hamle yaptı.

Kaba bir yaratık elini bırakarak öne doğru ilerledi. "Bu dansı bana lütfeder misin, benim nefis kuzgunum?" Colden , neredeyse yüce başlığını kaybediyordu. Adam doğrulurken gözbebekleri iyice küçülmüş olan kadın figürünü inceledi ve kadın sert bir azarlamaya hazırlanarak başını salladı.

"Onun için konuşuldu."

Wyvern göğsünü şişirdi, bu yeni düşmanla savaşmaya hazırđı, ta ki bakışları kendisine doğru gelen deri giysili karısına takılana dek. Dişlerini sıkarak bir kez daha Lux'a odaklandı.

"Senden bir şey olmayacağını hep biliyordum. Bu sadece düşüncelerimi daha da kanıtlıyor." Shaw'a eliyle işaret etti, dudaklarında bir alay vardı ve yüzü korkunç bir canavardan çok yağlı bir yılanı dönüşmüştü.

Lux alay etti. Çünkü Colden'ı tanıyordu ve onun gibi bir adam? Onun ilgisinin hiçbirini hak etmiyordu.

Ama Shaw onu tanııyordu. Shaw'un eli diğer adamın boğazını sardığında Colden sadece yarım ağızla itiraz edebildi. Shaw yaklaştı, maskesi Colden'ın pürüzsüz yanağındaki kırmızı olukları kazıyordu. "Tekrar söyle."

Adam çırpındı ama Ölüm'ün pençesi hiç inatçı değildi. Morana'nın kocasından neredeyse bir baş daha uzun duruyordu, omuzları iki kat daha genişti. "Ben onun-" Boğuk bir ses geri kalanını kesti. Colden'ın gözleri irileşti, eldivenli parmakları onu yakalamak için pençeliyordu.

"Söyle. Söyle. Tekrar."

. Hepsi bunu biliyordu. Ve Shaw'u engelleyen tek şey etraflarında dönen sarhoşluk seviyesindeki kayıtsızlıktı.

bir muhafız kuvveti tarafından dövölmekten kurtuldu. Yine de Colden'in yüzü morarmıştı ve Morana daha da yaklaştı. Bu, kaçınmak istediğı bir karmaşaydı.

"Eğer onu öldürürsen, benim ve senin geceni mahvedeceksin. Benimkini çünkü onu tekrar çıplak gördükten sonra gözlerimi kaynatmak zorunda kalacağım. Seninki de çünkü hapse gireceksin."

Shaw onu .

Colden geriye doğru tökezledi ve hırıltılı bir ses çıkardı. "Sen cüret-"

"Dinle beni, seni kanatlı sansar." Lux şişmiş gözbebekleri onunkileri bulana kadar yaklaştı. "Bir şey söylemeye cüret edersen, kaçınılmaz dirilişini bilerek berbat ederim. Rotana karar ver." Adam sadece bakmaya ve öfkelenmeye devam edince tısladı, "*Şimdi*."

Morana üzerlerine gelmişti ve karar verilmişti. Wyvern tamamen uçup gitti. Belediye başkanının kızı onun boşalttığı yere baktı, omuzları çökmüş olsa da gözleri pek bir şey anlatmıyordu. Ancak bakışları Lux'a kaydığında, sert ve gururlu bir şekilde yükseldiler ve bir şeyler söylemesi için ona meydan okudular. Herhangi bir şey.

Lux sessiz kaldı.

"Dans etmeliyiz."

Shaw'a homurdanmak için dikkatini Morana'nın geri çekilen formundan kaldırdı ama Shaw ona bakmadı. Bunun yerine, onları belediye başkanının ofisinde keşfeden Kalkan'a kaşlarını çatarak baktı ve onları görene kadar kalabalığı araştırdı.

Harika. Bu gece resmen bir felaket olarak damgalanabilir.

Lux başka bir şey düşünmeden vücudunu Shaw'ınkine doğru yuvarladı ve ikisini de yana doğru tökezletti. Kısmen sarhoş sersemliği, kısmen de Shaw'un yüzündeki şaşkınlık ifadesiyle dudaklarından şamatalı bir kahkaha döküldü. Shaw ikisini de düzeltti, sırtımadan önce elleriyle kızın kollarını kavradı.

Rol yapmakta gerçekten çok iyiydi ve gözleri, iskelet maskesinin altından zar zor görölebilen köşelerindeki kırıksıklıklara takıldı. Kadın elini uzattı. Adam onu sıcak elinin içine aldı ve hafifçe eğilerek onu piste götürdü. Yeni bir dansın başlangıcı için tam zamanında.

Lux onun karşısındaki pozisyonunu aldı ve diğer ortaklar selam verdiğinde reverans yaptı. Shaw'un yine abartılı bir şekilde eğilmesine gülümsedi, kendi karşısındaki sıra da aynı şekilde öne doğru eğilmişti. Dansı bildiğinden emin değildi ama bunun gerçekten önemli olduğundan da şüpheliydi. Ne kadar çok gerçek tökezleme yaparsa, yanlış adımlarını o kadar az taklit etmek zorunda kalacaktı.

Shaw etrafındakilerle mükemmel bir uyum içinde öne doğru adım attığında, kız neredeyse dönüşü kaçırıp Shaw'un kollarına atılıyordu. Shaw kadının ellerini omuzlarına götürüp kendi ellerini kadının beline indirip kaldırıncaya kadının açık ağzı kapandı.

Bir kez olsun gözleri aynı seviyedeydi ve Lux kendini... açıkta hissetti. Adam onu oluşturan şeylerin çoğunu görebiliyordu ve Lux bundan nefret ediyordu. Serbest bırakıldığında sendeleyerek hizaya geri döndü ve eğer son derece geniş bir alan bırakmasaydı onu yere çarpmakla tehdit eden kanatları olan bir perinin etrafından dolandı. Shaw ondan önce döndü.

"Dikkat et, Necromancer. Hayranlığın belli oluyor."

Ona kaşlarını çatmak için dudağını serbest bıraktı. "Bu dansı biliyorsun." "Dediğim gibi: beni hafife alıyorsun."

Onu tekrar kaldırdı ve gözlerinden kaçmaya çalışırken ağzını buldu. Maskeli bir yüz için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Adamın belini serbest bırakmasıyla yanakları yandı.

Yeşil giysili bir yaratığın etrafında dönüyordu. Neyse ki kanatları yoktu. "Bence kalmamalıyız."

Elleri onu tekrar kavradı ve sıcaklık neredeyse bastırıcı hale geldi. Eğer yarıda kesilmemiş olsalardı neler olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Dudaklarının nasıl hissettirdiğini.

Kesinlikle gitmeliler.

"Sıkıldın mı aşkım?" Adam göğsünü göğsüne yaklaştırıp nefesini ağzının içinde gezdirirken botları yerde asılı kaldı.

Onu çok uzun süre tuttu. Çiftler tekrar hareket etmeye başlamıştı. Yine de Lux gözlerini onun karanlık, arzulu derinliklerinden çekemedi. Başını eğdi.

Kalabalığın üzerindeki sessizlik aniden ve tamamen dağıldı.

Lux ayaklarının yere değdiğini hissetti, iz bırakan gümüş rengi bir elbise kalabalığı yararken omurgasında bir buz damlası dolaştı. Pırıl pırıl bedenler dişlek gülümsemeden, maskesiz yüzden ve önlerindeki kadının katıksız cazibesinden uzaklaştı.

İndigo gözler Lux'inkilerle buluştu.

"Riselda?" Belediye başkanı transa geçmiş gibi sendeleyerek ilerledi. Belki de öyleydi. Kesinlikle tek kişi o olamazdı. Pembe yeleği dökülen şarapla lekelenmişti ve utangaç bir tavırla lekelerin üzerini ovaladı.

"Bartleby."

"Sen-" Bakışları kostümünün üzerinde gezindi. "Nefes kesicisin. Nesin sen?"

Riselda sivri dişlerini göstererek tekrar gülümsedi. "Basit bir sopa, sevgili belediye başkanım."

Belediye başkanının kaşları maskesinin altından çatıldı. "Ama siz gümüş takıyorsunuz."

"Öyle görünüyor." Belediye Başkanı zihnindeki sisi dağıtmaya çalışırken Riselda yırtıcı bir gülümsemeyle kalabalığı taradı. "Doğum günü hediyenizi ister misiniz?"

Midesi bulanık Lux, belediye başkanının gözlerindeki arsız açgözlülüğü izledi. "Sanki sormana gerek varmış gibi, Riselda."

Teyzesi dilini sivri dişlerinin üzerinde gezdirerek belediye başkanını daha özel bir yere yönlendirdi ve Lux'ın midesi çalkalandı, ışıltılı elbise gözden kayboldu.

"Gitmem gerek."

Shaw'ı beklemeden, çoğu hâlâ fısıldaşan ve işaret eden kalabalığın arasından kıvrıla kıvrıla ilerledi. Onu görmezden geldiler. Cesetler sıklaştı ve o da göğsünün daraldığını hissetti.

Havaya ihtiyacı vardı. Hem de çok.

Ne kadar zayıf olursa olsun, kolayca hareket etmeyenler onun tıslamasıyla hareket ediyordu. Sonunda sendeleyerek sahanlığa çıktı, geniş merdivenler önünde genişliyordu. Temizleyici bir nefes aldı, kalbinin her atışında kafasının berraklaştığını hissetti.

Sırtında bir yerden sıcaklık yayılıyordu.

"Bayılacak mısın?"

Lux gözlerini devirdi ve ona sırttan ayı incelemeye koyuldu. Shaw onun bakışlarını takip ederek yanına geldi. Birlikte, serin ay ışığının avlu duvarları üzerinde oynaşmasını ve sivri kapıları vurgulamasını izlediler.

Titredi, sonra siyah kumaş omuzlarına döküldüğünde sakinleşti. Shaw'un paltosu. Ona baktı, zihni bomboştu. "Bunu yapar mıydın?"

Adamın dikkatinin tam olarak kendisine odaklandığı anı hissedebiliyor, alev gibi profilini sardığını hissedebiliyordu.

"Hayır. Kelimelerle olmaz."

Lux burnunu çekti. "O hatalıydı. Senin hakkında bunu ima etmekle."

Shaw'un derin ve kuşkulu kahkahasıyla irkildi. "Sence-"

Düşüncesi aniden kesildi ve şimdi bakma sırası ondaydı. Güçlü çenesi bir kez daha aya doğru kalkarken modaya uygun olmayan bir şekilde sertti, maskesi soğuk ışığın altında parlıyordu. Dans etmekten dağılmış saçlarını fark etti - ya da belki de bunu parmaklarını saçlarının kalınlığına gömerek kendisi yapmıştı. İçinde oluşan sızıya karşı kıpırdandı. *Şeytanın kendi memeleri ama ben berbat haldeyim.*

içine daha da gömüldü. "Ne tür bir sırrın var Teyzemin şu anda belediye başkanıyla paylaştığını mı düşünüyorsunuz?" "Şey... Güç insanları çeker."

"Ben değil." Tiksintiyle alay etti. "Asla ben değilim."

BÖLÜM E GHTEENİ

LUX eve gitmek istemiyordu. O gece ya da ertesi sabah Riselda'nın kaçınılmaz varlığı kararını daha da pekiştirdi. Ancak bu planı Shaw'a söylememiştir.

Her biri kendi endişeleri, kendi teorileri ve kendi planlarıyla meşgul olduğundan, dairesine giden araba yolculuğunda pek konuşmadılar. Ama kapı açıldığında, adam merdivenlerden indiğinde, bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde, gözlerindeki gölgelerin ay ışığının altında kayboluşunu izledi. Onu gözleri olmadan görebileceğini hiç düşünmemiştir ve yine de ona bakan duygu onu şaşırttı, çünkü adamın kafası karışık.

"olacak mısın?"

Başını sallayarak hafifçe güldü. "Başka seçeneğim yok." Gözlerindeki çelişkili duygular daha da derinleşince, "Bu geceki yardımınız için teşekkür ederim," diye devam etti.

İç çekti. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı." Kadın başıyla onayladı. "Ve gerçekten üzgünüm. Öpücük için."

Omuzları dikleşerek minderli koltuğa doğru geri çekildi. "Önemli bir şey değildi. Özür dilemene gerek yok."

Onun az önceki kahkahasını taklit etti. "Doğru. Peki, iyi geceler." "İyi geceler."

Kapı tıkırdayarak kapandı ve kadın koltuğa yığıldı. O kadar uzaktı ki, yalanın dudaklarından onu yaralamadan çıkmayı başardığına inanamadı. Gözleri dalgalanarak kapandı, nefes alışları normale döndü. Araba ileri doğru sarsıldı. Shaw'un dudakları onunkilere dokunduğunda içinden geçenlerin bir benzerini bile en son ne zaman hissettiğini hatırlayamıyordu. Lux seğirdi, kaşları çatıldı.

. Hatırlayamıyordu. Çünkü kendini unutmaya zorlamıştı.

Pencerelere çivilenmiş tahtalar tuhaf açılarla çıkıntı yapmış, solmuş ve eğrilmişti. Kapıyı kaplayanlar da pürüzlü parçalar dışında hemen hemen aynıydı; bu da birden fazla istenmeyen ziyaretçinin zorla içeri girdiğini hatırlatıyordu. Lux'ın kanı dondu, kalbi hızlı ve düzensiz atmaya başladı, görüşünde lekeler dans ediyordu.

Dizlerinin kilidini açması gerekiyordu. İleri adım atması gerekiyordu. Ama vücudu itaat etmedi.

Nefesi etraftaki havaya serin bulutlar üflüyor, cildi soğuktan karıncalanıyor ama yine de çizik ve soluk kapıya bakmaya devam ediyordu.

Onun kapısı. Ailesinin kapısı. Gir içeri.

İçeri girin. Girin. Girin.

Yapmamıştı. O gecedan beri. Onları sıcak, ıslak kan göllerinde yatarken bulduğu andan beri, elleri hayattayken olduğu gibi ölümden de sımsıkı birbirine dolanmıştı. Onları nasıl da sevmişti. Onları hala nasıl özliyordu.

Gözyaşları gözlerine hücum etti, ancak rüzgâr onları alıp götürdü. Ve sonunda, *nihayet*, dizleri çözüldü. Lux bir adım öne çıktı, kolunu uzattı, göğsünde yükselen panik bilincini tamamen yok etmekle tehdit ediyordu. Onu geri çekilmeye zorladı.

Kapı tokmağı soğuktu; avucunu yakıyordu. Daha iyi düşünmeden hızla çevirdi ve bir itmeyle kapı içeri doğru gıcırdadı. Daha fazla karanlık.

Bunu gerçekten gün ışığında yapmayı seçmeliydi.

çerçevesinin üstünden eğik bir şekilde geçen tek sağlam tahtanın altına eğilen Lux evine ve evine adım attı.

anılar.

Kapı o gece işaretlenmemişti; zorla girildiğine dair bir işaret olmadan kapatılmıştı. Kapıyı usulca açmıştı. Çok yorgundu. Diğer çocuklar onun ölüme olan tuhaf ilgisini biliyorlardı. Kendisi de bir çocuk olarak bunu gizli tutmayı düşünmemişti. Teyzesinin aniden ortadan kaybolduğu gün farkına vardığı yeni keşfedilmiş dehası onu çok heyecanlandırmıştı. *The Risen*'a ilk dokunduğunda.

Ailesi onunla çok gurur duyuyordu. Neden başka kimse gurur duymuyordu? Neden insanlar birdenbire ondan uzak durmaya başladı? Yaşlı ellerin arkasından fısıldıyorlardı?

Bu tür düşünceler, zihnini hiçbir şey meşgul etmeyene kadar meşgul etmişti.

Dünya o kapının ardında sessizleşmiş ve solmuştu. Ses yok, koku yok, renk yok. Çığlık çığlığa ağlama sesleri, keskin demir kokusu ve en koyu kırmızı renk dışında.

İlk attığında ayak bileklerinin etrafında tozlar uçuştı ve anılar kayboldu.

Bu evde hiç merdiven yoktu. Lux girişteki gölgelerin arasından adım atarak duvarları iki yanından itti. Zihninin etrafındaki çöküşlerini durdurdular ve düzleştiler, onun yerine babasının kahkahası ve annesinin dokunuşuyla yer değiştirdiler. Boğuldu.

Devam ederse, köşeyi dönerse, artık çıplak olan mutfağın yerini dikdörtgen bir odaya bırakacağını biliyordu. Bir zamanlar üçüne de yetecek büyüklükte bir kanepesi vardı. Ölüm halinde bedenlerini barındıran bir kanepesi.

"Önce orman. Şimdi de bu ev." Lux nemli ellerini yüzüne sürerek saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Bir çeşit mazoşist olmalıyım."

Ruhunun en karanlık kısmı fısıldadı, hastalıklı bir tatlılıkla: *Hak ediyorsun*

o.

Elleri titreyerek, onları var olmayan bir şeyin içine sokmaya çalıştı. Eteğinin ceplerine. Kaşlarını çattı, bunun yerine onları ortasına sardı. Pencerenin birkaç çatlağından ay ışığı parlıyordu.

İleride, alaycı, soluk parıltılarla yolunu aydınlatıyordu ve Lux'ın ona itaat etmekten başka çaresi yoktu. Artık kaçmasına izin vermeyi reddediyordu.

Onu ilk olarak mutfak karşıladı, dolaplar açıktı ve garip açılarla sarkıyordu, çıplak raflar sergileniyordu. Masa ve sandalyeler uzun zaman önce çalınmış olmalıydı, çünkü zemini toz kaplamıştı ve herhangi bir rahatsızlık belirtisi yoktu. Lux'ın dudakları vücuduna dolan, ayaklarına batan ve onu döndüren çekilme hissine karşı aralandı.

Şu oda. Şu
kanepe.

Bedeni, zihni, artık onun kontrolü altında değildi. Öne doğru eğildi, önünde sendeledi. Neden hâlâ burada olmalıydı? Neden hâlâ burada olmalıydı? Şüphesiz, onlarla birlikte götürülmüş olmalıydı.

Lux dizlerinin üzerine çöktü.

Duvarlar, yerler, uzun zaman önce yıkanıp temizlenmişti ama kumaşın üzerine sıçramış kurumuş lekeler karanlıkta gümüş bir parıltıyla ışıldıyordu. Ayın zalim bir oyunuydu bu, onu bir an olsun gerçeklerden ayırmak istemiyordu.

Annesinin sesi anılarından yükseliyordu. Her gece kulağına usulca söylenen unutulmuş sözler. Günler gittikçe daha hızlı geçiyor, annesi onun yanında geçirdiği sekiz yıl boyunca gözlerinin önünde yaşlanıyordu. Lux ellerini kumaşa dayadı ve bu onun felaketi oldu. Parmakları derinlere daldı, hava almak için çabaladı. Sıcaklık için. Işık için.

, *Lucena*.

Vücudunu saran hıçkırıklar, etrafında yankılanan çığlıklar onunkilere benzemiyordu. Yanaklarından süzülen gözyaşları yabancı geliyordu. Asit gibi yakıyorlardı. Eski bir pencere soğuğa karşı çatladı ve sonra tamamen kırıldı.

Buz gibi gece havası muzaffer bir edayla içeri girdi ve tenini tırmaladı. Bulutlar alçaldı. Artık ay ışığını bile engelliyorlardı, ama yine de onu hissedebiliyordu, perdenin arkasında tetikteydi.

"Çok *üşüyorum*." Bunu görebiliyordu: kararmış ve buruşmuş ruhu, bozulmuş bir meyvenin çekirdeği gibi. Lux yere yığıldı, parmakları kaydı. Ne korkunç bir şey: kendini çürümüş olarak keşfetmek. "Daha iyi bilmeliydim. Daha iyi *olmalıydım*."

Panik. Yenilenmiş bir vahşilikle geri döndü. Bu kez kazanacağını biliyordu ve korkunç bir zevkle çığlık attı. Lux artık nefes alamıyordu, çığlıkları onu boğuyor, gözyaşları onu boğuyordu.

"Ben. Hatırlayamıyorum. Hatırlayamıyorum."

Ve bilincini pençeli, gölgeli bir kavrayışla ele geçirdiğinde, kirpikleri acılı bir rahatlamayla çırpınarak kapandı.

BÖLÜM N NETEENİ

Yağmur, gözlerini açması için gereksiz ve kasvetli çağrıyla pencereye vuruyordu. Lux itaat etmek istemedi. Başu zonkluu ve yüzü pütürlü hissediyordu. Eklemlerindeki sertlik, bütün bir gece boyunca kaba, gıcırdayan döşeme tahtalarının üzerinde bırakılmaktan hoşlanmadıklarını oldukça sinirli bir şekilde ona bildiriyordu.

Lux bir iniltiyle dirseğini altına dayadı, kirpikleri yanaklarına sıkıca bastırdı. Eğer onları açmazsa belki de gerçek olmayacaktı.

Yağmur daha gürültülü yağıyordu.

Gözlerini kısarak açtı. Gözleri yanıyordu. Göz kapaklarının şiştiğini hissetti ve ilk kez, göz bebeklerini yakan parlak güneş ışığı yerine kasvet için minnettar hissetti. Son bir iniltiyle kendini oturmaya zorladı ve boynunu gerdi.

Şimdi her şey ne kadar farklı görünüyordu.

Maskesini yerden aldı, kanatlarını çıkardı ve tüylerini döktükten sonra ayağına kalktı.

Kanepenin koyu lekeleri bir kez daha dikkatini çekmek için bekliyordu ve Lux onlardan daha fazla kaçmak istemedi. Bu yerin onun üzerinde güç sahibi olmasını hiç istemiyordu. Ona doğru adım attı.

Gözleri intikam ateşiyle yanıyordu ama başka tarafa bakmadı. Lekeler kırmızıya döndüğünde ve minderler anne babasının bedenlerinin ağırlığı altında ezildiğinde bile. Duvarlara kan sıçradığında, zemin ayaklarının dibinde kanla dolduğunda bile.

Tekrar solana kadar baktı. Çiçekli duvar kâğıdı soyulmuştu, zemin yüzükoyun yatan bedeninin izi etrafında tozla kaplıydı, kanepede eski kumaşına işlemiş birkaç kahverengi leke dışında yıpranmamıştı. Göğsü bağlanmamış bir yay gibi serbest kaldı. Geri adım attı ayağı yıpranmış halının kenarına takıldı ve neredeyse şöminenin üzerine düşüyordu.

Öne doğru yuvarlandı ve mantonun içine girdi, kalbinin sakinleşmesini beklerken mantoyu sıkıca kavradı. Sonra arkasına bile bakmadan eski yatak odasına girdi. Giderken tüm eşyalarını ve ailesinin ayrılmaya dayanamadığı eşyalarından oluşan bir sandığı da yanında götürmüştü. Geride ne bıraktığını unutmuştu.

Boş şişeler ve devrilmiş kaplar yere saçılmıştı. Bu evde geçirdiği son gecenin sarsıcı bir başka hatırlatıcısı. Dehasını daha yeni yeni keşfetmeye başlamıştı, ailesi öğrenmesi için gerekli malzemeleri cömertçe satın almıştı. Lux küçük bir şişeyi almak için eğildi, zehir kokusu şişenin içine zar zor sinmişti. Hepsini kullanmıştı. Sahip olduğu gücün her zerresini vücudundan atmıştı ve karşısında ayağa kalktıklarında gözlerindeki bakışı asla unutamazdı.

Lux şişeyi yere düşürdü ve şişe paramparça oldu. Odadan geri çekilip korkularıyla yüzleşerek kaçacaktı ama gözüne başka bir şey takıldı. Halı. Devrilmiş köşe. Başını eğdi, kaşları çatıldı ve ona doğru adım attı.

Neredeyse görünmez bir dikiş. Ama yine de bir dikiş. Halının kenarını kavradı, çekiştirerek uzaklaştırdı.

Bir tuzak kapısı. Şimdiki evindekinin aynısı. Parmaklarını aldatıcı tutamağa sokarak yukarı doğru çekti. Kapı dikkat çekici bir şekilde gürültüsüzce kalktı. Karanlık dışarı taşı. Dışarıda yağmur daha sert yağıyordu ve onun içinde kendi sözlerinin duydu:

Rotanıza karar verin.

Lux korkunç bir gülümsemeye sııttı ve kanatlarını çekti.

Pıtırdayan fener kullanımını protesto ediyordu; neredeyse on yıldır yakılmamıştı ve bu fikre alışmıştı. Rastgele solma ve parlama hareketleri Lux'ın kalbini durdurmak üzereydi.

Aşağıya ilk indiğinde, çağırılmış bir canavarı bekleyerek en ufak bir hava girişine bile izin vermemişti. Ama uzun süre hareketsiz durduktan ve nefes alamadığı için başı sonra sonunda pes etmiş ve yürümeye başlamıştı. Sonra, duvarlara dokunmaktan endişe duydu. Acaba yıkılırlar mıydı? Ama hayır, duvarlar taşla benzeyecek kadar sert topraktan yapılmıştı. Toprak ve çamur kokuyordu, karanlık ve korkunç derecede soğuktu. Yerin altında yaşamayı bekleyeceği her şey.

Ama fener -ailesinin asla değıştirmedığı, çünkü geri dönülemez bir şekilde kırılmadıkça hiçbir şeyi değıştirmedikleri eski fener- onun felaketi olacaktı.

Alevler gün gibi parlıyordu ama sonra o kadar zayıfladı ki neredeyse sönüyordu. Ortaya çıkan gölgeler etrafını sararak kalbinin ritmini bozdu.

Sahip olduğunu hiç bilmediğin korkularınla tanışacaksın. Teyzesinin sesi kafasının içinde çınılıyordu. Ama Riselda Lux'ın dün gece en büyük korkusuyla karşılaştığını ve hayatta kaldığını bilmiyordu. Varoluşta daha kötü olabilecek başka bir şey yoktu.

"*Korkarım bana karşı dürüst olmalıydın, Teyze.*"

Yine de burada zamanı işaretlemek imkânsız görünüyordu ve bu rahatsız ediciydi. Tünelin kendisinin ve Riselda'nın evine çıktığını tahmin etmişti. Teyzesinin de yolunu bildiği bir ağ olması çok daha muhtemeldi ve umarım başka bir şey değildir.

Lux feneri son kez böyle bir kriz geçirdiğinde yaptığı gibi içten bir şekilde salladı ve bir ışık darbesiyle fener aydınlanıp sabitlendi. "Sonunda itaat ediyorsun. Seni ziyan olmuş demir parçası."

Ve bir anda söndü.

"Şeytanın memeleri!" Lux feneri tekrar salladı ama nafile. Alev tamamen ve kesinlikle sönmüştü.

Göğsünde bir basınç oluşmuştu, belli belirsiz bir sıkışma. "Nefes al. Sen ölmedin... henüz." Kendine dünyanın ağırlığını hatırlattı.

büyümüyordu. Saha içinde arkasında hiçbir şey gizlenmiyordu. Elbette Riselda silah ve tuhafliklarla dolu çantasıyla gelseydi daha kolay olurdu. Lux'ın sadece kanatları vardı.

Kesinlikle geri dönmeliydi. uçta onu neyin beklediğini biliyordu. İsterse kaçabilirdi bile. Kendi aşağılayıcı iç düşüncelerinden başka yargılayacak kimse olmayacaktı. Bunun dışında... bunun fikri. Tüm arzusu ilerlemekken geriye dönmek. Elbette, bu an onun geleceğiyle hiçbir şeyi tanımlamamalıydı - ama o zaman neden öyle hissettiriyordu?

Bir keresinde hayatta kalmak için dileklerinden vazgeçmişti. Bu onu dokuz yıl boyunca hayatta tutmuştu. Peki ya çürümüş bir meyvenin buruşmuş çekirdeği hâlâ ekilebilir ve büyümeye teşvik edilebilirse? Denemekten zarar gelir miydi?

Muhtemelen. O halde acıya alışmış olması iyi bir şeydi.

Korunmak için göğsüne tuttuğu fenerle yürürken mırıldandı. "Duvarlar daralmıyor. Tavan kısalmıyor. Karanlık diğerleri gibi. Yalnızsın."

Saymayı unutana kadar satırları tekrarladı ve sonra onları sayısız kez daha tekrarladı. Ta ki fener bir duvarla karşılaşp önüne bastırana ve artık ileriye giden bir yol kalmayıp sadece sağa ya da sola dönene kadar. Lanet olası bir çatal.

Tüneldeki her kıvrımı takip etmek imkânsızdı. Nerede olabileceği, artık kasabanın altında olup olmadığı ya da hınzır ağaçların altında memnuniyetle dolanıp dolanmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kararsızlık hissinden nefret ediyordu, korkunun çok da uzak olmayan bir akrabası gibi hissettiriyordu. Sağ tarafına döndü.

Olasılıkların yarısı ona karşıydı ama olasılıkların yarısı da onun yanındaysa bunun ne önemi vardı? Lux cesur ve emin adımlarla öne çıktı ve çığlık attı.

Daha sonra bunun şokunun onu içinden çekip çıkardığını düşündü. Tünelin o kısmında sürüklenen buz bulutu, yutan bir ağacın esneyen uçurumu gibiydi. Gerçek bir saldırgan için cesaretini toplayabilirdi ama görünmez bir saldırgan? Bugün değil.

Sola. Sola giderdi.

Şimdi tünelde hızla ilerliyordu. Fener her birkaç adımda bir kalçasına çarpıyordu, sonuç kesinlikle mor bir çürük olacaktı, yine de omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamadı. Kaçtığı yönün karanlığında bir şey onu izliyordu. Hayatı üzerine bahse girebilirdi.

Tamam, belki hayatı değil. Ama Shaw'inkine bahse girerdi.

Başlangıçta ailesinin evinin altında neden bir tuzak kapısı vardı? Kullanmışlar ? Riselda'nın kendisinininkini kullandığı gibi mi? Ailesinin böyle bir şey yaptığını anlayamıyordu. Bu kasabada hallerinden memnundular. Kendilerine teklif edileni yapmaktan, küçük hayatlarından ve küçük ailelerinden en iyi şekilde faydalanmaktan memnundular. Riselda'ydı. Her zaman hepsinden daha büyük olan Riselda.

Soğuk bir hava Lux'ın ensesine çarptı. Bunun sadece beyninin bir oyunu olduğundan emin olsa , emin olmak için kontrol etmesi gerekiyordu. Yüzüncü kez omzunun üzerinden baktı-

Ve bir merdivene kafa üstü çarptı.

Fener elinden düştü.

Parçalanmanın yankısı kaybolduğunda, duyularının izin verdiği tek şey sol tarafındaki sızı ve parmaklarının altındaki sert ahşap hissiydi. Onun için yeterince iyiydi.

Bu eve vardığı anlamına geliyordu.

Oturma odasındaki halıyı kenara itmek Lux'ın gizlilik çabaları sorun olmaya başlamıştı. Ama yer döşemesindeki çatlaktan bakıp görüş alanındaki en yakın eşyayı inceleyene kadar halıyı itti:

Riselda'nın yatağı.

Belli ki uyumamış.

Tuzak kapısını yukarı iten Lux dışarı tırmandı ve fenerin kalıntılarını arkasından yukarı çekti. Ateş tamamen sönmüş olsa bile, oda sıcak bir banyoya batıyormuş gibi hissettiriyordu ve Lux gözlerini kapatarak bir anlığına kendini şımarttı.

Ama izin verdiği tek şey bir andı. Riselda'nın belediye başkanıyla geçirdiği geceden ne zaman sıkılıp ona döneceğini kim bilebilirdi? Lux kapıyı indirdi ve halıyı bir köşesi bile devrilmeyecek şekilde üzerine itti.

Eve sağ salim varmanın verdiği rahatlamayla ateşe biraz çıra attı, vücudu yeni sıcaklığa alıştıkça üşüyor ve açgözlülükle onu istiyordu. Odunlar tutuşup çatırdamaya ve kıvılcım çıkarmaya başlayınca ayağa kalktı.

Giysiler. Gerçek olanlara ihtiyacı vardı.

Yatak odasına doğru ilerleyerek elbisesini çıkardı ve titrerken yatağının üzerine fırlattı. Gardırobunun kapağını aralayarak her şeye el attı ve teninin boydan boya örtölmesini istedi. Her zamanki kıyafet yeterli olacaktı ve hortumu o kadar hızlı çekti ki dikişı boyunca bir delik açtı.

"Boktan, değersiz... kumaş!"

Arkadan bir çift daha çekip aldı ve sanki kendilerini yırtmışlar gibi harap olanlara hançer gibi bakarken onları giydi. Gözünün köşesinde gümüş bir parıltı ve ellerini hareketsiz kıldı. Can damarı.

"Lucena? Burada mısın?"

Lux, Riselda'nın çağrısıyla yana doğru devrildi. Tahrip olmuş hortumunu baştan çıkarıcı parıltının önüne fırlatarak bir etek giydi, korsesini sıktı ve düğümlemiş saç tellerini düzeltti.

"Evet." Lux kapı aralığında durarak teyzesinin mutfak masasının etrafında dönmesini izledi. Hâlâ gümüş rengi elbisesini giyyordu ama etekleri çamurlu ve ıslaktı. Dişleri yoktu.

Riselda'nın gülümsemesi genişledi.

"Güzeli. Neredeyse geceyi başka bir yerde geçirdiğini düşünecektim." Lux'ın karnı gerildi. Riselda güldü. "Ama bu çok saçma olurdu. O genç adam sana ikinci bir deri gibi sarılmışken bile."

Teyzesinin gerçek anlamı üzerine çökmüş, tenine batıyordu. Lux'ın omurgası dikleşti. "Asla yapmam."

Riselda'nın dudakları birbirine yapışmış, sırtarak onları çekiyordu. "Pekâlâ, Lucena."

Lux'ın dişleri iç dudağına gömüldü ve boş yere dudaklarından dökülen sözcükleri yakalamaya çalıştı. "Peki ya sen? Seni son gördüğümde onurlu belediye başkanımızla birlikte ortadan kayboluyordun. Sırlar mıydı? Yoksa *hizmet mi?*"

İşe yaramaz. Dişleri işe yaramazdı.

Riselda'nın gülümsemesi kayboldu ve gözleri kristal gibi sertleşti. Teyzesi parmak uçlarını duvar boyunca gezdirerek evin kemiklerini ona doğru takip .

Lux kımıldamadı. Ve kendi kendine, Riselda soruları yüzünden onu tokatlarsa irkilmeyeceğini söyledi.

Riselda onun önünde süzüldü. Yanaklarını kızartmak yerine nasırlı avuçlarını Lux'ın yüzünün iki yanına koyarak teninin üzerinde serin esintiler gönderdi. Yumuşak dudaklar Lux'ın alına bastırdı.

"Canım benim." Riselda geri çekildi, gözleri neşe doluydu. "Sırlar. *Sonsuz* sırlarım var." Teyzesi sarsıcı bir kahkaha atarak onu serbest bıraktı ve küçük yatağına doğru yürürken omuzlarındaki daldırma elbiseyi çekti.

Riselda'nın vücudu hayalleri süslüyor olmalıydı. Lux önünde sergilenen kıvrımlara baktı. Belediye başkanının dokuz yıl boyunca bu tutkusunu neden sürdürdüğü şaşırtıcı değildi; Riselda güç saçıyordu. Ama teyzesinin bunu teşvik etmiş olması da aynı derecede şaşırtıcıydı.

"Bugün yapacak işlerim var Lucena, ama birlikte akşam yemeği yemek istiyorum. Eğer başka bir planın yoksa?" Riselda bulanık, gri bir elbise içinde duruyordu. Ghadra'nın bir uzantısı.

Lux şaşırmış bir halde kekeledi. "Sorun değil, Riselda. Ben burada olacağım." Siyah dalgaları tarayan Riselda başını salladı. "Mükemmel."

Lux bakışlarını çekti ve lavaboya doğru ilerleyerek yüzünü yıkadı, suyun kirleri ve gözyaşlarının hatırasını temizlemesine izin verdi. Aynaya baktığında, arkasında Riselda'gözleriyle karşılaştı, kendi gözlerinin içine bakıyordu.

"Çok tatlısın. Ve ruhun bana kendi ruhumu hatırlatıyor." Riselda'nın uzun parmaklı eli onun omzunu okşadı. "Eğer o çocuk seni herhangi bir şekilde incitirse, sakın tereddüt etme." Tırnaklar derisini ısırdı ve Lux irkildi. "Kalbini sök ve ağaçlara yem et."

YIRMINCI BÖLÜM

SİYAH PÜSKÜLLER PATLADI VE SIZDI, kapının eşiğini yasemin kokulu damlalarla kapladı. Lux geri adım attı ve kandan daha çok nefret ettiği bir şey bulmuş olabileceğini fark etti.

Orta yaşlı kadın ayağını düzeltti ve adamı daha da yukarı kaldırdı.

Ned. Tuhaf, gülen adam. Görünüşe göre annesi miras yerine bulaşıcı hastalığını bırakmıştı. Ne talihsizlik.

Kalın sıvı birikti ve kadının ön koluna damladı. Lux soğuktan korunsa bile bunun yayılmayı durdurmaya yeteyeğinden şüpheliydi.

"Kapıyı daha fazla açmanızı engelleyen şey buysa, bozuk param var."

Lux gözlerini ayaklarının dibinde oluşan su birikintisinden ayırıp hayal kırıklığıyla kendisine dikilen gözlerle buluştu. Köşelerindeki derin çizgileri inceledi. "Bu hastalığın ne kadar kolay yayıldığının farkında mısın? Yerinizde olsam ona dokunmazdım."

Ned, elleri benekli vücudundan çekilirken yağmurun ıslattığı yere yığıldı.

Kadın parmaklarının arasından kayan siyah maddeyi inceledi, yanaklarının kızarmış tonu kayboldu. "Sırada ben mi varım?"

Lux bir adım daha geri çekildi. "Muhtemelen."

Titreyen elleri çantasını aradı ve vücuduna yakın bir cepten çıkardı. "Canlandır beni! Öldüğümde beni bul. Yemin et!"

Vahşi gözler Lux'ın hatlarını pençeledi. "Peki ya o?" Lux, Ned'in garip açılardan oluşan dizisine doğru başını salladı.

"Ned mi? O her zaman bencil bir embesildi. Yatakta ve yatak . Hep eve, sefil annesine koşuyor. Ben bunu hak ediyorum!"

Lux başını salladı. "Bu her ne kadar tatmin edici olmasa da, ev ziyaretleri yapmıyorum. Lütfen ölmeniz durumunda sizi getirecek birini ayarlayın."

"Bana dokunmayı kim göze alır? Sen yapmalısın!" Kadın giderek daha yüksek sesle konuşuyordu ve Lux kulaklarına yapılan saldırı karşısında irkildi.

"Özür dilerim. Yapamam."

Kadın alaycı bir tavırla parmağıyla bir adım öne çıktı. Rengi yerine gelmiş, yüzü öfkeyle kararmıştı. Öfke ve korku. "Bu hayatımda duyduğum en samimiyetsiz özür, seni küçük ." Gözleri dönmüştü, beyaz kanla parlıyordu. "Bundan zevk mi alıyorsun? Tüm bu ölümler? Belki de sen başlattın. İğrenç, pis *katil*."

Lux kapıyı çarptı, sürgü yerine kayarken bile kapıyı yerinde tutmak için döndü.

Kadın vücudunu uzunluğuna doğru savurdu. Bir kez, iki kez. Sessizlik havada asılı kalana kadar. Sonra şarkı söyleyen bir ses.

"*Katil. Katil. Katil*. Senin ne olduğunu biliyoruz, Necromancer. Sen küçük bir *canavarsın*." Kadın kıkırdadı ve Lux ellerini kulaklarının üzerine kapatıp gözlerini yumdu.

Onu görmezden gelirdi. .

Ses, çatlakların arasından buz gibi fısıldadı. "*Katil*."

Sokaktan gelen ani bir çığlık Lux'ın sıçramasına neden oldu. Varlık arkasındaki tahtadan kayboldu. Yine de pencereyi açma riskini göze alamadı. Merdivenlerden inip köşeyi döndü ve perdeleri çekerek pencereden içeri baktı.

Bir adamın geniş sırtı görüşünü engelledi. Işıktaki bir bıçak parladı. Bıçak kadına doğru sallandı ve kadın buna karşılık olarak vahşi bir hırıltıyla hırladı, adamın etrafında dönerek onunla alay etti.

Sonunda kaldırım taşlarına tükürerek doğruldu. Abartılı vuruşlarla yüzünü pürüzlü, siyah çizgilerle boyadı. Bulaşıcı hastalığın izi. Yürüyen ölülerin.

Dudakları tatlı bir gülümsemeye dönüştü. Lux onun ne dediğini anlayamadı. Ned'i arkasında bırakarak sokakta salınan kadın, ona doğru bakan herkese dişlerini gösteriyordu.

Adam bıçağı .

Kapısı yumuşak bir sesle çalındı.

Lux isteksizce merdivenlerden geri çıktı, düşmeye direnen omuzlarını düzeltti. "Kim o?"

"Ben Shaw. Beni içeri al. Yaralandın mı?"

Dehşet içinde gözlerinde yaşlar birikti. Düşmeleri ihtimaline karşı gözyaşlarını öfkeyle silkeledi.

Ağlamayı hak etmiyorsun. "Ben iyiyim." "Kapıyı aç."

"Ölüm arabalarını çağırmam gerek."

"Bunu başarmak için yine de kapıyı açmanız gerekecek."

Derin derin nefes alarak gözlerini kapadı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Shaw hemen çerçeveyi doldurdu. Elmacık kemikleri soğuğa karşı pembeydi, alnında düşük bir şapka vardı.

"Canını yaktı mı?" Adam kadının vücudunu taradı ve kasları sertleşmek yerine gevşedi. "Teninde bir şey yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Tenimde bir şey yok."

Adam memnun bir şekilde başını salladı. "Azrail için bir mesaj gönderirsem, döndüğümde beni tekrar içeri alır mısın?"

Adil bir soruydu. Sadece bir kalp atışı için düşündüğü bir soru. "Evet."

Ned gözden kaybolana kadar onu izledi. Sonra Ned'in yanına gitti. Yanlarına başka kimse yaklaşmadı, çürüyen etin kokusu ve şekli bozulmuş bir bedenin görüntüsü her türlü dedikodu iştahını doyurmaya yetiyordu.

Ancak bu onun merakını gidermek için yeterli değildi. Kirlenmiş bir bedeni hiç bu kadar yakından görmemişti ve bu konuda daha fazla bilgi edinme fırsatını kaçırmak istemiyordu. Hatta kendini Riselda'yı dilerken buldu, çünkü o Lux'ın yapabileceğinden daha fazla ayırt edebiliyordu.

Ne yazık ki Riselda burada değildi ve o dönene kadar cesedin burada pislik içinde kalmasına izin verecek değildi.

Bir kolunu burnuna tutarak onun yanına eğildi. Kollarının altından içeriğini sızdıran birkaçı dışında çibanların çoğu sağlam görünüyordu. Muhtemelen iyi niyetli bir kadına karşı tutulmanın baskısıyla patlayarak açılmıştı.

Lux adamın geri kalanını inceledi ama uzuvlarındaki birkaç kırmızı lekeden başka bu hastalığın nasıl ortaya çıktığına dair hiçbir ipucu bulamadı. Ve neden Ghadra'nın fakirlerine odaklanmış gibi görüldüğünü de.

"Neden bu kadar yasemin kokuyorsun?"

"Garip, değil mi?"

Lux başını omzuna doğru eğdiğinde Shaw'un arkasında durduğunu gördü. "Çok hızlıydı." Eteğindeki döküntüleri fırçalayarak ayağa kalktı.

"Azrailler bugünlerde her yerde. Dün geceki üç araba seni uyandırdı mı?"

Ormana giden tek sokakta yaşadığı için olabilirdi. Geceyi başka bir yerde geçirmesi dışında.

"Evde değildim. Dün gece ailemi ziyaret ettim." Adam daha fazla soru sormadan kadın döndü ve kapıdan içeri girdi. "Çay ister misin?"

Onun çayının daha iyi olması canını sıkıyordu ama bunu yüksek sesle itiraf etmedi. Bunun yerine Lux ayaklarına baktı, onun ve Shaw'un ayakları yan yanaydı, düşüncelere dalmıştı. Gözleri altlarındaki kahverengi halıya, onun bile altında yatan şeye dikilmişti.

"Bu evle ailenizin evini birbirine bağlayan tünel mi? Bunun amacı ne ki?" Adamın şaşkınlığı sadece kendisinininkini yansıtıyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ve diğerinin sonunda ne olabileceğine dair daha da az fikrim var."

Adam bardağı dudaklarından indirdi ve kadın bardağın ilerleyişini çok yakından takip etti. "Bir tane daha mı var?"

Başını salladı, bakışları artık yere odaklanmamıştı, soğuk havayı ve etrafını saran karanlığı hatırlıyordu. "Bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. Ve bunu Riselda ile tartışamam; itaatsizlik ettiğim için derimi yüzer."

"Seninle onun hakkında konuşmak istiyordum. Bugün yanımda yaşayan yaşlı kadını ziyaret etti. Sanırım senin gözetlediğinle aynı kişi?" Adam ona kaşlarını çattı ve Lux da ona ters ters baktı. "Onun gibi ben de ayrıldım ve o bana yaklaştı."

Riselda'nın yaptığı uyarı şimdi zihninin ön saflarına düşmüştü. "Ne dedi o?"

"Bu dünyada çok az şeyi önemsiyor ve bunların neredeyse hiçbiri Ghadra'nın duvarları içinde değil. Senin dışında. Beni tanımasına şaşırdığımı itiraf etmeliyim, maskeli balo falan derken, ilişkimizin ne olduğuna inandığını merak ettim. Ona bir şey söyledin mi?"

"Sanırım partiden sonraki birlikteliğimizi yanlış anlamış olabilir, ama ona durumun böyle olmadığına dair güvence verdim." Yine de ona inanıp inanmadığını... "Peki ya belediye başkanı ve bu hastalıkla ilgili teorilerimiz? Orman ve hayalet hakkında? O cahil."

"Neden?"

"Neden ne?" Lux çayını bitirdi ve mutfığa girdi.

"Bunu neden ondan sakladın?" Adam da onu takip etti ve hem kendi boş fincanını hem de onunkini leğene koyup yıkayarak temizledi.

Onları kurumaları için astı. "Ona bir kez söylemeye çalıştım. Ama şimdi, sanırım bu onun davranışı. Nadiren burada oluyor ve olduğunda da kendimi boğulmuş ve küçük hissediyorum. Onun sırları bizimkilerden daha ağır basıyor, bundan eminim ve bir de belediye başkanıyla olan ilişkisi gibi küçük bir sorun var. Sabah geç saatlere kadar eve dönmedi. Bizim bilgilerimizle yatağına koşabilecekken nasıl güvenebilirim?"

Shaw kalçalarını tezgâha dayamış, ellerini tezgâhın kenarına .

Rahatlamış görünüyordu. İlk karşılaşmalarından çok farklıydı.

"Yeterince makul. Gerçi bugün bana yönelttiği üstü kapalı tehditten sonra

endişelenmene gerek yok."

Lux homurdandı ve Shaw'ın taklit etti. "Özür dilerim. Onunla ilişkimizi tekrar konuşmalı mıyım?"

Shaw'ın gözleri kırıştı, dikkati botlarının üzerindeydi. "Bırak neye istiyorsa ona inansın."

Yanaklarını tehdit eden kızarıklık onu ürküttü ve kızarıklık geçene kadar yüzünü çevirdi.

"Kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Tereddüt etti. "Cevap vermeyebilirim."

"Ben de senin aynı şeyi söyleyeceğini tahmin etmiştim." Ayılmadan önce bir kahkaha attı ve ona doğru eğildi. "Eski evinizi ziyaret etmeye karar vermenize ne sebep oldu?"

"Öpücüğün."

Geri çekildi. "Ne? Nasıl?"

Sadece başını salladı. Hava onun söylemeyi reddettiği şeyle ağırlaştı, sessiz nefeslerin sesi havayı daha da örttü.

"Lux." Başını kaldırıp baktı. Adamın bakır gözleri kadınıninkilere kaydı ama kadın bundan kaçınarak çalışma odasına doğru baktı. "O kadının söyledikleri... Sana yaptıkları..."

Gülüşü hüzünlü bir şeydi ve adam sustu. "Ben bir katilim, Shaw. O sadece gerçeği söyledi." Lux tezgahı itti. "Şimdi sana bir sorum var."

"Bu bakışı sevmedim. Ne ?"

Sırıttı. "Hiç bir uluyanı tuzağa düşürdün mü?"

BÖLÜM YIRMI BİR

SHAW sarmalanmış ve sıkıca sarılmış SİYAH ipi parmaklarıyla yokladı. "Bu işe yaramalı."

Lux lekeli standın arkasındaki tüccara bakmadan önce onu taklit etti. Karanlık Pazar'ın her zamanki ayaktakımı seyrekti, kalanların gözleri korkudan ve iyi bir gece uykusu alamamaktan parlıyordu. Tüccarınkiler de daha iyi değildi. Maskenin üst kısmında koyu mavi halkalar oluşmuştu. Muhtemelen yarı fiyatını teklif etse bile onunla dövüşmezdi.

Yedi koptonu genişlik boyunca kaydırды. İstedığı fiyatı. Gri başını salladı ve işleri bittikten sonra bulutlarla kaplı meydandan dışarı baktı.

Lux, Shaw'la aynı anda ipi yakaladı ve elleri buluştu. Shaw hareketsiz kaldığı anda Lux da damarları alevlenmiş bir şekilde elini geri çekti.

"Shaw! İşte buradasın. Saatlerdir dairende bekliyordum!"

Lux elini cebine sokmadan önce eteğinin uzunluğuna sürttü. Sonra dönüp onlara doğru sallanan sarışın bir kafayı izledi, burası için fazla parlaktı.

Sanki önünde bir duvar patlamış gibi, Aline durdu. İkisinin arasına bakarken ağzı açık kaldı ve Lux içgüdüsel olarak duruşunu genişletti. Her zaman dikkatli olan Aline'in dudakları bir kez daha birbiriyle buluştu ve incelendi.

"Buraya geleceğini bilmiyordum." Shaw ona doğru bir adım attı, kucaklaması hızlıydı.

"Ve seni şimdi uyarmam gerektiğini bilmiyordum." Koyu renk gözleri kızgınlıkla parladı ve sesini alçalttı, "*Onunla* ne yapıyorsun?"

Lux sert ve tehditkâr bir şekilde güldü. "Seni duyabiliyorum kızım."

"Biliyorum." Aline'in bakışlarında korkudan eser yoktu. "Ben kardeşimle konuşurken sen kendi işine bak."

"Onunla konuşma."

Bu uyarı üzerine Aline geri çekildi ve omurgasını dikleştirdi. "Affedersiniz?" Ayak parmaklarının ucuna Shaw'un göğsünü dürttü. "Ne zamandan beri onu savunuyorsun? Ondan nefret ediyoruz, mu?"

"Ben-" Lux'a baktı, bakışlarında önceki akşamki aynı şaşkın ifade vardı.

"Lanet olsun, yeter artık. Aline, kardeşinin yardımına ihtiyacı vardı ve ben de karşılığında ondan bir iyilik istiyorum. Bu iş bittiğinde, mutlu bir şekilde birbirimizle hiç konuşmamaya geri döneceğiz. Tatmin oldun mu?" Lux konuşurken Shaw'a bakmadı, zaten orada kayda değer bir şey görmeyeceğinden emindi.

Aline'in gözleri kısıldı. "Güzel." Burnunu çekti, anlaşılan dövüştükleri maçı kazandığına inanıyordu. "Bu ne için?" Kardeşinin elinde tuttuğu ipi işaret etti, parmak uçları ipin etrafında beyazlaşmıştı.

"Tuzak."

"Ne tuzağı?"

"Uluyanlar," diye araya girdi Lux.

Aline'in ağzı bir kez daha açık kaldı. Lux içine bir şey uçmasını diledi. "Seni yiyecekler! Bunu onun için yapamazsın!"

Shaw, Aline'in omuzlarını kavrayarak onu topuklarına doğru geri itti. "Sakin ol. Ormanın kenarına birkaç tuzak kuruyor. Gece olmadan bitmiş olacak."

"Peki birini yakaladığında ne oluyor?" Kızgın bakışları ikisinin arasında dolaştı.

Lux sırttı, dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Hem kardeşin hem de ben bir bıçağın nahoş kullanımlarına aşinayız."

"Seni *cadı*. Onu öldürteceksin ve sonra da buna güleceksin!" Aline Lux'a doğru hamle yaptı, o da gülmeye başladı. Shaw kız kardeşini bir bileğinden tutarak geriye doğru çekti.

"Onu kışkırtmayı bırak, Lux." Adamın bakışları kadının gülüşünü sırtışa çevirdi ama kadın daha fazla konuşmayarak onu şakaya vurdu.

Kız kardeşini serbest bıraktı. "İkinizden de bıktım. Aline, yemekte görüşürüz. Necromancer?" Onlara sırtını dönerek ters yöne doğru yürüdü.

Lux, Aline'in gözlerinin bir dağlama demiri gibi üzerine sabitlendiğini hissetmeden önce bir anlığına onun ardından baktı. "Eğer geri dönmezse, kalbini bizzat ben deleceğim."

Lux içten içe gülerek, kapalı gökyüzünden gelen buz gibi çiseleyen yağmura karşı pelerininin kapüşonunu yukarı çekti. Gölgede kalan yüzü Aline'in bakışlarıyla buluştu ve meydan okumaya kendi bakışlarıyla karşılık verdi. Son bir ayrılık gülümsemesi, alaycı bir selam ve Shaw'un peşinden yürüdü.

Çiğ et kokusu onları sardı ve Lux ağzından nefes almayı hatırlamakta zorlandı. Bir dal nane için neler yapmazdı.

Shaw onunla, yakalanması zor canavarları cezbetmek için kasaptan alınacak en iyi et parçalarını ve bu pis kokulu yükü kimin taşıyacağını tartışmak dışında pek konuşmamıştı. Shaw kendi fikri olduğu için yükün Shaw'a kalması konusunda kararlıydı ama Lux bunun daha çok Aline'e yaptığı muameleyle ilgili olduğunu biliyordu.

Elbette onun solgun yüzüne ve terden sıırıslıkm olmuş avuçlarına bir kez baktığında pes etmişti. Kan lekeli çuvalı omzunun üzerinden sallayarak ondan uzaklaştı. Köprüye adım adım yaklaşıyorlardı ve o zamandan beri hâlâ konuşmamıştı.

Shaw, Lux'ın anda taşların üzerinde ilerledi. Bir karga. Bir karga kenarına tünemişti.

"Dur."

Ani bir rüzgâr Shaw'ın paltosunu savurdu. "Şimdi ne olacak?"

Lux kargayı inceledi. Başındaki o tanıdık eğim. "Bu kuşu tanıyorum." Yavaş adımlarla, siyah kanatlı yaratığın önünde durana kadar kuşkulu Shaw'ın yanından geçti. "Merhaba karga."

Zarif başını daha da eğdi ve bu onay karşısında gülümsedi. Gözler hariç. Alışılmadık bir şey vardı. Tam olarak doğru değildi. Bildik obsidyen yerine, bulanık ve griydiler.

"Neden-"

Kuş yüzüne doğru hamle yaptı.

Lux çığlık atarak onu uzaklaştırdı ama karga saldırmaya devam etti. Pençeleri yanağını tırmaladı. Karganın gagasının gözünün köşesindeki deriyi deldiğini ve yaradan sıcak kan damladığını hissetti. Çığlık attı. Hayvan rahat durmadı; tekrar tekrar üzerine geldi. Ta ki aniden durana kadar.

Lux parmaklarının altında tanıdık soğuk taşı hissederek köprüye doğru tökezledi. Shaw'ı aradı ve onun lekesiz bıçağını indirmesini izledi. Kanlar içindeki bıçağı ayaklarının dibindeki yosunlara çarptı.

Katil.

Düşerken sırtı taşa sürtündü.

"Azizler." Shaw'ın kolu kadının kolunun altına uzandı, diğer başparmağı kadının gözünün kenarına bastırdı. "Bitti Lux. Kesik sığ; düzelteceğim, böylece farkına bile varmayacaksınız."

Anne ve babasının, zihninde uğursuz bir griye dönüşmeden önce hayatla ışıldayan gözlerine karşı başını salladı.

"Onu ben öldürdüm. Onları öldürdüm. Onları öldürdüm, yine." Panik ciğerlerini sıkıp havasını söktü ve göğsünü tırmaladı. "Ben bir canavarım."

Shaw onun yanına düştü ama sıcaklığı ona ulaşamadı. Vücudu soğuktan titriyordu. "Sen bir canavar değilsin. Beni dinle. *Lux*. Bana bak."

Ama nefes alamıyordu.

Sert eller yüzünün iki yanını kavrayarak onu kendisine doğru çevirdi. Çatık bir kaş onunkine bastırdı. Sıcaklık. Sonunda birazcık.

"Benimle birlikte
nefes al."

"Yapamam-"

Bir el yanağından ayrılıp çenesinin altından iterek boğazını genişletti. Diğer avucunu kavradı ve göğsüne bastırdı. "Yapacaksın. Benim gibi yapacaksın."

Lux artık onun sözlerini duyamıyordu, ama dokunuşu...

Göğsü elinin altında genişledi. Ilık nefesi yüzünü sıyırdı. Ve bu iki şeyin ritmik düzenine ne kadar odaklanırsa, başka herhangi bir şeye o kadar az odaklanıyordu. Gözleri umutsuzca onunkileri aradı. Yakın oldukları için tanıdık şekillerini zar zor seçebiliyordu ama bu yeterliydi.

Ciğerleri çılgınca ağlamayı kesti.

Alnındaki baskı azalmadan önce bir kalp atışı kadar arttı; nefesleri onun hızıyla eşleşti.

Bir sonraki nefesi derinliklerinden geliyor gibiydi. "Buzdan yontulmuş gibi davranabilirsin Necromancer, ama gerçek bir canavar? Onlarla daha önce karşılaştım. Ellerini sıktım, gözlerinin içine baktım." Elleri, donmuş parmaklarını kavramadan önce kollarının uzunluğunu takip etmek için ayrıldı. "Sen onlardan biri değilsin."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Shaw'un sonunda Lux'ın gözlerinden kaçmayan soruyu sorması için ormanın eteklerindeki bir tuzağın tamamen çökertilmesi gerekmişti.

"uluyan yakaladığınızda onu öldürebilecek misiniz?"

Az önceki paniği damarlarında düşük frekanslı bir uğultuya dönüştüğünde ofladı. "Bir kargayı öldürdüğüm için üzülmedim, eğer düşündüğün buysa."

"Ondan değil, hayır. Ne dediğinizi duydum."

Doğruldu ve damlayan ete tiksintiyle baktı. Ancak içeride, ondan başka kimsenin göremeyeceği bir yerde soldu. "Zamanı geçtikten sonra diriltilecek bir beden, çarpık ve doğal olmayan bir şekilde geri gelir. Ruhu çarpıktır ve asla açlık duymaması gereken şeylere açtır. Gözleri donuklaşır, rengi sis gibi soluklaşır. Karganın da o gözleri vardı. Annemle babamda da vardı."

"Senin-"

"Ben yaptım. Ama önce başkası tarafından öldürüldüler."

Bulutlardan çiseleyen serin yağmur o kadar yoğunlu ki Lux kendini bulutların altında sıkışmış hissetti. Damlalar Shaw'ın kirpiklerinden düşüyordu, onu daha iyi görebilmek için şapkasını geriye itmişti.

"Yukarıdaki azizler," diye nefes aldı.

"Daha çok aşığıdaki şeytan gibi, sanırım. Ama ben hiçbir zaman tapınan bir tip olmadım."

Onun yutkunmasını izledi. "Sence o karga yeniden mi canlandı? Bunu yapabilecek tek kişinin sen olduğunu sanıyordum."

"Ağacın kalbinde yutulan kuşu izledim. Bugün de köprünün üzerine tüneyişini izledim. Bundan daha fazlasını açıklayamam." Yanağı boyunca uzanan ince çiziklere dokundu ve gözünün yanındaki daha derin çizikten kesinlikle kaçındı.

"Ailen için üzgünüm." Shaw onun yanına gitti ve elleri ikisinin arasına, kadının kalan yemi tutmaya çalıştığı yere uzanmasına rağmen, bakışları onunkileri bırakmadı. Bakışları anlayışla dolup taşıyordu.

"Uzun zaman önceydi."

"Yine de bilmiyordum. Ya da anlamadım. Söylentiler... Farklı bir portre çizdikleri söylenebilir."

Lux homurdandı. "Sanırım şimdiye kadar hepsini duymuşumdur." Shaw'un yanında, Ghadra'dan daha uzakta yürürken yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. Hiç bitmemesini dilediğini fark edince afallamıştı. Buradan çok uzaklara, sonsuza dek yürümeye devam edebilmeyi. Nasıl bir şey olabilirdi ki? Onu anlayan birinin yanında kalmak.

Burnundaki yağmuru sildi. "Gerçekten buzdan yontulmuş gibi mi davranıyorum?"

"Kışın ortasında."

Kadın güldü ve Shaw da ona gülümsedi. "Teşekkür."

Gülümsemesi yerini şaşkın bir kaş çatmaya bıraktı. "Ne için? Size daha önce ulaşamadığım için özür dilemeliyim."

"Hayır. Yapma." Yutkundu, nasıl devam edeceğinden emin değildi. Ama adam sormuştu ve cevap vermek için yüreğinin sızladığını fark etti. "Öldükleri geceden beri, bazen düşüncelerimi kontrol etmekte zorlanıyorum ve onlar gibi kontrolden çıktıklarında... Her zaman hava bulamıyorum. Zihnim kaçıışı olmayan, mantıksız, kontrolsüz bir kabus gibi. Ama bu sefer beni tamamen düşmekten kurtardın. Daha önce hiç kimse benim için bunu yapmamıştı."

Gülümsemesi geri döndü, son derece kırılıyordu. "Babamın o hapishanede olduğunu bilmek, tutulduğu koşullara tanık olmak ve ölümünü öğrenmek, aynı şeyleri bana da yaşattı. Korkunç

Resimler en kötü dönemlerde ortaya çıktı. Hiç kimsenin tecrübe etmemesi gereken bir sanat. Ama sanırım başa çıkmama yardımcı oldu." Boğazını temizledi. "Lux, eğer kendini bir daha o yerde bulursan, beni bulmayı bil."

O öğleden sonra ikinci kez ve tamamen farklı bir nedenden ötürü Lux nefes almakta zorlandı. Burnunu tekrar sildiğinde, yağmurdan ziyade gözyaşları için silmişti.

"Babanı kaybettiğin için üzgünüm."

Shaw ipi omzundan çekerek başka bir tuzak kurmaya hazırlandı. Yumuşak "teşekkür ederim" sözü, açgözlülükle ağacın içine süpürülmeden önce aralarında süzüldü.

Ormanın kıyısında cesaret edebildikleri kadar yürümüşlerdi ve şimdi kötü kokulu çanta Shaw'ın ayaklarının dibinde boş duruyordu. Altı tuzak. Lux bunun yeterli olacağını umuyordu.

Alacakaranlık yaklaşıyordu ama artık köprüden dışarı bakmak, dikkatli ağaçları incelemek için aynı aciliyeti duymuyordu. Onun yerine içini korku kapladı. Ruhunda başlayan bu korkunun kökleri tüm vücuduna yayıldı ve Shaw'a acele etmesini işaret etti.

Neredeyse tüm erzaklarını tüketmişlerdi ve bu yüzden hafif kollarla sırtlarını ormana döndüler, köprüye doğru ilerledikleri uzak bir çizgiydi. Adımlarını hızlandırdı.

"Lux-"

Lucena.

Koşmaya başladı.

Lucenaaa.

Düpedüz koştu.

"Lux!"

Botlarının üzerinde sis dönüyordu ve yağmurdan ıslanmış çimlerin üzerinde kaydı. Bir el kolunu kavradı ama onu sabitlemek tam tersi bir etki yarattı. Bocaladı ve sonra düştü, Shaw'u da beraberinde getirdi.

Karmakarışık bir halde ona bakakaldı.

Düşüşünü engellemeye çalışırken onu kısmen üstüne çekmişti ve şimdi gözlerinin içine bakıyordu. Burun . Tekrar.

Gri dalgalar saçlarını taradı ve kıvırdı. Koyu renkli çimenler onunkilere değdi. Tahta sustu.

"Neden beni tuttun, seni yarım akıllı?" Sözleri fısıltıyla söylenmişti. Görünmez, buz gibi parmaklar beklediği yerde gerçek, sıcak parmaklar vardı. Adam onu korkutmuştu. Ama göğsünün onunkine çarpması artık korkuyla ilgili değildi.

"Düşmeni istemedim."

Lux'ın kaşları çatıldı, bu saçmalık karşısında nutku tutuldu ama adam tatlı bir özür dileyişle omuz silktiğinde, Lux boğazının düğümlendiğini hissetti.

Gülmesine engel olamadı. "Saçmalıyorsun." Adamın gözleri kararırken bile gülmeye devam etti.

Mükemmel. Onu üzdüm. Hassas duygularını incittim. Dudaklarını onunkilere değdirmesi bu kez tamamen farklı hissettirdi.

Geri çekilip ondan uzaklaşabilirdi ama yapmadı. Elleri hareketsiz kaldı. Zar zor nefes alıyordu. Bu öpücük bir soruydu ve cevabı belirsizdi. Yine de ateş yine de tırmanıyor, aralarında dolanıyordu. Lux onun içinden akıp gittiğinden, bittiğinde hiçbir mazeret olmayacağından emindi. Bu yüzden verebileceği tek cevabı verdi ve ağzını onunkine daha sert bastırdı.

Eli yanağını okşamak için ön kolundan ayrıldı, diğer eli kalçasına yerleşti ve tam o anda, bir şeyin kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmışken bir karga çığlık attı. Ses onu irkiltip gerçekliğe döndürdü. Kollarını yukarı kaldırırken dudakları onunkilerden ayrıldı. Çiy kollarını ıslatmıştı.

Eli kızın yüzünden çekildi.

"Ne yapıyoruz biz?" Nefes nefese, göğsü kabarmış bir halde, sözleri ancak kulaklarına ulaşabildi.

Onu yakından izledi, gözleri çok karanlıktı. "Hiçbir fikrim yok."

Sesi sertleşmişti ve Lux bunun neden olduğu acıdan dolayı inledi. Ama sözleri... "Ben de öyle düşünmüştüm."

Çimenlere oturup saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, sis o kadar yoğundu ki Ghadra'yı güçlükle seçebiliyordu. İç çekerek ayağa kalktı.

"Ben öyle... Özür dilerim, bunu daha iyi ifade edebilirdim."

"Muhtemelen. Ama o zaman sen sen olmazdın." Lux ip uçları, uzun bir bıçak ve bir yumak sicimle dolu bir çantayı eline aldı. "Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim."

Shaw yavaşça ayağa kalktı. "Lux. Açıklamaya çalışmama izin ver."

"Başka bir zaman. Riselda beni bekliyor olacak, Aline de seni. Henüz kalbimi deldirmemeyi tercih ederim." *Birden fazla şekilde.*

Lux ona ve boş bakışlarına sırtını döndü. Koyu renk gözlerindeki kafa karışıklığını giderdi. Onun yerine neyin biriktiğini gözlemlemek için oyalanmadı.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lux kapıdan içeri adım attığında RISELDA aynada saç dalgalarını düzeltiyordu. Teyzesi ona doğru dönmeden önce gözleri camda buluştu.

"İşte buradasın, Lucena! Donmuş görünüyorsun. Bataklıklarda mı dolaşıyordun?" Riselda kıkırdadı, bordo eteklerini savurarak yansımasına geri döndü ve ışıltılı bir damlayı lobuna sabitledi.

Lux cevap vermedi. Onun yerine pelerinini sıyrarak teyzesinin yanından geçip yatak odasına doğru ilerledi. Sırtında soğuk bir bakış hissetti ama kapının tıklamasıyla bakışları susturdu.

Kirlenmiş giysiler yere atıldı ve Lux gardırobundan bir elbise çıkardı. Siyah, yuvarlak yakalı, loş ışığı yakalamak için boncuklu bir korsaj ve arkada bir fiyonk vardı. Bunu en son ne zaman giydiğini hatırlamıyordu ama eğer teyzesi bu kıyafetle dışarıda yemek yemek istiyorsa, Lux en azından biraz çaba göstermesi gerektiğini düşündü.

Süslü kapıya yapıştırılmış küçük aynadan, kır saçlarını ensesinde toplamak için yeterince iyi bir görüş sağladı ve boynu ile kulaklarını süslemeden Riselda'yı selamlamak için dışarı çıktı.

"Hazır mısın?"

Lux teyzesini ve onun soğuk gece havasına maruz kalmayı kesinlikle protesto edecek kremsi, soluk tenini inceledi. Yüzü pürüzsüz ve mükemmeldi. Gençti.

Ve ilk kez, yeni bir şüphe içeri girdi. "Evet."

Riselda ona doğru o kadar hızlı savruldu ki Lux kaçamadı. Parmakları çenesini kavradı. "Güzel yüzüne ne oldu, Lucena?" Onu serbest bırakan bir parmak ucu Shaw'ın derin yaraya sürdüğü merhemi sildi. Riselda yalayarak temizlemeden önce merhemi kokladı. "Bu amatörce iş de ne?"

Sonsuz sırlar. Lux'ta da vardı. "Karanlık Pazar. Ayağım takıldı ve şakağımı tezgâhlardan birine çarptım. Kocakarı bana biraz macun verdi."

"O ihtiyarın tedavisini kabul mü ettin? Zehirlenmezsen şanslısın! Aklını başına alsan iyi olur kızım. Her zaman bana geleceksin, anladın mı?"

"Evet, Riselda."

Onun sözleri üzerine bir araba kaldırım taşları üzerinde gümbürdeyerek ilerledi. Riselda elini uzattı. "Ne zamanlama ama. Gel sevgilim." Lux uzanan parmaklara doğru bir adım attı ve parmakların Riselda'nın koluna dolanışını izledi. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Riselda, Lux kelimelerin etini ısırıldığını hissettiğinde dişlerini hâlâ yerinde tutuyor olabilirdi.

Riselda'nın karşısında oturan araba yolculuğu rahatsız edici bir sessizliğe bürünmüştü. Lux, teyzesinin devam eden incelemesinin farkında olarak akşamın solmakta olan ışığına baktı. Dar sokakta şık arabalarının yanından geçen bir ölüm arabası yüzünü gölgeledi. Ceset yığınının görünce nefesini tuttu.

Riselda'nın gözleri onunkileri takip etti.

"Bu veba çok yaygın. Ben olsam şehrin o tarafından uzak dururdum, canım."

"Bu mümkün değil. Çalışma odamdaki malzemelerin çoğunu Karanlık Pazar sağlıyor." Riselda'nın kendi tavsiyesine kulak verme zahmetine girmedikini eklemeyi ve teyzesi başka bir şey söylemeyince

"Söz açılmışken, döndüğünüze göre Ghadra'nın Şifacısı rolüne geri dönecek misiniz?"

Riselda derin ve müzikal bir kahkaha attı. Bu ses karşısında Lux'ın kollarında tüyler diken diken oldu.

"Hayır. Hayatımın o kısmı çok şükür ki geride kaldı." "Ama belediye başkanı-"

"*Belediye Başkanı*," diye öne eğildi Riselda, gözleri onun yüzünü tarayarak, "bana dokunamaz."

Lux geri çekildi ve kapüşonlu bakışlarının altından teyzesinin omuzlarını bir kez daha düşürmesini izledi. Görünüşe göre Belediye Başkanı'nın Riselda'nın uzun zaman önce atadığı göreve geri dönmesini talep edeceğini düşünmekle hata etmişti. Ya da belki de istemişti. Ve Riselda onu reddetmişti.

Yine de Lux neden böyle bir şey yaptığına şaşırdı. O Ghadra'nın Ölü Çağırıcısıydı. Böyle adlandırılması onu belediye başkanının kuklası yapmazdı.

Olmadı.

"Bu öğleden sonra kapımın önünde çok rahatsız edici bir manzara ile karşılaştım. Bulaşıcı hastalığı olan birini canlandırmaya mı çalıştınız?"

Lux başını salladı. "Hayır. Onu getiren kadın ödeme yapmadan gitti. Ölüm arabalarını çağırdım ama gecikmiş olmalılar."

"Böyle bir şeye kalkışmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Ödeme yapılsa bile."

"Ne? Neden olmasın?"

"Bu güvenli değil. Eğer o çıbanlardan fışkıran sıvılarla temas ederseniz, siz de aynı şekilde yenik düşersiniz."

"Bu kararı tek başıma verebilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim, Riselda."

"Benim evimde olmaz, Lucena." Aralarındaki gölgeler derinleşirken Lux'ın çenesi sıkılmış dişlerinin arasında kırırdandı. Riselda içini çekti.

"Bu kadar sıkıcı konu yeter."

Araba yavaşlayarak durdu.

". Buradaki şarabı çok seveceksiniz." "Ben-"

Kapı açıldı ve Riselda bir hamleyle dışarı çıktı. Boşalan alan Lux'a teyzesinin daha ne kadar hayal kırıklığına tahammül edebileceğini merak etme fırsatı verdi.

Lux ne zaman bu müessesenin önünden geçse aklına gelen en iyi kelime SÜPERFLUOUS'tu ve şimdi burada, eşikte durmuş, gözlerden uzak kemanın tatlı melodisini içine çekiyordu.

Riselda gülümseyerek cilalı masaları, kalın şamdanları, şık üniformaları inceledi - Karanlık'tan ne kadar uzakta olduklarının aşındırıcı bir hatırlatıcısı. Lux hiçbir zaman buraya girme arzusuna sahip olmamıştı. Kendini davetsiz misafir gibi hissediyor ve en azından bir kolye takmış olmayı içten içe diliyordu.

Riselda onu hiç tanımıyor muydu?

Hayır. Tabii ki yapmadı. Lux renk, müzik ve neşeyle büyüyen küçük çok değişti. Tanınmaz hale gelmiş olmalı.

Lux omuzlarını dikleştirdi ve dudaklarına bir gülümseme yapıştırdı. Giderek daha fazla göz onu buldu: saçları, elbisesi, vücudu. Asla yüzüne odaklanmıyorlardı. Burada ortadan kaybolamazdı ve bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yapmalıydı.

Özgüven. O sızıyordu. Daha ziyade, öyleymiş gibi davranırdı. Lux uzun zaman önce kişi ne kadar yüzeyselse, maskesinin ardını görme olasılığının o kadar az olduğunu öğrenmişti. Daha derini okuyup gerçeği keşfedemiyordu.

"Bu taraftan, hanımlar." Yelekli hizmetkâr onları geçit töreninin merkezine doğru yönlendirdi.

Lux'ın bakışları özellikle bir adama takıldı, adam hiç utanmadan Riselda'ya bakıyordu, yanındaki kadın ise kırmızı yanaklarıyla onu izliyordu. Adamın dramatik ciyaklaması ona kovalanan bir domuz yavrusunu hatırlatırken, içkisi kadının beceriksiz parmakları tarafından kucağına devrildi.

Onları bir kez daha ağırbaşlı bir şekilde önüne sıkıştırdı, hiç duraksamadı. Ama içi alev alev yanıyordu. Sandalyeyi adamın altından tekmeleyip topuğunu yüzüne bastırmak ve onu hem Riselda'dan hem de arkadaşından özür dilemeye zorlayarak serbest kalmasını sağlamak istiyordu.

Nefes alıp verdi.

Önce Riselda, ardından da kendisi oturdu. Yuvarlak masa, beyaz alevle titreyen tek bir şamdanla aydınlatılmıştı.

tüm odayı gözlemlemek için mükemmeldi. Gerçi Lux bunun kendisinin de kolayca incelenebileceği anlamına geldiğinin farkındaydı. Lux içkiye itiraz edemedi Riselda ikisi için de şarap ısmarladı ve dudaklarını özür dilemeden kaldırarak şık ahşabın üzerinden ona baktı.

"Bardakla güzel bir numaraydı. Parmaklarının hareket ettiğini bile zor gördüm." Riselda'nın gözleri odanın içinde gezindi. "Ne olduğu konusunda hâlâ kafası karışık." Kıkırdadı ve peçeteye uzandı.

"Böyle insanlar beni iğrendiriyor."

"Oh, yani erkek arkadaşınız aynı değil mi?"

Lux sert sözcüklerin ağzından çıkmasını engellemek için yanağını ısırdı. Ne yazık ki, duraklama Shaw'un yüzünün zihnine girmesine izin verdi. Onun altında. Dudaklarının kendi dudaklarına değdiğini hissetti ve sadece bu anı bile içini ısıttı.

"Aman Tanrım. Görünüşe göre öyle düşünmüyorsun." Riselda hınzır gülümsemesini sunucuya çevirerek uzatılan bardağı kabul etti. "Sana bir tavsiyede bulunacağım Lucena. Üzerine şarap döktüğün adamın yanındaki kadını gördün mü? Onun gücü uzun zaman önce tükendi. Bakışlarında ateş yok, sözlerinde ağırlık yok. Artık konuşmıyor çünkü nasıl konuşacağını hatırlamıyor."

Riselda kıpkırmızı sıvıdan skandal yaratacak kadar büyük bir yudum aldı.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" Gözlerinde fırtına vardı. Lux içinde çakan şimşegi görebildiğinden emindi. "Neredeyse ona dönüşüyordum. Ve son alevim de titreyip söndüğünde kararımı verdim. Kayboldum ve küllerimden yeniden doğdum." Yavaşça tanıdık çivit rengine dönen gözleriyle koltuğuna geri yaslandı. "Gücüm artık akıl almaz boyutlarda."

Lux bunun bir mecaz olduğunu düşündü ama derinlerden gelen küçük bir ses bunun mecaz olmadığından dehşete kapılarak ileri geri sallandı.

"İçin üzgünüm teyze, ama onun hikâyesini bilmiyorsun." Riselda'nın çizdiği sahne onu endişelendirse de, bu asla yanına yaklaşamayacağı bir durumdu. Aline'e söylediklerinde ciddiye. Bu iş bittiğinde Shaw'la olan ilişkisini tamamen kesmeyi planlıyordu.

Kaşlarını çattı. Tam olarak ne zaman müttefik olmuşlardı?

"Yeterince biliyorum." Riselda kadehte son bir yudum döndürdü ve onu inceledi. "Şarabını denemedin."

"Alkolden hoşlanmıyorum."

Riselda'nın ağız gerildi, bakışları ürperdi. "Bana anneni çok hatırlatıyorsun." Burnunu çekti, kadehini boşalttı. "Aslında babanı da." Masanın öbür ucuna uzandı, parmakları açgözlülükle Lux'ın şarabının üzerine kapandı. Mumun alevi tenine değiyordu ama o bunu hissetmiyordu ya da umursamıyordu.

Sunucu geri döndü.

"Buradaki şef harika biri." Riselda'nın ağız bu sözlerle gevşedi. Sunucuya dönerek ekledi: "Lütfen ona yeni bir şeyler istediğimizi söyleyin. Eşsiz bir şey." Sunucunun dudakları aralandı ama Riselda'nın parmaklarının ön koluna yaptığı baskıyla sözleri kayboldu. "Teşekkür ederim."

"Sıkıcı." Teyzesinin gözleri yeniden onunkileri buldu. "Yüzün çok düzelmiş; rica ederim. Şimdi bana nasıl olduğunu anlat. Döndüğümünden beri pek konuşmamışsınız gibi hissediyorum."

Lux bu beklenmedik talep karşısında gözlerini kırptırdı. "Endişelendim, Riselda. Hepimizin olması gerektiği gibi."

"Ah evet. Yine veba." Lux'ın gözleri bu küçümseyici ton karşısında irileşti. "Tavsiyeme uyarsan endişelenecek bir şey kalmaz."

"Sadece kendim için endişelenmiyorum. Bu kasabayı hiç sevmesem de, duvarları arasında hala bazı iyi insanlar var."

Riselda bardağına doğru kıs kıs güldü. "Ghadra'da iyi olan hiçbir şey kalmadı."

"Ne demek istiyorsun?"

Aralarına bir ekmek sepeti kondu ve Riselda ortasından bir ekmek yırttı. "Aynen dediğim gibi. Bu kasaba çürüyor. Önce vahşi yaşam, çiçekler, duvarlar ve son olarak da insanlar." Riselda kalın kabuğu ısırıldı. "Çürüyor. Ve yakında orman geriye kalanlar üzerinde hak iddia edecek."

Lux'ın iştahı yok denecek azdı. "Bunu durdurmanın bir yolu yok mu?"

Riselda bardağının kenarından onu inceledi. "Hiç de değil."

Gölgeli dallar zihninden geçerek kabus gibi görüntüler getirdi. "Bize ne olacak?"

"Zanaatımı mükemmelleştirmek için uzun yıllar harcadım. Senin gibi. Bu duvarlar yıkıldıktan çok sonra bile ayakta kalacağımızdan hiç şüphem yok."

Cevap bir zamanlar onu tatmin etmiş olabilirdi. Artık tatmin etmiyor.

Tabakları geldi. Tereyağlı patates tepecikleri kuşa benzer şekillerde oyulmuştu ve her birinin üzerinde kızarmış, damlayan ve güzel kokan bir kümes hayvanı göğsü duruyordu. Aromatik kokular neredeyse açlığını geri getirecekti ki Riselda'nın sözleri yüzünden midesinin nasıl bulandığını düşününce bu hiç de kolay bir şey değildi. Havada dolanan buharın içinde kanatlar çırpındı.

Riselda yüklü çatalı dolgun dudaklarına götürdü, kristal gözleri değerlendiriyordu. "Gördüğüm kadarıyla sonunda ormana cesaret edebilmişsin." Lux teyzesini yatıştırmak için lokmayı boğazına tıkadı. Elbette onun bu macerasından haberi olamazdı. "Bu öğleden sonra ayrıldığını fark ettim. Merak etmeyin, casusluk yapmıyordum." Riselda güldü ve Lux'ın şarabını bitirdi.

Lux'ın daralan göğsü biraz olsun gevşedi, Riselda'nın yasak odunla gerçek karşılaşmasının farkında olmamasına şükretti. Çabucak yutkundu ve yüzünü buruşturdu. "Başka seçeneğim yoktu. Bana uluyan köpekleri tedarik eden satıcı öldü. Shaw'un da tuzak kurma konusunda biraz bilgisi var, bu yüzden ondan yardım aldım." Lux özür dilemeden omuz silkti. "Onlar olmadan çoğunu hayata döndürmek mümkün olmayacak."

"Orman kenarına tuzaklar mı kurdunuz?"

Başını salladı.

"Keşke önce bana danışsaydınız." Lux uzun bir iç çekişi bastırdı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü sevgilim, sana ihtiyacın olan dişleri bulabilirim. Aslında oldukça kolay ve zavallı hayvanların ölmesini bile gerektirmeyecek. Gerçi bu onları rahatsız edebilir, orası kesin." Riselda dolgun dudaklarına bir ısırık daha götürdü.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" İnançsızlık sözlerini kapladı. Uluyanlar son derece hızlı, vahşi ve ölümcüldü. Kapana kısılmış bir tanesini öldürme ihtimali kalbini küt küt attırıyordu; çok canlı bir canavarın ağzından dişlerini çekmeyi aklının ucundan bile geçiremiyordu.

"Her ruh bir şeyi arzular, Lucena. Ona istediğini verirsen, çok daha sevimli bir varlık haline gelir."

"Peki, bir uluyan neyi ?" Elbette etini.

Riselda onun düşüncelerini şaşırtıcı bir doğrulukla tahmin ederek gülümsedi. "Senin varsayımın değil, bu kesin. Tuzaklarınızı sökün. Onları senin için temin edeceğim."

"Şey... Teşekkür ederim, Riselda." Lux rahatlayarak iç geçirdi; yaratıkla karşılaşmaktan korkuyor, yarı yarıya da başarısız olmasını umuyordu.

"Bir şey değil." Teyzesinin eli masanın diğer tarafına uzandı, bileğini kavradı ve başparmağıyla çıplak tenini okşadı. "Şimdi yemeğinin tadını çıkar. Kim bilir bu da ne zaman parçalanacak?"

Lux sandalyesine geri yaslandı ve kendi tavsiyesini hemen yerine getiren Riselda'ya baktı. Masanın altında, kemiğe kadar aşındığından emin olduğu bileğini ovuşturdu.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alacakaranlıktan sonra köprüyü geçmek şöyle dursun, oraya pek az kişi uğramıştı. Gece yarısı ayı gökyüzündeki en yüksek noktaya sürükledi ve orada, ıslak otların arasında bir hayalet gibi kayan pelerinli bir kızı izleyerek oturdu. Kız tek başına yürüyor, ödünç aldığı kemik saplı bıçağa sıkıca tutunuyordu.

Bir çığlık havayı delip geçti. Öfke ve korku, Lux'ın kulaklarını ve sırtından aşağı soğuk terler akmasına neden olan bir çığlıkta birleşti.

Başarılı bir tuzak. Onları boş bulmayı ummuştu. Artık başka bir seçeneği yoktu ve parıldayan bıçağa hızlı bir bakış atınca içindeki kararlılık titreşimi sabit bir ağırlığa dönüştü.

Ormanın kenarına yaklaştı, ağaçlar sessiz ve hareketsizdi, içerisi tamamen karanlıktı. Bıçağın bir darbesiyle ilk tuzağı asılı tutan ip düştü.

Çığlık tekrar havayı doldurdu.

Lux ormanın eteklerinde sürünerek ilerledi, gözlerini ormanın içlerine dikmişti. Kılıcının altına bir boş tuzak daha düştü. Üç. Dört. Beş.

Hepsini yok etti. Biri hariç.

Ay ışığının aydınlattığı çimenlere baktı ve yarattığın kıvranışını izledi. Yaratık uluyarak bağlarından kurtulmak için mücadele etti. Parmakları beyazladı

ter bıçağın sapında kayarken bile. Lux bıçağı daha sıkı kavrayarak korkusunu bastırdı.

Canavar sustu.

Onun kokusunu aldı ve sararmış gözleri, ay ışığının altında parlayan silahının ışıltısıyla dimdik dururken onun kokusunu takip etti. Yine alçak bir uluma sesi duyuldu ama bu artık bir korku sesi değildi.

Öfke.

Boğazını yırtmak için nasıl da can atıyordu.

Yutkundu. "Fedakârlığın takdire şayan, canavar."

Ama gözleri onunkileri terk etti. Ağaçları aradılar. Bir gölge ağaçlığın içinde hareket ederken Lux çömeldi.

Griye bürünmüş bir halde, dalların altından süzülerek zapt edilmiş uluyana doğru ilerledi. Sararmış gözleri kapandı. Hayvan koyu renkli, kediye andıran kalçalarının üzerine düştü, ip kalın boynunun derisine gömülmüştü. Hayalet, soluk, kirden kabuk bağlamış parmaklarıyla ileri uzandı, parmaklarını ipe doladı ve hayvanı serbest bıraktı.

Lux'ın vücudu taş gibiydi. Hareket etmiyordu. Nefes almadı. Sadece bekledi.

Hayalet ağaçların arasında kaybolup uluyan uluma da yanında belirdiğinde, kemik sapın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi. Şimdi bir şey anlamıştı ve bu bilgi onu daha da korkutmuştu. Çünkü bu figür, ağacın kendisinin bir uzantısıydı; içindeki her şeyin müttefikiydi. Ve böylesi bir kötülükle müttefik olan her şey ancak düşman olabilirdi.

Onu asla bulmamalı.

Lux ormanın kıyısından ayrılmadan önce bir kalp atışının daha teklemesine izin verdi. Ghadra'ya geri döndü. Farklı türden bir karanlığa ve çok gerçek bir dehşete, ama anladığı bir dehşete geri dönüyordu.

Tüm bu süre boyunca, ağaçların sırtarak arkasından baktığını ve gidişini izlediğini hissetti.

LUX NEMLİ KIYAFETLERİ VÜCUDUNDAN SIYIRDI.

Yerde sessizce sürünürken bakışlarının Riselda'nın küçük yatağına gitmesini engellemişti, teyzesi uyanırsa onun sorgulayan gözleriyle karşılaşmak istemiyordu. Ancak Lux'ın görünmeden hareket etme becerisi her zaman işe yaramıştı. Riselda kıpırdamamıştı.

Lux battaniyeleri üzerine yığarak lambayı söndürdü. Sonra keşke söndürmeseydim dedi. Etrafı saran karanlık hayaleti onun yanına getirdi ve çok geçmeden bir kalp atışı havayı doldurdu.

Kendisinin.

Neden bu kadar korkmuştu? Yine de biliyordu. Derinlerde bir yerde. Hayalet, ağaçların şekil verilmiş ruhu gibi ormanın içinde sürükleniyordu. Uluyanların dostuydu, ölülerden etkilenmezdi ve geceyle birlikteydi.

Gözlerini kapatıp battaniyeyi daha yukarı çekerken tahtaya çarpan bir kumaş sesi düşüncelerini susturdu. Kapının dışında.

Nefesi ciğerlerinde kök saldı ve dudaklarını aralayarak dinledi ama ses tekrarlanmadı. Onun yerine, ahşap çerçeveye yaslanmış, kımıldamayan bir başkasının ağır varlığı yükseldi.

Kumaş tekrar dalgalandı ve varlık kayboldu. Lux nefes verdi.

Sadece Riselda burnunu sokmaya geliyor.

Lux sinirli bir öfkeyle yan tarafına yuvarlandı ve hemen uykuya daldı.

BÖLÜM YIRMI DÖRTÜ VE

"SADECE ormanda gezintiye çıkmak değil, aynı zamanda Gece mi?" Shaw güldü ve bira bardağını dudaklarına götürdü.

Lux başını çevirip şaşırtıcı derecede boş odaya bakmadan önce onun yutkunmasını izledi. Bira Bataklığı'nın düzenli kalabalığı, arkadaşlarından ziyade içkilerine odaklanmış birkaç cam gözlü müşteriye inmişti. Söylentilere göre barmen tutuklanmıştı. Kimsenin bilmediği suçlar yüzünden hapse atılmıştı. Onu suçladıkları şeyi yapmış olabilirdi ama Shield ve kesinlikle belediye başkanı çok daha kötü işlere bulaşmıştı. Hayal gücü, onun gülen gözlerinin bulanıklaştığı ve sonunda toza dönüştüğü görüntüsüyle dönüyordu.

Shaw'un paltosu kabarmıştı, altında iade edilen günlüğün belli belirsiz hatları vardı. Lux bir dakikadan fazla kalmak istememişti ama sıcaklık onu tekrar içine çekti. Neden bunu görmezden gelemiyordu?

Şimdi geri çekilmek istedi. Onun yerine vücudu daha da eğildi. "Bu sana neden bu kadar saçma geliyor? Bu hayalet açıkça ormanda, ağaçların arasında, uluyanlarla ve kim bilir başka nelerle birlikte yaşıyor. Merak etmiyor musun?"

"Kesinlikle ölecek kadar meraklı değilim." "İlk seferinde hoşuna gitmedi mi?"

Shaw dudaklarını bükerek ona baktı. "Tavsiyemi dinle. Bunu yapma."

"Hmm. Hayır, sanırım yapacağım. Riselda bana ateşin önünde örgü , Ghadra'nın çöküşünü bekletirdi. Kaçırdığım bir şey var. Bunu hissediyorum ve burada oturup vebanın beni almasını bekleyemem. Herkesi almasını." Kucağını kaplayan siyah kumaşı aniden şaşkınlıkla kavradı.

Yukarıdaki azizler. Ben kim oldum?

Ama hayır, bu tam olarak doğru değildi. Ellerini uyluklarının üzerine koyarak avuç içlerine, orada bulduğu çizgilere baktı. Bakışları daraldı. Belki de daha çok şöyle bir şeydi: *Ne zaman döndüm?*

"Ghadra'nın kendi kanunsuzu." Shaw'ın gözleri kupasının kenarından kırıştı.

Alay etti. "Bu unvanı çoktan aldığını sanıyordum?"

Gülümsemesi solunca başparmağını içkisinin sapına sürttü. "Durum gittikçe kötüleşiyor. Sanki bu kasabayı kaplayan korkudan besleniyorlar." Kolunun altından görünen bir bandaja dokundu.

"Buna bir son vermeliyiz."

Başını salladı. "Hapishaneye gitmek istiyorum."

"Ne? Bir de bana ormana girmenin delilik olduğunu söylüyorsun..."

"Bu delilik. Eğer belediye başkanı yaşam kanı topluyorsa, Ghadra'yı kasıp kavuran bu hastalığın arkasında o varsa, sanırım bunun kanıtını orada bulacağız."

"Hapishanede
mi?"

"Hapishanede.
"

Lux sarhoş bir kadının kapıdan içeri tökezleyerek girdiğini ve maskesini yerine taktığını gördü. Hiçbir amaca hizmet etmeyen bir maske. "Ben de seninle geliyorum."

Shaw bardağını barın üstüne geri koydu. "Yapmak zorunda değilsin." "Sanki bunu bilmiyormuşum gibi."

Adamın gözleri karardı ve o da kendi gözlerini kıstı. Orada bir şey vardı. Daha önce olmayan bir şey. "İşimizin bittiğini sanıyordum. Birbirimizle hiç konuşmadan mutlu bir şekilde?"

Bu seni rahatsız mı etti?

Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Havadar bir baş dönmesi göğsünü kapladı: analiz etmeyi reddettiği olağanüstü bir his.

"Belki biraz birlikte çalışabiliriz." Sonra kaşlarını çatarak ekledi:
"Yalnız beni bir daha öpme."
Seğirdi, şaşırmıştı. "Yapmayacağım."
"Bir şey daha var." Tabureden kahverengi gözlerini ona dikti.
"Benimle ormana geliyorsun."

LUX bir süre cadde boyunca yürüdükten sonra bir ara sokağa girdi, onu ışığa giden görünmez geçide götürecek olan bir ara sokağa. Eğik duvarlar boyunca bırakılmış çöpleri aşırıan başka bir büyük farenin yanından geçti. Karşısına bir gölge düştüğünde tiksinererek ona baktı.

"Yine karşılaştık Necromancer." Sözcükten küçümseme damlıyordu ve Lux, Kalkan'ın aniden ortaya çıkışını lanetleyerek fareden uzaklaştı. Bir adam hızla üçe dönüştü.

Un çuvalı. Onu gördüğüne bir önceki karşılaşmadaki kadar sevinmiş görünmüyordu.

"Pardon, tanıştığımıza emin misin?"

Ağırlaşmış gözlerini ona dikti. "Ben de seni arıyordum. *Belediye başkanının evcil hayvanı* unvanının Kalkan'a saldırmaya izin verdiğine gerçekten inanıyor musun? Bataklık çamuru kadar kalın kafalı olmalısın."

Bu tanıdık varsayım onu öfkeliendirdi. "Sanırım belediye başkanının egosunu okşama konusunda benden çok daha fazla deneyime sahipsiniz." Tenine morun hoş bir tonu girdi. "Ama anlambilim bir yana, ben size hiç saldırmadım. Lütfen çekilin. Bugün yapmam gereken bir yığın iş var."

"Kendi uyku iksirimi boğazımdan aşağı döktün! Tutuklanmak üzeresin!"

Ağızından tükürükler saçıldı. Lux menzil dışında olduğu için mutlu bir şekilde onun inişini izledi. "Şimdi *bu* çok zorlama görünmüyor mu? Ghadra'nın tek büyücüsü sırf bir adamın egosu zedelendi diye hapisanesinde öldüğünde belediye başkanının bundan memnun olacağından şüpheliyim."

Arkasındaki iki üniformalı adam ayaklarını kaydırdı.

"Belediye başkanı aşağıda olanların yarısını bile bilmiyor, kızım. Ölmeyeceksin. Ama keşke ölseydim diyeceksin." Şimdi gözlerine manik bir parıltı girmişti ve ona doğru adım attı. "Özellikle hoşuma giden birkaç teknik var ve belki de serbest bırakıldığında, benim konumumdaki birine saygısızlık etmenin bedelini anlayacaksın."

Elleri titredi, onu boğazlamak istiyordu ama hareketlerini bastırdı. "Beni *hiçbir yere* götürmüyorsun."

Ağır gözlü adam sırtarak başını arkadaşlarına doğru eğdi. "Bana böyle söylemelerine bayılıyorum."

Saldırdı ama Lux'ın mükemmel sivri tırnakları yüzünü tırmalayınca geri çekildi. Bir kükremeyele ellerini damlayan pisliğe götürdü. "Gözümü oydu!"

"Dediğim gibi." Sarsıntılarını gizlemek için kollarını kavuşturdu. Arkasındaki adamlar henüz yardım teklif etmemişti, bakışları ondan yere sıçrayan kana doğru gidip geliyordu.

Dudaklarından gırtlaktan bir hırıltı döküldü. "Eğer bu konuda bana yardım etmezseniz, ikinizi de parmaklıklar ardına ben atarım."

Yaralanmamış gözleri onunkilerden ayrılmamıştı ama Lux kime hitap ettiğini biliyordu.

Koştı.

Ciğerlerindeki hava boşalmadan önce geldiği yolun yarısını ancak geri dönebilmişti. Lux önce dizlerinin üzerine sonra da karnına çöktü, sanki sırtı ikiye ayrılmış gibi hissediyordu. Demir topun yanından yuvarlanışını izledi, zincir taşa çarpıp şingirdiyor, arkasından bir başkası geliyordu. Nefes alamıyordu. Çok fazla acıyordu.

Dudaklarından kaçan bir çığlıkla, tanımadığı kolların arasına çekildi, kendi kolları ise arkasına hapsolmuştu. Acı, gökten lekeler yağmasına neden oldu. Puslu yüz hatları onun önünde hareket etti, kana bulanmış bir gülümseme yüzünü gerdi.

Lux demirin tadı dilinin üzerinde gezinirken öğürdü, kirli parmaklar dudaklarını araladı. Çatladıklarını hissetti. Çizmeleriyle saldırırken bir kaval kemiğine çarptı. Kime ait olduğundan emin değildi ama bir yerlerden bir tıslama sesi yankılandı.

"İyi geceler, Necromancer."

Acı sıvı boğazından aşağı yuvarlanarak onu karanlığa sürükledi.

YIRMINCI BÖLÜM - XI

TAŞ HURDA. ZİNCİRLER CLANGED. A törpüleme
ağla dolu küflü hava.

Karanlık.

Lux kendini dirseklerine kadar itti, kafatasına acımasızca vuran bir çekiç vardı. Kalkan da iksirin bir yan etkisi olarak mı böyle hissettirmişti? Yoksa onu çizik göz ve morarmış kaval kemiği için mi dövmüşlerdi?

Boğazı kurumuştı, sırtı her nefes alışında içini acıtan erimiş ısı spazmları geçiriyordu ama yine de kendini oturmaya zorladı ve kırılan taşa doğru hafifçe yaslandı.

Hiçbir şey göremiyordu. Belki de yüzünün önünde elinin belli belirsiz bir çizgisi vardı? Emin değildi. Yine de gözlerini açmak canını yaktı ve vücudunun geri kalanına odaklanırken gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Sırtı ve başı bir yana, şu anda onu rahatsız eden tek şey çatlamış ve şişmiş dudaklarıydı. Lux soğuk bir su içmenin hayalini kurdu, suyun dudaklarının arasından geçip ağrıyan boğazından aşağı süzüldüğünü hayal etti.

Ne düşünüyordu ki? Bunu ona yapmayı mı? Kapalı göz kapaklarının altından baktı. Belediye başkanıyla konuşmayı talep edecekti. Vuracaktı

onlar itaat edene kadar kapıyı açacaktı. Ama önce kapıyı bulması gerekiyordu. Hayır-önce kaslarını onu desteklemeye ikna etmesi gerekiyordu. Şu anda pek de sevimli bir ruh hali içinde görünmüyorlardı.

Lux yumruklarını çözdü, göğsü tanıdık bir ağrıya gerildi. "Yardım et bana." Fısıltı yanından ayrılmadı, durgun havayla örtüldü.

Uzaklardan bir yerden gelen bir anahtar kilidin içinde tıkırdadı ve sarı ışık genişleyen aralıktan içeri süzülürken tek gözünü açtı. Işık boşluğu doldurdu, kapı ardına kadar itildi ve bir adam suretinin arkasında kapandı.

"İyi uyudun mu?"

Tanıdık ses, teninin üzerinde buzun sıçramasına neden oldu. Onu susturdu ve bir kez daha karanlığa çekildi. Onunla savaşılamazdı. Zar zor hareket edebiliyordu.

"Seni bu kadar kolay pes edecek bir tip olarak düşünmemiştim. Hayal kırıklığına uğradım. Ben en çok savaşanları severim." Ses şimdi daha yakındı ve göz kapakları seğirdi. Sert bir el yanağını kavradı, soğuk bir parmak kanlı dudağında gezindi. "Yazık."

Onu yukarı çekerken elleri kollarının altında hareket etti. Bacakları bükülmüştü ama adam onu sıkıca tuttuğunda kaslarının itaat etmeye başladığını hissetti. Sonunda, kasılmaları durdu ve ağırlığını desteklediler.

"Yürüyemiyorsan, seni omzuma atarım. Seçim senin." Ses kulağına kaydı ve sendeleyerek ileri atıldı. Adamın yağlı kahkahası taş duvarlarda yankılandı ve adam onu bıraktı.

Lux dar kapı aralığında parlayan fenere karşı gözlerini kısıtı ama başka tarafa bakmadı. Bir. İki. Üç. Adımlarını saydı. Sadece bir tane daha. Ondan sonra bir tane daha. Sırtı pis yere düşmesi ve bu tekrarlayan, değersiz hareketlere son vermesi için bağıırıyordu ama buna kulak asamadı.

Canavarın nefesini ensesinde hissederken olmazdı.

Muzaffer ışık tenini okşarken aynı anda eldivenli bir el kolunu kavradı ve onu sertleşmiş yüz hatlarına, bir yanak boyunca kızarmış oyuklara doğru yükselişini takip etmeye zorladı. Bandajlı bir gözün altından gülümsedi.

"Bu taraftan, kızım."

Tuğla tünel belirdi. Fener ışığının yarattığı gölgeler tüneli boydan boya büküyor, eğip büküyordu. Ya da belki de bu sadece iksirin kalıcı bir etkisiydi. Üniformalı adamın onu ileriye götürmesine izin verdi, acıya karşı sığ nefesler aldı.

"Çok sessizsin. Başın mı ağrıyor? Ben de o yollardan geçtim." Adamın eli kulaklarının arkasına geldi ve kızın nefesi kesildi. Adam tekrar güldü. "Biliyor musun, muhtemelen bunu yaptığım herkesten daha çok hak ediyorsun. En azından bir süredir." Omuz silkti, kendi sesinin tadını çıkarıyordu. "Belediye başkanı aldırmayacaktır. Hatta bana teşekkür edecek. Seni biraz olsun kırdığım için bana teşekkür edecek."

Lux yoluna devam etti.

Shaw'ın ne dediğini sorguladı. Hiç duymadı-

Çığlıklar. Havada sekerek ona çarptılar ve kalbi vahşi bir düzene girdi. Guttural. Acı çekiyordu. *İşkence gördü*. Sonra, ışık. İleriye işaret ediyor, sahte bir umut duygusuyla onu çağırıyordu.

Bir kez olsun karanlığı .

Kalkan, ortaya çıkan parlaklığın onu kr ettiğİ çift kapıyı itti. BaşI daha sert çarpıyordu. Kusmuk boğazına doğru tehditkâr bir şekilde ilerliyordu.

Gerçi bu sefer buna neden olan onun acısı değildi.

Kulaklarını yine tüylerini diken diken eden bir çığlık doldurdu ve Lux gözlerini ondan ayıramadı. Masaya bağlanmış olan adama. Çok fazla beyaz vardı: masa, çarşaf, cerrahın önlüğü, biriken kanı temizlemek için kullandığı çarşaf lar.

"Ceset her zaman belediye başkanının ilgisini çekmiştir. Eskiden kadavra kullanırdı ama biz daha iyi bir yöntem bulduk. Çoğ u dili gevşetiyor. hayatta kalabilirlerse." Aralarındaki havayı alçak bir kıkırdama doldurdu ve son derece büyük bir kıpkırmızı bir sıçramayla taşa düştüğünde, Lux hırıldayana kadar midesini de onunla birlikte boşalttı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Cerrah kan sıçramış beyaz maskesinin arkasından başını kaldırıp baktı ve sanki o yokmuş gibi işine devam etti. Mahkm bayılmış gibi görünüyordu. Ya yle ya da şoktan ölmüştü.

Lux bulanık gözlerle bir neşterin iç organlarını derinlemesine kesmesini izledi.

Yanındaki muhafız topuklarının üzerinde sallanırken ayakları kök salmaya başladı. Hevesli. Cerrah, kalın bir iğne ve daha da kalın bir dikişle adamın karnını kabaca dikti. Dikiş tamamlandığında öne doğru uzandı. Boynunda nabız aradı.

Onu bulamadı. Ama gözleri Lux'inkileri buldu. Köşelerinden kırıkmışlardı.

Kana bulanmış eldivenlerini çıkaran cerrah bir masaya doğru ilerleyerek bir şişe seçti. Cesede geri dönerek yeni bir neşter aldı. Daha uzun ama daha ince. Lamba ışıklarının altında parlıyordu.

Geriye çekilen göz kapakları, sonsuza dek yukarıya bakan sabit gözbebeklerini ortaya çıkardı. Neşter önce birini sonra da diğerini derinlemesine keserken Lux dehşet içinde nefesini tuttu. Yaradan ince, sulu bir sıvı damladı. Cerrah yavaşlamasını bekledi ve sonra yaraya bir şişe bastırdı.

Kalkan onu sürükleyerek başka bir odaya götürdü. Çok daha karanlık ama çok daha az korkutucu bir odaya. Çünkü Lux cesetten kalın bir madde sızarken gümüşün parıltısını hayal etmediğini biliyordu.

Belediye başkanı gerçekten de can damarı toplamayı öğrenmişti. Shaw da öyle.

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

SLIT PUPILS.

Tecavüzcüler. İstismarcılar. Katiller. Söylediği buydu. *Ölümden sonraki hayatı görmeyi hak etmiyorlar. Cehennem olsa bile.*

Yalancı.

Önündeki adam onu sert arkalıklı bir sandalyeye iterken Lux irkilmedi. El ve ayak bilekleri kalın deri kayışlarla sandalyeye bağlanırken de kıpırdamadı. Tokalar tıkırdayarak kapandı.

Ailesinin ölümü onu paramparça etmişti. Kırılmış, geriye kalan parçalar da belediye başkanının ailesinin muamelesi altında rüzgara savrulmuştu. Ve ne kadar istese de Riselda'ya güvenmiyordu. Güvenemezdi. Bir şey onu engelliyordu.

Ama tüm sağduyusuna rağmen Shaw'a güvenmeye başlamıştı.

Aptal.

Ghadra çürüyordu.

Bırak.

Lux başını arkaya yasladı.

Kalkan tek bir mum yaktı, alevi karanlığa karşı açlıkla titreşiyordu. Hızlı parmaklarıyla şişelerden oluşan duvarı gözden geçirdi. Her cam şingirtisi kafatasına çarpıyordu.

Geniş bir sırtıyla şırınganın iğneli ucunu dar bir bardağa sapladı. "Bahse girerim bir sürü kâbus görüyorsunuz. Onlarla sık sık karşılaşılıyor musun?" Lux dişlerini göstererek dudağını daha da yarmış. Bir damla kan oluştu ve çenesinden aşağı damladı. Adam onu sildi. "Cevap ver bana, kızım."

Kapüşonlu gözlerle onu izledi. "Ben kabusum."

Adam kıkırdarak yüzünü onunkine bir karış yaklaştırdı. "Hayır, değilsin." İğneyi kızın derisine bastırdı. "Sen sadece zavallı, kırık bir oyuncak bebecsin. Belediye başkanının neden korktuğunu bilmiyorum."

Metal şahdamarını deldiğinde Lux bir çığlığa karşı koydu ama yeterince sert değildi. Damarlarında yanarken çığlık attı.

Kulağında tatmin edici bir mırıltı. "Hadi onlarla tanışalım, olur mu?"

Kalkan, bedenindeki yanma gibi gölgelerin içine çekildi; artık onu göremiyordu. Onun yerine alevi izledi. Titriyor, titriyor, ucundan duman dalları dolanıyordu.

Duman büyüdü. Mumdan bulutlar halinde püskürdü. Kıvrılıp bükülen ve şekil almaya başlayan bulutlar.

Karanlık onun etrafında titriyordu. Kalbiyle aynı tempoda atıyordu ve Lux kendine engel olamadı. Altındaki sandalyeyi kavradı, morarmış sırtı sandalyeye sıkıca bastırdı.

Mürekkep grisi gözler cisimleşti ve onunkilere bakmaya başladı. Bir şekil. Bir gölge. Annesinin şekli ona doğru süzülüyordu. Lux'ın ayakları taş zemini işe yaramaz bir şekilde itti.

"Hayır. Dur."

İkinci bir şekil ürpererek görüldü. Babası.

Bizi unuttun Lucena.

Tiz sesler odayı doldurdu. Kafasını doldurdu. Ağızları hareket etmiyordu ama yine de onunla ve sadece onunla konuşuyorlardı.

Lux'ın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Ben ."

Boğazlarından, ilk kez öldürüldükleri yerden kara kan akıyordu. Kalplerinden aktı. İkinci kez öldürüldükleri yerden.

Lux bölgeye baktı. Göğüslerinde duran bıçaklara. Oraya yerleştirdiği bıçaklara. *Delinmiş.*

Anne ve babasının gölgeleri tek bir vücut halinde onları ileri doğru çekti ve arkalarında kara delikler bıraktı. Açıklıklardan duman ve karanlık akıyordu.

Nasıl ?

Yaklaştılar. Bıçaklarını kaldırdılar.

Seni sevdik. Sana güvenmiştik. Bize ihanet ettiniz. Bizi hayal kırıklığına uğrattın. Sen olmalıydın.

Sen olmalıydın.

Ve Lux bıçaklar derisini, kaslarını ve kemiklerini yırtarken çığlık attı. Kalbini deldiklerinde çığlık attı.

Tek görebildiği gözleriydi. Ölmüş olması gereken ama başka bir hayat bahşedilenlerin çarpık, doğal olmayan gözleri. Yüzleri çarpılmış, dudakları küçümseyerek yukarı çekilmiş, tanınmaz şekillere bürünmüşlerdi, ta ki yok olana kadar. Lux bıçaklarının kaldığından emindi. Her nefes alışında göğsü ağrıyordu.

Duman kımıldamadan havada asılı

kaldı. Ta ki yavaşça yeniden

çalkalanana kadar.

Belediye başkanı. Ve bir tane daha. Morana.

Lux'ın nefes alışları hızlandı. Morana'nın gölgesi bunu fark etti ve gülümsedi ama ilk konuşan Belediye Başkanı'nın suretiydi.

Küçük Necromancer. Her zaman ikinci en iyi olacaksın. Ama şifacıya sahip olamazsam, karşılığında seni memnuniyetle alırım.

Gri bir parmak yanağına dokundu ve irkildi.

Ne büyük bir hediye. Benimle birlikte seni Ghadra'nın en güçlü kadını yapabilirim.

"Benden uzak dur!" Lux ona hırladı ama sözleri hiçbir şey ifade etmiyordu.

Benim iznim olmadan nefes bile alamayacaksın. Benden kaçamazsın.

Gölgeli form, beklenti dolu bir bakış altında onu izlemek için kenara çekildi. Ancak Morana onun yerini aldı. Kendisine yönelttiği alaycı bakış onu her zamanki gibi keskin bir şekilde keserek sekiz yaşındaki bedenine geri döndürdü.

Şu haline bir bak. Solgun, çürük, kanamalı ve çirkin. Gölge küçümseyerek kokladı. Sen her zaman işe yaramazdın. Değersiz. Bu sandalyeye bağlı olmak sana yakışıyor.

Lux meydan okurcasına baktı.

Ailemin sana nasıl baktığını fark etmediğimi sanma. Ve sırf bu yüzden, seni yok edeceğim.

Yanağına inen acı tokat dudaklarındaki tüm çatlakları açtı ve sırtını öyle bir sarstı ki çığlık attı. Morana'nın kahkahası küçük odada yankılandıktan sonra o da dağıldı.

Aptal kız.

Shaw onun görüş alanının bir köşesinde kollarını kavuşturmuş, her zamanki sıcak kahverengi gözleri siyaha dönmüştü. Lux kendi gözlerini kapattı, ihanet çok tazeydi. Yine de onu duydu.

Tehditkâr bir kıkırdama kafasını doldurdu. *Aradığım tek şey hayat kanı. Önemsemiğim tek şey. Sonsuz yaşam. Ghadra'nın tortularıyla duracağımı mı sanıyorsun?*

Onun kokusunu alabildiğine yemin etti, ballı nefesi dudaklarına değiyordu.

Sırada sen varsın. Gözlerini kestiğimde, onları tamamen boşalttığımda ve içindeki gümüşü içtiğimde, bedenini ağaçların karanlığına bizzat atacağımı bil.

Asla ışığı göremeyeceksin.

Mum söndü ve onu bir uçuşuma fırlattı. Lux bağlarını çekiştirdi, acı onu inatçı bir kavrayışla kavrariken bağların etine battığını hissetti.

Bedensiz bir ses odayı doldurdu.

Oh, Lucenaaa.

Bilmiyor

muydun?

Aileni ben öldürdüm.

"Kim söyledi bunu?" Lux'ın gözleri tanımadığı bu sesle açıldı. Girilmez odanın çılgınca dolaşıyorlardı.

Vahşi bir kahkaha kulaklarını tırmaladı. Gök gürültülü dalgalar halinde yankılandı. "SEN KİMSİN?" Kirpiklerinden yaşlar döküldü ve kan parmak uçlarından damladı. İkisi de çığ boğazından aşağı damladı.

O kahkaha. Durmuyordu. Buna dayanamadı. Karanlık, kalbinin hızını taklit ederek hızlı bir tempoda atıyordu. Lux bilincinin kaydığını hissetti.

Sırlar, sırlar, .

Onu kırmıştı, tıpkı söz verdiği gibi.

Başı öne eğildi, sesi hıçkırıklara karıştı. "Söyle bana. Lütfen. Söyle bana..."

Yüzüne çarpan soğuk su Lux'ı kaskatı kesilmiş, eğilmiş pozisyonundan sıçrattı. İnledi.

"Uyan kızım."

Sesten kaçma çabası boşa çıktı. Bir şey onu hareketsiz tuttu ve gözlerini kısarak açtı.

Sandalye, kayışlar, mum. Hepsi bir anda odak noktasına geldi ve geriye doğru sıçrayarak başını arkasındaki tahtaya çarptı.

Kalkan sırttı. "Bu hoşuna gitti mi? Seni kıvranırken izlemekten kesinlikle keyif aldım. Sana kim geldi, merak ediyorum?"

Onun gördüklerini görmemişti. Hepsi kendi zihninin içindeydi. Ama çok *gerçekçi* gelmişti. Lux göğsüne baktı, kumaş sağlamdı.

bıçak uzanmadı.

"Yine de ortalığı ne kadar dağıtmışsın." Muhafız ellerinin hemen altındaki taşın üzerindeki kan birikintilerini kokladı. Dönerek bir kez daha şişelere uzandı. "Şimdi ne deneyeceğiz?"

Bu kez çok gerçek bir bıçak evini buldu.

Adam duvara doğru yığıldı ve iksirler tünedikleri yerden yağarak yere çarpıp parçalandı. Sis ve duman pufları ortalarında birleşti.

Lux ona bir saniye bile bakmadı, onun yerine boynunu kapıya doğru uzattı. Gözleri alev alev yanan, kaynayan bir Riselda'ya. Elinde ikinci bir bıçak parladı. Hızlı hareketlerle cesedin üzerinden geçerek boğazını kesti.

Kan odaya sıçradı ve kadın onu iterek yere düşürdü. "Onu benden alabileceğini mi sanıyorsun? *Asla*." Riselda Lux'a doğru döndü, elleri mucizevi bir şekilde temizdi. "Lucena. İyi misin?"

Lux bir kez başını salladı, Riselda da ona karşılık vererek gitti ve kelepçeleri çözdü. "Bu işe başka kim karıştı?"

Lux teyzesiyle ilgili aklından geçen her kötü düşünceden pişmanlık duydu. "Diğer ikisi." Onları hızlıca tarif etti.

"Yürüyebilir misin?"

"Evet."

"Güzel. Seni eve bırakayım. Sonra da belediye başkanımızla güzel, uzun bir konuşma yapmayı planlıyorum. Aşağılık herif. Hayatta kalmayı başarırsa kendini şanslı saymalı."

Riselda kolunu dikkatle tutarak onu ayağa kaldırdı. Lux ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Teyzesinin tutuşu sıkılaştı ve sonunda kendini toparladı. "Teşekkür ederim, Riselda. Sanırım artık kendi başıma ayakta durabilirim."

Riselda her seferinde bir parmağını serbest bıraktı. "Yakalandığından beri bir şey içtin mi?"

Başını salladı, bir kez daha boğazının ne kadar kuruduğunun farkındaydı. "Ne kadar zaman geçti?"

Riselda'nın dudakları inceldi. "Dün gece eve dönmeyince aramaya başladım. Bu akşam Bira Bataklığı'ndan ayrıldığını ve Kalkan'ın birkaç üyesiyle karşılaştığını hatırlayan sarhoş bir kadın bulana kadar nereye götürüldüğünü nihayet anlayabildim."

Bütün bir gece ve gün gelip geçmişti. Bu kadar mutsuz hissetmesine şaşmamalı. Bir baş dönmesi dalgası çöktü ve tökezledi. Riselda kaşlarını çatarak onu belinden kavradı.

Onunla birlikte yürüyen Lux bitişikteki odaya girdi. Ceset gitmişti. Cerrah da öyle. Yerde temizlenmiş bir masa vardı ama yüzeyinde lekeler gördüğünden emindi.

Kapıya doğru yöneldi ama Riselda'nın onu kavrayışı daha da sıkılaştı. "Henüz değil, Lucena." Teyzesi onu yavaşça bırakarak yanından ayrıldı ve sürahiler, şişeler ve tozlarla dolu raflara doğru yürüdü.

Kendisine doğru yeni bir beher çeken Riselda, içindekileri koklamak ve karıştırmak için birkaç tanesini açtı. Lux'a bir kez daha bakmadan, karışım kaba opaktan berrak, açık maviye dönüşene kadar dökmeye, elemeye ve karıştırmaya başladı.

Riselda yeni hazırlanmış iksiri içine çekti. Memnun bir gülümsemeyle iksiri Lux'a uzattı. "İç bakalım."

"Ne oldu?" Sesine sızan güvensizliği engelleyemeyecek kadar yorgundu.

"Kendini korumana ne kadar değer versem de, seni zehirlemek isteseydim şimdiye kadar yapardım sevgilim. İç şunu. Yardımı olacaktır."

Lux hafifçe dumanı tüten kabı aldı ve içindekileri ağzına attı. Tadı ferahlatıcıydı, tıpkı nadiren güneş ışığı alan bir bahar günündeki hava gibi. Neredeyse anında kafası berraklaştı. Başının dibinde hafif, zonklayan bir ağrı olduğunu fark etmemişti, ta ki ağrı geçene kadar ve rahatlayarak iç çekti, omuzları yorgunluktan çöktü.

"Daha iyi misin?"

"Çok. Teşekkür."

"Basit bir tonik. Sana öğretmeye çalıştığım ilk şeylerden biri olduğunu hatırlıyorum ama sanırım ortaya çıkan iksir başımı ağrıtmıştı." Riselda alçak sesle ve sessizce güldü, Lux da aynı şeyi hatırlayamasa da dudaklarını gülümsemeye zorladı.

Ancak odaya göz gezdirdiğinde sesi kesildi. "Belediye Başkanı yaşam kanı topluyor, Riselda."

"Biliyorum, Lucena."

Lux'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Bir zamanlar onun en değerli varlığıydım, canım. Sayısız tonik, sonsuz iksir hazırladım ve büyümlü sözleri o kadar söyledim ki, onları bir anda hatırlayabilirim. Hepsi onun içindi. Ve inan bana, yaşlanmayı başaramadığında fark ettim. Böyle bir sonuca neden olabilecek tek bir madde olduğunu da biliyordum."

"Yani nasıl hasat edildiğini de biliyorsunuz?"

Riselda ona baktı. "Hayır. Bu bilgi onun koruduğu bir sır. Neden? Burada ne gördün?" Tünelin aşağısında bir yerden iniltili bir çığlık yankılanırken Lux ayaklarını kaydırdı. Bu Riselda'yı sarstı. "Hadi seni dışarı çıkaralım. Gördüklerini unut." Lux'ın ağzı itiraz etmek için açıldığında, Riselda bir elini kaldırdı. "Bir büyücü bile bu kadar değerli değildir. Sabaha kadar ortadan kaybolmuş olacaksın."

"Ama ben-"

"Lucena. Bu konuda bana güven. Başka hiçbir şey olmasa bile... buna güven."

Teyzesinin bakışları ona yemin etmesi için yalvarıyordu. Her şeyi geride bırakacağına yemin etmesini. Ona güvenmesi için.

Ama Lux kimseye güvenmiyordu. "Nasıl isterseniz."

BÖLÜM YIRMI E GHTI

RISELDA YERALTI labirentinde kolaylıkla ilerledi. Kısa süre sonra Lux akşamın kasvetli gökyüzünün altında, bakımlı avlunun karşısında, bir arabanın içinde tırmanıyordu.

"Uyu, sevgilim." Riselda onun eline bir şişe tutuşturdu. "Hafif bir ilaç. Kalkan'ın kullandıkları gibi değil. Ama kâbus görmeden dinlenmene yardımcı olacak."

Kabuslar.

Teşekkürlerini mırıldandı, kapı tıkırtıyla kapanarak onu içeri hapsetti. At ileri doğru sarsılırken Riselda'nın gözlerinin sertleşmesini, koyu renk eteklerinin savruluşunu izledi. Konağa doğru. Belediye başkanına doğru.

Lux perdeleri kenara itti, toplayabildiği tüm güçle iksiri fırlattı ve müstehcen bir kasaba evine çarparak parçalanmasını memnuniyetle dinledi. Minderlere yaslandı.

Bir daha asla zihnine sis çökmesine izin vermeyecekti. Ne tür olursa olsun.

Vagonun diğer tarafına bakmak Shaw'ın için için yanan gözlerinin ve kemikten maskesinin görüntüsünü çağırıyordu. Lux topuğuyla tekme atarak bir yırtarak dikişi kumaşı ve etkili bir şekilde yırttı.

alaycı anıyı yok etti. Gerçekten neyin peşindeydi? Belediye başkanının muhtemel can damarı depolarının mı? Uzun zaman önce ölmüş büyükbabasının intikamını almak ve onun yerine belediye başkanı olmak için mi? Lux alay etti. Muhtemelen belediye başkanının yanında çalışıyordu. Muhtemelen ailesi yoktu.

Aline dışında.

Lux kuru, çatlak dudaklarını yaladı ve yüzünü buruşturdu. Küçük sefil muhtemelen onun suç ortağıydı. Ne de olsa birbirlerine pek benzemiyorlardı.

Araba arnavut kaldırımlı sokakta ilerlerken kendini karanlık düşüncelere kaptırmış, tatlı intikam hayallerinin derinliklerinde dönüp duruyordu. Kapı açılana ve gece onu karşılayana kadar eve vardığını fark etmedi.

Lux, vücudu kaskatı kesilmeden önce sessiz bir minnettarlık mırıltısıyla arabadan inmeyi başardı. Gözleri sadece kapısının önünde volta atan kişiye odaklandığı için atın ilerleyişini ya da arabanın tekerleklerinin çıtırtısını fark etmedi.

Sokakta aniden esen rüzgâr saçlarını da beraberinde savurdu ve eteğini bacaklarına doğru çekti. O anda bakışları onunkileri buldu ve Shaw sokak lambasının altından karanlığa doğru adım atarken kasketini çekti. Ona doğru.

"Saatlerdir seni sorup durduğumu bilmeni isterim," dedi. "Nerelerdeydin?"

Lux'ın zihni uğuladı, uyuştı. Hareket etmedi ve konuşmadı.

Yaklaştı. Onu düzgün görecektik kadar yaklaştı. Ve bedeninin dışında bir yerden, elleri kollarını kavrayıp onu öne ve ışığa doğru çekmeden önce onun tırtıklı nefes alışını fark etti. "Azizler! Ne oldu?"

Gözleri onunkileri takip etti. Endişe, öfke, dehşet. Duyguları açığa çıkmıştı. Ne kadar aptaldı.

Adamın sert elleri yukarı doğru ilerlemeye devam etti, başparmağı kadının boynunun hassas noktasını okşadı ve kadın irkildi. "Lux." Adamın sesi kızın adını kesmişti. "Bunu sana kimin yaptığını söyle bana."

Onu hiç duymamıştı. Sanki dünyayı yakacakmış gibi. Ama tek bildiği karanlıktı, ateş değil.

Sen .

"Neden gözlerini kesiyorsunuz?"

Shaw gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Rüzgâr daha sert esmeye başladı. Lux ellerini yumruk yaptı ama sonra serbest bıraktı. Shaw kendi ellerini yanlarına bıraktı.

Geri adım attı. Ve onun gölgeyle dolmasını izledi. "Neden gözlerini *kesiyorsun*?"

"Yani keşfinizi aldınız ve benim hakkımda tamamen yeni bir fikir oluşturdunuz, öyle mi?"

"Bir soru için bir soru." İçindeki uçurum genişledi, soğuk, karanlık ve aralık. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Gerçekten de kahkaha attı, alçak sesle ve sertçe ve bu ses kalbine saplanan bıçaklar gibi hissettirdi. Yine de çizmesi kalçasına çarpıp onu sendelettiğinde bu ses hemen bastırıldı.

"Ne be!" Kırgın bölgeyi kavrayarak kendini düzeltti.

"Dokuz yıldır bu kasabada tek bir kişiye bile güvenmedim." Yaşadığı şoku ona karşı kullandı ve yaralı kalçasının hemen altındaki ayak bileğine tekme atarak onu topallattı. "Seni güç delisi, işbirlikçi-"

Saldırmadan önce hırladı. Kız hızlıydı ama adamın bacakları daha uzundu. Adam onun bileğini yakalayıp morarmış sırtını göğsüne doğru çektiğinde ve ellerini kendi ellerinde sabitlediğinde, hayvani bir öfke derisini pençeledi.

Tısladı, "Sana güvenmiştim. Bana söylediğin her şeyde sana güvendim. Ama hepsi yalandı." Adamın nefesini ensesinde hissedebiliyordu, cevap vermek ve onu sakinleştirmek için eğildi. "Canavar olmadığım da dahil."

Onun sesini duymaya dayanamayacağını biliyordu.

Lux başını geriye atarak arkasından gelen tatmin edici bağırıştan keyif aldı. Shaw'un kolları yarasıyla ilgilenmek için gevşedi ve o da kapıya doğru koştu. Kapıyı ardına kadar açarak davetkâr karanlığın içine daldı ve peşinden gelen sinsi sıcaklığı dışarıda bıraktı. Sonsuza kadar.

BÖLÜM YIRMI Nİ NE

LUX, gecenin sarmaladığı bir taburenin üzerine tünemişti. Bir tutam ay ışığı çalışma odasının küçük penceresinden içeri girmeye çalıştı, ancak uyuklayan sarmaşık bitkileri tarafından kısa kesildi.

Sırtını uzaktaki duvara yaslamış, kısa hayatının eserinin soluk parıltılarını, önlerinde kapalı duran *Dirilmiş*'in ana hatlarını ve parmaklarının arasında yuvarlanan yaşam kanı şişesini inceliyordu. Gümüş sıvı tekrar tekrar dönerek ellerinin üzerinde parıldıyordu.

Teorileri de zihninde aynı şeyi yaptı.

Belediye başkanının can suyu topladığı kesindi. Ve Ghadra'nın yoksulları bilinmeyen, tedavisi olmayan bir veba yüzünden ölmeye devam ediyordu. Bu da kesindi.

Ancak daha az önemli olan, bu ikisinin birbiriyle bağlantılı olup olmadığıydı. Bir ailenin ne kadar can suyuna ihtiyacı vardı?

Tanrı aşkına, Riselda neredeydi?

Ayaklarının altındaki Kalkan cinayetine rağmen teyzesinin güvenliği için pek endişelenmiyordu. Daha ziyade, Belediye Başkanı'nın yordakçılarının davranışları için ne gibi bahaneler öne sürdüğünü ve gizlilik karşılığında ne gibi sözler verdiğini merak ediyordu.

Belki de hiçbir şey beklemedi. Adamın dokunulmaz olduğu açıktı. Büyük olasılıkla Riselda'nın yüzüne gülecek, her şeyi inkâr edecek ve onu kapıdan geçirecekti.

Aniden beliren bir gölge pencereyi kapattı ve Lux'ı sırayla bir pencereden içeri soktu. İçgüdüsel olarak can suyunu eteğinin cebine sakladı ama gölge yoluna devam etti, sadece geçip gitti. Gerçi gecenin köründe bu da güven verici değildi. Bu saatte iyi bir şey olmazdı.

Dışarıdaki bir itiş kakış onu ayağa kaldırdı. Homurtular, inilti ve sonunda aniden kesilen bir bağırış... Sarmaşıklar uyandırıldıkları için kızgınlıkla iç çekerken Lux kendini tezgâhın üzerinde diz çökmüş halde buldu. Buğulu camın arkasından gözlerini kısarak baktı.

Bir cesedin bulanık dış hatları caddenin karşısına doğru uzanıyordu ve bir başkası da onun yanında diz çökmüştü. Bir hırsız. Figür aceleyle ceplerini karıştırıyor, çevik parmakları paltosunun içinde asla ona ait olmaması gereken eşyalarla kayboluyordu. Karanlık pencerelere bir bakış atarak hızla uzaklaştı.

Lux bir süre daha izledi ama ceset hareket etmeyince tekrar ayağa kalktı. Çalışma odasından geçerek kapıya doğru yürüdü.

Kapısının önünde çürüyen başka bir ceset kesinlikle *olmayacaktı*.

Lux kapıdan içeri adım atıp köşeyi döndüğünde yumuşak gece havası tenini okşadı. Görüşünü engelleyen puslu camlar olmadan, bir adamın belirgin şekli onu karşıladı, başı uykudaymış gibi bir tarafa doğru eğilmişti.

Kesinlikle ölmüş olmalıydı. Altındaki taş olukları takip ederek damlayan yoğun sıvıdan kaçınarak onun yanına doğru adım attı. Aslında bir adam değil, bir çocuktü - bu saatte dışarıda olmak için çok gençti. Kendisinden birkaç yaş küçük olan çocuğun yüzü neredeyse melek gibi görünüyordu, sanki huzur içinde dinleniyor, zihni hoş hayallerle doluydu.

Üzücü bir iş. Göğsünden titreyen bir nefes çıktığında dönmek üzereydi. Çocuğun hareketsiz bedenine hızlı bir bakış atarak kaşlarını çattı. Şimdi onunla ne yapacağını kesinlikle bilmiyordu.

Lux başını yana eğerek adamın göğsünün sığ nefeslerle inip kalkmasını izledi. Muhtemelen yine de ölecekti. Ama kıyafetlerine bakılırsa, ailesinin onu geri getirmeye gücü yetebilirdi. Uygun süre geçtikten sonra.

"Seni aptal çocuk." Onun aptallığı karşısında başını salladı. Zenginler kendilerini yenilmez sanırlardı. En gençleri bile öyle sanırdı. Bu çocuk muhtemelen Light'ın kumarhanelerini süslüyordu, çünkü ceplerindeki bozuk para yüzünden pürüzsüz çenesini görmezden geliyorlardı. O para artık kesinlikle yoktu.

Lux ayaklarını yatağının çağrısına doğru kaydırdı. Ghadra'nın sokaklarında bir doktor bulmak ve onlar gelene kadar ölmüş olabilecek bir çocuğu kurtarmak için dolaşmak istemiyordu.

Dönerken alaycı bir kahkaha attı. Tanıdığı birkaç doktor muhtemelen inlerin derinliklerindeydi, zihinleri içki ve diğer şeylerle bulanıktı. Ona hiçbir yardımları dokunmayacaktı. Kendi kendine, ailesi talihsiz ölümünü fark ettiğinde onu hayata döndüreceğini söyledi. Binanın köşesini tekrar döndü.

Nefesi kesildi ve yüzü gölgelerle örtülü, kapüşonlu bir figür kapısının önünde sessizce dururken geriye sıçradı.

"Gah! Kapımın önünde tüneyerek ne yapıyorsun?

İş için gelmediysen, git "

Figür, cevap talebine karşılık olarak başlığını indirdiğinde kalbi normal ritmine döndü.

"Aynı soruyu benim de sana sormam gerekirdi, Lucena. Yaşadığın zorlu sınavdan sonra uyuduğunu düşünebilirdim." Riselda'nın gözleri ay ışığında parlıyordu. Can damarı gibi parıldıyorlardı ve Lux bu hatırlatma karşısında elini cebine attı.

Hâlâ orada. Kadere şükürler olsun.

Riselda, bakışları Lux'inkilerle bir kez daha buluşmadan önce hareketi takip etti. Soru sormak için kaldırdığı kaşı koyu renk saç tutamlarının altına çekildi.

"Köşede ölmek üzere olan bir çocuk var. Saldırıya uğramış. Bağırışlar beni uyandırdı."

Riselda başka bir şey söylemedi, onun yerine bu tür iddiaları kendisi doğrulamak için etrafından dolaştı. Lux inledi. Yorgunluk dişlerini içine geçirmişti.

onu bırakmayı reddediyordu. Bu gece çocukla uğraşmak istemiyordu. Bir esnemeyi gizleyerek Riselda'yı cesedin yanına kadar takip etti.

Riselda eğilerek iki ince parmağıyla adamın başını kendi başına doğru çevirdi. Mırıldandı. "Kötü bir kafa travması. Bir sopa ya da benzeri bir şey. Berbat." Onu serbest bıraktı ve başı tekrar yerine düştü. "Onu içeri götürmeme yardım et Lucena."

Lux'ın kanı yavaşladı, buz damarlarını sertleştirdi.

"Yapmamayı tercih ederim." "Affedersiniz?"

Lux acıyan dudaklarını ısırdı ve keskin bir acının içine saplanmasıyla bu hareketinden hemen pişman oldu. *Ona söyleyebilirsin de.* "Sıcak kan, Riselda. Bu beni rahatsız ediyor."

Teyzesi kendi kendine kıkırdamadan önce onu bir süre daha inceledi. "Seni Ghadra'nın bir sonraki Şifacısı yapmak için o kadar zaman harcadım ki. Ne kadar da yanılmışım." Boyun eğerek iç çekti. "En azından ayaklarından tut. Bu senin için güvenli bir mesafe olmalı."

Riselda onun itaat etmesini beklemedi, bunun yerine çocuğun kollarının altından tutarak vücudunun üst kısmını kendi vücuduna doğru kaldırdı. Çocuk asla küçük olarak tanımlanamayacak olsa da dudaklarından tek bir ses bile çıkmadı. Lux isteksizce onun botlarını kavradı. Kendininkilerden çok daha güzellerdi ve kaşlarını çattı. Eğer o ölmüş olsaydı, belki de yeni bir çift alabilirdi.

Bir koluyla çocuğun göğsünü saran Riselda diğer koluyla kapıyı açtı ve bacaklarını peşinden sürükleyerek içeri sokarken Lux bir itiraz bastırdı. Merdivenlerden aşağı indi ve pürüzsüz çalışma masasının üzerine çıktı. Riselda raflara dalgın dalgın bakmadan önce bir köşede saklı duran toz kaplı şamdanları yaktı. Neden bir lamba kullanmadığı Lux'ı aşıyordu.

"Eğer bana ihtiyacınız yoksa-"

"Wyvern pençelerini bulmak zor değil mi? Onları temin etmenin uluyanlardan daha zor olduğunu düşünürdüm." Riselda kavanozu ilgiyle inceledi, parmağı onları karıştırdı.

Arkalarındaki cesetten hırıltılı bir nefes yükseldi.

"Kuzeyde bir nüfus sorunu olduğu söylendi. Uysal ve şişman olurlar, gökyüzüne çıkıp köyleri terörize etmektense dağ zirvelerinde uzanarak daha fazla zaman geçirirler. Ayrıca, görünüşe göre

tavşanlar gibi çiftleşirler." Gerçi bu, hikâyenin geldiği kadın adına konuşan bataklık otu purosı da olabilirdi. Ve kesinlikle fiyatı hiç düşürmemişti.

Riselda bir kahkaha attı ve önce kapağı, sonra da kavanozu rafa geri koydu. Daha sonra seçtiği sürahinin kapağı çıkarıldı. "Cadı fındığı." Çeşitli mantarlardan oluşan birkaç kavanozu ve Lux'ın hiç dikkat etmediği kurutulmuş yapraklardan oluşan bir vazoyu aşağı indirdi. Seçtiği malzemeler şimdi önünde dururken, Riselda ölçmeye başladı.

"Artık iyileşmediğini sanıyordum, Riselda?" Lux çocuğun kulağının içinden sızan bir damla kanın masasına sıçrayışını izledi. Yüzünü buruşturdu.

Havan tokmağı, teyzesinin elinin altında ritmik bir şekilde yaprakları havanda öğütmeye devam etti. "Ben artık Ghadra'nın Şifacısı değilim Lucena. Bu, istediğim zaman parlaklığımı kullanmama engel değil. Ayrıca, o sadece bir çocuk. Onun için hala umut var. Aşâğılık bir adama dönüşmeyeceğini umuyorum."

Yorgunluk zihnini bulandırıyor olmalıydı ki Lux'ın dudaklarının bu kadar rahat hareket etmesine izin verdi. "Belediye başkanıyla aranızda bir şey mi oldu?"

Teyzesi duraksamadı, bunun yerine içindekileri küçük bir tahta kaseye boşalttı ve karışıma bol miktarda cadı fındığı döktü. Boğazından kısık bir sesle güldü ve bir avuç mantarı saydı.

"Erkekler hakkındaki görüşlerimin lekeli olduğuna mı inanıyorsunuz? Belki de öyledir." Karışımı içine çekmek için eğilmeden önce özür dilemeden omuz silkti. Çiçekli koku Lux'a doğru yayıldı ve burnunu yaktı. "Ya da belki, sevgili kızım, sen safsın."

Çivit rengi gözler onunkileri de yaktı ama Lux başka tarafa bakmadı. Teyzesinin bakışları çalkalanarak Lux'ın sadece tahmin edebildiği bir geçmişe çekildi. Önce Riselda ayrıldı ve çocuğun şakağından sol kulağına kadar uzanan yaraya pütürlü macunu sürdü. Parmaklarından kırmızı damladı ve Lux öğürmemek için kendini zor tuttu.

O asla bir şifacı olamazdı.

"Belediye Başkanı hapishanesinde gerçekleşen işkenceden haberdar olmadığını söyledi. Öyle yapacağını biliyordum. Ama gerçekten üzgün görünüyordu.

Kaçırılmanız. Yetkisini reddetti ve kaptanın cezayı vermesinden dolayı şok olmuş görünüyordu. Yine de ona ölüm haberini verdiğimde oldukça sinirlendi. Tek gereken senin yeteneğini hatırlatmaktı. Ve benimkini de. Bu tür şeylerin tek yetkilisinin kendisi olduğunu zorla hatırlatmak için tüm Kalkan'ı öne çıkarmayı planlıyor. Elbette, diğer iki adamın bulunup bakılmasını önerdim. Bence hızlı bir ölüm çok cömertçe olur ama sonuçta bu benim kararım değil."

Riselda onun çalışmasını izledi ve Lux dalgınlıkla dakikalar çocuğun nefes alış verişlerinin azaldığını fark etti. "Böyle bir güç satın alınamaz Lucena. Sadece damarlarındaki parlaklık bile Bartleby Tamish'i etkilemeye yeter ve bu hiç de az bir şey değil."

Lux teyzesinin söylediklerine dikkat etmesi gerektiğini biliyordu ama onun yerine esnedi. "Sanırım neredeyse ölmek üzere, Riselda. Kitaplarına ihtiyacın var mı? Onları oyukta saklıyorum."

Riselda'nın karşılık veren gülümsemesi biraz küçümseyiciydi. "Bu sözler aklıma kazındı sevgilim. Teşekkür ederim ama çok uzun zamandır onlara ihtiyacım olmadı."

Riselda da bunu kanıtlamak için söze başladı:

"Sislerin içinde, ışınların altında, uykudan çağırırız.

Ağırlığı azaltmak

için. Tüm ağırları

iyileştirmek için.

Fısıltılardaki huzur, kurtaran güç.

Diker ve bağlar. Bu

döngü geri sarar."

Riselda'nın sözleri Lux'ı çocukluğuna geri götürdü; yanında, düşerek kalçasını iki yerden kıran yaşlı bir kadını iyileştiren heykelsi kadını dinliyordu. O zamanlar bu onu hayrete düşürmüştü, tüylerini diken diken etmişti. Etrafında şahit olduğu tüm parlak eserler gibi şimdi de aynısını yapıyordu ve elinde olmadan öne doğru eğilerek yarıyı inceledi, yaranın içinden altın kıvrımları ve kıvrımları fışkırıyor, gözlerinin önünde kendini dikerek kapanıyordu.

"Onunla kal. Ben biraz paçavra getireyim."

Göğsü derin bir şekilde inip kalkarken Riselda çocuğu izlemek için onu yalnız bıraktı. Altındaki kan kurudukça. Lux bir tabureye yaslandı.

Gözleri çırpınarak açıldı ve kendini oturmaya atmadan önce odayı incelemesine izin verdi.

"Sakin ol evlat. Güvendesin." Çılgın bir çocukla uğraşacak havada değildi.

et, Riselda.

"Neredeyim ben? Bana ne oldu? Bu... benim kanım mı?" Çocuk parmak uçlarındaki su birikintisinden uzaklaşmak için masadan daha da aşağıya sıçradı. Çılgın gözleri odayı incelemekten önce kızın yüzünde, giysilerinde gezindi. "Hayır... Sen-"

"O bir büyücü, evet. Ama sen ölmedin. Seni iyileştiren bendim." Riselda ışıltılı gözleri ve arkasından sürüklenen uzun etekleriyle içeri daldı.

Çocuğun gözleri yuvarlaklaştı. Önce korkuyla, sonra pembe bir hayranlıkla. "Ay ışığında gezintiye çıkmış, hayatın harikalarını düşünürken saldırıya uğradım. Başka bir şey hatırlamıyorum. Teşekkür , madam. Size minnettarım."

Lux şakaklarını ovuşturdu.

"Gerek yok, genç adam. Belki de bundan sonra düşüncelerini sabahlara ya da akşam yemeklerine saklamalısın."

"Bilgece sözler. Evet, sanırım yapacağım. Teşekkür ederim. İzninizle..." Çocuk masadan kalktı, boyunun sonuna kadar uzandı, topukları Riselda'ninkilerle aynı hizaya gelmek için yerden kalktı. "Adınızı öğrenebilir miyim?"

Teyzesi gülümsedi. "Riselda."

"Muhteşem. Adını bir çiçekten mi aldın? Bir çiçek olmalı." "Hayır. Öyle bir şey değil. Eve sağ salım varabilecek misin?" Göğsünü şişirdi.

"Elbette."

Riselda başıyla onayladı. "Yola koyulun o zaman. Kumarhanelerin içinde korkunç insanlar gizlidir. Yanlarından geçerken dikkatli olun."

Pembe yanaklar kırmızıya dönüştü. "Evet hanımefendi."

Riselda, annesi onu görünce bayılmasın diye yüzünü silmesi için ona bir bez uzattı ve çocuk ısrarlı teşekkürler ve hararetleli iltifatlarla nihayet karanlık tarafından yutulmak üzere kapılarından içeri adım attı.

Lux onun gidişle bir kahkaha attı. "Bir hayran kazanmışsın."

"Hayranlık korkudan daha etkilidir... uzun vadede." Riselda Lux'a dik dik bakarak çalışma odasına döndü ve kalan kanı temizledi. "Yine de daha derine inen her şey derhal kaynağında boğulmalı."

Şimdiye kadarki deneyimleri tam tersi olsa da teyzesiyle tartışacak değildi. Dehasından korkması, aksi takdirde ona zarar verebilecek pek çok kişiden korunmasını sağlamıştı. Hayranlık onları sadece içeri davet ediyordu.

Ama Lux ikinci konuda Riselda'yla aynı fikirde olduğundan emin değildi. Shaw'un öfkeyle kısılmış gözlerinin görüntüsü Lux'ın gözlerini yeniden alevlendirdi ve kavanozları raflara geri itmeye başladı. Çıkardığı gürültüye aldırış etmediği için bitkiler onu uyarırcasına sallanıyordu.

Riselda durakladı, ilerleyişini inceliyordu. Sonunda bir şişe paramparça olduğunda müdahale etti.

"Temizleyebilirim, Lucena. Biraz dinlen."

LUX ilk başta itaat etmişti. Ama şimdi uyumak yerine, gecenin karanlığında çıplak göğsünde oluşan ikiz morluklara bastırıyordu. Canını yakıyorlardı. Mor ve mavi, solgun teninde keskin bir şekilde parlıyorlardı. Görünüşe göre gölge bıçakları bile bir önceki günün kâbusunun kalıcı bir hatırlatıcısı olabilirdi. Lux onları çabucak kapattı. Zihninin, geri çekilemeyecek kadar yorgun olduğu anılarla dolduğunu hissediyordu ve bakışlarını kendi yansımasına çevirdi.

Elmacık kemiğini çok daha silik bir çürük süslüyordu. Morana'nın veda hediyesi. Daha önce Lux'a hiç vurmamıştı ama bunun yerine yanından geçerken alay etmeyi tercih etmişti.

Saçına baksana. Acaba ailesi bir erkek çocuk mu istemişti? Bu yüzden mi bu kadar kısa tutmuşlar?

Tanrım! Bu sağlıksız, soluk cilt. Neredeyse yarı saydam. Geceleri dolaşma çocuğum, yoksa biri seni hayalet sanıp ormana kadar kovalar.

Bazı günler ben de ailemi öldürmek istiyorum. Elbette asla yapmam. Ne de onları seviyorum.

Lux gardiobunun diğer tarafına baktı ama can damarı yine güvenli bir şekilde saklanmıştı. Kapıları bir hareketle kapattı.

ve yatağa tırmandı.

Shaw hapishaneye girmek istemişti. Önce ondan kendisine ormana kadar eşlik etmesini istemişti. Lux içini çekerek yanındaki lambayı söndürdü.

Önemli değil.

Dokuz yıl boyunca yalnızdı. Büyümüş, Ghadra'nın en kötüleriyle yüzleşmiş ve onların kendisinden korkmasını sağlamıştı. Birkaç ağaç, bir hayalet ve bir ya da iki uluyanla tek başına başa çıkabilirdi.

Ama önce yeni bir bıçak alacaktı.

BÖLÜM TH RTYI

LUX'UN BAŞAĞRISI Riselda'nın neyse ki önceden tahmin ettiği öfkeli bir şeydi. Çok az bir uykudan sonra terlemiş ve kâbusların etkisiyle titreyerek uyanan Lux, mavi sıvıyı mutfak masasının üzerinde bir notla birlikte tıpalı olarak bulmuştu.

Başınız için bir tonik, eğer ihtiyacınız olursa.

Nerede olduğundan ya da ne zaman döneceğinden hiç bahsetmemişti. Bu Lux için gayet uygundu. Sıvıyı yudumlarken, nabızı atan başı sonunda tutsak bedenini serbest bıraktı.

Ve şimdi, kendini ıssız bir Karanlık Pazar'da buldu.

Hava nihayet ısınmaya başlamıştı. Yaz mevsimi ve beraberinde Işık Festivali yaklaşıyordu. Belediye başkanının doğum gününe saçma bir şekilde yakındı ama en azından herkes bu özel kutlamaya davetliydi.

Lux elinden geldiğince bu olaydan hep kaçınmıştı. Özellikle de onun için yılın en yoğun zamanı olduğu için. Kasabanın sınırları bir gün ve bir gece için bulanıklaşırdı ve Ghadra halkı içkiyi fazla kaçırıp birbirine karıştığında, kapısından bir ya da iki cesetten fazlası geçerdi. Gerçi Riselda yeteneğini kullanırsa bu durum biraz azalabilirdi.

Teyzesi muhtemelen tek umutları olacaktı; son festivalde Lux en iyi doktorlarını yeniden canlandırmıştı.

Meydanın üzerini boğuk bir korku ve dehşet örtüsü kaplamıştı ama tahmin ettiği gibi, eğri büğrü, yaşlı kocakarı tüm pazarda kalan tek satıcı olarak tezgâhının arkasında hırıltılar çıkarmaya devam ediyordu. Lux ona doğru yürüdü, havada hafif bir çürümüş yasemin kokusu vardı ama başka bir şey yoktu.

Koyu renk, düğümlü parmaklar bir başka boğumlu kolye yapmakla meşguldü. "Bugün bir şeyler alsan iyi olur kızım. Günlerdir hiç işim olmadı."

Lux standın önünde durdu, pençe ve pençe yığınlarına baktı. Görünüşe bakılırsa yaşlı kadın daha fazla müşteri çekebilmek umuduyla koleksiyonuna yenilerini eklemişti. Bir dizi kuş tüyü, kurbağa gözü ve yılan derisi, ev yapımı mücevherlerin sergilendiği vitrinin önüne itilmişti. Yeşil zehirle ıslatılmış bir yığın kırmızı elma kalan alanı kaplıyordu.

Lux ona yaşamaya değer hiçbir ruhun böyle bir meyve tarafından kandırılmayacağını söyleyerek nefesini boşa harcamadı. Kocakarı kesinlikle dinlemezdi.

"Yeni bir bıçağa ihtiyacım var. Başka bir şeye değil." Sessiz meydanda etrafına bakındı. "Herkes vebadan öldü o zaman?"

Bir dizi hackleme. "Bu ya da korkaklar gibi saklanmak. Dışarıda, dünyaya meydan okuyarak ölmektense yatağınızda kıvrılıp ölmek daha olası."

Lux homurdandı, çoktan dönmüştü. "Güzel elmalar."

"Bekle! Bıçak mı dedin? Bende tam aradığın şey var, Ölü Çağırın." Kocakarı Lux'ın düşündüğünden çok daha hızlı hareketlerle yanından şaşırtıcı uzunlukta, yılan gibi bir bıçak çıkardı. Sapı siyah, cilalı ahşaptan yapılmıştı ve avucunun içine bastırıldığında Lux'ın gözleri bıçağın ağırlığıyla irileşti.

"Bir hançer. O yiyip bitiren ağaçların odunundan yapılmış." Yaşlı kadın kaşlarını kaldırdı.

"Bu mümkün değil." Ağaçlar hiç ölmedi. Dalları hiç düşmedi. Ve bir bütün olarak yutulmamak için yüzeylerine dokunamıyordunuz.

"Senin için değil. Benim için de değil. Ama çok uzun zaman önce biri için ." Sesinde uğursuz bir tını vardı.

Lux'ı, kendisine doğru sallanan komplocu kaşlar olmasaydı inanmaya ikna etti.

Lux homurdandı. "Sen öyle diyorsan." Onu elinde düzeltti. Oldukça güzel oturmuştu.

"Eğer bana inanmıyorsanız, öyle olsun. Her halükarda kaliteli bir bıçak. Bunu tartışamazsınız. Daha iyisini de bulamazsın. Silahı olanlar eminim şimdi onları istifliyorlardır."

"Neden?"

"Neden! Çocuğum, Kalkan Ay'a yanlış yönden bakan herkesi hapsediyor. Ve o hapishaneye giren hiç kimse dışarı çıkamıyor. O çakıl beyinli beyaz ceketliler neden uğraşiyor anlamıyorum. Belediye Başkanı zaten bizi yeterince temizliyor."

"Arınmak mı?" Lux'ın yüzü donuktu ama kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

"Başka neden zenginlere geçmedi? Hiçbir görünmez çizgi vebayı uzak tutamaz. Sözlerime kulak verin, en güzel rakun pençesi kolyesini yapabileceğim kadar eminim ki bu işin arkasında o belediye başkanı var." Söylediklerini daha da kanıtlamak için, tamamlanmış mücevher parçası romatizmalı parmaklarından sallanıyordu, tam ortasında kurumuş bir rakun pençesi sallanıyordu.

"Gerçekten de." Lux, kafasına doğru yaklaşan şeyi elinin tersiyle itti.

"Özel doktorları dediği o iksir ustalarının hazırladığı bir zehir olduğuna şüphe yok. Yine de kullandığı yaşlanma karşıtı kremlerden birini kesinlikle çevirmezdim." Elini keçeleşmiş gri saçlarında gezdirdi, gülümsemesi hüzünlüydü. Sonra tekrar güldü, göğsünü sarsan sert, havlayan bir sesle.

Lux kaşlarını çattı. "İyi yaşlanıp yaşlanmadığını nereden biliyorsun?" Kadın Lux'ın hatırlayabildiği kadarıyla uzun süredir kördü.

"Gözlerimin bozuk olması kulaklarımın da bozuk olduğu anlamına gelmez!" Kocakarı sinirlenerek kolyeyi fırlattı ve elma yığınının üzerine düşerken pençenin tüylerini zehre boğdu. "İnsanlar hep onun çocukluklarından beri nasıl da yaşlanmadığını fısıldıyor. Bahse girerim her sabah, öğlen ve yatmadan önce iğrenç bir karışım içiyordur. Benim için çok geç. Baştan başlamam gerekir, genç bir delikanlıdan yeni bir yüz soymam. Şimdi, o bıçak için biraz altın çıkar."

Bir el Lux'ın burnunun altında beklenti içinde sallandı. Çantasını karıştırdı. Son zamanlarda ölenlerin çoğunun fakir ve vebalı olduğu düşünülürse, cüzdanı giderek hafifliyordu. Belki de yaklaşan festival o kadar da korkunç değildi.

"Ne kadar?"

"Beş altın."

"Asla!" Bir canlanma için de aynı ücreti talep etti. Bir hançerin bu kadar değerli olması mümkün değildi.

"Bu basit bir bıçak değil, kızım. Eğer o köprüden tekrar geçeceksen, buna ihtiyacın olacak."

Lux başını sallayarak yanağını ısırdı. Bu kadın başka hangi dedikodulara kulak kabartmıştı? Büyük ihtimalle tahmin yürütüyordu ve mallarını pazarlamak için iyi bilenmiş bir beceri kullanıyordu. Her iki durumda da satıcı haklıydı. Buna ihtiyacı vardı ve bir tane satın almak için kapıları çalmaya başlamayacaktı. Riselda'dan kendisinininkini ödünç vermesini istemeyeceği de kesindi.

"Bu çok çirkin." Lux paraları yıpranmış avucuna boşalttı. Çanta üzgün ve gevşek bir şekilde yanında asılı duruyordu.

"Pişman olmayacaksın, çocuğum. Ona iyi bak."

Lux oflayıp puflayarak korsesinin içine soktu ve kıvrımlı kenarları boş pazarda göz kırptı. "Yapmamayı göze alamam."

Kocakarı gülümsedi ve Lux uzaklaştı, sadece bir kez arkasına bakarak en büyük, en kötü kokulu, bataklık otu purosunun yaşlı kadının dudakları arasına yerleştirildiğine tanık oldu.

O mutlulukla nefes alıp verirken, Lux kaçınılmaz olarak onu yutacak olan ağaca acıyordu.

BÖLÜM TH RTY-ONEI

SOĞUK, YAĞMUR DAMLALARI yosunların ve taşların üzerine sıçrayarak köprüde haince kaygan bir yüzey oluşturdu ve kendisi ile ağaçlar arasında bir perde oluşturdu. Öğleden sonraydı ama gece de çökmüş olabilirdi.

Lux pelerininin içindeki hançeri düzeltti. Bir uluyanla yüzleşmek istediğinden daha fazla hayaletle yüzleşmek istemiyordu ama bu kaçınılmaz hale gelirse, tamamen savunmasız olmadığını bilerek verdiği karar konusunda kendini daha iyi hissediyordu. Tüm bunların yanırlılığı sinirlerini kemiriyordu. Ölü ya da diri hiçbir ruh, yiyip bitiren bir ormanın arasında sanki yoldaşlarıymış gibi dolaşmamalıydı. Wraith bir şekilde Ghadra'ya bağlıydı. Hepsine bağlıydı.

Lux elini denge için uzatarak taşların üzerinden geçti. Sağanak yağmur sık sık olduğu gibi aniden bastırmıştı ve şimdi sırılsıklam olmuştu. Kapüşonundan sızan, saçlarını ıslatan ve omurgası boyunca damlayan yağmur onu ürpertti. Kasvetle birleşen soğuk onu başka bir gün tekrar denemek üzere geri göndermeliydi ama zamanı yoktu.

Ölüm arabaları yavaşlamıyordu ve Lux, Işık Festivali çizginin geçilmesine izin verdiğinde, daha önce kurtarılmış olan zenginlerin artık kurtarılamayacağını seziyordu. Sıranın kendisine gelmesi ne kadar sürerdi?

Kalın çizmeleri ayaklarını kuru tutuyordu ama ağaçların gölgesinde durduğunda başka hiçbir şey kuru değildi. Yapraklar ıslaktı, siyahtı ve yukarı kaldırdığı yüzüne damlıyordu. Bakışlarını dalların derinliklerine kaydırırken yağmur suyu gözlerini yaktı.

Sessizdi. Ağaçlar fısıldamıyordu. Dalları çağırmıyordu. Ağaçlar uykundaydı.

Ya da beklediler.

Ölüm arabaları yüklerini artık her gün bir kez açıklığa bırakıyordu. Atlar ve sürücüleri daha önce onlara yetişmekten yorulduğu için ölümlerle yüklü büyük bir araba. Lux tek ihtiyacının sabır olduğunu ve hayaletin ona geleceğini biliyordu. Ne yazık ki o sabırlı bir insan değildi.

Lux hançerinin sapını sıkıca kavrayarak, etrafındaki gövdelerle tam bir uyum içinde olan renk tonuyla, ağaçların arasında daha derinlere süzüldü. Arada bir yağmur damlaları vücudunun üzerindeki kumaşa değiyordu ama onun dışında yağmur orman zeminiyle hiç buluşmuyordu. Dallar ayaklarının altında kırılmadı ve yapraklar çıtırdamadı. Çünkü hiç yaprak yoktu. Bunun yerine Lux'ın botları, üzerlerine sünger gibi yapışan ve koyu renkli bir sıvı sızdıran kalın siyah yosunlara batıyordu. Bundan kaçış yoktu; tüm zemini kaplamıştı.

Açıklık görüş alanından uzaklaştı; bu şimdiye kadar gittiği en uzak mesafeydi. Biri hariç, yaşayanlardan herhangi birinin gittiği en uzak yerd. Zihni bunun mümkün olmadığını fısıldıyordu. Pelerinli figür burada yaşayıp kalamazdı ama eğer öyle değilse geriye tek bir alternatif kalıyordu. Çünkü Lux hayaletlere inanmazdı.

Aldığı nefesler ağzından ve burnundan beyaz köpükler çıkarıyor, parmakları bıçağının etrafında uyuşuyordu. Eldiven giymeyi akıl etmişti, soğuk ormana ilk kez girdiğinde en azından bir şey öğrenmişti. Bir de hain gövdelere asla dokunmaması gerektiğini. Kalan elini de tam olarak bu nedenle eteğinin cebinde güvenle tutuyordu. Eğer tökezleyip düşecek olursa, bir ağacın ruhunun buz gibi parmaklarının onu tekrar sarmasını hissetmektense, sızan yosunların arasına yüzüstü yığılmayı tercih ederdi.

Bu tehlikeli ormanın ne kadar uzandığını kimse bilmiyordu çünkü ormanı araştırmak için giden hiç kimse geri dönmemişti. Lux, Finias'ın hiçbir zaman

Avını tuzağa düşürmek için kenar mahallelerden daha uzağa gitmeye cesaret edemezdi ve neden etsin ki? Bunu kesinlikle hiç planlamamıştı. Yine de, işte buradaydı, sanki kalbinin her atışında hayatına yakın bir tehdit oluşturmuyormuş gibi ormanda geziniyordu.

Yeryüzündeki bir eğim önünde yükseldi, ani ve aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. Lux gözlerini her yöne dikti ama görebildiği kadarıyla yamaç sonsuza dek uzanıyordu. Böylece tırmandı. Yosun kaygandı ve her adımda ayak izlerinin etrafına yayılan mürekkep siyahı madde onu daha da kayganlaştırıyordu. Sonunda ağaçlar bu oyundan bıktı. Yardım teklif ettiler. Dallar ona doğru eğildi ve kıvrıldı, ikna etti, uzattı.

Size yardımcı olalım.

Onlara dokunamazdı. Onların kendisine dokunmasına izin veremezdi. Daha hızlı tırmandı ama botları altından kaydı ve hançer yumuşak yosunlara saplanarak aşağıda sert toprağa ulaştı. Lux onu bir cankurtaran halatı gibi kavradı, diğer elini kendini sabitlemek için kullanmayı reddetti. Bir an için hareket etmedi. Dallar da hareket etmedi. Ahşabın nefes aldığını hissetti.

Ve sonra düştü.

Bıçak serbest kaldı ve Lux önüne doğru yığıldı, elleri herhangi bir tutunma yeri arıyordu. Hiçbiri yoktu ve bir kez daha tepenin dibinde dinlenmeye geldiğinde, vücuduna bakmak için kendini dizlerinin üzerine çekti.

Üzerinden koyu renkli bir sıvı damladı. Kıyafetlerini, botlarını ve bıçağı kapladı. Çenesinden damladığını hissedebiliyordu ve hızlı, öfkeli vuruşlarla sildi, bu da sadece daha fazla bulaşmasına neden oldu. Çürük kokusundan öğürdü. Eldivenleri sıırılsıklam olmuştu.

Gözlerine düşmeden önce bir damla yakalamayı başardı, ancak dağınıklığın zararlı olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kesinlikle riske atmak istemiyordu. Böyle bir yerde güzel ve tatlı bir kır çiçeği yetişse onu bile koklamazdı. Burada hiçbir şeye güvenilemezdi.

Lux yamacın tabanı boyunca yürüdü ve kayarken vücudunun yarattığı ıslaklığın parıltısından kaçındı. Ağaç kararıyordu. Bu yerde çok fazla zaman geçmişti. Kararlı bir şekilde, azalan ışıktaki bıçağı inceledi ve altındaki zemine siyah damlacıklar damlattı. Sonra bıçağı yamaçtaki yosunlara sapladı.

Şaftın etrafında sıvı birikti ama bıçakta olduğu gibi, leke bile bırakmadan akıp gitti. Geçilmez.

Eldivenli parmakları bir sonraki yumuşak maddeye battı: Derisine kadar işleyen ve kollarında biriken bu hissin karşısında irkildi. İstikrarlı bir şekilde yeniden tırmanmaya başladı. Hançeri bir çapa olarak kullanarak ve sabit, yavaş adımlarla, bu sefer kıvrılan dalları görmezden geldi ve sonunda tepeye ulaştı.

Yukarıda azizler, aşağıda şeytan.

Orman baktığı her yönde uzayıp gidiyor, hissedebildiği ama göremediği batan güneşin altında kayboluyordu. Nefes alışları hızlandı. Bunu bekliyordu ama bu korkuyu daha az hissedilir kılmıyordu. Alacakaranlıkta her şey değişirdi.

bir gölge düştü.

Lucena.

Lux yamacın karşı tarafından aşağı kaydı. Yüzüne daha fazla koyu renkli damlacık bulaştı.

Lucenaaa.

Parmaklarının altında bir şey hareket etti ve Lux onları geri çekti. Bıçağı kullanarak yerden kalktı ve ayağa kalktı. Gözlerini sildi. Sonra tekrar sildi.

Önündeki ağaçtan yumuşak, gümüş bir parıltı yayıldı. Sağındaki başka bir ağaç da aynı şekilde parlıyordu. Gövdelerin çoğu karanlık ve gölgede kalmış olsa da, giderek daha fazlası dallarından yukarı doğru uzanan, yaprakların damarlarını bile vurgulayan sabit, ürkütücü bir ışıkla parlıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Nedir bu?"

Sözleri bir fısıltıdan daha azdı, ama yine de kapıldılar, yukarı çekildiler ve dalların arasından geçtiler.

Ve , zayıf bir titreşim cevap verdi.

İKİNCİ BÖLÜMÜ RTY-TWO

SARI BİR IŞIK, hava alma özlemiyle köhne kulübenin penceresine doğru kaydı.

Bu mümkün değildi.

Bu mümkün olamaz.

Yine de burada duruyordu.

Üst üste yığılmış taşlar yeşil yerine siyah yosunlarla kaplıydı, sazdan çatı ise açıkta kalmadığı için sağlamdı. Yer açmak için hiçbir ağaç kesilmemiş, bunun yerine etraflarına ağaçlar inşa edilmişti. Lux ağzı açık bir şekilde kulübenin ortasından geçen ve gümüş renginde parlayan üç yüksek siyah gövdeye baktı. *Yanlış, yanlış, yanlış.*

Hava vücuduna ağır geliyordu. Ağır, durgun ve nefret edilecek kadar soğuk.

Pencerenin karanlık camına doğru süründü. *Burası hayaletin alanı,* diye hatırlattı kendine. *Aptalca bir şey yapma.* Sanki zaten on tane aptalca şey yapmamıştı. Sanki başlamak için ormanın sınırının ötesine adım atmamıştı.

Nefesini tuttu, ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi. Gözlerini pervazın dudağından yukarı kaldırmaya yetecek kadar. İçeride çok az şey seçebiliyordu. Yanan bir şamdan kütüğünden başka bir şey yoktu.

manto olabilecek bir şeyin üstünde. Evde bir şey olduğunu sanmıyordu. Mum söndü.

Ve ulumalar sessizliği bozdu. Teker teker.

Bu ahenk kanını buz gibi bir esintiden daha fazla dondurdu. Derisi diken diken oldu, her bir tüyü diken diken oldu ve kulübenin duvarına doğru çömeldi, sırtı kaba taşla sürtündü. Gölgeleli taradı, ışıklı ağaçlar tarafından kenara itilenlere odaklandı.

Parlayan gözlel birbiri ardına geniş gövdelerin etrafından bakarken duvarların içinde neyin hareket dair tek bir düşünce bile yoktu. Ve o gözlel yerini köpüren, damlayan burunlara ve gıcırdayan dişlere bıraktığında, Lux'ın zihni tamamen boşaldı - yan tarafında sallanan bıçığa ve dişleli boğazını bulmadan önce bir uluyanın kalbindeki evini nasıl bulabileceğine odaklanması dışında.

Her iki durumda da, sırtı duvara yaslanmış haldeyken bu gerçekleşmeyecekti, bu yüzden eldivenlerini çıkardı. Alçak hırıltılar derin, kaba, neredeyse doğal değildi ve hayvanlar onun ölümünden zevk alarak ilerlediler. Sivri kulaklar, kısa boynuzlar, kalın göğüslel; yaratıklar kurtlardan daha saldırgan ve panterlerden daha sinsiydi. İhtimaller kötüydü ama Lux yine de ayağı kalktı, hançeri bir elinden diğerine savurdu, eldivenleli yosunlu zemine düştü. Hemen arkasından dişleli gösterdi.

İlk uluyan , boğazını kesti.

O gün Shaw'a gerçeğı söylemişti. Ölüm onu rahatsız etmiyordu. Gerektiğinde değil. Bu şekilde değil.

Bir sonraki uluyanın göğsünden koyu kan fıskırdı, dişleli ön kolunun kumaşını yırtarken derin izlel bıraktı. Uluyan yere yığılırken sarı gözleli soldu ve Lux öfkeyle kanı pelerinine sildi.

"Görmezden gel. Görmezden gel." Ancak tek bir sıcak damlacık parmağı boyunca ilerleyip ayaklarının dibindeki donmuş toprağı damlayınca düşünceleri bulanıklaştı.

Bunu yapabilirsin, diye düşündü. Sadece birkaç tane daha var. Ama hızlı bakışları on tane saydı.

Eskimiş ahşabın gıcırtısı dikkatini çekti. Zihnini kanla kaplanmış parmak uçlarından ve acıdan uzaklaştırdı.

Hayalet kulübenin etrafından dolaştı.

Lux sendeledi, kendini duvara yaslamak için acele ederken kaydı. Wraith yer değiştirdi. Havayı kokladı, çıplak ayaklarını yosunların soktu ve kollarını gevşekçe sarkıttı. Lux daha derin gölgelere doğru kaydı. Cesetlerden uzaklaşarak kulübenin arka tarafına çömeldi.

Seni akılsız aptal! Yerinde kalırsa yakalanacak ve uluyanlara yem olacaktı. Bunu biliyordu.

Hırıltılı hırıltılar sessizleşti ve Lux hayalet sanki basit bir başıboş hayvanmışlar gibi onları pek umursamayıp dışlerine sırtını dönerken şaşkın bir dehşetle baktı. Uzun parmaklar gri pelerinin altından sürünerek ayaklarının dibindeki düşmüşleri inceledi. Kalın paltolar boyunca, yanlarına bastırarak, tuhaf bir bıçak tarafından açılan ölümcül yaraları bulana kadar hissettiler. Kukuletalı yüz kalktı, bakışları tam olarak saklandığı yere gitti.

Onu orada bulamazdı.

Lux'ın nabızı kulaklarında yüksek sesle atarken, pencerenin içinden geri çekildi ve figür uzaklaşarak ağaçların arasında onu aramaya koyuldu.

LUX kulübenin küf kokusunu ciğerlerine çekti. Yıpranmış duvarlar ve bol miktarda toz. Ortasında üç devasa ağacın gövdeleri solgun bir şekilde parıldamasaydı, içeri ilk girdiğinde tamamen kaybolur, mobilyalara çarparak saklandığı yeri ele verirdi. *Yanlışlık* onu rahatsız etmeye devam etse de, en azından bunun için minnettardı.

Pencereden baktığı mum, sağındaki siyah örtünün üzerinde balmumu biriktirmişti. Her ikisi de içi çoktan küle dönmüş, kırık dökük bir şöminenin üzerinde duruyordu ve Lux o anda hayaletin soğuğu hissedemediğini anladı. Nasıl olur da burada yaşayabilirdi? Eğri büğrü zeminde ikinci bir pencereye, dağınık bir masa ve sandalyeye doğru dikkatle yürürken nefesleri bulanıklaşmaya devam etti, bu sırada bir ağaca çarpmamak için kollarını kavuşturdu.

Tam olarak neyi yaraladığını anlayamadan gıcırdayan ve sıçrayarak uzaklaşan bir şeye takılıp düştüğünde bir çığlık attı. Doğal olarak zihninde, yiyip bitiren bir ormanın arasına gizlenmiş böyle bir vahadan hoşlanabilecek her türlü kötü yaratık canlandı. Dudağı kıvrıldı ve kendini silkeledi, ancak sonraki adımları onu kulübenin arkasına ve raflar dolusu kitaba ulaştırdı. Kitapların arasına sürahiler, şişeler ve kapakları kaynaşmış kavanozlar karışmıştı. Ağzı şaşkınlıkla gevşedi.

Ona tanıdık gelen küçük bir şişeye uzandı. Bunu nerede görmüştü?

En yakınındaki pencere sadece bir anlığına karardı, dışarıdaki gümüş ışığın parıltısı bir nefeste geri döndü.

Ödünç aldığı zaman sona ermişti.

Lux bir kez daha çömeldi, ağaçların karşı tarafında sürünürken kalçaları yanıyordu. Bir kez daha kapıya varmadan önce beklenmedik derecede parlak bir yorganı olan buruşuk bir yatağın ve bir lavabonun yanından geçti. Kapı eski menteşeleriyle gıcırdayarak açıldı.

Pelerinli hayalet yumuşak adımlarla içeri süzüldü ve Lux sessiz adımlarla dışarı süzüldü.

Işıklı ağaçlar çok geçmeden derin ormanda kayboldu, yoluna birbiri ardına siyah gövdeler çıktıkça gözleri zorlanıyordu. Lux acele ediyordu, yavaşlarsa omzunun üzerinden bir daha baktığında bir uluyanın ona bakıyor olacağını biliyordu. Bir uluyan ya da ölümcül uzun bir bıçağı olan pelerinli bir figür.

Orman zemininde yoktan var olan bir çıkıntı, çizmesinin burnunu yakaladı ve onu tökezleyerek yükselen bir ağaca doğru fırlattı. Lux nefes nefese kaldı ve dönerek kıl payı kurtuldu ama ikinci bir düğüm diğer ayağını yakaladı. Omzu sert tahtaya çarptı ve ayak bileği kavurucu bir sıcakla büküldü.

Buz gibi parmaklar etrafına kenetlendi. Görünmeyen tırnaklar omzunun derisine battı, ayak bileğini sardı ve Lux artık her şeyi üzerine çekmesini umursamıyordu. Çığlık attı.

Artık onu kurtaracak bir karga olmayacaktı ve ağaç genişçe esnerken parçalanan odunların sesi geceye karşı yankılandı. Çürümenin, ölümün kokusu karanlıktan yükseliyordu, o kadar yoğun ki

tadını alabiliyordu ve ağaç açgözlülükle kaçanı geri emdi. Lux çırpındı, eli korsesinin içine sokulmuş bıçağa sürtündü.

Siyah kökler bacaklarından yukarı doğru kıvrılırken onu çıkardı. Ama onlara karşı kullanmadı. Bunun yerine Lux onu rehin tutan görünmez parmakları kesti. İçine soğuk dalgalar gönderen parmakları.

Ne beklediğini bilmiyordu. Belki de hiçbir şey. Ama yanına düşen beş kara dal kesinlikle bu değildi.

Ağaç öfkeyle titredi. Kökler gevşediğinde bunu hissedebildi ve onları iterek geriye, sızan yosunların içine düştü. Yine de, o da çalkalanmaya ve kaymaya başladığında, kendini ayağa kaldırdı ve koştu.

Bileği acı içinde çığlık attı. Yavaşlamasını, durmasını istiyordu ama buna boyun eğemezdi. Eğer verirse, ölecekti. Parmakları elindeki mucizevi hançere sıkıca tutunmuş, yaklaşan her şeye saldırıyordu.

Ağaçlar birbirleriyle konuşabiliyor muydu? Onun ne yaptığını biliyorlar mıydı? Kesinlikle öyle görünüyordu.

Etrafındaki hava derin, zonklayan bir öfkeyle titredi.

Lux dallardan kaçtı ve köklerin etrafında döndü, tek amaçları onu dalların arasına gömmekti. Sebep olduğu yaralanma için onu cezalandırmak. Sonsuza kadar onun bedeninden beslenmek.

Ayak bileğindeki kemikler her adımda bacağından yukarı sıcak dalgalanmalar gönderiyordu ama ay ışığının belli belirsiz parıltısını görene kadar tamamen yol vermediler. İçinde bir şeyler kırılırken yeniden çığlık attı. Düşmedi ama tökezledi, titreyerek kırılarak ağaçlardan ıslak, sisle fırçalanmış çimlere düştü.

Ancak o zaman ayın kasvetli ışığı altında hıçkıra hıçkıra ağlayarak yere yığılmasına izin verdi. Acı büyük dalgalar halinde geldi ve bu yüzden midesini boşalttı.

İşi bittiğinde sırt üstü yuvarlandı, bitkin düşmüştü, göğsü aldığı her nefeste parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Artık ağlayamayacak kadar yorgundu. Sürünemeyecek kadar acıyordu.

Buna değer miydi? Tuhaf, parlayan ağaçları, hayaletin evini ve hançerinin hilesini keşfetmeye? Hiç sanmıyordu.

Ay gölgelerin ardına düşerken kapalı gözlerinin kenarlarından sıcak yaşlar döküldü. Hareket etmedi. O bir buluttu, başka bir şey değil.

Yine de bu bulut sıcaktı.

Bu bulut konuşabiliyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Gözlerini açtığında Shaw'un karanlık bakışlarını fark etti, kaşları ya kızgınlıkla ya da endişeyle çatılmıştı. Hangisi olduğunu asla anlayamazdı.

"Bileğim kırıldı. Sürünmek istemedim." Gözlerini tekrar kapattı. Bırakın onun için başka birini göndersin. Bırakın kimseyi göndermesin. Bunu sabah anlayacaktı.

"Tüm gülünç fikirlerin arasında bu açık ara en kötüsü. Seni burada bırakmalıyım."

Adam onu kaldırırken haykırdı, bir kolu sırtındaydı, diğeri dizlerinin altındaydı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, ona doğru düşüyordu. "Senden nefret ediyorum." Ama göz kapaklarının düşmesine izin verdi, yüzü onun sıcaklığına bastırılmıştı. Bu kadar üşüdüğünü fark etmemişti.

Kaburgalarına baskı uyguladı, orada ve gitti. "Sanki bunu bilmiyormuşum gibi."

Onu sıkıca tutarak bacaklarının mümkün olduğunca sarsılmasını engelledi. Parmakları karıncalanarak kollarına kıvılcımlar gönderdi ve daha da yaklaşarak ellerini adamın paltosunun kalınlığına sardı.

Sabit kalp atışları kulağına çarptığında, aniden uyanık kalmak için savaşmak zorunda kaldı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Ev. Başka neresi olabilir ki?"

Lux hareket etmedi. Çok sıcaktı, ayak bileği donuk bir zonklama halindeydi. "Eve gidemem. Riselda'ya bana ne olduğunu söyleyemem."

Onun söylediklerini düşündüğünü hissedebiliyordu. "Bir doktor o zaman."

Bir kahkaha attı. "Eğer bir tane bulabilirsen."

LUX lamba ışığına doğru baktı, ayak bileği doğal boyutunun iki katına kadar şişmiş, kararmış ve masanın üzerinde çıplaktı.

Doktor ona baktı, bir ayağına bir de arkasına baktı. "Bir çukura mı düştünüz? Bataklıkların yakınına mı? Sanırım *bu* neden tepeden tırnağa *bununla* kaplı olduğunuzu açıklıyor."

Karanlık eller, nasırlı ve emin, ayak bileğini kaldırmadan önce tatsız bir hareketle onun şahsını işaret etti. Lux tısladı. Bu doktorla hiç tanışmamıştı ama görünüşe göre Shaw ona güveniyordu. Gerçi bu da artık onun için pek bir şey ifade etmiyordu.

Ona ters ters baktı, ancak derinlerde bir yerde onun kendisine olabildiğince nazik davrandığını biliyordu. "Ne kadar kötü?"

"Kırıldı. Hem de birden fazla kez. Yaralandıktan sonra gece yarısı yürüyüşüne çıkmışsın gibi." Derin, zeki gözler yarım ay gözlüklerin üzerinden onu inceledi ve kadın aniden gelen geri çekilme dürtüsüyle savaştı.

Onun yerine gözlerini kırpmadan arkasına baktı. "Bu saçma olmaz mıydı?"

"Gerçekten." Yüzü koluna doğru eğildi ama kolunu göremeyeceği şekilde dışa doğru çevirdiğinde yorgun bir iç çekiş onu terk etti. Adamın dikkati kızın ayak bileğine döndü. Özellikle hassas bir noktayı dürttü ve kadın bir hıçkırığa karşı dudağını ısırarak haykırdı. "Bağlanmadan önce bunu ayarlamam gerekecek. Çok acıyacak. Sakinleştiricim var mı?"

Bu soru onu şaşırtmıştı. Lux ne olduğundan emin olmasa da onun hakkında bir şeyler çıkarmıştı bile.

"Sakinleştirici yok." *Bir daha asla.*

"Sen bilirsin. Yine de bunu isteyeceksin." Kalın deri şeride baktı. "Ve sakın kımıldama."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM RTY-THREEI

Bundan sonra HİÇ KİMSE doktorun evine bir daha yaklaşmaya cesaret edemeyecekti-Lux bundan emindi. Boğazında gırtlaktan gelen çığlıkların acısı vardı, tıpkı şimdi her kasının onları yerinde tutmaktan dolayı ağırması gibi. Bu şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi - her bükölme ve çekilmede doktorun burnuna tekme atması için ona bağıran içgüdüye karşı gelmek.

Yeni kullanmaya başladığı koltuk değneklerini sürüyerek sokağa çıktığında Shaw'un onu bekliyor olmasını beklemiyordu. Bu hantal ve manevra yapması zor aletleri ilk fırsatta fırlatıp atmayı planlıyordu. Yalpalayarak yanından geçerken Shaw'un endişeli bir ifadeyle içini çektiğini fark etti.

Göğsü bunun üzerine yanıyor, öfke her yerine sızmadan önce birikiyordu. Ona borçlu olmaktan nefret ediyordu. Bir kez daha. Onu aldatmış olmasından nefret ediyordu. Ondan *nefret* ediyordu.

"Bir arabaya ihtiyacınız mı?"

Sanki üçüncü bir gözü çıkmış gibi ona baktı. "Bu saatte mi?"

Şaşkınlıkla ayaklarını kaydırđı. "Doğru ya. Unutmuşum." Adamın dikkati düşen ayı incelemek için kadından ayrıldı.

Geç olmuştu. O kadar geç olmuştu ki, neredeyse sabah olmuştu ve eve vardığında Riselda'nın uyanmasını istemiyordu. Lux öne doğru eğildi ve

Sokakta ilerlemeye devam etmeden önce kendini beceriksizce topladı. İki uzun adım attı ve Shaw onun yanındaydı.

"Ne yapıyorsun?"

Bakışları binalardan ayrılmadı. "Seni eve götürüyorum. Yaralısın ve sokaklar güvenli değil."

Alay etti. "Bu sokaklardaki en tehlikeli kişi sensin. Yardıma ihtiyacım yok."

Konuştğunu bile kabul etmedi, bu da bir şekilde onu daha çok kızdırdı. Koltuk değneklerinin taş üzerindeki tıkırtısı karanlık binalarda yankılanırken sessizce sızlandı. Bir gece önce yaptığı gibi onunla mücadele edemezdi. Çaresizdi.

Fiziksel olarak çaresiz. "Belediye başkanı seni işe mi aldı? Şiddet, para ve can payı vaadiyle beslenen kiralık bir suikastçı mı?" Lux aslında bu teoriye inanmıyordu. Büyük ihtimalle bıçak kullanmakta biraz becerikli olan açgözlü bir adamdı ama öldürdüğü onca cesedin kanını emdikten sonra ne yaptığı onu aşırıyordu. Kız kardeşinde muhtemelen bir ya da iki şişe vardı.

Shaw homurdandı. Yine de konuşmadı ama kendi hızını onun çok daha yavaş olan hızına uydurmaya devam etti. *Sanki onun enerjisine değmezmişim gibi*. Bir fikir oluşana kadar dişleri birbirine çarptı ve gecenin gizlediği dudaklarına hınzır bir sırıtış getirdi.

Bir koltuk değneği uzattı. Shaw'ın uzun boyu onun felaketi oldu ve ayağı takılıp taşlara çarparak yere yuvarlandı.

Dişlerini sıkarak homurdandı. "Bu da ne böyle?" Yavaş ve tehditkâr adımlarla kendini yerden kaldırdı.

Lux onu görmezden gelerek yanından geçip gitti. Adam koltuk değneğini çektiğinde, kadın değneği adamın elinden kaptı. Adam kadının kasiğine doğru yönelttiği hedeften zar zor kurtuldu.

"*Dokunma* bana."

Onun ardından kaşlarını çatı. "Sana dokunmadım. Sadece tahta eklentine. Gerçi seni uluyan bir hayvana yem olmaktan kurtarıldığımda bundan pek de rahatsız olmuşa benzemiyordun."

Bundan ne kadar rahatsız olmadığına dair duyduğu utanç, yeni bir şekil alana kadar içinde dönüp durdu. Biri için daha kolaydı

kabul etmesi için. Öfke. Hep daha fazla öfke. "*Kurtarılmaya* ihtiyacım yok

senin tarafından. Ne o zaman, ne de şimdi."

"Orada ne ki?"

Şimdi mi konuşmak istiyorsun?

"Hafızanız berbat. Ama şaşırmadım." Kızın bakışları adamın şaşkın ifadesini ortaya çıkarınca, kız ofladı. "Bana hapishaneyi araştırmak istediğini söylemiştin. Ben de sana aynı şeyi orman için istediğimi söyledim. Hayalet için. Şimdi ikisini de sensiz yaptım. Ve ikisinden de kurtuldum. Sensiz."

Kolunu aniden kavrayışı inatçı ama nazikti. Onu iyileştirmek için onca çaba harcadıktan sonra tökezlemesine neden olmak istemediğini düşündü. "Hapishaneye gizlice mi girdin? Nasıl girdin?"

"Sızmak muhtemelen yanlış kelime. Ben şahsen fırlatmak derdim."

Eğer ondan bu kadar nefret etmeseydi, onun şok olmuş yüzüne gülerdi. Ta ki yüzü kararana kadar. "Sana zarar veren *onlar mıydı?* Hangi Kalkan? *Neden?* Nasıl çıktın?"

Bulduğu şey hakkında soru sormak yok. Bu fikir onu bir kalp atışı kadar duraksattı, sonra kendini kurtardı. "Benim iyiliğimi umursuyormuş gibi davranmayı bırak Shaw. Seni belediye başkanının maskeli balosuna götürmemi istediğin günden beri beni kullanıyorsun."

"Sen de beni kullanıyordun. Bu sana ne olacağını umursamadığım anlamına ."

Gülüştü sertti. "Sakladığın şey affedilemez." "Nedenini öğrenme zahmetine bile katlanmayacak mısın?"

"Hayır!" Lux sesini geri çekti. Her ne kadar kabul istemese de, sokaklar artık hiç kimse için güvenli değildi, hele ki kırık bir kız için. "Hiç kimsenin bir başkasının *özünü* boşaltmaya hakkı yoktur. İster suçlu ister masum olsunlar. *Bunu* nasıl yaparsınız?"

Shaw'ın sesi tutkuyla yükseldi. "Suçlular cezayı hak eder ve sizin onları sırf her şeyi tekrar yapmak için geri getirmenizi hak etmezler. Öldürdüğüm insanların önemsiz hırsızlar olmadığını hatırlatmama gerek var mı? Onlar Ghadra'nın sunabileceği en kötüler. Belediye başkanına en ufak bir şekilde karşı çıkanları hapsederken Shield'ın göz yumduğu kişiler."

Lux masanın üzerinde işkence görmüş bir adamın yüzeye çıkan görüntüsünü engelledi, beyazlar içindeki tehditkâr bir figür gözlerinin arkasını derinlemesine kesiyordu. *Hayır*. Shaw'un yaptıklarına ve hâlâ yapmaya devam ettiklerine asla göz yumamazdı ve kalbi bu hatırlatmayla yeniden kırılmaya kararlı görünüyordu.

Onun sokağı. En sonunda. Ayak bileği yakıcı bir acıyla zonkluyordu ve tek istediği yatağıydı.

Kısa mesafenin geri kalanında sessizce yürüdüler ama Lux onun kapısının önünde durakladı.

"Beni nasıl buldun?"

Shaw ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Gözleri kapanmadan önce gökyüzünün aydınlanmasıyla gözlerindeki savaş öfkesini izledi. "Şans, sanırım." Bakışları önce Shaw'ın sarılı bileğinde, sonra da gözlerinde gezindi. "Hoşça kal Necromancer."

Onun gidişini izlerken hiçbir şey söylemedi ve o da arkasına bakmadı. Adam gözden kaybolur kaybolmaz koltuk değneklerini en yakın sokağa fırlattı ve yeni onarılmış, dolayısıyla da sessiz kapısını çekerek merdivenlerden aşağı indi.

RISELDA UYUYORDU, kömürle aydınlatılmış şöminenin yanındaki yataktan yumuşak nefesler geliyordu. Lux onu uyandırmamak için kendini zor tuttu, sağlam ayağı garip ağırlığıyla merdivenlerden aşağı gıcırdayarak indi.

Yerden geçti, çalışma odasına girip Riselda'nın iksirleriyle acısını dindirecek bir şeyler denemeyi ciddi ciddi düşündü ama sonunda bunu es geçti. Bunun yerine muhtemelen kendini zehirleyecekti.

Halı sargılı ayağına sürtünürken yüzünü buruşturdu ve tıslayarak bir yemin etti. Yine buruş buruştu. Eskisinde hiç böyle bir sorun olmamıştı. Lux rahatsız edici malzemeye ters ters baktı.

Banyo yapmaya çok ihtiyacı vardı ama sabaha kadar beklemesi gerekecekti. Tıpkı yarasını nasıl aldığına dair anlatması gereken hikâye gibi. Zihni acı ve yorgunluktan halsiz düşmüştü. Şu anda düşünebildiği en iyi şey ayağının takılmasıydı.

En azından lavabonun üstündeki sürahi doluydu. Lux yüzünü, boynunu ve ellerini olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde ovaladı.

Odasına girdiğinde, yeni denge duygusu eskisine karşı savaşıırken kıyafetlerini çıkarmak sıkıcıydı. O

Neredeyse birden fazla kez devriliyordu ama ahşabın siyah kiriyle kaplı halde uyuyamadı. Sahip olduğu en uzun gecelik bileğinin üzerindeki kalın örtüyü sıyırdı ve Lux muzaffer bir edayla battaniye yığınının geri çekti.

Şiddetli bir vuruş duvarlarda yankılandı.

Gözlerini kapattı. *Hayır, bu gece olmaz.*

Tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde vuruyor, onu karşılayan yastığına bakmaması için ısrar ediyordu.

Lux battaniyeyi öfkeyle yatağa fırlattı ve onun yerine bornozunu kaptı. Cübbesini ortasından sıkıca sararak topallaya topallaya kapısından içeri girdi ve Riselda'nın bir diğerini açtığını gördü. Morana vals yaparak içeri girdi, saçının bir teli bile yerinde değildi ve iki Kalkan çökmüş bir ceset taşıyordu. Colden. Lux'ın öfkesi kabardı. Uyumamasının nedeni *bu muydu?* Bırak çürüsün.

"İkinizi de uyandırdığım için çok üzgünüm. Sevgili Colden'a bir şey oldu. Korkunç bir şey!"

Lux bunun geçen sefer onu ele geçiren aynı *korkunç* şey olduğuna dair bir sezgiye sahipti.

Partinin ardından çalışma odasına doğru ilerledi ve cesedin masaya yatırılışını izledi. Onu bir süredir diriltmemişti ama bu en azından üçüncüsü olmalıydı. İlkinde çocuktu, o zamanlar bu tür alışkanlıklardan haberi yoktu.

Diğerleri geri çekilirken Lux masaya doğru ilerledi. Odanın köşesinden hepsine bakan Riselda'nın varlığını hissetti ama teyzesine bakmadı. Bunun yerine Colden'ın benekli burnunun ucunu geriye itti.

Beyaz toz.

"Gerçekten de korkunç bir şey."

Morana'nın öfkesinin kendisine yöneldiğini hissedebiliyordu. Lux'ın umurunda değildi. Yanağı gölgesinin darbesinin acısını hatırlıyordu. Lux onun yerine sırtındaki çömleği işaret etti. Morana kaşlarını çatarak ileri atıldı ve içindeki paraları savurdu.

"Ölümünden bu yana geçen süre?"

"Altı saat, beş dakika."

Lux kendi kendine gülümsedi. Belki de Morana aynadaki yansımasından başka birini de önemsiyordu. "Hatırladığınız gibi, ben

İzlenmesi gereken biri. Dışarı." Gözleri teyzesinin gözleriyle buluştu. "Lütfen."

Riselda onları takip etmeden önce diğerlerinden bir an daha uzun süre ona baktı. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Lux işe koyuldu. Bu iş ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk uyuyabilirdi.

Kalın macunu hazırlarken genişçe esnedi, keşke kaçmadan önce ölü uluyanın çenesinden köpek dişlerini çekecek vakti olsaydı diye düşündü. En azından bu yeniden canlanma için buna gerek kalmayacaktı. Döndü ve yarasını unutarak ayak bileğine ağırlık verince bağırdı. Taşıdığı kâse bir takırtıyla masaya düştü ve aşınmış kenarlarını tutarak acıyı içine .

"Lucena?"

"Peki, Riselda." Lux teyzesinin istenmeyen bir şekilde ortaya çıkmaması için kendini ayakta durmaya zorladı.

Morana'ya onu kendisi için soydurmalıydı. Tek ayağının üzerinde dengede durarak adamın giysilerini çıkarırken alnında bir ter tabakası oluştu. Son bir hayal kırıklığı homurtusuyla kumaşı çekip çıkardı ve adamın hareketsiz bedenini beyaz bir çarşafıla örttü.

Boynunda silik, yuvarlak çürükler vardı. Göğsündeki bir diğeri ise dişlerin sonucu gibi görünüyordu. Lux dudağını büktü. Morana yapmış olabilirdi ama bundan şüpheliydi. Colden hiçbir zaman sadık bir tip olmamıştı.

İkisi de değildi.

Karışımı hızlı, pratik vuruşlarla vücuduna sürdü. Kokudan korunmak için bir şey kullanmayı unutmuştu ama artık çok geçti ve zaten ayak bileğinin üzerinde topallamaya değmezdi. Bununla başa çıkmak zorundaydı.

Lux elinden geldiğince ağzından nefes aldı ve *Yükselen*'e doğru geri dönmeye hazır bir şekilde döndü. Ama eli uzandığında Riselda'yı düşündü. Onun parlaklığına olan güvenini. Lux'ın parmakları içe doğru kıvrılarak geri çekildi. Kelimeler zihnine kazınmıştı. Sayfayı süsleyen süslemelere kadar tüm senaryoyu hayal edebiliyordu. Zahmetsizce.

Buna ihtiyacı yoktu.

Lux burnunu zorlukla kırıştırarak derin bir nefes aldı ve göz kapaklarını geriye doğru sıyırarak başlamaya hazırlandı.

Elleri hareketsiz kaldı.

Midesi bulandı.

Yaralanmamış bacağı da altında sallanıyordu.

Her bir gözbebeğini mükemmel bir yarık süslüyor, irisi keserek karanlığın aydınlıkla buluştuğu yere kadar uzanıyordu. Lux daha yakından baktı ve şaşkınlığı yerini merak duygusuna bıraktı. Daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti ve çok küçüktü. Bu kadar küçük bir miktarı boşaltmanın bu kadar uzun sürmesine şaşmamalıydı.

Kendi kendine, zaten onlara dokunmayı planladığını söyledi.

Lux parmağını hassas kesiğe bastırarak kesiği ayırdı ve parmak ucunda en ufak bir yaşam kanı kalıntısı parıldadığında dişlerinin arasından emdi. Parmağını yaklaştırarak titrek ışıktaki inceledi.

Yağ gibi pürüzsüzdü. Cildine nüfuz etmek yerine yayıldı ve parmağındaki her oyuğu belirginleştirdi. Orada kaldı, gümüş ve parıltılı ve değiştirilmesi imkansız.

"Morana!" Çağırısı sekerek kendisine geri döndü ve kendi kulaklarını acıttı.

Bir an sonra kapıdan sarışın bir kafa fırladı. Parlak ve giden kocasını karşılamaya hazır gözleri, onun kıpırtısız halini gölgelemeye başladı.

Lux'a ters ters baktı. "Ne?"

Her ne kadar korkunç olsa da Lux bir teoriyi test etmeye karar verdi. Morana'ya kayıp aşkını masanın karşı tarafından incelemesi için işaret etti. Ardından gelen öfke çılgınlığı ihtiyacı olan tüm kanıttı.

Morana da yaşam kanı toplamının sırrını biliyordu.

"*Hayır!* Bunu kim yaptı? Neden!" Bakışları Lux'ın üzerinde gezindi. "SEN! Benden hep nefret ettin, ondan nefret ettin. Onu yoldan çıkarmaya çalışmana rağmen tekrar tekrar beni seçmesinden nefret ettin. Doğruca kendi pis yatağına!" Morana masanın üzerine tırmandı, artık altındaki bedeni umursamıyordu. Gözleri çılgınca geziniyor, saçları kenarlarından kıvrıcıklaşıyordu.

Ve Lux tüm bunların tuhaflığına o kadar odaklanmıştı ki, özellikle de bu kadar az uykuyla, çok geç olana kadar tepki vermedi.

Morana'nın eli yanağına değdiğinde kafası yana doğru kırıldı.

Kan tadı aldı ve içgüdüsel olarak tükürdükten sonra topuklarının üzerinde geri döndü. Öfke, acı ve *hakikat* sözcükleri boğazını yardı,

Yanakları hapishanedeki o unutulmaz günü anımsatırcasına sızlıyordu ama yine de dudaklarından geçemeden ölüyorlardı.

Çünkü Morana Colden'ın yanına tünemiş oturuyor, kırmızıya boyanmış gözlerinden yanaklarına yaşlar süzülüyordu. Ve eğer Lux kederli bir kıza saldırırsa, gerçekten ne kadar yaşlı olursa olsun, Morana'dan daha iyi olamazdı. Morana'nın onun için olduğundan daha iyi olamazdı.

"Ona hiçbir şey yapmadım ve siz de bunu çok iyi biliyorsunuz. Sizi yalnız bırakayım. Onu al ve git."

Lux topallayarak kapıdan çıkarken, hıçkırıklar inzivaya çekildiği odayı doldurdu.

Neyse ki MORANA VE KALKAN Colden'ın cesediyle birlikte beklenenden daha erken ayrıldılar. Onların gidişini izlemesine rağmen, Morana gözlerini Lux'inkilerle buluşturmak için asla yukarı kaldırmadı. Bu kayda değer bir hareket sayılmazdı ama Lux gözlerini daha önce hiç kısık görmemişti.

Morana hakkında tam olarak ne düşündüğünü ve yıllar önce ona nasıl davrandığını açıklamak çok iyi hissettirecek olsa da, Lux sessiz kalarak doğru seçimi yapmıştı. Belediye başkanının kızı şu anda Lux'ın onu yapabileceğinden çok daha fazla kırılmış durumdaydı. Belki Morana iyileşmeye başladığında, yeni örülmüş kalbinde birkaç merhamet damarı yeşerecekti.

Kapı kapanırken öldürücü bir bakış ona doğru kaydı. Sonra tekrar, belki de değil.

"Sana vurdu mu?" Riselda'nın bakışları, sert arkalıklı sandalyede oturan Morana'nın bakışlarıyla yarışıyordu.

Sabahın erken saatlerinde güneş, kapalı gökyüzünün çoktan kararttığı perdelerin arasından süzülürken Lux esnedi. "Evet." Zonklayan ayak bileğindeki baskıya karşı irkilerek odasına doğru adım attı.

Riselda'nın yanan bakışları onun gidişini izledi. "Kana dikkat et."

Lux ağzını silip süpürdü, yapışkan sıcaklığını cüppesine sildi ama ona bakmadı. Riselda birden fazla kez dikkatle bakmış olmasına rağmen diğer bariz yarasını sormamıştı. Ve Lux ona Colden'ın onulmaz yaraları hakkında bilgi verdiğinde, ayrıntıları saklı tutarak, omuz silkmişti.

"Neden bu kadar şaşırdığından emin değilim."

Lux şok olmuştu. Hâlâ da şoktaydı. Tüm aileyi yok edilemez olarak düşünmeye başlamıştı. Ve onlar ölerək bu yanılsamayı yıktıklarında, onları geri getirerek bu yanılsamayı yeniden inşa etmişti.

Lux yatağına yığıldı, yeni hizalanmış kemiklerindeki zonklama kulaklarında titreşiyordu. Acınası bir şekilde acıyordu. Yer değıştirdi, dişleri gıcırıyordu.

Saniyeler sonsuza dek uzadı ve teyzesi kapıyı yavaşça çaldığında, Riselda'nın evde bulundurduğu alkol her neyse onu içmeyi düşünmeye başladı.

"İçeri gel."

Kapı açıldı ve Riselda ile küçük, dumanı tüten bir kadeh ortaya çıktı. Lux'ın gözleri kıvrım kıvrım kıvrılan kırmızı dalları takip etti.

"Ağrın için sana bir şey getirdim. Günlerdir demleniyordu ve bu gece iyileşti."

Lux'ın dili dudağındaki kesiğin üzerinde gezindi, teyzesinin bahsettiği şey olmadığını bilse bile. Kendini rahatlatı. "Teşekkür ."

Riselda usulca gülümseyerek kadehi onun ellerine doğru itti. "Görmem gereken bazı şeyler var."

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve Lux koyu kırmızı sıvının soğuk karışımına bakakaldı. Ona tam olarak ne yapacağını sorması gerekirdi. Lux gözlerini kısarak baktı - ta ki ayak bileği zonklayıp baldırında dayanılmaz bir sıcaklık hissedene kadar.

İçindekileri bir dikişte yuttu. Birçok kalp atışı içinde kemikleri karıncalanmaya başladı. İğneler ve iğneler battı ve batırdı, acı boyun eğmezken hissin şiddeti artıyordu.

"Ah! Şeytanın kendi-" Titiz sargıları umursamadan, ayağından dizine kadar uzanan kalın bandajları yırttı. Derisi ürperdi ama beyaz kumaşın son kez savrulmasıyla bu his dağıldı. Acı kesildi.

Lux solan morlukları, buharlaşan şişlikleri ve ayak parmaklarındaki acısız seğirmeleri görünce rahat bir nefes aldı. Riselda sadece acıyı dindirmekle kalmamıştı. Kemikleri tamamen iyileştirmişti.

Lux sadece başını sallayabildi ve eklemi dairesel bir şekilde hareket ettirirken ayağına baktı. Bir kahkaha attı ve yastıklarının üzerine düştü, ardından Riselda'nın sorgulamasından kaçınmak için yaptığı her şeyi hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Kurumuş saçları altındaki kirden çatırdıyordu.

Muhtemelen gecenin köründe yüz hatlarında donmuş bir dehşet ifadesiyle, bilinmeyen siyah bir madde damlayarak içeri taşınmamış olmasının da faydası olmuştu. O zaman sorgusuz sualsiz bir Riselda hayal edemiyordu.

BÖLÜM THIRTY-FOUR

LUX hamamın boş bir köşesinde ıslanıyordu. Gerçi pek de boş sayılmazdı, çünkü içeri giren diğer kadınların çoğu ondan kaçınıyordu. Kaçamak bakışları fısıldaşmalar takip ediyor ve buhar Lux'ın davetkâr olmayan bakışlarının sızmasına yetecek kadar çözülür çözülmez sıcak havuzun karşı tarafına doğru hızla yüzüyorlardı.

Belediye başkanının konağı da dahil olmak üzere sadece Ghadra'nın seçkinlerinin özel banyoları vardı. Lux'ın gözleri çocukken ilk kez bir tanesine girdiğinde o kadar büyümüştü ki. Çok büyüktü, üç yetişkin insana yetecek kadar büyüktü ve bir saat boyunca balık gibi yüzmüştü.

Bunun dışında, genellikle akşamın erken saatlerinde Light bu hamamı sık sık ziyaret ederdi. Popüler bir yerdi. Dedikodu ve rahatlama için bir yerdi. Ve ilk kez, fakirlerin nasıl temiz kaldığını merak etti. Çünkü Karanlık'ın böyle bir lüksü yoktu.

Lux bir omzundaki siyah saç tellerini inceledi, şimdi çiçek kokulu bir sabunla iyice temizlenmişti. Riselda'nın iksiri sadece ayak bileğini iyileştirmekle kalmamış, her çürüğü hafifletmiş ve her ağrıyı iyileştirmişti. Başını banyonun kenarına yaslayıp sıcaklığın tadını biraz daha çıkarmadan önce bir parmağını bozulmamış dudaklarında gezdirdi.

"Onu gördün mü?"

Lux'ın ağzında bir gülümseme hayaleti belirdi. Böyle yerlerde sesin ne kadar kolay yayıldığını hiç öğrenmemişlerdi. Onun kulağına da konuşuyor .

Üç kişilik grup onun yaşlarındaydı, belki biraz daha büyüklerdi ve vücutları açlık ya da acı nedir bilmediklerini gösteriyordu. Sis onları tekrar görüş alanından çıkardı ve Lux gözlerini kapattı.

"Morana'nın kocası öldü. Onu hayata döndürmeyeceğini söylediler. O da

reddetti. Morana dizlerinin üzerinde yalvarırken

bile." Bunu bir dizi soluk alıp verme izledi.

"Hayır! Colden olmaz! O çok yakışıklıydı. Çok da dikkatliydi."

Sisin içinden bir kıkırdama yükseldi. "Evet. *Dikkatli*. Sana karşı bundan çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirim!" Bunu daha fazla kahkaha izledi, şimdi su sıçramalarının ortasında. Buhar tekrar değişti ve üç çift göz onunkini buldu.

"Ne canavar ama."

Lux onlar bir kez daha görüş alanından çıkana kadar gözünü bile kırpmadı.

Ve buhar bir sonraki sefer hareket ettiğinde, gölgeye bürünmüş bir figür tam arkalarındaki havuzun kenarına çömelirken, yankılanan odayı birbiriyle eşleşen üç çığlık doldurdu.

Yeşil gözler, çıplak dişlerin üzerine dökülen siyah tellerin altında parıldıyordu.

Lux mırıldandı, "Hiçbir fikrin yok."

SAÇLARINI UZUN BIRAKMIŞTI, sırtına doğru ıslak ıslak kıvrılıyordu. Lux'ın pelerini bir gece önce attığı harap bir dağınıklığı ve bu yüzden hamamdan uzaklaşan dolambaçlı sokaklarda yürürken onu örtecek hiçbir şeyi yoktu.

Işık Festivali'ne iki gün vardı. Lux Morana'nın Colden'in ölümünü kutlamayı bir kenara itecek kadar önemli bulmadığını umuyordu. Kasaba kesinlikle ayaklanırdı.

Belediye başkanının ailesinden sadece bir ölüm hatırlayabiliyordu - en azından öyle kalan bir ölümÇocuktı, parlaklığı göğsünde bir şeylerin zonklamasından başka bir şey değildi ve dükkanlar günlerce kapalı kalmış, yaşlı teyze ya da onun gibi bir şeye saygı için siyahlara bürünmüştü. Sonunda çiçekler, kurdeleler ve çanlarla süslenmiş bir araba, kundaklanmış bedeni bekleyen ağaçların arasına taşıdı.

Ghadra bundan sonra normale döndü ve o zamandan beri böyle bir şey olmadı.

Morana'nın tepkisi kesinlikle umut verici değildi; olsa olsa Colden'ın alayı daha büyük olurdu ve Lux hınzırca kıkırdadı, ölüm arabası geçip giderken kaç kadının onun gece yarısı ziyaretlerinin yasını tutacağını merak ediyordu. Dudağını ısırdı ama vicdan azabı onu bulamadı. Aksine, kısa bir süre durdu. Yumruklarını sıktı ve önünde olup bitenlere öfkelenildi.

İki çocuk. Işığın iyi giyimli iki çocuğu. Ve duvara yaslanmış köşeye sıkışmış bir çocuk.

"Sen buraya ait değilsin. Kulübene geri dön, seni pis Karanlık sıçan!" İkisinden daha uzun boylu olanı bir adım öne çıkıttı ve çenesindeki sakalın gölgesine bakarak kaşlarını çatıttı. O zaman düşündüğünden daha yaşlıydı.

Önündeki çocuğu ittirdiğinde, bedeni hâlâ kendi görüşünü engelliyordu, boğuk bir öfke çığılığı yükseldi.

Işık'taki rahatsızlıklar dikkat çekiyordu ve Lux, Kalkan'ın köşeden hızlı bir şekilde saldırıp copunu tehditkâr bir dalgayla çekmesine şaşırmadı. Yarasını hatırlayan Lux'ın sırtı zonklamaya başladı. Parti habersizdi ama muhafız müdahale etmek yerine yavaşladı ve gözlemledi. Sonra gülümsedi. Gözleri Lux'buldu ve sırtışı alaycı bir hal aldı.

Onun kim olduğunu biliyor muydu?

Bir hareketle copu bir kez daha üniforması tarafından yutuldu ve ona doğru alaycı bir saygı selamının ardından gözden kayboldu.

"İşe yaramaz." Lux kelimenin tuğla duvarlara çarpıp sekmesine izin verdi ve çocukların omurgalarının düzelip tekrar eğildiğini gözlemledi. Küçük bir çizme kendi çizmesinin üzerine basarken çömelmiş olandan bir çığılık yükseldi. Görünüşe göre köşeye sıkışmış fare bir savaşçıydı.

Lux'tan bile daha yaşlı olan uzun boylu çocuk ona doğru dönerken, kısa boylu olan elini kalın sarı dalgaların arasından geçirdi.

Aline homurdandı ve neredeyse ikiye bölünmüş haldeyken toplayabildiği kadar büyük bir güçle onun karnına yumruk attı.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" Uzun boylu çocuğun yüzünde hiçbir tanıma belirtisi yoktu.

"Hayır. Yardımaınıza ihtiyaım olmayacak." Lux korsesinden sarma bıçağını çıkardı. "Yine de sorman büyük incelik."

Aline hançerle oynarken onun ilerleyişini izleyen gözleri büyüdü. Kısa boylu çocuk şimdi Aline'i dizlerinin üzerine çöktürmüş, bir yandan onun yumruklarından kaçınmaya çalışırken bir yandan da toplayabildiği tüm güçle başını aşağı doğru itiyordu. Arada sırada Aline'nin yumruklarına karşılık veriyordu ama çocuk homurdanmak ya da yemin etmek dışında onu bırakmayı reddediyordu.

Lux sesini Aline'i tutan kişinin duyabileceği şekilde yükseltti. "İtiraf etmek biraz utanç verici ama gerektiği gibi pratik yapmıyorum. Nişancılığım zayıf. Kızı biliyorum ama bıçağın uyluğuna istediğim gibi saplanıp saplanmayacağından emin değilim. Büyük ihtimalle bağirsaklarından kan akıtacak. Ya da kalbini durdurabilir." Dramatik bir şekilde iç geçirdi, geri çekildi ve sapı yukarı kaldırdı. "Seni öldürmemek için elimden geleni yapacağım. Eğer yaparsam en içten özürlerimi sunarım."

Aline serbest bırakıldıktan sonra sallanarak geldi.

Küçük yumruğu çömelmiş çocuğun çenesine ulaştı ve çocuk tökezlemese de başı bir sarsıntıyla geriye doğru sallandı. Kasıklarına tekme attı. Bacağına tekme attı. Gözünün yumruk attı.

"Aline."

Yaşlı kabadayı Lux'ın tehdidi karşısında arkadaşını bırakıp kaçmıştı bile. Ve taşların üzerinde yere yığılan çocuğun iniltisine bakılırsa, o da kaçmak için can atıyordu.

Kahverengi gözler, daralmış ve yakıcı bir şekilde onunkilere döndü ve bu, ayaklarının dibindeki çocuğun beklentilerini yeniden düşünmesi için yeterli bir zamandı. Şişmiş gözünü tutarak sokaktan aşağı indi.

"Ne?" Aline doğruldu, parmak eklemleri hafif dalgalara karışırken bile saçlarını düzeltti.

"Yok bir şey. Sadece sokakta o çocuğu döverken dikkatini dağıtmak istedim." Lux bıçağı yerine koyarak ellerini eteğinin ceplerine soktu.

"Bunu hak etti."

"Muhtemelen. Ama o zaman ailesi kokuşmuş bedenini masama attıktan sonra onu yeniden canlandırmak zorunda kalırdım." Lux burnunu kırıştırdı. "Bunu gerçekten kendimi kurtarmak için yaptım."

Aline homurdandı, parmak eklemeni pıhtılaşmaya ikna etmeye çalıştı ama başaramadı.

Lux onun yanından geçip gitti, güneş bulutların arasından bir anlığına sıyrılıp tenini kucakladıktan sonra bir kez daha geri çekildi.

"Shaw'a söyleme."

Lux gülümsedi. Biraz düşünceli. Biraz kızgın.

Biraz da üzgün.

"Shaw'a hiçbir şey söylemem."

BÖLÜM THIRTY-Fİ VE

"LUCENA!"

Riselda'nın sesi Lux'ın hiç girme arzusu duymadığı bir dükkânın kapısından geliyordu. Sadece vitrinlere bakılırsa bile, yerden tavana kadar olan kısım var olan en parlak, en pahalı elbise ve kumaşlardan oluşuyor olmalıydı. Teyzesinin arkasındaki şişkin kütleden irkildi.

"İçeri gel. Sana göstereceğim bir şey var."

Lux, Riselda'nın geri çekilen figürünün ardından bakakaldı ve eve dönüş için bu yolu seçtiği için kendine kızdı. Yanlış anlamış gibi davranıp kaçmayı düşündü ama teyzesinin kaşları çatık hali onu bir elbisenin en gevşek halindeki turuncu tülde kabarık bir yığının üstünden bulduğunda, öfkesinin sonuçlarına değmeyeceğini biliyordu.

Ve Riselda bileğini iyileştirmişti.

Lux dişlerini sıkarak basamakları tırmandı ve kapıyı kenara itti. Dükkânın içi görüldüğünden daha kötü kokuyordu; hava burnunu yakan ve boğazını kaplayan parfümlerle yoğunlaşmıştı.

"Riselda, meşgulüm."

Riselda erik eteklerini savurarak dükkân sahibine döndü. "Hepimiz öyle değil miyiz, ama festivale çok az kaldı. Ve bu yıl özellikle muhteşem olacak." Lux onun gözlerindeki ışıltıyı inceledi. "Bileğin nasıl? Tamamen iyileşti mi?"

Lux öksürdü. "Evet, teşekkür."

Riselda başını eğdi, gözleri Lux'inkilere daldı ve cevap aradı. Hiçbir cevap bulamayınca omuz silktiler ve dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Çok gizemli. Önemli değil. Bir şey değil."

Riselda konuşmakta olduğu zayıf kadına doğru döndü. "Evet, evet. İşte bu. Mükemmel bir eşleşme, eminim." Kadın hızla uzaklaştı, muhtemelen Riselda'nın pahalı alışverişinden dolayı kendinden geçmişti.

"Eskiden çok güzel renkler giyerdin, Lucena." Riselda bir adım öne çıkarak Lux'ın sırtındaki kırmızı taftayı parmakladı. "Onlara olan sevgini kaybetmiş olman çok üzücü." Kadın kollarında bir elbiseyle döndüğünde, "Ama umarım en azından bunu düşünürsün," diye ekledi.

Dükkân sahibi işaret vererek eteği açtı ve elbiseyi yüksekte tuttu. Belden oturtma kollu ve yuvarlak yakalı elbisenin bedeninden eteğine kadar soluk yeşil ipek üzerine gümüş yapraklar incelikle işlenmişti. Lux'ın gözleriyle birebir örtüşüyordu.

Gözleri

yanıyordu. "Hayır, teşekkür ederim."

Dükkân sahibinin yüzü düştü, kâr vaadi parmaklarının arasından kayıp gitti. "Ama sana çok yakıştırdı, canım! Saçların, gözlerin. O ten. Evet, denemelisin."

Hevesli eller kumaşı kendisinininkine doğru itti.

"Gardırobunu renklendirmenin vakti geldi Lucena. Ghadra'nın Necromancer'ı her zaman ölümün tonlarında giyinmek zorunda değil."

Kadının gözleri büyüdü.

, *Lucena*. "Oh, ama ben ölüme tapıyorum. Yoksa tatlı ekmeklerimi nasıl alabilirdim?"

Lux'ın sözleri üzerine dükkân sahibinin yüzündeki renk tamamen kayboldu ve elleri titremeye başladı.

"Her ne olursa olsun, bana festivalde eşlik edecekseniz ceset gibi giyinmeniz gerektiğini düşünmüyorum."

Bu yeni bir bilgiydi. "Sen de mi katılıyorsun? Ve benim de katılmama mı karar verdin?" Gergin, sinirli bir ses tonu vardı. Uzun zamandır kendi seçimlerini yapıyordu ve bu çok ileri gitmişti.

Riselda'nın kaşları çatıldı. "Evet. Benim için özeldir. Özellikle de bu." "Uzun zaman oldu." diye mırıldandığında gözleri odaklanmadı ve bakışları uzaklara kaydı.

Riselda aniden şimdiki zamana geri dönüp acı verici genişlikte bir gülümsemeyle ona baktığında Lux karşısındaki kadını ele geçiren değişime gözlerini kırıştırdı.

"Senden fazla bir şey istemiyorum, sevgilim. Lütfen bunu düşün?"

Riselda cevap beklemeden solgun kadının parasını ödedi ve elbiseyi Lux'ın kollarına bıraktıktan sonra hızlı bir selam vererek sendeledi. Elbiseyi sarmayı bile teklif etmemişti. Lux ellerini eteğin etrafına dolayarak elbiseyi kollarının arasına aldı, gümüş yapraklar kollarının üzerinde parlıyordu.

"Peki o zaman." Riselda onun yanağını okşayarak yumuşak tenine buz parçaları gönderdi. Lux irkildi ve Riselda sanki ıslak saçlarını yeni fark etmiş gibi onu inceledi. "Hamamda mıydın?"

"Son dedikoduların tadını çıkarıyorum." Riselda'nın kaşlarını çatması üzerine Lux onunla alay etti. "Görünüşe göre hizmetlerimi reddetmeye başladım. Belediye başkanının kızı yalvarıp yakarırken bile."

Riselda'nın ağzı inceldi, dudaklarının etrafındaki deri beyazlaştı. "Anlıyorum."

Lux tüm bu karşılaşmanın komik olduğunu, Morana'nın onu daha da mahvetmek için yaptığı acınası bir oyun olduğunu düşünmüştü. Yine de Riselda açıkça ve aniden öfkelenmişti ve Lux yüzeyin altındaki şiddetli fırtınaya bakarak kaşlarını çatı.

"Seni sonra bulurum. Şunu as da kırışmasın." Riselda'nın kısaltılmış taleplerini, kapıdan içeri girerken eteklerini savurması ve neredeyse çarpışan kalçaları izledi.

Lux onun caddedeki ilerleyişini takip etti ama Riselda gözden kaybolunca dükkânın geniş alanına döndü. Dükkân sahibi yumuşak bir solukla ona baktı ve o yokmuş gibi davranmaya devam etti. Lux gözlerini devirerek güzel elbisesini kollarının arasına aldı ve kapıdan içeri girdi.

Günü uyuyarak geçirdiği için Lux eve varmayı başaramadan alacakaranlık çökmüştü. Ve böylece, bunu birçok kez yaptığı için

Geçmişte defalarca, ayakları evinin önünden, kemerli geçitten ve Ghadra'nın duvarlarının dışından geçen tanıdık yolu yürüdü.

Lux sisin izledi, kollarındaki ipeği sertçe kavrayışını gevşeterek altındaki taşlara düşene kadar gevşedi. Uzakta, ağaçların arasında bir hareket dikkatini çekti.

Ölüm arabası. Kasabaya geri dönüyor.

"Hayaletine bir hediye vermeyi mi düşünüyorsun?"

Lux bir çığlığı bastırdı ve elini sesin çenesine vurmak için döndü. Shaw elini yere düşmeden bir parça önce yakaladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Lux'inkiler aynadaki görüntü gibiydi. Parmaklarını onun sıcak kavrayışından kopardı. "Neyin var senin?"

"Benimle mi? Neyin var senin? Sessizce yürümüyordum bile."

Adamın ağır botlarına baktı, sis botları okşuyordu. "Beni takip mi ettin?"

"Sadece koltuk değnekleri olmadan değil, aynı zamanda topallamadan da yürümeyi nasıl başardığını sormak için. Gerçi şimdi neden silah yerine bir elbiseyle tekrar ağaçlara doğru gittiğini de merak ediyorum. Bana meraklı diyebilirsiniz." Kollarını kavuşturdu.

Lux oflayıp puflayarak köprüden indi. "*Bana* güvenmiyor *musun*? Git buradan Shaw. Benim işim hiçbir zaman senin olmadı, olmayacak da."

Çenesi sıkışmış, bir günlük büyüme onu kaplamıştı. Daha yaşlı görünüyordu. Yaşlı ve yorgun.

Kendi kendine umursamadığını söyledi.

Ölüm arabasının tekerlekleri taşla buluştuğunda, aralarında yeni bir tartışmayı körüklemeye hazır bir şekilde ağzını açtı. Shaw geri çekildi, ondan uzaklaştı ve yolun karşı tarafına geçti.

Lux, gözlerinin altı morarmış ve omuzları çökmüş bir adam tarafından sürülen araba yükünden arındırılmış bir şekilde aralarından geçerken adamın bakışlarını onunkilere dikmiş inceledi. Adam onlara doğru bakmadı bile.

Lucena.

Lux bastırılmış onu gözler kapalı Kısaca önce veren içinde için Toplanan gri. Shaw's onun hareketlerini izledi.

Lucenaaa.

Dallar eğildi. Ağaç çağırdı. "Neler oluyor?"

Dallar içe doğru kıvrıldı. İçeri ve tekrar dışarı.

"Ağaçlar..."

Ama onunla yüzleşmedi. Bunun yerine gözlerini kısarak açıklığa baktı, zihni onu bir ceset yığınının üzerinde gezinen, pelerinli ve kukuletalı, silik bir figür görebileceğine inandırdı. Başını salladı, görüntü kayboldu.

"Gitmem gerek. Bu elbisenin kırıışmasına izin veremem." Topuklarının üzerinde dönmeden önce kumaşı umutsuzca kırıışmış bir şekilde kollarının arasına sıkıştırdı.

"Yaşam kanının ölümün kıyısından bile sağlığını geri getirebileceğini biliyor muydunuz?"

Kadın ters ters baktı. Kırık bileğini iyileştirmek için içtiğini mi ima ediyordu? Dudakları aralandı, öfke sözcükleri kaynıyor, ikisini de yakmakla tehdit ediyordu. Ama öfkesi fark edilmedi.

Shaw, elleri ceplerinde, omuzları içe doğru kıvrılmış bir halde botlarının arasından süzölen sise bakıyordu. "Bir hafta önce ateşten ölmek üzereyken şu anda kız kardeşleriyle mutlu bir şekilde oynayan bir çocuk olduğunu biliyor muydunuz? Ailesi o kadar fakir ki, bırakın bir büyücüyü, bir doktor bile bulamamışlar."

Adamın gözleri o anda kızınkilerle buluştu ve Lux neredeyse tökezleyerek geri çekiliyordu. "Senin yaşında bir kızın küçük, yetim kardeşlerine bakmaya devam edebildiğini biliyor muydun, çünkü yediğı dayak yüzünden ölmek ve onları geride ve yalnız bırakmak bir katilin özünü içti."

Gözlerinin kenarına bir şey battı.

"Lux, masumları kasten inciten, sakat bırakan ya da öldüren birinin hayatından çıkan her canı kuruttuğumu, şişelediğimi ve *yaşamayı* hak eden birinin dudaklarından geçmesini bizzat sağladığımı biliyor muydun?"

Yumuşak nefesi boşlukta yüksek sesle yankılandı.

"Yaptıklarım için benden nefret edebilirsin. Hâlâ için de. Ama sana asla tövbe etmeyeceğim."

Tek bir damla gözyaşı Lux'ın kirpiklerinden yanağına doğru süzöldü. Onu silmedi. Shaw da görmedi.

Çoktan gitmişti.

BÖLÜM THIRTY-S XII

KIRIŞIK ELBİSE etrafını saran siyah kumaşlar arasında parıldadı ve Lux gardırobunun kapağını bu parlaklığa karşı kapattı. Kalbi ağrıyla yatağa yığıldı. Bir eli kucağına düşmeden önce zonklayan bölgeyi ovuşturdu.

Shaw'un sözlerinden beri vicdanı onu rahat bırakmamıştı. O kadar sessiz konuşmuştu ki bağırması da olabilirdi. Söyleyebileceği hiçbir şeyin, hiçbir şeyin inançlarını sarsacağını düşünmüyordu. Yine de burada oturmuş, bir zamanlar siyah ve beyaz olan hayatının bir başka yönünün griye dönüştüğünü sorguluyordu.

Yavaşça bir nefes verdi, kendi içine gömüldüğü, karanlık ve keder içinde debelendiği, başka hiçbir canlıyı umursamadığı bir zamana dönme dileğini tamamlamadan önce kendini tuttu. Kimse ona acı çektiremezdi çünkü kimse ona ulaşamazdı. Ama yalnızlık...

On katıydı.

Görünmez olmak için yalvardığı bir dünya. Asla gerçekten bulunmamak, kabul edilmemek ya *da görülmemek* için. O zamanlar onu anlamamışlardı. Nasıl anlayabilirlerdi ki? Affedilemez bir şey yapan o olmuştu.

Ama şimdi-

Lux bir elini boğazına götürdü; boğazının kalınlaştığını hissetti.

Pek çok kişiyi önemsemediği doğrudu. Ama birkaçını önemsiyordu. Tuhaf ve ketum olmasına rağmen Riselda'yı önemsiyordu. Teyzesini çocukken yüceltmmişti ve hâlâ iyileştirici parlaklığını ve korkusuzluğunu titizlikle şekillendirdiği için ona saygı duyuyordu. Shaw'un kötü huylu kız kardeşiyle bile ilgilenebilirdi. Ağzının kenarından sulu bir gülümseme süzülürdü, Aline'in kendisinden iki kat ağır iki çocuğa karşı dövuşen sözlerini ve küçük yumruklarını hatırladı. Lux'a kendisini hatırlattı.

Ve Shaw'a değer veriyordu. İnkâr edilemez bir şekilde.

Belki de geri dönüşü olmayan bir şekilde.

Lux tekrar yastıklara gömüldü. Üstünü değiştirmesi gerekiyordu, nemli yakası ona bunu söylüyordu ama kasları uyuşuk bir halde yatağa uzanmış, onun taleplerini yerine getirmeye isteksizdi. Yine de uyku bir türlü gelmiyordu. Gözlerini kapattığında, hayatını geri verdiği ve vermediği herkesi gördü. Yüzleri kafasının içinde sayfalar gibi dönüyordu.

Ghadra'nın geçmişi sayfalar gibi çevrildi.

Daha ayaklarının nereye gittiğini anlamadan kapıyı arkasından kapatıyordu ki, sonunda kafasına dank etti: Shaw'a gidecekti. Özür dileyecekti. Yaptıklarına katılıp katılmadığını söyleyemezdi ama Shaw artık onun yargılamasını hak etmiyordu. Ve bunu ona tam olarak söylemeliydi.

Gece çöktü ve Karanlık'a girdiğinde arkasındaki gürültülü sokak sessizliğe gömüldü. Cılız bir adam sarkık bir tabureden ona bakıyordu. Bir sokak ötede, bir kadının çukurlaşmış gözleri üçüncü kattaki bir balkondan aşağı bakıyordu. Fareler çöpleri karıştırıyor, kapılar ve pencereler tahtalarla kapatılmıştı ve Ölüm'ün uğursuz hissi, yakında tekrar besleneceğini bilen sabırlı bir leş yiyici gibi oyalanıyordu.

Çok fazla ölü vardı. Karanlık, iğrenç yasemin ve çürümeden başka bir şey kokmuyordu.

Lux tanıdık yıpranmış sokaktaki tanıdık yıpranmış kapının önünde yumruğunu havaya kaldırmış duruyordu. *Kapıyı çal*, dedi kendi kendine. *Bunu daha önce de yaptın*. Her şey iyi ve güzeldi ama bundan sonraki kısım için.

Gergindi. İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

Yumruğu tahtaya çarptı, sertti ve parmak eklemlerini sıyırdı ve ardından elini bırakıp cebine soktu. *Cevap vermezse, gideceksin. Bilmesine hiç gerek yok.*

Bir sonraki nefesinde kapı içeri doğru sallandı. Önce sersemlemiş sonra soğumuş kahverengi gözler ona baktı. *Ben-* Dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Lux onun omuzlarıyla mücadele ederek onları geri itti. "Sana söylemek istediğim bir şey vardı."

Kapı daha da açıldı ve Shaw'un boyunun uzunluğunu, vücudunun üst kısmını örten koyu renk paltosunu ve bir omzuna asılı çantasını ortaya çıkardı. "Bir mektup yaz. Şu anda konuşamam." Dışarı çıktı, neredeyse kadının içine girecekti, kapıyı çekerek kapattı. Yumuşak tıkırtı yıkık dökük duvarlardan sekti.

Eğer kızın en ufak bir mesafeden bile vazgeçeceğini düşündüyse, onu hiç tanııyordu demektir. Gözleri kısıldı. "Neden olmasın?"

Adam eğildi, adamın sıcaklığı onu sarmaladı ve Lux belki de kendini bile tanıımadı çünkü tökezleyerek geri çekildi ve ara sokağa girdi. Adamın eli uzanıp elbisesinin nemli yakasını kavrayarak onu içine çekmeseydi, tökezleyebilirdi de.

Adamın sinirli iç çekişi kadının ağzına değdi. "Hapishaneye giriyorum."

Tüm havası bir anda onu terk etti. "*Yapma.*"

"Yapma mı? Benim iyiliğim için endişelenmeniz ne büyük incelik." Onu serbest bırakırken kaba bir kahkaha attı.

"Kalkan kaçmana asla izin vermez."

Shaw onun etrafından dolandı. "Başardın."

Göğsüne bir gölge bıçak saplanmıştı. Bu anı onu ürküttü. "Yardım aldım." Arkasına baktı. "Riselda. Ve belediye başkanı yakalandığım için çok öfkeliydi. Elinizde onun istediği bir şey varsa işe yarar."

Parmakları saçlarını karıştırmadan önce koyu renk gözleri onu yakından inceledi. "Eminim. Ne olursa olsun, başka seçeneğim yok. Ama uyarınız için minnettarım." Sanki daha fazlasını söylemek ister gibiydi ama

Bunun yerine döndü, simyacının ininin karanlık bodrum girişini geçti ve ara sokakta ilerlemeye devam etti.

Kasketini gözlerinin üzerine daha da çekti ve kadın yanına yaklaşıp kadar arkasına bakmadı.

"O zaman ben de seninle geliyorum."

ARKA bahçenin en uzun, en sık çitinin ARKASINDAN GEÇEN Lux, Shaw'ın yanına çömeldi. Malikâneye kadar olan yürüyüş uzun ve rahatsız ediciydi, Shaw nihayet onun da gelmesini kabul ettiğinde sonsuza kadar uzanan sessizlik de cabasıydı. Sessizliği bozmak için birden fazla kez ağzını açıp özür dilemeye çalışmıştı ama kelimeler yine de ağzından çıkmamıştı. Ayrıca, nasıl olsa yine bir tartışmaya gireceklerini düşünmüştü ve hapisane gibi bir yere duyguları çalkalanırken girmek istemiyordu.

Bahçede yaşayanların çoğu boşaltılmıştı. Lux gözlerini kısarak Shaw'un omzunun üzerinden bakarsa, o önden gitmekte ısrar ettiği için, alçak sesle konuşan, rahat pozlar veren iki muhafızı seçebiliyordu. Daha fazlası varsa da söyleyemedi; herhangi bir insandan daha uzun olan gül çalıları görüşünün çoğunu engelliyordu.

Kasları yanmaya başladı ve nemli çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu kadar çok yer değiştirmeyi bırak; görüleceğiz."

Onun tıslayarak azarlamasına gözlerini devirdi. Neredeyse asma duvara tırmanırken yakalanmalarına neden olan oydu, kendini yukarı çekerken yüksek sesle . Eğer görünmemek istiyorsa, görünecekti. "Senin zavallı fısıltının onları benden daha çok üzerimize çekme ihtimali ."

Ona doğru dönmeden başını salladı, nefesinin altında tutarsızca bir şeyler mırıldandı ve kadın gülümsemesini engelledi.

Seni özledim.

Gülümsemesi yüzeye çıktığı anda kayboldu, gerçek bir korku engel tanımadan göğsüne yayıldı. *Hayır. Bu kadar umursamamalıydı. Önemseyemezdi. Bu fikre kapıyı açmakla onu gerçekten içeri almak arasında muazzam bir fark vardı.*

Adamın gölgeli profilini izlerken içini dehşet kapladı. Artık ona tanıdık geliyordu. *Adam* ona tanıdık geliyordu. Kollarının belinde nasıl hissettirdiğini biliyordu. Tadının neye benzediğini biliyordu. Onun en karanlık sırrını biliyordu; o da onunkini biliyordu.

Onu tanıyordu.

Ve kendini kesinlikle hasta hissetti.

"Ben bir yapacağım. Kolayca gideceğiz.

Şu çakıllı yolu takip edersek, aşağıya inen bir geçit var."

"Parmaklıkları değil mi?"

"O zaman değildi. Ama yine de," dedi, kolundaki çantayı itip kakarak, "kilidi açabilirim."

Buraya daha önce de gelmişti. Babasıyla ilgili konuşmasını ve onun ölümünün keşfini hatırladı. "Elbette gelebilirsin."

Shaw oflayıp puflayarak omzundan aşağı baktı. "Burada kal."

Kadın daha fazla soru sormadan ya da terk edilmesine itiraz edemeden, adam kalan dış çitlerin etrafından dolaşmak üzere onu etti. Lux karanlık onu yutana kadar gidişini izledi, sonra kaşlarını çatarak ağırlığını dizlerine verdi.

"Bana bir kez daha ne yapacağımı söyle ve gör-"

İlk patlama kulaklarına çarptığında, bir elini ağzına götürerek sıçradı. Bunu bir dizi çatırdayan kıvılcım ve ışık patlaması izledi, hemen arkasından da ikinci bir patlama. Shaw, Kalkan'ın araştırmak için koştuğunu fark etmeden önce onun yanındaydı.

"Git!"

Sözcük yakıcı bir sıcaklıkla kulağına tısladı. Lux ayağa fırladı. İkisi birlikte gül bahçesine doğru koşmaya başladılar, Lux'ın adımları da onunkilere uyuyordu. Birkaç dakika sonra kemerli geçitten geçmişlerdi ve Shaw'un eli Lux'ın üst kolunu kavrayıp onu kendine doğru çekerek gölgeli bir oyuğa sokmasaydı, Lux'ın bacakları onu başka bir kapıya, herhangi bir kapıya doğru ilerletmeye devam edecekti.

Topuklu ayakkabılar gürleyerek geçti. Küçük bir ordu kadar muhafız. Korkusunu da beraberlerinde sürüklediler.

Kaybedecek neyi vardı ki? Her şeyi, dedi kafası.

Shaw'ın elleri kadının sırtındaki taşların üzerine yayılmış, omuzlarını sarmış, sert göğsü kadınınkıyla aynı hizadaydı. Ona doğru eğildi

Nefesleri sıcak pantolonlarla şakağını sıyrıyordu. Çok uzağa koşmamışlardı; onunki bu kadar düzensiz olmamalıydı.

Onunkinin de öyle olmaması gerektiğini biliyordu. "Sana zarar vermedim mi?"

Başını salladı ve burnu adamın boğazının çukuruna değdi. Adamın kokusu gözlerinin kapanmasına neden oldu. *Her şey! diye* hatırlattı kafası. Ama hayatında ilk kez kalbi bu fikre karşı çıktı ve "*Ama şu anda hiçbir şeyin yok*" dedi.

"Bu kadar çok kişi getireceğini fark etmemek benim açımdan aptallıktı. Özür dilerim."

Ve yukarıdaki azizler, nasıl da bir şey istiyordu. Acıtacak olsa bile. Elinde tutamayacak olsa bile.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bu kadar sert yargıladığım, açıklamana izin vermediğim ve yaptığın şeyin doğru olup olmadığından hâlâ emin olmadığım için."

Shaw'ın ciğerleri doldu, vücudu ona daha fazla baskı yaptı. Yavaşça verdiği nefes bir tutam saçı kadının gözüne gönderdi. "Ben de çok acımasızca yargılıyorum." Doğruldu, bir eli yanına düştü ve diğeri inerken yarı yolda durakladı.

Yanağını okşayan rüzgârda kurumuş telleri parmaklamak ve sonunda onları bir kenara itmek için tekrar yükseldi. Yüzünü bu hissin içine yaslama dürtüsüne karşı yutkundu. Gözlerini onunkilere çevirdiğinde, adamın eli teninden çekildi.

Bir anda içine karşı konulmaz bir öfke doldu. Onun dokunuşunun devam etmesini ne kadar çok istiyordu. Bunun için ne kadar aç olduğunu hissetti.

Bu arzuyu burada nasıl besleyemeyeceği üzerine.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak aralarındaki boşluğu paylaştırdı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Bakışları, ön tarafına doğru çıkıntı yapan dirseklerinden kalktı. Yanıt olarak bir kaşını kaldırdı.

"O şey de neydi öyle?"

Shaw sırtıttı. "Aline'in icadı. O bir dahi. Yaratmak istediği şeylerin eskizlerini, bir araya getirdiği modelleri bir görseniz. Muhteşemler." Lux onun sesindeki gurur karşısında gülümsediğini gizlemeye çalışmadı ve bakışları Aline'in ağzına kayınca gülümsemesi soldu. "Gitmeliyiz. Giriş buraya yakın."

Dudağını ısırды, hapishaneye tekrar girmekten duyduğu endişe diğer tüm duygularını bastırıyordu. Ama onu zorlamamıştı.

isteyerek. Bulunursa ne yapmayı umuyorsunuz?"

Shaw sessiz koridorun sonuna kadar baktı. "Çalabildiğimi çalacağım ve kalanları yok edeceğim." Oyuktan çıktı, elini uzattı. "Hâlâ gelmek istiyor musun?"

Lux tereddüt etmedi. Onu sıkıca kavradı.

RISELDA'NIN birkaç gün önce Lux'ı kurtardıktan sonra onu geçirdiği geçit birkaç adımda bir meşalelerle aydınlatılmıştı. Bunda öyle bir ışık yoktu.

Shaw'un tahmin ettiği gibi kapı kilitli değildi ve kapı sarsıcı bir gıcırtıyla açılarak ikisini de kaskatı ve nefessiz bıraktı. Ama kimse gelmedi. Bu giriş pek sık kullanılıyor gibi görünmüyordu.

Shaw'u içeri kadar takip etti, sadece örümcek ağları yüzüne yapıştığında duraksadı. Örümcekler onu o kadar rahatsız etmiyordu ama bu, saçlarının arasında gezinmelerinden hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Shaw ise çok daha rahatsız görünüyordu. Ellerini yüzünde gezdirirken kapıyı çekiştirerek kapatmak zorunda kalmıştı.

Ürperdi, kolları iki yanına düştü. "Örümceklerden *nefret ederim*." Lux onun göremeyeceğini bile bile karanlığa doğru gülümsedi.

Bir eli duvarda, Shaw'un vücut ısısı tam önündeyken aşağıya ilk adımını attı. Küflü hava, botlarının karıştırdığı toz tabakasıyla daha da ve birden fazla kez öksürüğe karşı koydu. Bu özel geçidin onları nereye çıkaracağı hiçbir fikri yoktu ve ileride yankılanacak ve Kalkan'ı uyuracak en ufak bir sesi bile şansa bırakmak istemiyordu.

Shaw, yüzünün önündeki en ufak bir gölgeyi bile göremediği için, aşağıya doğru ilerlerken sabit bir tempoda ilerlemeye devam etti. Ta ki sonunda, sönük, titrek bir meşaleyle karşılaşana kadar. Fenerin parlaklığına karşı gözlerini kıstı ve adamın omzunun etrafından bakarak tünelin ötesini görmeye çalışırken, karşı taraftan gelen soğuk bir hava dalgası tenine çarptı.

İstem dışı bir nefesle döndü ama onu sadece karanlık karşıladı. Çekingen bir şekilde parmaklarını uzattı.

"Bu taraftan." Shaw ona ilerlemesini işaret etti ve kızın eli hareketsiz kaldı.

Geçidin ilerisindeki bir başka meşale onlara göz kırptı. Henüz hücre yoktu. İkisini de taş ve ateş ışığından başka bir şey çevrelemiyordu. Sürünürken adımları neredeyse sessizdi.

Lux nefesini tuttu ve bir soru sormaya cesaret etti. "Neden sen olmalıydın?"

Shaw o kadar uzun süre durakladı ki, onun kendisini duyduğundan emin olamadı. "Bir zamanlar benim olmayan şeyleri almak gibi kötü bir alışkanlığım vardı," dediğinde ona tekrar sormayı düşündü.

"Yankesici gibi mi?"

Adam başını sallarken gölgelerin soluk taşlar üzerinde dans edişini izledi. "Hayır." Durakladı, muhtemelen tam olarak ne kadarını açıklamak istediğini düşünüyordu. "Buraya en yakın evleri biliyor musun? Taş heykelleri olan uzun olanları? Hepsinin içine girdim ve sana söyleyeyim, içleri de dışları kadar abartılı."

"Sen bir hırsızısın."

Sırada ne var? Uzman bir zehirleyici mi? Uyuşturucu toplayıcısı mı?

"Artık değil. Bu bir yetenek testi olarak başladı. Yapıp yapamayacağımı görmek istedim. Genç ve duygusuz. Ama bulduğum şey, fazlalık, nasıl da etrafa saçılmıştı. Çok sinirlendim. Bu kadar az şeye sahip olmamız akıl almaz bir şeydi. *Hepimizin* ne kadar azı vardı. O kadar çok çalıştık ama yine de yatağa aç girdik ve aynı şekilde uyandık. O gece mücevher çaldım. Kaçırılmayacağını düşündüğüm birkaç mücevher ve onları sattıktan sonra parayı tanıdığım herkesle bölüştüm. Bir dahaki sefere, tanımadıklarım da verebildim. Ve bir sonraki, ve bir sonraki. Yıllarca.

"Ama bir gece odayı yanlış değerlendirdim ve fark . Shield saatler sonra ailemin evine geldi. Parayı saklamam için yeterli zaman vardı ama inandırıcı bir mazeret uydurmam için yeterli değildi. Babam-" Boğazını temizledi. "Birbirimize benziyorduk: aynı yapı, benzer saçlar. Benim yerime geçti. Bana Aline'e göz kulak olmamı söyledi. Altı ay uğraştım, ama bu arada yolumu buldum-"

Bir çığlık duvarlarda yankılandı ve Shaw sessizliğe gömüldü.

İlk hapishane hücresi. Hücre sakini tekrar bağırdı, içgüdüsel hıçkırıklar Lux'ın kalbini çekti, aynı anda hem , kendini kurtarmaya, hem de ayaklarını yere basmaya, onları yerleştirene kadar asla dinlenmemeye teşvik etti.

hepsi özgürdü. Bu gece ikisi de olmayacaktı, bu yüzden kapıya doğru aceleyle yürüdü ve uzun süre sonra kendisine yapışan çığlıkları engellemeye çalıştı ve başaramadı.

Karşılaştıkları sonraki birkaç hücre çok şükür ki sessizdi; ya boştu ya da içindekiler baygın ya da ölmüştü. Lux cerrahın işkence odasını ne kadar sık kullandığını bilmiyordu ama geçtikleri her hücrede cerrahın neşterinin kendi elinde olduğunu ve sadist sırtışı sabitleşene kadar ona kesik üstüne kesik attığını düşünerek intikam dolu hayallere daldı.

Yanındaki hücrenin parmaklıklarından ani bir çığlık yükseldi. Düşüncelerinden sıyrıldı, kavisli bıçak avucunun içine yerleşti.

Shaw'un eli bileğinin üzerine kapandı ve tutuşunu yumuşattı. "Acele et."

Labirent devam ediyordu. Kıvrılıp bükülüyor, çürümenin ipuçları ve pisliğin telkinleriyle onları ilerlemeye ikna ediyordu. Bir dizi kilitli kapının etrafında kıvrıldılar, iğrenç kokunun en iğrenç hale geldiği yerde, uzaklardan gelen rüzgâra karşı inlediler.

"Burası yukarıya ve dışarıya açılan bir geçit. Ölüm arabaları için."

Cesetlerin mümkün olduğunca gizli ve etkili bir şekilde çıkarılması mantıklı olsa da, bu konuda hiçbir fikri yoktu. Karşı taraftaki oyuğu derin bir tahta sandık dolduruyordu, ölümün pis kokusu boğucuydu.

Shaw kusacakmış gibi görünüyordu ama Lux bunun kokudan çok babasının cesedinin sandığın içine atıldığı düşüncesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu, Belediye Başkanı ve Kalkanı için bir önceki kadar anlamsız.

Elini uzattı, bir yandan da onu geri çağırmayı düşünüyordu. Ama parmakları Shaw'unkilerle birleştiğinde, onları bir cankurtaran halatı gibi birbirine doladı ve nefes alış verişini düzleştirdi, yüzündeki solgun renk kayboldu.

Birkaç kalp atışı boyunca hareket etmedi, gölgeli gözlerle sandığa baktı. Adam başını eğip kenetlenmiş ellerini incelediğinde, kadın adamın kirpiklerinin altındaki dökülmemiş gözyaşlarını fark etti. Birden, onun elindeki eli ne yazık ki yetersiz göründü.

Ama onun için daha fazlasını yapamazdı. Burada yapamazdı. Şimdi yapamazdı.

Elini bırakmadan önce bir kez onun elinin etrafında dolaştırdı. "Tüneli takip etmeye devam etmeliyiz. Mahkûmlar üzerinde deney yapılan bir yer gördüm." Yutkundu. "Babamın büyük ihtimalle-"

"biliyorum," dedi. "Beni oraya onlar getirdi."

"Ve sen onların bıçaklarından kaçtın?" Gözleri kızın vücudunun hatlarını takip ederek iyileşmiş bir yara izi aradı.

"Hiç yoktu. Benim için yoktu." Kadının fısıltısı adamın kaşlarını birbirine yaklaştırdı ama kadın bundan bahsetmedi. Burada değil. Bu kadar yakın değil. "Can damarının orada olduğundan emin misin?"

"Emin misin? Dürüst olmak gerekirse, hayır. Ama başlamak için iyi bir yer."

YEDİNCİ BÖLÜM RTY-SEVENİ

BELEDİYE BAŞKANI VE SONRASINDA KALKAN, istenmeyen ziyaretçilerin yokluğundan çok emin olmalıydılar. Yüzeyin altında kilitli kalanların feryatları ve ara sıra attıkları çığlıklar dışında Lux ve Shaw kimseyle karşılaşmadı.

Dar kapılar önlerinde yükseldiğinde Lux rahat bir nefes aldı ve kapıların arkasından sadece karanlığın dışarı doğru itildiğini gördü.

"Önce ben gideceğim." Shaw cevap beklemeden bir adım öne çıktı ve kadın itiraz etmediği için korkaklığına lanet etti.

Bilekleri ve ayak bilekleri bağlandıkları anı hatırlayarak zonkluyordu. Soğuk odaya girdiklerinde onun arkasından gitti ve karanlıkta hiçbir şey göremediği için titredi. "Nasıl olacak-"

Shaw'un yüzünü aydınlatan ışık parlamasıyla irkildi.

"Bir hırsız, hatırladın mı?" Küçük alev köpek dişlerini uzattı ve elmacık kemiklerini keskinleştirerek sırtışını kurtça bir alaycılığa dönüştürdü.

Gözleri adamın üzerinde asılı duran çantaya kaydı. "İçinde başka ne var?"

Shaw cerrahın çalışma masasına doğru yürüdü ve omzunun üzerinden, "Kilit açacakları. Halat. Bir dizi bıçak. Ve Aline'in izniyle ihtiyaç duyulmayacağını umduğum birkaç sürpriz." Bunlardan söz edince kulakları yeniden ağrıdı. "Bunların yarısının ne olduğunu bilmiyorum."

Adam elinde şişeyle ayaktayken onun yanına yaklaştı.

"O zaman ben olsam onlara dokunmazdım. Burada yaratılan karışımlar iğrenç."

Cam şişeyi dikkatle yerine yerleştirdi, bakışları araştırıyordu. "Sana ne yaptılar?"

Lux gözlerini önüne dikmeye çalıştı ama yalnız, dar kapı görüşünü engelliyordu. Kapının gölgelerine baktı. "Bağlandım, damarlarıma zorla bir toksin verildi. Ve sonra... kâbuslar." Yutkundu. "Ama önce, bir adamın bağırsaklarının deşilmesini izledim ve kaçınılmaz ölümü geldiğinde, yaşam kanının tam olarak nasıl çıkarıldığına tanık oldum. Bu... aydınlatıcıydı. Kalkan'ın botlarının üzerine kustum."

Shaw'un arkasından nefesinin kesildiğini duydu ama adamın yerine babasını hayal ettiğini çok geç fark etti. Düşüncesiz davranmıştı.

Ama ona doğru döndüğünde, alevi yansıtan gözler beklediği gibi kederle dolu değildi. Ne de aşılmaz bir gölge. Aksine, orada gördüğü şefkat karşısında kendi gözleri de büyüdü. Ve ölçülemez bir öfkeyle.

"Fikrimi değiştirdim." Sözleri kırılmıştı, tehditkârdı. "Ne hakkında?"

"Görevimiz bu gece burada. Bana öyle bakma. Hâlâ kalan son can parçasını da çalmayı planlıyorum. Ama onunla birlikte burayı da yakacağım."

"Yapamazsınız. Mahkumlara zarar verirsiniz."

"Alevler bu kapıları geçemeyecek. Biz onları kurtarana kadar buradakilerin kaderini uzatmaya yetecek kadar hasara yol açacaktır."

Biz. Lux onun kararlılığını gözlemlerken yanağını ısırdı. İttifaklarına olan inancını.

Geri dönüşü olmayan bir şekilde.

Ona geri dönülmez bir şekilde değer veriyordu.

Ama yine de sormak zorundaydı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Aline'in bir başka hediyesi."

Homurdandı. "Şimdi bu plan beni daha da az heyecanlandırıyor."

Oda boştu. Gümüşi bir parıltıyla parıldayan ve ışıldayan herhangi bir madde yoktu. Lux, Shaw'un kendi zihni tarafından işkence edilerek tutulduğu küçük alanı incelemesine izin verdi. Orayı bir daha görmek gibi bir arzusu yoktu. Shaw bir kez daha kapı aralığından görüldüğünde, kolları kederle sarkıyordu, Lux sadece rahatlama hissetti.

"Başka bir fikrin var mı?" Sinirleri iyice gerilmeye başlamıştı.

Burada çok uzun süre kalmışlardı.

"Belki çalışması-"

"Oraya baktık." "Fazla değil."

Gözlerini kapadı, zihnini sadece yalnızken düşündüğü bir öpücüğün anısından kurtarmaya çalıştı. Ama gözlerini açtığında yeni bir şey dikkatini çekti. İkisinin de arkasında, üst üste yığılmış lekeli beyaz çarşafların bile arkasında, üzerinde tuhaf şekilli bir asma kilit olan dar bir dolap duruyordu.

Lux, Shaw'un elinden titreyen ışığı aldı ve ona doğru yürüdü.

Dolap koyu renk ahşaptı ve ince işçilikle yapılmıştı ama alevlerin yüzeyine temas etmesini engellemek dışında ona daha fazla dikkat etmedi. Onun yerine bakışları kilidin üzerinde gezindi. Alışılmadık bir , uçları düzgün bir şekilde yuvarlatılmak yerine noktalara geliyordu ve görebildiği kadarıyla, maymuncuk bir yana, takılı bir anahtar için bile yeri yoktu.

Yine de çekiştirdi. Kolunu bir soğuk dalgası sardı ve onu düşürdü.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Shaw şimdi onun yanındaydı ve cihazı kısık gözlerle inceliyordu. Onun yaptığı gibi cihazı çekmedi, daha ziyade arkasını incelemek için çevirdi.

"Piç kurusu."

"Ne?" Lux kolunu , sıcaklık damarlarına geri dönerken hâlâ karıncalanıyordu.

"Bir iğne ucu kızıl, bir damlacık sıcaklık; Kurban da öyle olmalı."

Geri adım attı. "Kan. Başkanımız için ne kadar da uygun."

Aynı anda bıçağına uzandı ve parmağının ucuyla kilit noktalarından birinin üzerine bastırdı.

"Bırak beni Shaw."

"Hayır. Senden başka neler öğrenebileceğini bilmiyorsun. Ben hiç kimse değilim."

"Bu şehirde hiç kimse olmak çok tehlikeli bir şey." Adam daha fazla itiraz edemeden parmağının ucunu batırdı ve önce birikip sonra kilidin yüzeyine sıçrayan damlaya baktı.

"Bunu yapmamalıydın."

Ama Lux ona aldırmış etmiyordu. Parmağını eteğine bastırarak diz çöktü ve tıkırdayıp vınlamaya başlayan metale baktı. Kilit serbest kaldı. Muzaffer bir sırtışıyla kapıyı dışa doğru çevirdi.

Dolabın içi gümüş renginde parlıyordu.

Yine de yüzleri şaşkınlık ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeye büründü, kaşları birbirinin tıpatıp aynısı olarak çizildi. Çünkü içeride istiflenmiş en fazla yirmi şişe vardı.

Geri kalanı nerede?

"Bu... bu mu?" Shaw'un kuşkusu çok açıktı. Şişelerden birini durduğu yerden kaptı ve içindeki maddeye dik dik baktı.

Lux bariz olanı söyledi: "Vebadan ölmüş olanlardan kesinlikle yaşam kanı çekmiyor."

Belki bu basit bir arınmaydı. Onu henüz temize çıkaramazdı.

Shaw parıldayan sıvıyı avucunun içine aldı.

"Ne yapıyorsun?" Kadın ondan uzaklaştı, adamın ifadesi okunamıyordu.

Gülümsedi, neredeyse hayvansı bir şekilde, gözleri onunkilere kaydı. "En iyi yaptığım şey, Ölü Çağırın." Şişe paramparça olurken bir parmağını gümüş havuza daldırdı. "Resim yapmak."

Saatler sonra, yangın söndürülüp kara duman sonra, insanlar Shaw'un yozlaşmış eserine dehşet içinde bakacaklardı. Pırıl pırıl, gümüş rengi bir orman duvarlara geniş darbelerle yayılmış, alevden etkilenmemişti. Ve kelimeler:

Ölüm Kaçınılmazdır

"Yanıp kül olursam beni dirilt, olur mu?" Shaw'ın son sözleri, hapishanenin derinliklerinden gelen yalvaran bir çığlığı dinlemek için tereddütlü bir Lux'ı kapılardan içeri zorlamadan önceydi. Aline'in becerisine güvendiğini söylemişti. Lux'ı kendisini dinlemesi için azarlarkenki harareti bunun aksini söylüyordu.

Ona yavaş yayılan bir gaz ve alevleri tutuşturmak için bir kıvılcım içeren bir mekanizma olduğunu söylemişti. Kulağı yeterince basit gelmişti, ama neden bu kadar uzun sürdüğünü görmek için kapıyı içeri doğru çevirdiğinde, vücudunun içeri doğru itilmesiyle tökezleyerek geri döndü.

". Git!" Shaw onun elini tutarak peşinden sürükledi.

Şimdiden arkasından gelen dumanın kokusunu alabiliyordu. Tek umudu taş duvarların ve kilitli kapıların ardında sıkışıp kalanların inançlı olmasıydı. Bunu kendileri için olduğu kadar onlar için de yapıyorlardı.

Kullanılabilir son yaşam damlasını da çalmışlar, duvarlara bir şişe atmışlar ve sevgili belediye başkanlarına çok açık bir mesaj bırakmışlardı. Bu onun bu dünyadaki son yaşamı olacaktı. Tümörün tükettiği iç organlarını yeniden canlandırmaya devam etse bile, onsuz daha uzun süre hayatta kalacağından şüpheliydi.

Ancak tünelden gelen tiz bir sesle düşünceleri yarıda kesildi. Daha önce hiç duymadığı ritmik bir düzende devam eden sesle ellerini kulaklarına götürdü.

"Bir alarm!" Shaw'ın teninin rengi kaçtı ve Lux'inki de bu manzara karşısında soldu.

Adam kadının kolunu çekti, kadının bacakları adamın koşu hızına yetişemiyordu. Konağın yeraltı labirentindeki kavisli bir köşeyi döndüler. "Bu ne anlama geliyor?" Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı.

"Bu, fark edildiğimiz anlamına geliyor." Kelimeleri neredeyse unutuyordu. Neredeyse öyle olmasını umuyordu. Çünkü belediye başkanı onları keşfederse sabahı görecekt kadar yaşayamayacaklardı ve büyük bir kesinlikle biliyordu ki, yenilenmiş koleksiyonundaki ilk şişeler onların yaşam kanları olacaktı.

Alarm hem tempo hem de ses olarak yükseldi ve neredeyse altındaki taşa vuran botların gölgede bıraktı. Shaw durdu.

Lux onun birkaç adım ötesinde ağır ağır nefes alarak onu takip etti. Ciğerlerinde çığlık atan ve kalbini küt küt attıran şey yorgunluktan çok daha fazlasıydı ve bedeni bu rahatlama için minnettar olsa da zihni minnettar değildi.

"Neden duruyorsunuz? Hâlâ eski girişi yapabiliriz!" Elini göğsünde gezdirdi, kalbini yeniden düzenli bir ritme sokmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Shaw başını öne eğdi. "Shaw!"

Çizmelerin vuruşları yaklaşıyordu.

"Koş, Lux."

Kız kendi gözlerinin kafatasından fırlayacağından emin olsa da gözlerini kaldırmadı. "Ne? Hayır, hadi ama seni embesil!"

Gözleri ikiz fırtınalar gibiydi, onları kaldırdığında karanlık ve gök gürültülüydü. Ama sesi hüzünlüydü. "Bir keresinde senden hoşlanabileceğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?" Sessiz kahkahası kaybolmuştu. "Sanırım hoşlandım, hatta bundan da fazlası olabilir. Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Başını salladı, altın rengi saç telleri meşale ışığında parıltıyordu. Adam çantayı ona doğru fırlatırken, kadın çantanın ağırlığı altında sendeleyerek geri çekildi.

"Oradaki son cihazı kullan. Altta bir anahtar var ve sonra kaçacaksın. Bana söz ver."

"Asla. Sana hiçbir şey için söz vermeyeceğim." Bağırışlar havada uçuştu.

İki uzun adımda onun önündeydi, yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını daha öncekilere hiç benzemeyen bir öpücükle onunkilerin üzerine indirdi. Hızlı ve sertti, neredeyse acıtıyordu. Bir elveda. Ondandırıldı. Duygu dolu gözlerle ceketini silkti. Omuzlarına yerleştirdikten sonra başındaki şapkayı çıkardı. Saçlarına taktı.

"Güvende ol, aşkım. Mutlu ol."

Uzun boylu, üniformalı bedenlerden oluşan bir yığın geçitten onlara doğru hızla ilerledi. Shaw'un elleri yanlarına düştü ve omuzlarını dikleştirdi. Ona son bir kez uzun uzun baktıktan sonra döndü. Gözleri yanıyordu ama gözyaşlarından olamazdı. Yanaklarını silerek ondan uzaklaştı. Soluk mavi gömleğinden.

Bu gerçek değil, diye düşündü. Ama Kalkan gelmeye devam etti.

Bu gerçek değil.
Ama arkasına bakmadı.

BÖLÜM THIRTY-EIGHTII

GEÇİT sonunda yerini sessizliğe bırakmıştı, alarm kulaklarının duymak için zorlandığı uzak bir çınlamaydı. Lux vücudunun protesto çığlıklarını duymazdan geldi, zihnini diğer tüm formlara karşı meşgul eden fiziksel acının tadını çıkardı. Sonunda yukarı doğru sarmal çizen karanlık taş merdivenlerin dibinde rahat bir nefes aldı. Girişi bulmuştu ve şimdi yapması gereken tek şey tırmanmaktı.

Bacaklarından itaat etmelerini, öne doğru adım atmalarını istedi. Ama onlar sadece dizlerinin üzerine çöküp dinlenmek istiyorlardı. Lux başını eğdi, nefesleri yüksek sesle ve soluk soluğa etrafındaki havayı doldurdu ve Shaw'ın çantasını sanki Shaw'ın kendisiymiş gibi kavradı, Shaw'ın kokusu paltosundan ona eziyet etmek için yayılıyordu. Gözlerini kapadı, burnunu omzuna bastırarak derin derin içine çekti.

Homurdanan bir yemin merdivenlerden aşağı süzüldü. Ardından bir şeyler sürükleniyormuş gibi karışık bir yürüyüş ve sabit bir gümbürtü duyuldu.

Lux kendini yerden yukarı itip gölgeli bir duvara yaslanırken uzuvlarına başka bir seçenek bırakmadı.

Karıştırma sesi daha da arttı. Bunu etek sesleri izledi.

Lux dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak ciğerlerindeki havayı hareketsiz kalmaya zorladı. Gözlerini kısarak karanlığın içinde mavi ya da erik rengi derin etekleri inceledi. Tanıdık gri bir pelerinin örtüsü altında bir kez daha gizlenmeden önce onlara odaklanmak için sadece bir dakikası vardı.

Kapüşonlu figür ona doğru bakmadı.

Bunun yerine, uzun parmaklar girişteki oyuğa uzandı ve bir cesedi sürükleyerek çıkardı. Kan kırmızısı bir elbise giymiş ve başında uyuz bir çuval olan bir ceset.

Hayalet onu kaldırıp kollarının arasına aldı. Her iki yöne de bakmadan, sanki yolunu rahatça biliyormuş gibi, esirini sürüklemeye devam etti. Lux'ın hissettiği ama görmediği gizli geçitten aşağıya ve buz gibi öteye.

SHAW'IN UZUN PALTOSU, kendisine pervasızca saldıran soğuk rüzgârlara karşı çok az teselli sağlıyordu. Lux kollarını göğsüne sardı ve dişlerinin aralıksız takırdayarak hayaleti varlığından haberdar etmesini engellemeye çalıştı. Bir yandan da onu takip ediyordu.

Geçit ilk başta aşağı doğru eğilimdi, ama o zamandan beri düzleşmişti, bu da çok soğuk olmasa da tempoyu kolaylaştırıyordu. En azından hayalet başka bir bedeni çekerek onu sıcak tutma zahmetine katlanıyordu.

Lux şikâyet etmemesi gerektiğini biliyordu; gizeme teslim olmayı seçmişti. Hayalet paçavralar ya da hayalet derisi değil, gerçek bir elbise giyiyordu. Bu olayın malikânenin güvenliği içinde sık sık meydana geldiğinden şüpheliydi ve şu anda bu varlık, Kalkan'ı tek başına ele geçirmek için geri koşmasını engellemek için ideal bir dikkat dağıtıcıydı.

Tünel sonunda yerini sert bir toprağa bıraktı. Öyle ki, önceki oyma taşa göre neredeyse fark edilmeyecek kadar büyük bir değişimdi bu. Dairesinin kapısının altında da benzer bir şey hissetmemiş olsaydı fark etmeyebilirdi. Ve ailesinin.

İlk başta sadece topuklu ayakkabıların taşa, sonra da toprağa sürtünme sesi, figürün tam olarak nerede yürüdüğünü anlamasını sağladı. Ama şimdi hayaletin nefes alışları zorlaşmıştı. Bu kadar uzun mesafelere ceset taşımaya alışık olmamalıydı. Bu pek rahatlatıcı değildi.

Sıcak bir hava Lux'ın yanağına değdi ve Lux karanlığa döndü. Parmaklarını uzattı. Altında kaba toprağın olduğu yer şimdi boştu. Bir bağlantı tüneli.

Tüyleri diken diken oldu.

Bu tünelin nereye çıktığını biliyordu. Bu da şu anki yolunun onu nereye götürdüğüne dair artan şüphelerinin muhtemelen doğru olduğu anlamına geliyordu. Lux parmaklarını tekrar yanına indirdi ve Shaw'un fazla büyük paltosunun kollarının içine soktu. Bir başka soğuk hava dalgası açıkta kalan tenini nazikçe okşadı.

Tekrar hoş geldin, Lucena.

Tuzak kapısından ilk gümüş parıltısı düştüğünde LUX tünelin karanlığına GERİ ÇEKİLDİ.

Hayalet, cesedi merdivenin dibinde buruşuk bir yığın halinde bıraktı ve ellerine karşı kolaylıkla açılan dikiş boyunca itmek için yükseldi. Kulübenin ortasındaki ağaçlardan yayılan gümüş parıltı şimdi altındaki geçide yayılmıştı ve pelerinli figür homurdanarak cesedi yukarı kaldırdı ve dar alandan geçirdi. Kırmızı ipekler ve ince işlenmiş çizmeler, gözden kaybolmadan önce Lux'ın son gördüğü şeylerdi.

Çekingen bir tavırla göz hizasındaki basamağa uzandı.

Lux döşeme tahtalarının üzerinden ilk kez baktığında, zihninde hayaletin dar kılıcının acımasızca saplandığı ölüm hayalleri canlandı. Saldırı gelmeyince cesurca etrafına bir göz attı. Kırmızı bir ışık yandı ve ceset ağaçların etrafından dolaşp kulübenin diğer ucuna doğru gitti. Mırıltılı fısıltılar ve boğuk bir kadın kahkahası onu takip etti. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Deli bir kadın mı?

Kendini yukarı çekip tuzak kapısından geçerken, bir kafese doğru itilen burnundan çıkan sesle irkildi. Yanı başında, gölgelerle örtülü bir kafes ve bir sıçan belirmişti. Arkadaşı köşede kıvrılmış uyuyordu. *Ne korkunç hayvanlar.* Pelerinli varlığın akıl sağlığına dair süregelen şüphesi artık ortadan ; kesinlikle akli dengesi yerinde değildi.

Lux gümüş kabuklu ağaçların gövdelerinin yanından sürünerek geçti. Çömeldi, onlara mümkün olduğunca geniş bir alan bırakarak baktı

parlayan gövdelerinin etrafında.

Hayalet, ya ölü ya da bilinçsiz olan mahkûmunu kalın bir iple sert arkalıklı bir sandalyeye bağlamayı bitirdi. Kurbanın yumuşak elleri gevşek ve solgun bir şekilde tahtaya yaslanmıştı. Gri figür kıpırdamadan durdu ve bir an için suçluyu inceledi. Sonra hızlı bir hareketle kirli çuvalı mahkûmun başından aşağı fırlattı.

Morana.

Dudakları soğuktan maviye dönmüştü ve Lux, Morana'nın göğsünün sığ bir nefesle hareket ettiğini görene kadar ölmüş olabileceğini düşündü. Elbisesi yamuk yumuktu, saçları başının etrafında düğümlenmişti ve teni çok solgundu. Lux birinin onu bu halde gördüğünü bilse ne kadar çileden çıkacağını tahmin edebiliyordu. Özellikle de o kişi kendisi olsaydı.

Morana inledi.

Yanağına aldığı ani darbe kulübenin kenarlarında çınlarken, Lux'ın nefesini kesmiş ve ardından belediye başkanının kızı sessizliğe gömülmüştü.

Hayalet elini indirdi.

Lux'ın fark edebildiği tek şey kapüşonun altındaki boyun eğmez gölgenin ona doğru döndüğü oldu. Onun çömelmiş pozisyonunu, kocaman paltosunun altına gizlenmiş bedenini ve ölü bir çocuğun eşyalarına sıkıca tutunmuş parmaklarını görüyordu.

Lux kaçtı.

Hayalet onun peşinden uçtu.

Tünelin içine düştü, merdiven için zamanı yoktu. Kendini toparlayarak ileriye doğru savruldu, omzu acı içinde duvara sürtündü. Kumaş parçalandı, açıkta kalan derisi acı ve sıcaktı ama yavaşlayamadı. Çünkü hayalet arkasından aşağı sıçramıştı.

Bir panik çığlığı attı.

Arkasındaki canavar bu tünelleri iyi biliyordu; yolunu bulması için ışığa ihtiyacı yoktu ve Lux bu yüzden soğuk karanlıkta ölecekti.

Nafile kaçıışının bilgisiyle bile, adrenalin onu zorladı. Yeteneklerinin normal sınırlarının çok ötesinde. Onun

Kasları kasıldı ve gerildi, ısı onları yırttı, ter alnını boncuk boncuk yaptı, ama yine de yavaşlamadı.

Hayalet kazandı.

Lux bunu hissedebiliyordu; uzun parmaklar, onca cesedi özenle kesmiş olan dar bıçağın etrafını sarıyordu. Yorgunluğu hezeyan alemine kaymıştı. Hayaletin kendisinden hangi uzvu seçeceğini merak etti. Belki de bir göz? Uzun zamandır gözlerine iltifat ediliyordu. Ayak parmakları mı?

Belki de onun kalbini oyacaktı.

Altta bir düğme var ve sonra koşuyorsun.

Shaw'un sesi kafasını doldurdu. O kadar acı verici bir şekilde gerçektir ki, sanki yanı başında durmuş, unutkanlığı yüzünden ona her türlü aptallığı yakıştıırıyordu - eli çantanın içine dalarak hızını korumaya çalışırken onun şerefine kendini tam da böyle adlandırıyordu.

Yüzüne bir sıcaklık çarptı ve Lux sıcak havaya doğru dönerek içindeki her şeyle bağlantı tünelinden aşağıya doğru koşmaya başladı. Artık fazla bir şey kalmamıştı ama yönünü hızla değiştirmesi, hayalet kaybettiği yeri geri kazanırken parmaklarını Aline'in cihazının etrafına dolaması için ona zaman kazandırdı.

Parmak ucuna küçük bir çıkıntı takılana kadar ellerini karanlıkta karıştırdı. Onu itti ve hiç tereddüt etmedi.

Omzunun üzerinden attı.

Kör edici beyaz ışık geçidi güneş gibi aydınlattı ve arkasından bir çığlık yükseldi. Ama Lux duraksamadı. Hayaletin hızlı nefesleri kaybolmuştu. Sadece kendi ayak sesleri duyuluyordu.

Sentetik, soluk güneş ışığıyla birlikte bir merdivene rastladı ve tırmandı.

Lekeler görmezden gelindi. Lux kanepayı çekiştirerek ailesinin evindeki gizli kapının üzerine itti ve işi bittiğinde titreyen bacaklarının üzerine yığılıp sırtını kanepenin arkasına yasladı. Sabah olmuş, yeni bir günün acımasız ışıltısı pencerelerden içeri süzülüyordu.

Neden ağlamadığını merak etti. Ağlaması gerekmez miydi? Bir kısmı inkâr etmeye devam etti, geri kalanı ise bu konuyu tartışamayacak kadar bitkin düşmüştü. Bu gerçek olamazdı. Planlarının suya düşmüş olması mümkün değildi.

çok ters. Shaw'un yakalandığını ve şimdi canavarların merhametine kaldığını, hayaletin sonunda onu keşfettiğini.

Bu gerçek değil. İşte bu yüzden.

Gözleri kapandı, dudaklarında küçük, rahatlamış bir gülümseme belirdi ve Shaw'un kokusu etrafını sarmış, başını onun çantasına yaslamış bir halde huzursuz bir uykuya daldı.

BÖLÜM TH RTY-Nİ NE

Ayak sesleri rüyalarından sıyrılıp Lux gözlerini kırpıştırarak açtığında daha yüksek sesle duyulmaya . Parçalanmış pencereden süzülen taş üzerindeki enkazın çıtırtısı onu ayağa kalkmaya ve parçalanmış cama doğru sürünmeye zorladı. Her adımda bacakları ağrıyordu. Kalbi daha da çok acıyordu. İnkâr etmek gün ışığında mümkün olan bir lüks değildi. Lux pencereden içeri baktı.

The Shield. Caddeden aşağı indiler. Bir manga dolusu.

Gölgelerden uzak durdu ama dönüp yüzlerini ailesinin kapısına çevirdiklerinde nefesi kesildi.

Bilemezlerdi. Shaw'a eşlik ettiğini, hapishaneye girdiğini, belediye başkanının can damarlarını kuruttuğunu ve kalıntılarını ateşe bilemezlerdi. Onun burada olduğunu bilemezlerdi.

mi?

Parmağının ucundaki kurumuş kana baktı. "Şeytanın memeleri."

Lux yıpranmış kanepeyi yerine itti. Halı buruşmuştu, kenarları tuzak kapısından geriye doğru çekilmişti ve kapıyı açtı. Hiçbir hayalet onu ezip geçmek için uçmadığında, kendini çelikleştirdi ve merdivenin basamaklarına kayd. Onları duyabiliyordu.

Ön kapıyı açtı, çerçevesine bağlı son tahtayı da yerinden söktü ve döşeme tahtalarının kenarlarına halıyı çekirtmeye başladı. Sadece çok yakından bakmamalarını umuyordu, çünkü dikişleri tamamen kapatamayacaktı.

Aşağıya battı, karanlık ona zincirler gibi yapıştı, yukarıdaki cesetlerin ağırlığı başına toz yağdırdı. Geri adım attı.

Boğuk sesler aşağıya doğru sürüklendi.

"Belediye başkanı onun doğrudan kendisine getirilmesini istiyor. Zarar görmeden. Şimdilik."

Alaycı bir homurtu. "Sanki sessizce gelecekmiş gibi. Blackwell'e ne yaptığını duydun mu? Gözünü oymuş!"

Yeni bir ses, "Ve şimdi o öldü." dedi.

"Emir emirdir. Belediye başkanının peşime düşmesindense çılgın bir kızla uğraşmayı tercih ederim. Bu kulübenin her köşesini kontrol edin."

Ağır ayak sesleri, tuzak kapısının üzerinde tepinirken aşağıya daha fazla moloz yığılmasına neden oldu.

Lux sonunda nefesini bıraktı, vücudu hava almak için çığlık atıyordu. Shaw'un çantasını göğsüne bastırarak döndü ve bir kez daha tüneli takip etti. Eve gidecekti. Riselda'ya her şeyi anlatacaktı.

Onun yardımına ihtiyacı olacaktı.

LUX, Riselda'nın şahit olup olmasını umursamadan evinin döşeme tahtalarını kırarak açtı. Bildiği ve tahmin ettiği her şeyi ona anlatmayı planlamıştı ve yeraltında geçirdiği süre içinde bu hiç değişmemişti.

Ama Riselda orada değildi.

Lux halıyı düzeltti ve Shield'ın henüz eşyalarını karıştırmadığından emin olmak için evi hızlıca gözden geçirdikten sonra odasına doğru yürüdü. Shaw'ın çantası ve paltosu ilk giden eşyalar oldu ve yapılmamış yatağının üzerine atıldı. Aline'in tuhaf ama etkili icadını bulmak için içini karıştırmak dışında, içine bakmamıştı. Şimdi bunu düzeltmek için Shaw'un paltosunu omuzlarından indirdi ve çantaya bir kez daha uzanarak içindekileri battaniyelerin üzerine boşalttı.

Ona yalan söylememişti. İp ve bıçaklar oradaydı. Yaşam kanı şişeleri. Ama Lux'ın eli bunlara uzanmadı. Onun yerine parmakları küçük, yıpranmış bir kitabın etrafını sardı.

Büyükbabasının günlüğü.

Kaşlarını çattı. "O kadar şey varken neden seni getirsin ki?" İlk sayfayı çevirdi:

Dikkatli ol, Necromancer.

Kapak kapandı. Ona eşlik edeceğini nereden biliyordu? Başından beri bunu ona vermeyi mi planlıyordu? Yoksa sadece yakalandığında mı?

Parmak uçları yıpranmış derinin üzerinde saniyelerce daha beyazlaştı, sonra bir kapının tıklamasıyla yataktan düştü.

Lux, Shaw'un eşyalarını kendisine doğru çekti ve eski kitabı kavramak için döşeme tahtalarına doğru çömeldi. Deri daha da çekilip arkadan gevşeyince irkildi ama hasarı incelemek için biraz zaman ayırdığında, içinde katlanmış başka bir sayfa buldu. Okumak için zamanı yoktu, titreyen parmaklarıyla her şeyi gardırobunun içine itti. Kalkan onun eşyalarını asla bulamazdı. Bu onu lanetleyecekti.

Lux'ın kapı aralığında belirmesiyle aynı anda merdivenlerden ayak sesleri geldi.

"Lucena."

Rahatlayarak iç çekti. "Riselda. I-" Ve daha önce olduğu gibi, dudakları itaat etmeyi bıraktı. İçinin bir sancısı ve göğsünde bir buz patlaması oldu. Onun nesi vardı? Riselda'nın şimdi soruyla kalkmış kaşları kekelemesine neden oldu. "Ben... dün akşamki diğer işlerinin nasıl gittiğini merak ediyordum." Aklına gelen ilk şeyi ağzından kaçırdı. Acınası bir girişimdi.

Gülmeden önce Riselda'nın gözleri kısıldı. Sesi aynı değildi. "Harika. Festival için hazırlıklarım planladığım gibi ilerliyor." Lux ellerini eteğinin ceplerine soktu. "Yine de Kalkan'ın neden seni tekrar tutuklamaya kararlı olduğunu merak ediyorum canım."

"Burada mıydılar?" Lux aceleyle çalışma odasına doğru ilerledi ve daha yakından inceledi. Ama daha önce olduğu gibi, hiçbir şey yerinde görünmüyordu ve Kalkan'ın aramalarında nazik davranacağını düşünemiyordu. Riselda'ya doğru geri döndü.

"Öyleydiler. Ancak ben de öyleydim ve onlar için talihsiz bir durumdu. Onları geri çevirdim."

"Ve itaat ettiler mi?"

"Tabii ki korudular. Ama seni sonsuza dek koruyamam." Riselda'nın bakışları sertleşti. "En azından henüz değil." Lux'ın etrafında dolaşarak onu inceledi. "Yine de ilgi çekici küçük bir şeyi ağzından kaçırdılar. Görünüşe göre genç bir adam yakalanmış. Ve sabahı bilgi almak için ona işkence ederek geçirmişler. Korkunç bir şey yapmış olmalı. Korkarım senin de korkunç bir şey yapmış olabileceğine inanıyorlar. Öyle mi Lucena? Korkunç bir şey mi yaptın?"

Teyzesinin gözleri doğal görünmüyordu. Lux'ın boğazında bir yara açıldı. "Çok korkunç şeyler yaptım, Riselda."

Sözleri üzerine parıltının kaybolduğunu mu hayal etmişti yoksa en başından beri hiç var olmamış mıydı emin değildi.

Riselda gülümsedi. "Biliyorum." Uzun parmakları Lux'ın ön kolunu sardı. "Ghadra'nın dedikoducuları hiçbir zaman bağışlayıcı türden olmamışlardır."

Eğer dokunuş rahatlatmak amacıyla yapılmış olsaydı, tam tersi bir etki yaratırdı.

Lux onun elini sıktı. "Senin merhametine ihtiyacım yok."

"Ve hiçbir şey önermiyorum. Ama saklanmalısın, sevgilim. Ben bile ancak bu kadarını yapabilirim. Daha önce hapsedilmen senin suçun değildi. Bu sefer... Sadece yüzünüzden bile Belediye Başkanı'nın gazabını hak ettiğinizi söyleyebilirim. Ve eğer yaptıklarını affedilemez bulursa..."

Riselda, söylenmemiş sözler Lux'ın omuzlarına ağırlık yaparak üzerlerine çökerken, kirlenmiş tırnaklarına baktı.

"Benden canımı almadan önce ölecek." Lux'ın sesi alçaktı, sabitti ve zonklayan ve tüküren bir öfkeyle gümbürdüyordu. Her kelimesinde ciddiydi. Adamın göğsünü oyacaktı ve onu geri getirecek kimse olmayacaktı.

Aralarındaki boşluğu bir kıkırtı doldurdu. "Senin ruhuna bayılıyorum Lucena. Gerçekten bayılıyorum. Gerçi bu artık pek bir şeyi değiştirmiyor. Eşyalarını topla. Ben erzak satın alacağım, siz de bu gece yola çıkacaksınız." Riselda mavi pelerininin cebine uzandı ve küçük bir kese çıkardı. Onu masanın üzerine koydu. "Söz verdiğim gibi. Gerçi artık onlara pek ihtiyacınız olmayabilir." Dişlerini göstererek gülümsedi.

Lux uzun süre onun ardından baktı. Kapı aralarına kapandığında ve ayak sesleri kaybolduğunda bile. Sonunda küçük keseye uzanıp içindekileri masanın üzerine bırakana kadar. Uluyan dişler kesenin yüzeyine dağılmıştı.

"Oh, sevgili teyze. Benim ruhum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

KIRKINCI BÖLÜM

Eğer LUX, kapısını çaldığında Aline'yüzünü tarif edebilseydi, belki *de pek heyecanlanmamış* olurdu. Hatta belki de düşmanca. Ama aynı zamanda, belki, biraz merak da vardı.

Lux'ın sözleriyle bu merak bir parça daha arttı: "Yardıma ihtiyacım var."

Ne yazık ki bu, kapının yüzüne çarpılmasını engelleyemedi.

Lux tekrar yıpranmış yüzeye vurdu. Ama başka bir kadın cevap verince geri adım attı. Shaw'un gözlerine sahip, yaşlılıktan çizgilerle kaplı yüzüyle kızınınakinin tıpatıp aynısı olan bir kadın.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Lux kırmızı çerçeveli gözleri ve çiğ burnu içine çekti. Bu kadın belli ki ağlıyordu, hem de uzun zamandır. "Aslında kızınızla konuşmak için buradayım."

"Ziyaretçi istemiyor. Açıkçası ben de istemiyorum."

Gözyaşları bir kez daha birikti ve Lux Shaw'ın paltosunu aralarındaki boşluğa itti. "Kayıp olduğunu biliyorsunuz sanırım." Kadının gözleri büyüdü, ağzı gevşedi. "Nerede olduğunu biliyorum."

Lux köhne bir mutfakta, Shaw'un annesi pür dikkat onu dinlerken köhne bir masada oturuyordu. Aline, sırtını

kollarını kavuşturmuş, hiç dinlemiyor gibi görünüyordu. Mekân titizlikle temizlenmişti. Lux görünür yüzeylerde tek bir toz zerresi bile fark edemiyordu.

Shaw'un annesi ellerini masaya bastırdı ama sonra katladı. Lux daha fazla dayanamayıp elini ona en yakın olanın üzerine bastırana kadar bunu tekrar tekrar yaptı. Elleri onunkilerin altında sıcak ve nasırlı bir şekilde hareketsiz kaldı ve Lux bu temastan uzak durma isteğini bastırdı. Kadının onu anlamasına ihtiyacı vardı. Hem kendisi hem de Aline için.

"Şu anda ondan alabilecekleri her türlü bilgiyi istiyorlar ve onlara bilgi vereceğine inanmıyorum."

Onun elinin altındaki el yenilgiyle gevşedi. "Hayır, hayır, hayır, hayır." Taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, sıkı çalışmanın ve zor bir hayatın bıraktığı izleri takip ediyordu. "Bunun anlamı..."

Kelimeyi zorlayamadı.

Ölüm. Lux çoğunun bunu konuşmadığını fark etti.

"Bu, şu anda ona işkence edildiği ve artık işe yaramadığını kanıtladığında onu öldürecekleri anlamına geliyor." Aline bu sözleri Lux'a fırlatırken gözleri ikiz hançer gibiydi. "Peki sen nasıl tek bir çizik bile almadan kaçabildin? Daha güçlü değilsin. Daha hızlı değilsin. Kesinlikle kardeşimden daha zeki değilsin. *Söyle bana.*"

Lux kendi gözlerinin bu kadar genç yaşta bu kadar sert olup olmadığını merak etti. Sinirini dizginledi. Hayır, olmamıştı. Daha kötü olmuşlardı.

"Onu terk ettim. Terk etmemi o söyledi; bunu bana o verdi." Günlük hariç her şeyle dolu olan çantasını masanın üzerine doğru salladı. "Onu terk ettim."

Aline'in gözleri ne çantadan ne de altındaki ceketten ayrılabilirdi. Boğazı düğümlendi ve Lux gözlerini ondan kaçırdı. Aline'in öfkesiyle başa çıkabilirdi. Lux onun gözyaşlarını kaldırabileceğinden emin değildi.

Onlara neden gittiğini söylemişti. İkisinin de neden gittiğini. Onlara yarattıkları yıkımı anlatmış ve hatta Aline'in yeniliklerini övmüştü. Onlara teorilerini anlatmış, sınırlı miktardaki can suyunu keşfettikten sonra lime lime olan teorilerini ve Shaw'ın duvarlara çizdiği, belediye başkanını korkutmak için ellerinden gelen tek yol olan mesajını.

Ama sonuçta, bu oldu: Lux onu kaderine terk etmişti. Ölümüne. Artık bunu biliyorlardı ve ondan nefret edeceklerdi. Onu kurtarmak için yardım teklif ettikleri sürece umurunda değildi. Yeter ki Aline harabeye dönmüş evlerinin bir yerlerine saklanmış çalışan prototiplerden oluşan bir zulaya sahip olsun.

"Benden ne istiyorsun?" Aline'in sesi sessizdi. Masanın üzerine dizilmiş can kanlarından başını kaldırıp bakmadı.

"Dikkat dağıtıcı bir şey. Bana ne verebilirsen."

ALINE'İN ÇALIŞMA ODASI Lux'inkinden ÇOK FARKLIYDI. Birincisi, çok daha küçüktü. Yine de bunu yanık izleri, eksik tahta parçaları ve zemini süsleyen çiziklerden sonra fark etti.

"Hiçbir şeye dokunma."

Lux gözlerini devirdi.

"Ciddiyim. Bu şeylerin bazıları o kadar da sağlam değil. Henüz değil. Peki, belki de hiç." Aline çalışma masasındaki kenarları içe doğru bükülmüş bir yığın metal kareyi kenara itti ve bir sandığı onlara doğru çekti. "Geri çekilin."

Lux söyleneni yaptı. Kaşlarını kaybetmekten hoşlanmıyordu. Ya da işitme duyusunu.

Aline bir klik sesiyle mandalı açtı ve sandığın derinliklerini araştırdı. Sonunda bir mekanizma çıkardı. Güneş ışığını ortaya çıkaran alete benziyordu ve Lux merakla yaklaştı.

"Gövdede onu çalıştıran bir düğme var. Ama henüz fazla gecikme yapmadım. Kim düğmeye basarsa kaçmak zorunda kalacak. Hızlıca."

Lux ikisine de Aline'in son eserini kullandığından bahsetmemişti. Kulübe, Morana'nın yakalanışı ve hayalet hakkındaki bilgisi onun sırrıydı. Şimdilik.

"Anlaşıldı." Alete uzandı ama Aline geri çekilerek onu göğsüne yakın tuttu.

"Planınız tam olarak nedir?"

Lux bir hışımla elini bıraktı. "Kalkan'ı malikaneden uzaklaştırmam gerekiyor. Belediye başkanıyla tek başıma görüşmeliyim. Shaw'un serbest bırakılmasını takas edebileceğimi düşündüğüm bir kozum var."

Aline'in bakışları bir çocuk için alışılmadık derecede nüfuz ediciydi.

"Ya başarısız olursan?"

Yapmayacağını söylemek istedi. Ama bunun yerine gerçeği söylemeye karar verdi. "O zaman ben öleceğim, can suyum belediye başkanı ya da onun parlayan aile üyelerinden biri tarafından boşaltılıp içilecek. Sen de bu felaket odadaki tüm patlayıcıları kullanacak, kardeşini serbest bırakmak için tüm malikaneyi ve çevredeki binaların çoğunu yerle bir edeceksin."

Aline'in ağzı seğırdi. "Güzel. Zaten bu planı daha çok seviyorum." Cihazı Lux'ın ellerine doğru itti. "Ama başarısız olup ölme ihtimaline karşı... Teşekkürler."

Lux gülümsememek için dudağını ısırıldı. "Bir şey değil."

BÖLÜM KIRK BİR

Vücudunun her kasına saldıran ağrılar yüzünden beddualar aklından hiç çıkmıyordu ama Lux yine de bunları öfkeyle düşünüyordu. Hayatı boyunca bir gece önce koştuğu kadar hızlı ve uzağa koştumamıştı ve şimdi burada, açan siyah güllerin arasında çömelmiş, kalçaları feryat ederken bir başka batan parmağını emziriyordu.

Işık Festivali, belediye başkanının konağından çok da uzak olmayan Işık Pazarı meydanında gerçekleşirdi. Ertesi gün yiyecek, ıvır zıvır ve içecek satıcıları, belediye başkanı, ailesi ve kalkanının geçit töreni ile başlar, dans, daha fazla içki ve bir tür gösteri ile devam ederdi. Son etkinlik her yıl değişirdi ve Lux bunlardan herhangi birinin ne içerdiğini hatırlamakta zorlanırdı. Tek hatırladığı, zenginlik ve lütufla kutsanmamış olanları kışkırtmak ve yüksek statülerinin farkında olanların ayrıcalıklarını pekiştirmek için düzenlendiğiydi.

Akşamını geçirmek için pek de eğlenceli bir yol gibi görünmüyordu.

Gerçi şu anki durumu da pek iyi değildi. Boynundaki en çok ses çıkaran kemiklerden birkaçına bastırdı ve her birinin yerine otururken çıkardığı rahatlatıcı çatırtıyla iç çekti. Burnunu çekti. *Ahh*. Bir banyoya ihtiyacı vardı ve güller de aynı fikirdeydi.

Yapraklar yaklaştı, ondan uzaklaştı. Dilini onlara doğru uzattı.

Aline'in cihazını meydanda bir yere yerleştirmek istiyordu. Bunun hem en az hasara yol açacağını hem de malikânenin duvarlarından çekildiklerinde Kalkan'ın toplanması için en geniş alanı sağlayacağını düşündü. Lux elindeki metal silindirden garip açılarla çıkan milleri düşündü.

Dikkatinin dağılmasını istemişti. Aline'in ona en azından bunu sağlayacağına güveniyordu.

Alacakaranlık alçaldı ama vücuduna doğru gelen çekimi görmezden geldi. Orman bugün beklemek zorunda kalacaktı. Kalkan'birkaç başıboş üyesi orada burada dolanıyordu ama onu gerçekten arayacak kadar uyanık değillerdi. Lux bunun akşamki arayıştan yoruldukları anlamına geldiğini umdu. Son birkaç satıcının mallarını toplamasını izledi.

Meydanın ortasındaki çeşme çocukken onu hep büyülemişti. Toplam üç katmandan oluşan çeşmenin son katının tepesindeki mil yukarıya doğru kıvrılıyor, sonunda da süslü bir G harfiyle bitiyordu. Şatafatlı ve pahalıydı; çeşmeyi yaptıran belediye başkanı için biçilmiş kaftandı.

Ve her gece suyu kesiliyordu.

Karanlıkta Lux en üst kata tırmanabileceğinden ve silindiri içine yerleştirebileceğinden emindi. Görünmeyecek şekilde gizlendiğinde, bunun kasaba halkının kafasını bir süreliğine karıştıracığını umuyordu. Belediye başkanının alanına şahit olmadan ve kontrol edilmeden girmesine yetecek kadar. Oradan, Shaw'u serbest bırakmaya yetecek kadar değerli görüldüğüne güveniyordu.

Yapabildiği kadar sağlam bir planı ve gece kasabayı tamamen kaplayana kadar kaybedecek zamanı varken, düşünceleri Riselda'ya döndü.

Riselda kambur duruyordu, gözlerinde doğal olmayan bir parıltı vardı ve uluyan köpek dişleri aylarca sürecektir canlanmalara yetecek kadardı. Ve Lux'tan Ghadra'yı kaderine terk etmesini talep ediyordu. Her zaman istediği gibi kaçmak için. Kendini kurtarmak için.

Hapishanede, bir sandalyeye bağlanmış olan Lux'ın tam da bunu yapmak için planları vardı.

Ama en ağır sarkaç gibi, akli başına gelmişti.

Burada tıpkı onunki gibi aileler vardı ve artık onların da yüzleri vardı. Yaşlı, endişeli, nazik ve genç, canlı ve öfkeli. Eğer şimdi çekip giderse, bunun üstesinden asla gelemeyecekti. İçgüdüleri onu teyzesine açılmaktan alıkoymakta haklıydı. Riselda asla anlamayacak ve muhtemelen bu geceden sonra onu asla affetmeyecekti.

Lux sıkılı parmaklarını yeni silahına karşı gevşemeye zorladı. Bu şeyi gül çalılarının arasında patlatıp varlığını dünyaya duyurmak tam da ona göre bir şans olacaktı. Temiz bir nefes alarak ve Shaw'u inletecek bir başka ayarlama yaparak beklemeye devam etti.

SON BEYAZ ÜNİFORMA gürültülü bir meyhanenin gürültüsü içinde kayboldu ve Lux geri dönüşü olmayan noktaya birkaç adım kalmıştı bile.

Bu karmakarışık plandan geri adım atamazdı çünkü masaya bağlanmış, içi odaya açılmış adamı hayal ettiğinde Shaw'un yüzü onun yerindeydi. Onu bir kez ölü görmüştü. Bir daha asla görmek istememişti.

İlk kademeye girmek kolaydı.

İkincisi daha fazla çaba gerektirdi ve kolları ve bacakları zorlanmaktan titredi. Yine de onu tuttular ve başını geriye eğmeden önce kalan su havuzuna tırmandı.

Havada bir çığlık patladı.

Lux bir taş gibi dizlerinin üzerine düştü, etekleri sıırılsıklam oldu ve göğsüne su sıçradı. Titredi, tüyleri diken diken oldu ama bunun nedeni soğuk sudan çok daha fazlasıydı. Birkaç saniye geçtikten sonra çeşmenin kenarından baktı.

Meydana sarhoş ve tökezleyen bir figür girdi, tavernanın kapısını aralık bırakarak ışığın ve müstehcen bir gürültünün dışarı taşmasına izin verdi. Omzunun üzerinden tekrar bağırdı, kızgınlıktan mı yoksa zevkten mi olduğunu bilmek imkânsızdı. Her iki durumda da Lux fark edilmediği için rahat bir nefes aldı. Kalkan olmadığı sürece sarhoş bir adam onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Muhtemelen parasıyla şereflendireceği başka bir işletme arayışında olan adam caddede gözden kaybolduğunda, kadın son kata uzandı.

Ayak parmaklarının ucunda bile, parmakları ancak üstündeki oyma taşta tutunabiliyordu. Güç için fısıltıyla dua ederek çekti. Kollarını ve sırtını kavuran acıya karşı ısırarak sessiz kaldı. Ancak dizlerini eşiğin üzerine çektiğinde nihayet kendine alçak sesle, acı dolu bir inleme izni verdi. Nefesleri kesik kesik geliyordu ve kolları gevşekti ama cihazı gülümseyerek çekti.

Düğmeyi çevirdi.

Yankılanan *gümbürtü* o kadar yüksekti ki, çeşmeyi temelinden sarstı. Kapılar gümbür gümbür açıldı ve pencereler ardına kadar çarptı. Her yönden, gözleri faltaşı gibi açılmış ve çeneleri düşük insanlar geldi. Şimdiden söylentiler yayılmaya başlamıştı. Spekülasyon, başka bir şey değil. Kimse bunun nedenini tam olarak bilmiyordu.

Yine de yeşil gaz en üst kattan yayılıp çürümüş bulutlar oluşturarak çürümüş yumurta ve pislik kokusunu beraberinde getirdiğinde, sallanan ağızlar bu saldırı karşısında hızla histerik bir hal aldı.

"Ack! Bu ne?" "Belediye

başkanını uyandır!"

"Gah! Hem festivalden hemen önce! Dört gözle bekliyordum."

"Sorumlu küçük şeytanı bulun! Muhtemelen komşumun kötü çocuk. Tekrar!"

İnsafsızlar orada kaldılar ve tanıdıkları her kötü davranışta bulunan kişiyi parmaklarıyla işaret ettiler. En akıllıları evlerine kaçtı, her açıklığı sıkı sıkı kapattı ve daha fazla konuşmadı. En sönük olanlar ise yaklaşan gazı inceliyor, giysilerini okşamasına, etraflarında püflemesine izin veriyorlardı. Kokulu yağ ipliklere sızıyor ve gözeneklere işleyerek onları dışlanmışlar olarak işaretliyordu. Çünkü Aline'e göre yağ, isteyerek ya da başka türlü, en az bir ay boyunca gitmeyecekti.

Lux sırtıttı, hınzırca bir kahkaha neredeyse ondan kaçıyordu. Arkasındaki öfkeli sesler azalmaya başladığında ve Kalkan araştırmak için demir kapıdan dökülmeyi bitirdiğinde, terk edilmiş ön kapılardan kolayca geçti.

BÖLÜM KIRK İKİ

Çocukken belediye başkanının malikânesine dair anıları çok az ve soluktu ama Lux oranın hiç bu kadar karanlık olduğunu hatırlamadığından emindi. Ya da bu kadar sessiz. Colden'in kaybı, Morana'nın kaybı ve hepsinden önemlisi, can kaybının belediye başkanını hapsetmiş olduğu anlaşılıyordu. Bu da onu evin sadece bir bulabileceği anlamına geliyordu: çalışma odasında.

Fuayenin duvarlarına yakın durarak, geniş alanın etrafında aceleyle dolaştı. Şu anda Işık Pazarı'nı saran mide bulandırıcı kokunun nedenini araştırmak için Kalkan'a ne kadar süre güvenilebileceğinden emin değildi, bu yüzden bir oyuktan diğerine gizlice geçerek zamanını boşa harcamadı. Attığı her adımda Shaw'un çok altında, bağlı ve kanlar içinde, gelmeyecek bir ölüm için yalvardığını hayal etti. En azından bir süre için. Bu görüntüler onu daha hızlı hareket etmeye teşvik ederken, bir sonraki adımın ne olacağı konusunda göğsü sıkışıyordu.

Lux belediye başkanıyla çalışma odasında sadece bir kez yalnız kalmıştı ve şimdi uzun zaman önce bir daha asla yapmamak üzere kendi kendine verdiği sözü bozmak üzereydi.

Işıklı koridorlar sessiz ve boştu ama sadece bir süreliğine. Beyaz bir parıltı gözüne çarptı. Çalışma odasının kapısı yaklaştı, önünde kıpırdamadan duran bir nöbetçi . Aline'in başka bir

ve bu muhafız muhtemelen rüşvete açık için, çantasındaki bozuk parayı başka bir amaç için kullandı.

Silvdan uzak duvara çarptı ve Kalkan hemen sesin kaynağını araştırmak için acele etti.

Lux altın kolu denemeden önce gölgeler yutana kadar bekledi. Kilitli. Hiçbir parti hilesi cezasız kalmaz, diye düşündü. Ama Kalkan'ın boş bir odada nöbet tutacağını sanmıyordu, o yüzden derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı.

"Ne?" diye bağırdı boğuk ses. "Bu benim özel zamanım! Sen-"

Kapı içeri girdi ve belediye başkanının sulu gözleri yuvalarından fırladı. "Necromancer!" Kapı daha da genişledi ve lamba ışığının dışarı taşarak onu yıkamasına izin verdi. Muhafız mutlu bir şekilde parasını cebe indiriyor olmalıydı; tekrar ortaya çıkmadı.

Belediye başkanının şaşkınlığı bir sonraki nefeste yerini öfkeye bıraktı. "Teslim oluyorsun, öyle mi?"

Bartleby Tamish onu odaya sürüklerken Lux vücudunun gevşek kalmasına izin verdi, parmakları koluna yapışmıştı. "Bir çeşit."

Belediye Başkanı homurdanarak etrafından dolaştı ve ağır kapıyı bir tıkırtıyla kapattı. "Sana güvendiğimi sanıyordum." Masasının etrafından dolanarak çömelmiş haliyle sandalyeye yığıldı. "."

Lux bacaklarını itaat etmeye zorladı ve sandalye onu sekiz yaşında bir çocukken olduğu kadar yutmasa da, ruhunu aynı şekilde azalttı. Omurgasını tereyağı kadar pürüzsüz deriye dayadı ve boynunu uzattı - sadece kenarları gri olan bir anı, bir tül gibi üzerine doğru dalgalandı.

"Ailen öldürülmüş olarak bulundu, çocuk. Sen, elinde bir bıçakla. Bunun nasıl görüldüğünü düşünüyorsun?"

Belediye başkanı tamamen aynı görünüyordu. Çizgili bir yüz, geniş, ayırık dudaklar, sürekli hesap yapan gözler. Kollarını pırıl pırıl masanın üzerine dayamıştı.

Lucena bir süre daha sessiz kaldı, kan lekeli sarı elbisesinin üzerinde fırçalanmış temiz ellerini sıkıyordu, küçük bedeni oturtulduğu sandalye tarafından yutulmuştu. "Görünüşe göre onları öldürdüm."

Yaşlı adamı şaşırtmıştı. Arkasına yaslandı. "Kesinlikle. Bunun için özel bir nedeniniz var mı? Gördüğünüz gibi, çocukları kilit altında tutmaktan hoşlanmıyorum. Ama mecbur kalırsam yaparım."

Küçük bedeni titremeye başladı. "Çok uzun sürdü. Beni sevdiklerini, bana ihtiyaçları olduğunu söylediler. Beni çok özlediklerini söylediler. Sonra da kalbimi bıçakladılar." Titreyen parmakları elbisesinin yırtık kumaşına sürtündü. Sığ bir yara. Çok daha derinlere uzanması gereken bir yara. Gerçi o bile ne kadar derin olduğunu bilmiyordu.

"Hepsi benim hatam. Bunu yapmamalıydım. İlk seferinde öldürüldükten sonra onları geri getirmemeliydim."

*"Bundan sonra yaşamana izin verebileceğimi sanmıyorum. Ne de olsa kanınız bana kilidin içinden ifşa edildi ve bu bilginin halka açıklanmasına izin veremem. Ghadra'nın belediye başkanına ihtiyacı var. Bana *ihtiyacı* var." İçini çekti. "Dünyadaki en önemli adam benim ve bunun sen ya da ben olmak zorunda olması gerçekten utanç verici. Yetenekleriniz son derece kullanışlıydı."*

"Ben de düşünmüştüm."

"Onları geri mi getirdin? Ne demek istiyorsun, çocuk?" Belediye başkanının elleri bembeyaz kesildi, yüzündeki hevesi gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. "Ölüleri diriltebiliyor musunuz?"

Lucena kendi içine kapandı. "Bir daha asla yapmayacağım. Asla."

"Kızınız nerede, Başkan?" Lux dişlerini göstererek gülümsedi. Riselda'nın bir kopyası.

"Yatağına götürüldü tabii ki. Colden'ın ölümünden sonra." Ani bir değişim ve şüphe gözlerini keskinleştirdi. "Neden sordunuz?"

"Ben olsam sizi bu sonuca götüren kaynağa güvenmezdim, hepsi bu. Hizmetkârlar kolayca satın alınabilir."

Kısa boylu adam kendini ayağa kaldırdı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Ne biliyorsun? Kalkan'a seni benim yerime konuşturmasını emretmeden önce söyle bana kızım."

Lux sonunda sandalyede rahatladı. "Ölen sevgilisi için yastığına kapanıp biliyorum." Bir süre daha onun öfkelenmesini izledi. "Nerede olduğunu biliyor ya da bilmiyor olabilirim. Ve bana istediğiniz kadar işkence edin Başkan, ama sanırım siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki asla sesimi çıkarmayacağım."

Belediye başkanı bir süre kadının gözlerini tuttu ama kadın geri çekilmeyince bir kez daha sandalyeye oturdu. "Onun hayatını takas etmeye mi geldin? Ne için? Kendi hayatın için mi?"

"İç organlarınıza büyük sigiller gibi yapışan tümörler sizi tekrar ele geçirmeye karar verdiğinde, sizi kim diriltecek? Hiçbir can damarı sağlığını sonsuza dek geri getiremez; çok hızlılar. Çok uzun yaşadın ve şimdi bana her zamankinden daha çok ihtiyacın var."

Zorlu nefesler sessizliği lekeledi. "Ne istiyorsun Lucena?"

"Hayır, hayır. Yeteneğinin geliştirilmesi gerekiyor! Hiç bilmiyordum, hem de burnumun dibinde." Lucena açgözlülüğün ne olduğunu anlayamamıştı. "Böyle bir zekâ nadir bulunur. Gerçekten hayret verici. Ailenin başına gelenler çok talihsiz ama bundan sonra senin rahatını ve eğitimini bizzat ben sağlayacağım. Çok cömert bir adam olduğumu göreceksin, canım."

Adam onun yanındaydı, elleri buz gibiydi. "Kaç yaşındasın, çocuk?"

"Sekiz."

El ince omzundan ayrılıp kolunda gezindi. "Yakında genç bir kadın olacaksın." Parmakları onu bırakıp düşünceli düşünceli kıvrık bıyıklarını okşadı. "Senin için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Burada yaşayabilirsin. Benimle birlikte. Ve tabii ki ailemle. Ne kadar cömert olduğumu görüyor musun? İhtiyacın olan her şey parmaklarının ucunda olacak ve bir gün benim yanımda bile durabilirsin. Ghadra'nın Necromancer'ı olarak."

"Biz konuşurken hapishanenizde tutulan bir adam var. Onun özgürlüğünü istiyorum."

Belediye başkanı karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Görünüşe göre size eşlik eden adam mı? Revirimi ateşe veren -" Lux homurdandı, "- ancak önce korkunç bir mesajla kirlettikten sonra mı? Asla. O çok şey biliyor."

"Yaşam kanı hakkında çok mu fazla? Mahkumlardan ancak işkence gördükten ve kaçınılmaz ölümlerinden sonra toplamamız hakkında mı? Ya da belki de doğal olmayan uzun yaşamınız hakkında? Yirmi şişe. Oraya bir daha çıkmamak üzere girdiğini bildiğim insan sayısı için bu çok küçük bir miktar. Hepsini ne yaptınız? Akşam çayınızın yerini mi aldı?" Lux nefeslerini eşitlemeye çalıştı,

ama *ah*, ondan nasıl da *nefret ediyordu*. "Beni iğrendiriyorsun. Sen iğrenç, aşağılık, zavallı bir adam müsveddesisin."

Başkan doğruldu, göğsünü şişirdi ve dövüşmeye hazırlandı. "Ben olmasaydım nerede olurdun biliyor musun, seni aptal kız? Ghadra'da ne tarım arazisi, ne çiftlik hayvanı, ne de meyve ağacı var. Sızan bir bataklık ile kötü bir orman arasında bir leke. Ben olmasaydım hala var olacağına inanıyor musun? Bu şehri ben inşa ettim. Yediğiniz elmaları ve giydiğiniz ipekleri ben getirdim. Benim gizli yolum en gizlisidir ve sadece kendini adamış birkaç kişiye açıklanır. Bunu nasıl başardığımı biliyor musun?" Gözlerinde çılgınca bir parıltı belirdi. "Bu kasabanın süprüntülerini feda ederek. Soysuzlar. Benim ya da bu duvarlar için hiçbir şey yapmayan değersiz fakirler." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Dışarıdaki dünya zaman hediyesinin karşılığını çok iyi ödüyor."

Ne...? "İnsanlarının ruhlarını mı satıyorsun?" Kırılan cam gibi, kendisinin de paramparça olduğunu hissetti. Bunu hiç beklemiyordu.

Belediye Başkanı alay etti. "Ruhları değil. Dramatik olma." Parmaklarını dikleştirdi. "Gördüğünüz gibi, arkadaşınızın, sevgilinizin, her neyse, serbest bırakılmasına izin veremem. Bir isyanı kışkırtabilir ve bu inatçı veba hala ortalıktayken, bunu gerçekten yapacak kadar ayağa kalkabilir. Ve ben yarınki festivalin tadını çıkarmayı tercih ederim, çok teşekkür ederim."

"İnatçı veba mı? Kaynağını ya da nasıl durdurulabileceğini bilmiyor musunuz?"

Sanki delirmiş gibi ona baktı. "Tabii ki hayır! Açıkçası, her an kaliteli insanlara bulaşacak diye büyük bir korku içinde yaşıyorum. Belki kendime bile! Neyse ki şimdilik sefaletle sınırlı gibi görünüyor."

Lux'ın kalbi sertleşti. Bu ifadenin ne anlama geldiğini henüz düşünemiyordu. Elinde tek bir koz kalmıştı ve onu da iyi bir adamı kurtarmak için kullanacaktı. "Peki ya sonsuza kadar senin yanında kalmayı kabul edersem? O zaman ne dersin?"

Bakışları onu delip geçecek gibiydi. "Ne öneriyorsun?"

"Varlığımı istediğin bir zamanı hatırlıyorum. Evinde. Sağ kolunda. Güçten etkilendiğin bir sır değil. Ve ben çok güçlüyüm." Lux omuzlarını geri çekti. "Bırak onu .

Dediğiniz gibi, o hiç kimse değil. Ağzından bir kelime bile çıkarsa, onu olduğu yerde öldürebilirsiniz. Gerçi insanların bir hiçkimseye inanması pek olası değil. Onun yerine ben varım: sessizliğim, sadakatim. Ve tabii ki Morana'nın özgürlüğü."

Gözleri yarılmıştı. "Yine de sana sahip olabilirdim, biliyorsun."

"Eğer buna kalkışırsan kendi gözlerime bıçak saplarım." İyi bir önlem olarak, siyah saplı bıçağı çekti, kavisli kenarı lamba ışığının altında parlıyordu.

Belediye başkanını öldürmeye çalışabilir. Şu anda. Ama bu Shaw'u kurtarmazdı. Ghadra'yı da ailesinin ondan alacağı intikamdan kesinlikle kurtaramazdı.

Bakışları hançerden kızın gözlerine doğru gidip tekrar geri geldi. "Sevgili kızım. Sanırım bir pazarlığımız var."

BÖLÜM KIRK ÜÇ

ANLAŞMA YAPILDI. Lux, karşılığında Morana belediye başkanının huzuruna çıkarıldığında Shaw'un serbest bırakıldığını görecekti. Ardından eşyalarını toplayacak, vedalaşacak ve malikâneye taşınacak, parlaklığını istediği gibi kullanması için belediye başkanına teslim edecekti.

Elbette bu son sözünü yerine getirmeye hiç niyeti yoktu.

Morana'yı kurtarmak, onu belediye başkanının huzuruna çıkarmak ve Shaw'un o zehirli duvarlardan çıktığını görmek, bunu yapabilirdi. Ama bir başkasının oyuncağı olmayı asla kabul edemezdi. Ne yazık ki , belediye başkanı aldatıldığını anladığında onu öldürme ihtimali sorunu kalıyordu.

Bunu daha sonra düşünecekti.

Şu anda Ghadra'nın duvarlarından görünmeden kaçmaya odaklanması gerekiyordu.

Eve gidemezdi. Riselda nerede olduğunu ve uyarısını neden dikkate almadığını öğrenmek isteyecekti. Ve tünellerden de geçemezdi. Birincisi, kaybolmayacağından tam olarak emin değildi, diğeri ise karanlıkta hayaletle tekrar yüzleşmek istemiyordu. Ağaçlara cesaret etmek daha iyiydi.

Lux Ghadra'dan geçerken havaya hâlâ çürük bir ipucu sinmiŐ , onu arkasında yükselmeye bırakmıŐ tı. Omzunun üzerinden gri duvarlara doğru hızlı bir bakışı attı ve belediye baŐ kanının tehdidi aklına geldi: *Onu sağ salim ve bütün olarak geri getir, yoksa sonum hüsran olur.   ocuk   l  r.*

Ő imdi tek umudu hayaletin Morana'nın bedenini gerçekten de sağlam bırakmıŐ  olması ve yanağını süsleyen morluğun babasının teftiŐ inden önce geçmesiydi. Serin ay ıŐ ıėının altında esnedi. Bu gece gezintileri onun   l  m   olabilir, hem de belediye baŐ kanı ona ulaŐ madan çok önce.

Birkaç hafta önce ormana girmeyi hayal bile edemezken, ő imdi burada,    nc   kez kara dalların altında durması onu . Umutsuz zamanlar. Ağaçların arasına tekrar girme sebebinin, hiç sevmediği, hatta belki de nefret ettiği yaŐ sız bir kızı kurtarmak olması onu daha da sinirlendiriyordu.

Shaw için. Kaderini hak etmiyordu ve bu hızlı hatırlatma onu karanlık toprağa ilk adımlarını atmaya itti.

DönüŐünü hızlı bir soğuk dalgası karŐ ıladı ve Lux kaybettiği eldivenlerine ve mahvolmuŐ  pelerinine lanet etti. Shaw'un geri vermemeliydi. Her ő eyi yeniden yapabilseydi, Morana konusunda çenesini kapalı tutar ve onu hayalete bıraktı. Shaw özgürce dolaŐ ırken o ő u anda mutlu bir ő ekilde yemyeŐ il bir yatak odasından kaıŐ ını planlıyor olabilir. Belki bir gün her ő eyi enine boyuna düşünmeyi öğrenirdi.

İini bir ő ey kemiriyordu. *Hayır.* Morana için *  z  lmesi* mümkün değildi. Hissedebilir miydi? Lux ellerini yanlarına sürterek ofladı. Bu onlara bir ő ekilde duygularını geri kazandırdı ama empatik hissi uzaklaŐ tırmada hiçbir iŐ e yaramadı.

Yardıms  verlik onun doğasında yoktu. "Hepsine lanet olsun." Artık kendini bile tanıyamıyordu.

Botlarının altındaki yosunlar gıcırdadı ve tepeden tırnağa ıslatıldığı anılarını hatırlatan bu ses karŐ ısında dudağını b  kt  . Ağaçların arasından hızla geçti ve bir zamanlar onu aptal yerine koyan yamaca geldiğinde hançerini derine sapladı

ve tırmandı. Ağaç onunla konuşmuyordu ve karşı tarafa tırmandığında, inişini hiçbir kök karşılamadı.

Her şey bir yana, geçen seferkinden çok daha iyi gidiyordu.

Ormanın ürkütücü ışıltısı onu ileriye doğru çağırıyordu ve eğer parmakları her an düşecekmiş gibi hissetmeseydi, terden kayganlaşacaklarını biliyordu. Çünkü kulübe yakındı.

Pencereden ışık sızılmıyordu, ağaçların soluk parıltısından başka bir şey yoktu. Ama Lux bu kadar basit bir şeyin hayaletin evde olmadığı anlamına gelmediğini biliyordu. Gölgeden gölgeye kayarak yaklaştı ve kamburlaştı, dış cephe boyunca takip ederken vücudu pencerenin altında kaldı. Belki de belediye başkanının kızı çoktan ölmüştü. En azından uyuşturulmuştu. Çocukluğunun Morana'sı asla sessiz bir mahkûm olamazdı.

Ormanın içinden tüyler ürpertici bir uluma yükseldi.

Gerçi *bunun* yerine bir cesedin bulunmasını kesinlikle kabul ederdi. Pencerelerden hızlı bir bakış atma riskini göze alarak kayda değer bir şey seçmedi. Bir başka uluma, eşiyle dehşet verici bir uyum içinde birleşti ve bu onun için bir karar oldu. Hayalet olsun ya da olmasın, Lux kapıyı açtı ve içeri süzüldü.

Arkasındaki kapının tıkırtısıyla vücudundaki tüm kaslar gerildi. Gözleri odada gezindi ve tuzak kapısının üzerinde durdu. Halı kapının üzerinde eğri büğrü duruyordu ve belki de hayalet gitmişti ve gölgelerde saklanmıyordu diye küçük bir umut tohumu kök saldı. Bir adım öne çıktı.

Döşeme gıcırdadı.

Lux ses kendi ayaklarından geldiği halde sıçradı. Sakarlığına lanet okudu. Böyle hataları pek sık yapmazdı.

Yine de kapüşonlu hayalet gelmedi.

Lux rahat bir nefes alarak kulübenin arka tarafına, kitaplığın ilk yükseldiği yere doğru aceleyle ilerledi. Yavaşladı. Hayaletin kimliğine dair ipuçları bulmak için kitaplığı taramaya fırsat bulamamıştı ve şimdi bir yerlerde yatıştırılmış bir Morana dışında yalnız olduğunu bildiğine göre, bu onu içine çekti.

Çoğu eskiydi. Çoğu kalındı. Çoğu tozla kaplıydı. Bir tanesi vardı ki bunların hiçbirisi değildi.

Lux kitabı tünediği yerden çekti ve kapağını açtı. Konu botaniğin bir çeşidiydi ama dikkatini uzun süre çekmedi. Birkaç kez katlanmış sararmış bir parşömen parçası yere düştü.

Kitabı yere bıraktı, yere düştüğü gibi kaptı. Ağaçların ışıltısına cesaret edebildiği kadar yaklaşarak hızlı parmaklarıyla eski kâğıdı açtı.

Hayat damarı, doğrudan irisin üzerinden, göz bebeğinden karşı tarafa uzanan bir kesi yapılmalıdır. Gözün arkasında derinlerde bulunan cep en iyi yerçekimi ile boşaltılır ve böylece boşaltıldığında sonraki göz bebeğinde tekrarlanır.

UYARI: *Hasat edilen can kanı asla ölüye verilmemelidir. Çünkü bir bedenin dudaklarından geçerse, geçen zamana bakılmaksızın, Yaşam verilecektir. Bu insan hayatı değildir. Bu bir iğrençliktir ve beden uyanırsa, yaşayanların can suyunu arzulayacak ve ne pahasına olursa olsun onu alacaktır.*

Lux sayfanın üzerinde gezinen boğumlu ellerin karanlık görüntülerine ya da mürekkep siyahı bir maddenin aktığı, etiketlenmiş ve yarılmış anatomik göze konsantre olamıyordu. Kendi elleri çok fazla titriyordu.

Kitabının kayıp sayfası.

Riselda'nın kitabının kayıp sayfası.

Yumuşak nefes ona ulaştığında, kalbi neredeyse paramparça oldu. Sayfayı eteğinin cebine soktu ve köşeyi döndü. Morana'yı en son gördüğü sandalye boştu, ipler bacaklarının etrafında bir havuz oluşturmuştu. Kaşlarını çattı.

Ama başka bir nefes sessizliği bozduğunda, ona doğru döndü. Yatağın üzerindeki figüre. Lux geri çekildi, bunun Morana olamayacağından emindi. Yanılmış olmalıydı. Hayalet buradaydı. Hem de uyuyordu.

Sadece birkaç adım atabilmişti ki, ağaçlardan yayılan gümüş parıltı, şilteden görünmeyen bir çapaya doğru ilerleyen kalın zinciri belirginleştirdi.

Morana ölmemişti.

Morana buradaydı, Wraith'in yatağındaydı. Uyukluyordu.

"Dokunma bana!" Morana'nın uyku sersemi başı, Lux'ın vücudunu pek de nazik olmayan bir şekilde sallamasının ardından yastıktan kalktı.

"Sessiz ol," diye tısladı Lux ona. "İhtiyacımız olan tek şey bu sevimli kavuşmamıza tanıklık edecek olan hayalet." Morana ona sadece boş bir ifadeyle bakınca, "Sen ölmemişsin. Şaşırdım."

Belediye başkanının kızı baykuş mavisini gözlerini o kadar çok kırıştırdı ki Lux sonunda sıkıntıyla homurdanarak zincirin nereye bulmak için diz çöktü. Yatağın uzak ayağına birkaç kez dolanmış gibi görünüyordu ama bunun dışında pek bir şey anlayamadı.

"kalk. Bu yatağı kaldırmama yardım etmen gerek." Morana hiçbir şey söylemedi ve hareket etmedi. "Uyuşturuldun mu? Beni duymuyor musun? *Kalk. Kalk. Şimdi!*" Harareti kelimeler boğazını tırmaladı, sesi gergin bir fısıltıya dönüştü. "Nihayet."

Morana ayağa kalktı, ayak bileğini saran kelepçe yüksek sesle döşeme tahtalarına çarpıyordu. Lux'ın pozisyonunu tek kelime etmeden taklit etti ve birlikte çerçeveyi kaldırdılar. Göründüğünden çok daha ağırdı.

Zincirin çözülürken çıkardığı keskin çınlama gök gürültüsü kadar gürültülüydü ve Morana'nın nefes nefese kalması ve kendisinin homurdanarak yemin etmesiyle zinciri tekrar yerine yerleştirdiler. Yatağın altından soğuk metali çekti ve kolayca geldiği için rahat bir nefes aldı. Hayalet onun çerçeveyi kendi başına hareket ettirebileceğini düşünmemişti ve muhtemelen yapamazdı da.

"Sen gerçek misin?"

Lux saçının çekilmesiyle ayağa kalktı. "Ah! Evet! Neyin var senin?"

Morana çınlayan bir adımla geri çekildi. "Ben de buna benzer rüyalar gördüm. Bu." O ürperdi. "Ve sonra onlar dön içine çok gerçek kâbuslar." Kaçamak bir bakışla gözleri parlayan ağaçları buldu. "Bu hâlâ onlardan biri olabilir. Gitmemiz gerekiyor. Gidebilir misin?"

Yürümek mi?"

"Evet, ben iyiyim. Her şeyden çok gururum acı çekiyor. Ve cildim! Buraya getirildiğimden beri yüzümü yıkamama izin verilmedi! Düşünebiliyor musunuz?"

Lux az ışıkta bile Morana'nın yanaklarına giren renk lekelerini görebiliyordu. "Hayır, yapamam. Burada işlenen vahşet açıkça sınır tanımıyor. O kelepçenin anahtarı bende de yok, o yüzden zinciri sıkı tut. Ve eğer uluyanlar hâlâ dışarıdaysa, kaçmamız gerekecek."

Lux  oktan kapıya varmıştı ve ahşabı hızlıca taradığında kendisine bakan hiçbir göz bulamadı. Kapıyı daha da açtı. Ormanın ışıltısı son ziyaretinde karşılaştığı kafesleri aydınlatıyordu. şimdiye kadar gördü en büyük fareleri barındıran kafeslerdi bunlar.

  leri boştu. "Fareler
nereye gitti?" "Sıçanlar!
Nereye?"

Lux başını salladı. Belli ki Morana uyanmadan çok önce gitmişlerdi. Belki de evcil hayvan değillerdi, hayaletin dişli yoldaşları için hafif bir atıştırmalıktan başka bir şey değillerdi.

"Pelerinim yok. Dışarısı buz gibi!" Morana dramatik bir şekilde titredi.

" z r dilerim, benimkini ister misiniz?" Lux kollarını iki yana a mış, paltosuz, pelerinsiz ve iyice sinirlenmiş bir haldeydi.

Morana'nın gözleri kısıldı. "Alaycılık aptalca bir mizahtır. Yolu göster o zaman."

Lux kulübeden çıktı ve Morana da onu takip etti, zinciri ormanın zeminine düştü. Yüksek sesle yemin ederek zinciri yerden aldı.

"Bizi öldürtmeye mi çalışıyorsun? şimdiye kadar bu konuda harika bir iş çıkardın."

Morana zinciri iki eliyle göğsünde kavradı ve Lux'a vahşi bir bakış fırlattı. "Ve beni kızdırmak için harika bir iş çıkarıyorsun. Gerçi hatırladığım kadarıyla hiç mücadele etmemiştin."

"Shaw. Bunu yapmanın tek nedeni bu." Ve Lux ağaçların arasında adımlarken kendi kendine mırıldanmaya devam etti, botları arkasındaki  ınlayanlara kıyasla sessizdi. G lgelere bakmaktan vazgeçmeyi reddeden gözleri yanıyordu. Her an sararmış gözlerin ortaya çıkacağından emindi. Hemen ardından da bembeyaz dişler.

Ama gelmediler. Belki de kader sonunda ona bir erteleme hediye etmeye karar vermişti. Morana'nın sesi aralarındaki havayı delip geçince homurdandı ve hemen ardından sinirli bir nefes aldı.

"Dur! Çizmemde bir şey var. Enfeksiyon kapmak istemiyorum diye beni küçümsemeyin. Çok geç olabilir. Sanırım deriyi deldi. Kahretsin!"

Lux gözlerini devirdi ve döndüğünde Morana'nın bir ayağının üzerinde sallanırken diğer ayağındaki botu çıkardığını gördü. Neredeyse devriliyordu ve kendini sabitlemek için ağaca uzandı.

"Morana! Yapma-"

Toprak ayaklarının altından kaydı.

"Bu da ne? Lux!" Panik içindeki Morana'nın sesi çığlığa dönüşürken, elini kara gövdeden kurtarmak için boşuna çabalıyordu. Ne kadar mümkün olursa olsun, ilk sarmaşık kökü bacağına dolandığında ses tonu yükseldi.

Bir sonraki değişim gerçekleştiğinde Lux düştü, yosun kaplı topraktan fışkıran kökler sızan bir kanla kaplanmıştı. Eteğinden sızarak tenini lekeledi ama bunların hiçbirisi onun için değildi. Lux geceyi yırtan kan dondurucu çığlık karşısında saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

Önündeki ağaç sanki içten dışa doğru yırtılmış gibi görünüyordu. Genişçe esnedi, karanlık çukurundan taşarak Morana'nın saçlarına ve giysilerine buz kristalleri döktü. Morana'nın dehşeti sonunda onu sessizliğe gömdü. Kökler ona doğru çekildiğinde gözünü bile kırpmadı. Vücudu öne doğru eğildi.

Ama Lux hiçbir şeyi, belediye başkanının kızı gibi bencil bir yaratığı bile tahtaya teslim etmeyi reddetti. Hançeri Morana'nın bileğindeki boşluğu kesti.

Kara dallar büyük yılanlar gibi kıvrılıp bükülmek üzere ayaklarının dibine düştü. Morana'nın sesi geri döndü ve tekrar çığlık attı. Lux geri çekilmeleri çok yavaş olan kökleri kesmek için eğilirken sese karşı irkildi. Onlar da sanki acı çekiyormuş gibi çırpınıyordu. Belki de öyleydiler.

Lux, Morana'nın bileğini muhtemelen moraracak kadar sıkı kavradı ve onu serbest bıraktı.

Morana ön tarafına düşmeden önce birlikte yana doğru yuvarlandılar ve bu sırada Lux'ı yere düşürdüler.

"Bu da ne-"

Morana hıçkıra hıçkıra ağladı, parmaklarının altındaki yosunu tırmaladı, yukarı doğru püsküren ve açık ağzını ıslatan çamura karşı boğuldu. Ve bir an için Lux orada kıpırdamadan yattı, Morana'nın bedeni yavaşça geriye doğru çekildiğinde nedenini anlayamadı.

"Lux."

Adı Morana'nın dilinde umutsuz bir yakarışa dönüştü ve Lux ayağa fırlayarak zincirin belli belirsiz parıltısını gördü. Kelepçenin zinciri yosunların arasından gerilmiş ve ağacın göbeğinin derinliklerine doğru çekilmişti.

Sabit hareket inatçıydı. Daha da dehşet verici olan Lux'ın koparacak bir şey görememesiydi. Kök yoktu. Dal yoktu. Ağacın kendisi onu ileriye doğru çekiyordu. Ve onu bütünüyle yutacaktı.

"Bana yardım edin, *lütfe*. Oh, yukarıdaki azizler, kurtarın beni!"

Lux zincire vurdu. En ufak bir çentik dışında hiçbir işe yaramadı. "Seni cehennem kâbusu," diye homurdanarak ağaca doğru döndü.

Onun zaferini *hissedebiliyordu*.

Lux üzerine bastığında gölge Morana'nın ayak bileklerine düştü ve ormanı parçalayan çığlık bu kez Morana'nın değil, gövde koluna dolanıp kemiği omzuna kadar ezerken onunkiydi.

Dallar eğildi, kıvrıldı ve ona doğru kıvrıldı, onu karşıladı... sadece durmak için. Ürpermek için. Yapraklar düştü, yağ gibi kaygan ve en koyu siyah.

Ve ağacın genişliği bir kez daha açıldığında, bu Lux'ı daha fazla içine çekmek için değil, onu dışarı tükürmek içindi.

Acıya karşı sessiz bir çığlık atarak geriye savruldu, hançeri yere düştü, parmakları onu daha fazla tutamadı. Ağacı delmişti ve şimdi ağaç acı içinde kıvranıyordu.

Morana, daha önce yaptığı gibi taş kesilmiş bir şekilde yatmak yerine, zinciri olabildiğince hızlı bir şekilde derinliklerinden yukarı çekti. Sandık ikinci kez kapandığında, hiçbir şey olmamıştı. Artık özgürdüler. Morana, metali kollarına yığarak büyük, yığın yığın nefeslerle hıçkırmaya devam etti. Hançerin son uzunluğu ona doğru sıçradı ve eğildi. Morana hançeri eline alıp bir kez daha baktı; gözyaşlarıyla çizilmiş yanaklarıyla onu tuttu.

Lux kıpırdamadan durdu, sadece nefes alarak acısını dindirmeye çalıştı ama Morana kolunu uzattığında bıçağa uzandı. O olmasaydı ikisi de ölmüş olurdu. Belediye başkanının kızı sonunda sustuğunda onu güvenli bir yere sakladı.

"Kolun kırıldı mı?" Devam eden hıçkırıkların arasında bile soru neredeyse gerçek bir endişeyle örülmüş gibiydi.

Lux istem dışı bir hareketle yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle." Kontrollü bir nefes aldı. "Bileğin nasıl?"

"Eminim korkunç derecede büyüktür ama ağırlığı vardır."

Dallar üstlerinde sallanmaya devam etti. "Güzel. Burada daha fazla kalmamalıyız. Ne kadar zarar verdiğimden emin değilim ama bu ağacın affedici bir tür olduğunu sanmıyorum."

Lux elinden geldiğince kolunu destekledi ama bu her iki adımda bir dudaklarından çıkan acı tıslamasını durdurmadı. Başka hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Bunun yerine Morana'nın onu takip etmesine ve etraflarındaki diğer tehditlere karşı gözlerini ve kulaklarını açık tutmasına güveniyordu.

"Bir şey düşürdün."

"Ne?" Lux durmadı. Acı ona izin vermedi.

"Kitaptan bir sayfa. Bilirsiniz, bize metinlerimizi asla parçalamamamız öğretili."

Morana'nın ses tonu çok kötü olmasa da Lux o anda durdu. Onun bunu okumasını istemiyordu. "Sözümü geri alıyorum, teşekkür ederim. Ve ben hiçbir şeyi parçalamadım. O teyzeme ait."

"Riselda'yı mı kastediyorsun?"

Lux gözlerini devirerek sayfayı cebinin derinliklerine itti ve orada kalmasını umdu. "Evet, tabii ki. Sahip olduğum tek kişi o."

Birkaç kalp atışı boyunca ağır bir sessizlik çöktü. Kızgın dallardan ve öfkeli köklerden kaçındıkları bir sessizlik. "Her zaman bildiğini düşünmüştüm. Bu 'teyze' olayı ikiniz arasındaki bir düşkünlükten kaynaklanıyordu."

Lux'ın kulaklarına kan hücum etti. "Neyi biliyordun, Morana?"

"Riselda senin teyzen değil, birincisi. Nasıl olabilir ki? O benden bile yaşlı. Gerçek yaşımdan bile. Ve ailesi yok."

Bu sözlerin keskin gücü Lux'ın ciğerlerindeki havanın kaçmasına neden oldu. Nefes nefese kaldı. "Yalan söylüyorsun."

Morana önden yürüdü. "Kötü haberi verdiğim için üzgünüm ama ailen o gün öldü. Riselda'nın sana olan ilgisinin ne olduğundan emin değilim ama bu ailevi bir görevden kaynaklanmıyor. Olsa olsa, ona karşı temkinli olurdum."

Omzunu parçalayan acıya rağmen Lux neredeyse kahkaha atacaktı. Sadece Morana'nın sözleri karşısında yaşadığı büyük şok bunu engellemişti. Belediye başkanının kızı en az onlar kadar güvenilmez biriydi ve Lux ilk karşılaşmalarından beri *ona* karşı temkinliydi.

Yalan söylüyor.

Lux ona inanamadı.

"Gerçek yaşın, öyle mi? Kalıcı ölümün bir anlık görüntüsü ve şimdi de yaşam kanı içtiğini itiraf ediyorsun?"

Morana onun yolunda durakladı ve neredeyse Lux'ın onunla çarpışmasına neden oluyordu. "I..."

"Şu anda yalan söylemeye çalışıyorsan diye söylüyorum, zaten biliyorum." Morana bir sürü tatsız şey mırıldandı. "O zaman neden soruyorsun?"

Lux onları öne doğru itti. "Sen, baban, Colden, *sevgili* ailenin geri kalanı. Bana bunu nasıl başardığınızı anlatın. Ölümsüzlükten kurtulmayı nasıl başardınız? Bugün seni çocukken olduğun gibi bulduğunu hatırlayan tek bir yaşlı insan var mı?"

Lux göz ucuyla Morana'nın kasıldığını gördü. Colden'dan bahsederek onu incitme riskini aldığını biliyordu ama bu sorular Ghadra'nın tek malikânesinde gerçekte neler olup bittiğini keşfetmek için çok önemliydi. Yürümeye devam ettiklerinde, Morana kararlı bir şekilde sessiz, topallayarak ve cevap vermeye hiç yaklaşmadan, Lux kurduğu küçük empatinin buharlaştığını hissetti.

"Hak ediyoruz-"

"Seni duydum, mı!" Morana ofladı ve yaralı ayağının üzerinde tökezleyerek yüzünü buruşturdu. "Hayatım boyunca iki ismim oldu. Yüz doksan altı yıl önce doğduğumda Morana'yımışım. Ortadan Giselle, Morana'nın kızı olarak. Ve yine Morana, Giselle'in kızı. Ailemin hikayesi aynı."

"Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Hangi ahmak aynı yüzü giydiğinizi fark etmez ki?" Gerçeği söylemezse Morana'yı oduna terk edecekmiş gibi hissediyordu.

"Yok."

Lux onun yolunda durdu, yeni bir korku onu yiyip bitirmeye başlamıştı. "Ne yapmıyorsun?"

"Aynı yüzü takın, tabii ki." Lux konuşmadı.

Onun yerine Morana konuştu. "Sanırım beni kurtardığınız için size teşekkür etmeliyim. Eminim sadece babamın dönüşüme biçtiği bedel içindir, ama yine de." Etraflarını çevreleyen karanlığa baktı, savrulan bir dalın altına eğildi. Sersemlemiş olan Lux yaralı kolunu karnına doğru daha sıkı kavradı. "Burada birinin yaşayabileceğini hiç düşünmemiştim. Ne korkunç bir yer. Beni nasıl buldun?"

Lux'ın aklı öğrendiklerinden uzaklaşıp Morana'nın şimdi sorduğu soruya takıldı. Ama ona asla gerçeği söylemeyecekti. "Orakçılardan biri ormanda garip bir şey gördüğünden bahsetti. Griye bürünmüş bir hayalet olduğu söylentisi yayılmış. Baban bir ödül teklif ediyordu ve ben de belki de yas tutarken kaybolan sensindir diye düşündüm. Figür ağaçların arasında kaybolduğunda, seni yine de keşfettim."

"Beni kaçıran kişi," diye tısladı Morana. "Eve döndüğümde, tüm bu orman kenarlarına kadar taranmış olacak."

"Ne hakkında bir fikriniz var mı?"

"*Kim*. Bir kadın." Morana omzunun üzerinden baktı, gözleri karanlıkta parlıyordu. "*Ölü* bir kadın. Suçlarının bedelini ödeyecek."

Lux'ın kafasında istemeyerek yarattığı teoriyi çürütecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı. Evinden çok uzaklardaki bir kulübede bir kitabın içinde gömülü yıpranmış bir sayfa bulduğundan beri.

Ailesi yok.

BÖLÜM KIRK DÖRT

"MS. TAMISH!" SHIELDS'ın bakışları, üstü başı kir içinde ve yaralı olan arasında dolaştı. "Belediye başkanına haber verin!"

Omuzlarının üzerinden bakan diğer adama doğru yöneltilen bağırış, onu itaat etmeye itti.

Gece, sabaha tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu ve malikânenin kapısının dışında ışıldayan lamba direkleri Lux'ın başını ağrıtıyordu. Kaptan, öyle olmalı, ona şüpheli bir bakış . Lux ona sadece ters ters baktığında, adam yumuşadı. "Şehri sizin için didik didik aradık, Bayan. Tepeden tırnağa. Hatta Karanlık'a, onların vebasına bile göğüs gerdik."

Lux alay etti. Yüksek sesle.

Morana onu görmezden geldi. "Babamdan daha azını beklemiyorum." Yanından geçip gitti. "Hemen bir şifacı çağırmalıyım. Bileğime müdahale edilmesi gerekiyor." Kalkan Lux'ın yolunu kesmek için hareket etti. "Oh, bırakın girsin. Ödülü almaya geldi."

Kaptan kaşlarını çattı. "Ne ödülü?"

Morana'nın gözleri Lux'ınkilere kaydı.

"Sevgili kızım! Yaşıyorsun!" Belediye Başkanı geniş merdivenlerden, bulunduğu mevki için sosyal olarak kabul edilebilir olan en hızlı şekilde indi,

Gece şapkası yamuk. Morana'ya yaklaşıarak omuzlarını kavradı. "Yaralanmadın değil mi?"

"Sadece ayak bileğim." Zinciri ondan uzak tuttu. "Çok korkunç zamanlar geçirdim."

Belediye başkanı bakışlarını Lux'ın gözlerinde gezdirerek *cık cık* etti. "Ve kız seni buldu, öyle mi?"

"O yaptı."

Lux'ın kolunda beyaz sıcak bir şimşek çaktı ve yüzünü buruşturdu.

"Çok sessizsin, Necromancer. Yaralı mısın?" Belediye Başkanı'nın gözleri kadının omzundaki kumaşı delip geçti.

"Ben yaşayacağım, Başkan. Siz dönen kızıınıza bakın. Ben bekleyebilirim. Bir süre için."

Gizli anlamı Morana'nın gözünden kaçmamıştı. "Evet, Lux bir ödül den bahsetmişti. Gerçi muhafız böyle bir şeyin gönderildiğini hatırlamıyor."

Belediye başkanı kızının yanağını okşadı ve elmacık kemiğini vurgulayan morluğun üzerinde kısa bir süre durdu. "Ödül den çok bir pazarlık, hayatım." Döndü, şapkası düştü ve dalgalanarak yere düştü. "Çocuğu !"

Ses her zamanki gibi gereksizdi ve Lux zonklayan kolunu bırakarak ağrıyan başını tuttu.

"Bir oğlan mı?"

Morana'nın Lux'ın kişisel meseleleriyle giderek daha fazla ilgilenmesinin hiçbir yararı olamazdı. Lux dişlerinin arasından, "Bir masum," dedi.

Belediye Başkanı'nın gürleyen kahkahası salonda yankılandı. "Pek sayılmaz! Ama ben sözünün eri bir adamım. Türümün en cömertiyim. Özellikle de karşılığında istediğim bir şeyi aldığım da."

Morana'nın kire bulanmış teninde mutlu bir kızarıklık belirirken Lux'ın kanı dondu. "Ben de seni özledim. Yine de şu lanet şifacı nerede? Ayağım patlayacakmış gibi hissediyorum!"

Belediye başkanı yırtıcı bakışlarını bırakıp kızını incelemeye koyuldu. "Yüce Tanrım, hadi seni yerleştirelim. O zaman bana her şeyi anlatmalısın. Birinin *bu* aileye saldırmaya cüret ettiğini düşünmek. Bu güzel aileye!"

Kalkan her iki tarafını da desteklerken Morana topallayarak en yakın ve en lüks oturma odasına girdi: oldukça gereksiz, Lux

Şimdiye kadar tek başına ne kadar iyi idare ettiğini düşününce. Duvarlarda Tamish ailesinin portreleri ; bunların en büyüğü Bartleby Tamish'inkiydi. Küçük bir sürpriz. Her şey Lux'ı minderlerin arasında oturmaktan rahatsız edecek kadar zengin mücevher tonlarının karışımıyla dekore edilmişti. Bu odayı çok uzun zamandır görmemişti.

Partiden en uzakta, neredeyse şöminenin yanında bir koltuk seçti ve otururken mutluluk ve acının karışımı bir inilti duydu. Koridorun aşağısından ayak sesleri yankılandığında kalbi küt küt atmaya başladı.

Sadece aranan şifacıydı, saçları uykudan dağılmıştı ve üzerinde sıkıca bağlanmış bir cübbe vardı. "Belediye Başkanı. Bana mı ihtiyacınız var?" Sesi rahatlatıcı bir baritondur ve Lux rahatsızlığına rağmen rahatladı.

"Evet, evet. Kızım önemli bir yara aldı. Ayak bileği ve yüzündeki morluk incelenmeli."

"Nasıl isterseniz. Muayeneyi nerede yapmayı tercih edersiniz?"

Sesi neden böyle bir şey yapıyordu? Lux sırtındaki yakut yastığa daha da gömüldü. Onun devam etmesini diledi.

"Yatak odamda. Bu adamlardan hiçbirinin ya da büyücünün açıkta kalan tenimi görmesi gerektiğine inanmıyorum."

Ondan bahsedilince Lux şifacının bakışlarının tüm ağırlığını hissetti. "Yanılmıyorsam o da yaralı. Onunla ilgilenilmesini ister misiniz?"

Belediye Başkanı gülümseyerek Lux'a döndü. "Yaparım. Ne de olsa yakında burada yaşayacağı için bu uygun olacaktır. Ailenin ödülleri topla, Lucena Thorn."

"Burada mı yaşıyorsun?" Morana'nın tiz sesi, şifacının gelişinden beri odayı kaplayan sükûneti bozdu.

"*Ahem.* Mahkum. İstendiği gibi."

Tüm gözler kapı aralığındaki yüzbaşıya çevrildi. Beyaz üniforması olağanüstü derecede bozulmamıştı ve bu yüzden hücumu daha da korkunç görünüyordu.

Shaw onun yanında durmuş, karanlık bakışları sadece belediye başkanına odaklanmıştı. Yırtık pırtık giysilerine, morarmış yüzüne ve derisindeki kurumuş kanın çeşitli aşamalarına rağmen ruhunu hâlâ kaybetmemişti. Lux'ın gözleri yaşardı. Hiç bu kadar rahatlamış hissettiğini hatırlamıyordu.

Onu kırmamışlardı. Henüz değil.

"Ah, işte *sanatçımız*." Belediye başkanı alay etti. "Onu hortumla mıydınız? Bu odadan pis kokuyu asla çıkaramayacağım." Kaptan ağzı açık kaldı, sonra da kekeleydi, yaptığı hatayı nasıl telafi edeceğini bilemiyordu. Belediye Başkanı onu görmezden geldi. "Artık bunun için yardım yok. Buraya gel, suçlu."

Shaw'un bağları çözülmüştü; belli ki onu tehdit edici bulmamışlardı. Kaptan onu ileri itmek için hamle yaptı ama Shaw bunu bekliyordu ve eli vücudunun hızlı dönüşünden sıyrılınca odaya kendi başına adım attı.

"Beni mi görmek istediniz?"

Sesi onu sakinleştirip yatma isteği uyandıran aksine Shaw'un sesi kalbini hızlandırmış, karnını sıkıştırmıştı. Dik oturduğunda omzu ona bağırdı. Unutmuştu.

"Gidebilirsiniz." Belediye Başkanı Shaw'u Morana'nın yanında oturduğu yerden uzaklaştırdı. Ancak genç adamın şaşkın ifadesi karşısında ekledi: "Evine. Artık özgürsün. Küçük bir uyarıyı hatırladığın sürece."

Shaw'un gözleri daha fazla büyüyemezdi.

"Eğer evime yaptığınız bu istenmeyen kaçışla ilgili herhangi bir şeyden bahsederseniz, ki gerçekten *herhangi bir şeyden* bahsediyorum, siz izlerken tüm ailenizin içini bizzat ben boşaltacağım. Sonra da bağırsaklarını ağaçlara yem edişini seyredirim. Ya da onlara ilk ulaşan her ne olursa. Anladın mı?"

Shaw'un sıcak teni hiç bu kadar renksiz görünmemişti. Başını salladı.

"Çok güzel! Güle güle." Belediye Başkanı el sallayarak sabırla bekleyen şifacıya döndü.

Lux ayağa fırladı. Sonra da yarattığı acıya karşı haykırdı. Dizleri büküldü.

"Bekle!" Beklediği bağırıştan çok törpülemeye yakın bir ses çıkmıştı. Buna rağmen bakır gözler onunkileri aradı. Dudakları aralandı. "Ona eşlik etmeme izin verin. Eşyalarımı toplamam ve bazı düzenlemeler yapmam gerekiyor. İşim o kadar kolay taşınamaz."

Belediye Başkanı kaşlarını çattı.

"Ben-" "Riselda beni bekliyor."

Lux odanın ortasına doğru ilerlemiş, elini sırtındaki hançere dolamıştı. Başkan onu inceliyor, araştırıyordu.

Hiçbir şey bulamayacaktı.

"Nasıl istersen. Size *son* iyiliğim." Ve daha yüksek sesle, "Bugünden itibaren bana Cömert Belediye Başkanı olarak hitap edilmesini rica edeceğim." Güldü. Kaptan o kadar yüksek sesle kahkaha attı ki boğuldu. Şifacı kibarca gülümsedi. Morana inceleyen bakışlarını Lux'tan ayırmadı. "Ama önce şu kolunu iyileştir. Yeteneklerini sergileyecek araçlara sahip olmadan bana bir faydan dokunmaz."

BÖLÜM KIRK Fİ VE

"YAŞIYORSUN."

"Sen de öylesin."

Araba bir kez daha sessizlik içinde yoluna devam etti. Söylenecek o kadar çok şey vardı ki Lux nasıl başlayacağından emin değildi. Bir parçası, bir araya getirilmiş planının işe yaradığına bile inanamıyordu. Shaw onun yanındaydı. Her bir kirli, yırtık pırtık parçası.

"Bu sefer kemikleri nasıl kırdın?" Yalnız oldukları için sesi artık kendi sesi gibi çıkmıyordu, boğuk ve kırıktı.

Sanki saatlerce çığlık atmış gibi.

Omzunu yuvarladı, ağrıyordu ama sonunda ağrısızdı. Şifacı hızlıca muayene etmiş, bu sırada alçak sesle konuşmuştu. Omzunu yerine oturttuğunda vücudundaki tüm kaslar gevşemişti.

Yine de çığlık atmıştı. Ve ona verdiği toniği içtikten sonra tekrar bağırmıştı. Dirseğinin eklemünde gizli olan kırığı onarmak için.

Acı çekmeden yapamam. Sesi neredeyse üzgün geliyordu. Kaçınılmaz olarak ona çektireceği acıya mı yoksa kendi eksikliklerine mi karşı olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, eğer onu Riselda yaratmış olsaydı, o olmadan da bir bütün olacaktı.

yüzünü buruşturdu. Belli ki anlamadığı şeylerle uğraşıyordu ve dehası başka yerlerde yatıyordu. Onun da bunu bildiğine dair bir his vardı içinde.

"Bir ağacı delmek." Hançeri kucağına çekti, kabzanın kömür karası ahşabı kalan her şeyi emerken bile sabah ışığının bıçağı okşamasına izin verdi. Shaw'un gözleri onu takip etti. "Bu işte bir tuhaflık var. Orada dallar kırılmaz. Yapraklar düşmez. Ama bunun altında düşüyorlar."

Parmakları kızın elinin üzerinde gezindi ve kızın eli içgüdüsel olarak çözüldü.

Hançeri aldı ve ters çevirdi. "Hiç ağaç kesildi mi?" "Tabii ki hayır-"

Bir görüntü. Bir balta, sapı Riselda'nın elinde kömür karası. Ve belki de uzun zaman önceki bir sorunun cevabı:

Teyzesinin baltaya ne ihtiyacı ki?

"Sanırım bilmiyorum," diye bitirdi.

Ona geri uzattı. "Beni neden serbest bıraktı Lux?"

O kadar sık yalan söylüyordu ki... ama adamın gözleri onunkilerin üzerindeydi ve gitmesine izin vermiyorlardı. "Morana hayalet tarafından kaçırıldı. Onun hayatını senin hayatınla birleştirdim. Ve benimkiyle. Belediye başkanının malikanesine taşınacağım."

Tek kaşını kaldırdı. "Yapacak mısın?"

"Asla, elbette." Dizindeki yırtık kumaşın üzerindeki kurumuş kan, kaldırım taşlarının üzerinden geçerken sarsıldı. "Shaw... Orada ne oldu?" Shaw'un vereceği cevaba kendini hazırlamıştı ama bunu kaldırılabileceğinden emin değildi.

"Cevap istiyorlardı. Suç ortaklarım, can suyu depolarını nasıl öğrendiğim, başlangıçta içeri girmeyi nasıl ... Hiçbir şey açıklamadım ve bu yüzden onları elde etmek için geleneksel yöntemlerine başvurdular." Yıkık gömleğini kaldırdı.

Boğazında safra yükseldi. Nefesini içine çekti, şimdi ağır sessizlikte çok gürültülüydü. Parmakları titriyordu ama yine de onları ileri uzanmaya zorladı. Her bir kanlı bandaja dokunmak için.

"Doktor-" Sesi kesildi ve yanan boğazını temizledi. "Ayak bileğimi ayarlayan doktor. Ona gitmelisin."

Gömleğini indirdi. "Göreceğiz bakalım. Çıglıklarını dinledikten sonra ondan pek hoşlanmadım."

"Sakinleştiricilerini reddettim ve o da yapılması gerekeni yaptı. Eğer sana yaptıkları şey seni öldürmediyse, eminim ki enfeksiyon

orada demlenecektir."

"Peki ya Riselda?"

Lux yutkundu. "Kesinlikle hayır."

Shaw'un evine giden araba biraz uzaktaydı ve Işık Festivali'nin heyecanıyla coşan kalabalık yüzünden bu mesafe daha da uzamıştı. Lux uyandı, gözleri kamaşmıştı ve başı Shaw'un kolunun kıvrımına yaslanmıştı, vücudu Shaw'un kiyle aynı hizadaydı.

Tüm gereken bu muydu? Uykusuz bir gece ve sohbette kısa bir durgunluk mu?

Geri itti, yanaklarındaki kızarıklık uykudan derin bir mahcubiyete dönüştü. İstemiyordu ama yine de Shaw'a baktı, özür dilemeye hazırды.

Ayrılmış dudaklarından yumuşak bir horultu çıktı, başı arkaya yattı ve ona doğru döndü, gözleri kapalı ve uykuda rahatlamıştı. Günlerden beri ilk kez yeniden yaşıtıymış gibi görünüyordu ve Lux onun nefes alışını izlerken en ufak bir utanç duymadı. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

Araba yuvarlanarak durdu.

Mavimsi gözleri fıldır fıldır açıldı, daraldı ve odaklanamadı. "Horluyorsun."

Shaw gözlerini kırpıştırarak şaşkınlığını giderdi ve çatık kaşlarıyla vagonun içinde etrafına bakındı. "Bilmiyorum."

"söylemem."

Kapı parmaklarının altında klik sesi çıkarana kadar ona ters ters baktı. "İçeri geliyor musun?"

"Bana çay yaparsan."

Öfkelendi ama onun elini tutarak arabadan indi.

Adam sokağın ağzında durduğunda Lux ona doğru tökezledi. Nedenini anladığında nefesi kesildi.

Shaw'ın kapısı bükülmüş bir menteşeyle asılı duruyordu; her an mücadeleyi bırakmakla tehdit ediyordu.

Ne kadar kötü olacağını biliyordu.

Bir kez olsun olmak için yalvardı.

Göğsünde alevlenen ateşi besleyerek, "Aşağıdaki şeytan," diye nefes aldı. Ama Shaw onu duymadı. O çoktan aşağıya doğru ilerliyordu.

kapıdan geçerek dar salona adım attı.

Girişte diz çökmüş olan adamın yanına geldi ve Lux parmaklarını dudaklarına götürdü.

Tablolar.

Lütfen... Onun resimlerini değil.

Parçalanmışlardı, tamamen yok edilmişlerdi. Bir bıçağın hassas darbeleriyle, bir zamanların güzel canlı renk ve ışık dizisi, ayaklarının etrafına saçılmış, çerçevelerden sarkan parçalanmış şeritlere dönüşmüştü. Onları Shaw'un parmaklarının arasından görmek şimdi gözlerini diken diken ediyordu.

Ayağa kalktı ve ona doğru bakmadan mutfağa doğru ilerledi.

Dolaplar ardına kadar açılmış, tabaklar çekilip bir kenara fırlatılmış, yiyecekler yer döşemelerinin üzerinde çiğnenmişti ama bakışları uçuşurken resmedilmiş, paramparça olmuş ve kıpırdamadan yerde duran bir kuşa takıldı. Bütün çay fincanları harabeye dönmüştü.

"Ne *yaptın* sen?" Lux belediye başkanına sordu, kulakları uzaktaydı; öyle olmasaydı ölmüş olurdu. Kenarları parmak uçlarını ısırarak kuşu yerden aldı ve Shaw yatak odasından döndü.

"Bana günlüğün hâlâ sende olduğunu söyle." Gözlerinden alevler fışkırdı.

Lux'yansıtıyorlardı.

"Buldum."

Başını salladı, başını sertçe salladı. "Bu iş bugün bitiyor."

"Shaw-"

Elinin aşağı doğru bir hareketiyle onun sözünü kesti. "Bana karşı tehditlerinin ağırlığı altında yaşamayacağım. Aileme karşı. Sana karşı. Bu iş *bugün* bitiyor."

"Sadece sana hak vermek istemiştım, biliyorsun."

"Sen-" Durakladı, gözleri berraklaştı. "Pekâlâ. O zaman ailemin yanına gitmeliyim. Hayatta olduğumu bildiklerinden emin olmalıyım ve oradan bir plan konuşmalıyız. Benimle buluşacak mısınız?"

Başını salladı.

"Peki bu arada pervasızca bir şey yapmayacak mısınız?"

BÖLÜM KIRK-S XI

'EVET' dudaklarından çıktığında, bunu kastetmişti. Gerçi şimdi, evinin kapısının önünde dururken, bunun aslında bir yalan olmadığından emin değildi.

Lux kapının kolunu kavradı, kapıyı araladı ve içeri adım attı.

Festival için güzel bir gündü. Nadir bulunan güneş ışığı pencerelerden engellenmeden parlıyor ve Lux'ın arkasından içeri doluyordu. Kapının yavaşça ve gürültüsüzce kapanmasına izin verdi ve güçlendirici bir nefes alarak merdivenlerden indi.

İlk fark ettiği şey eldivenler oldu.

Onları kaybetmişti . Onlar karanlıkta kaybolmuşlardı.

Ormanın derinliklerinde, bir kulübenin gölgesinde terk edilmiş.

Şimdi temiz ve kuruydular ve masanın üzerine yan yana dizilmişlerdi. Bir uyarı niteliğindeydiler. Ya da bir tehdit. Parmaklarını üzerlerinde gezdirdi. *Hayır*. Onlar bir testti.

Riselda köşede süzüldü.

"Günaydın, sevgilim. Geç kaldın." Yüzünde bir tuhaflık vardı. Tuhaf yerlerde gerginleşirken diğer yerlerde gevşiyor, gözleri fazla parlak yanıyordu. Riselda'nın gülümsemesi Lux'ın bakışları karşısında gerildi, yabaniydi ve bir şeyler söylemesi için yalvarıyordu. Buna susamıştı.

Başını eğdi ve uzun, ince parmaklarıyla masanın yüzeyine vurdu. "Ne diyordun Lucena?"

"Ben bir şey söylemedim, Riselda." Lux'ın vücudunu ince bir ter tabakası kapladı ve midesinin çukuruna ağır bir taş oturarak yutkundu.

Gıdaklayan kahkaha alışkın olduğu derin, melodik kahkaha değildi. Bu farklıydı. Bir şeyin, başka *birinin* yüksek kahkahasıydı.

O zaman doğruydu.

"Yapmadığını biliyorum. Ben sadece senden bunu bekledim. Tavsiyemi dikkate almadığın ve seni güvende görme planımı bozduğun için mutlaka bir açıklaman vardır." Lux'ın eli en yakınındaki eldivene dolandı. "Seninki mi?"

Lux o gözleri çok uzun süre inceledi. Her kası titredi, gerildi. "Evet. Onları buldun mu?"

"Evet." Ve Riselda gülümsedi, dişleri parlıyordu. "Morana nasıl?"

"Yaşayacak."

Riselda dudak büktü. "Sen olduğundan şüphelenmiştim." Lux aniden oturmak istedi. Bir tabure çıkardı. Gıcırdadı ve Riselda ona ters ters baktı. "O değersiz kıza vururkenki soluğun her şeyi ele verdi."

Lux alay etti. "Ve yine de beni tünellerde öldürmeye mi çalıştın?"

"Çok dramatik. Sadece seni korkutmak istemişim. Tabii sonra beni kör ettin. O zimbırtı da neydi öyle?"

"Bilmiyorum. Etkinleştirdiğimde ne yapacağından bile emin değildim."

Riselda güldü. "Dürüstlüğün hoşuma gidiyor. O ketum tavrından çok hoş bir değişiklik." Kendisi de bir sandalye çekerek karşısındaki tabureye oturdu. "Yani, kendi hayatın karşılığında belediye başkanının kızını kurtardın, öyle mi?"

Lux yeterince dürüsttü. " gibi bir şey."

"Onu öldürmeyecektim Lucena. Sadece senin yaşadıklarını ona yaşatmak istedim. Korku, karanlık, umutsuzluk. Yanağında bir çürük." Riselda ona doğru uzandı ve Lux geri çekildi. "Gerçi can kanı olmasaydı, eninde sonunda ormanda ölecekti. Tanrım, solaryumda yardımcısına kocasının serseriliğinden bahsederken onu duymalıydınız. Bir solaryum

talep edildi! Benim dokunuşum olmasaydı hiçbirisi bu kadar parlak olmazdı. Ne büyük kayıp."

"Bu ne zaman oldu?"

"Dün akşam. Baharatlı çikolatasının içine uyku için küçük bir tonik koymuştum. Ne de olsa kederi çok *ağırdı*." Göz kırptı.

Bu Lux'ın içini kaynattı. "Morana bana ikinizin uzun bir geçmişiniz olduğunu söyledi. Hatta birlikte büyümüşsünüz. Bu kadar uzun süreli bir tanışıklık senin muameleni hak ediyor mu *teyze*?"

Riselda gözlerini kırptırdı.

"Morana'nın doğal ömrünün çok ötesinde yaşadığını biliyorum. Ailesi bencil, entrikacı ve iğrenç biri ve bu yüzden Ghadra'nın yoksullarının can damarlarını da topladıklarını öğrenmek beni şaşırtmadı. Çok az kişi böyle bir iğrençliğe tenezzül eder. Ama sen oradaydın. Bir zamanlar Morana'nın olduğu gibi bir çocuktun." Lux belinde sakladığı hançeri kavradı. "Kimsin sen, Riselda? Çünkü kesinlikle benim ailemden değilsin."

Kelimeler düşündüğünden daha fazla canını yaktı. Yine yalnızdı.

"Ben senin teyzenim. Biz bir aileyiz."

Lux güldü, içi boş ve soğuk. "Sen delisin."

Riselda'nın yüzü karardı. "Bana öyle deme." Parmakları sanki aralarında bir şey olmasını arzuluyormuş gibi masanın üzerinde kıpırdandı. "Seni kendi kızım gibi seviyorum Lucena. Güçlü ve kuvvetli birisin ve bu dünyadan en az kadar nefret ediyorsun. Seni Karanlık Pazar'da heyecandan gözleri fal taşı gibi açılmış halde bulduğum andan itibaren farklı olacağını biliyordum. Ve ailen benim vesayetim için yalvardığında -sen, benim gibi olası bir şifacısın- bu geleceğimizi sağlamlaştırdı."

"Ne geleceği?" Lux nemli avuçlarını eteğine silerken, kitabın sayfası daha da buruştu.

"Belediye başkanını yok etmek için. Ailesini mahvetmek için. Ve bu lanetli şehrin duvarlarını yerle bir etmek için." Riselda eğildi ve Lux panikle savaştı. Riselda'nın gözlerindeki o çılgın parıltının huzurunda daha fazla kalmak istemiyordu ama sandalyeye yapışıp kaldığını hissetti. "Ailen çok zayıftı, biliyorsun. Bizim gibi değillerdi. Annen beni küçük yaştan beri idol olarak görüyordu ve ben de bunun devam etmesine izin verdim. Hayranlık, hatırladın mı? Çocukken bana kız kardeşim derdi.

Sürekli gevezelik etmesini dinlerdim, ama babanıza edene kadar ona olan ilgimi gerçekten kaybetmemiştim. Duyguları konusunda çok takıntılıydı. Herkesi ve her şeyi *severdi*. Ne yazık ki bu özelliklerin sende de ortaya çıkmaya başladığını fark ettim." Riselda'nın kurt gibi sırtışı gözlerini kamaştırdı. "Ve *bunu* düzeltebilirim."

Baş dönmesi dalgası Lux'ın neredeyse yere düşmesine neden oluyordu. Riselda onu yakından izledi, başını eğmiş bekliyordu.

"Onları sen öldürdün." Her kelime boğazında dağlanmış bir demir gibi hissediyordu. Bu bir soru değildi. Riselda da öyleymiş gibi cevap vermedi.

"Sen Karanlık için doğdun. Bunu biliyor muydun? İlk çocukluğun yıkık dökük duvarlar ve güve yeniği halılarla geçti. Onlara bildiğin evi hediye ettim. Aptallar. Tuzak kapısının ne olduğunu bile fark etmediler. O akşam ortaya çıktığımda annenin yüzünü görmeliydin. *Geri döndün!*" Riselda gözlerini devirdi. "Dünyanın gerçek doğasına karşı kördü Lucena ve onu neyin beklediğine ikna olmayacaktı. Aileni senden aldığım için üzgünüm ama bu gerekliydi. Ghadra'nın seni umursamadığını göstermenin tek yolu buydu. Dünya seni umursamıyor. Sadece ben umursuyorum ve sana asla ihanet etmeyeceğim."

Lux taburesinden kalktı. "Bana ölçüsüz bir şekilde ihanet ettin, Riselda."

Bıçak göğsündeki kemiklerin arasından bataklık kili gibi kaydı.

Riselda orada tünemiş, ağzı şok içinde açık, elleri gömülü abanoz sapı çevrelemiş halde birkaç sessiz saniye geçti. Lux masadan uzaklaştı. "Bir zamanlar sana hayrandım. Hatta uzun zaman önce seni sevmiştim. Ama ben senin gibi değilim. Benim ruhumda karanlık olabilir ama sen kendi ruhunun gölgesinde kalmışsın. Senin tek olduğun şey bu."

Riselda hançeri çekip çıkardı ve hançer gevşek parmaklarından yere düştü. Kan elbisesinin bedeninden aşağı akarak eteğine yayıldı. Ayağa kalkmaya çalıştığında, onun yerine yere yığıldı.

Lux arkasını döndü ve boş bir şişe ayaklarının dibinden yuvarlanıp dururken ucundan bir damla gümüş dökülünce kaşlarını çattı.

"*Hayır-*"

Başının arkasına aldığı darbe onu unutkanlığa itti.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Lucena koridor boyunca yürürken gri duvarlar titredi ve sarsıldı.

"Anne? Baba?" Sesi titriyordu. Biliyordum. Bu his çoktan kök salmıştı.

Kıvrım kıvrım sarmaşıklar duvarlara tırmanarak mavi ve altın rengi çiçekleri siyaha boyadı ve kadın sendeledi.

Cesetler, başları öne eğik bir şekilde kanepede yan yana duruyordu. Biri karanlık. Biri aydınlık. İkisi de kıpkırmızı.

Lucena hızla ilerledi, terlikleri yerde oluşan su birikintisinde kayarak minderlere, altın püsküllü halıya battı. Günişiği sarısı elbisesine sıçradı. Ondan çok önce de duvarlara sıçramıştı.

Önce babasını sarstı ama başı geriye düşüp açık yarayı ortaya çıkardığında çığlık attı. Annesininki de onunkinin bir kopyasıydı.

Lucena tökezleyerek uzaklaştı.

Karnını yere boşalttı.

Duvarlar ona baskı yapıyor, koşarken bile görüşünde titreşiyordu.

Hepsini yatak odasına topladı: Risen, şişeler, sürahiler ve kavanozlar. Elleri titredi ve neredeyse düşüyordu.

Hepsini.

Lucena oturma odasındaki halının temiz kalan boşluğunda gezinerek, Yükseliş büyüüne gelene kadar sayfaları birbiri ardına çevirdi. Onu yere bıraktı. Uzun süredir ölü olup olmadıklarını bilmiyordu ama umurunda da değildi. Birden fazla deneme için yeterliydi.

Soğuk bedenleri ona , karışım boyandı, malzemeleri tam olarak ölçüldü. Büyülü sözleri söyledi; büyüün kendisinden alınıp onlara verildiğini hissetti.

Ve ruhunun derinliklerinde başarısız olduğunu hissetti. Tekrar ve tekrar, tekrar ve tekrar.

Lucena'nın sesi çığdı, vücudu tükenmişti. Ama korkusunu yuttu. Gözlerini kapattı.

"Yukarıda azizler, aşağıda şeytan. Bilmeme izin verin."

Son kalıntılarla birlikte, içgüdüünün parmaklarını yönlendirmesine izin verdi. Wyvern pençesinieledi. Saat yönünde üç kez karıştırdı. Yarasa kanatlarını daldırdı, güve tozunu serpti ve saat yönünün tersine karıştırdı.

"Lucena, aşkım."

"Sevgilim, seni özledik."

Lucena hıçkırarak ağladı ve anne babasına sıkıca sarıldı. Elleri omuzlarını kavradı. Parmak uçları kumaşın içine girdi. Tırnakları derisini deldi.

Geriye doğru düştü.

"Korkma canım. Sadece biz varız."

Anne ve babası ayağa kalktı. Duvarlar etraflarında dalgalanıyordu, gözleri bulanık, gri ve gölgeyle bulutlanmıştı. Böyle .

Babası eğildi ve kanla kurumuş giysileri kesmek için kullandığı küçük bıçağı aldı. Annesi gülümsedi, gamzesi eskiden olduğu gibi derinleşti.

"Şşş, Lucena. Ağlama."

"Acımayacak."

Bıçağın ucu, kırık şişenin babasının bileğini kestiği anda derisini deldi. Kan eline sıçradı ve bıçak yere çarptı.

Dişlerini ona doğru gösterdiğinde Lucena artık onu tanıyamıyordu. Babası burada değildi.

Annesi onu aşığı itti ve zemini yapışkan nem eteğinden sızdı.

"Gözlerini kapat, Lucena." O da

kapattı.

Ve annesinin kalbini deldi.

"Hoş rüyalar mı?"

Lux artık aşına olduğı kulübede dirseklerinin üzerine doğru itti ve zincir şingırdadı. Başının arkasında olması gereken yumruyu yokladı ama bir şey bulamadı.

"Merhem sürdüm. Ve uyurken ağzınıza biraz tonik damlattım. Yaran için özür dilerim." Riselda Lux'ın alnındaki terden ıslanmış saç tellerini bir anne gibi nazikçe düzeltti.

"Dokunma bana," diye hırladı Lux.

"*Beni* bıçakladın, eğer hatırlarsan."

"Evet ve rahatlıkla can kanı vardı."

"Onsuz asla yapmam, Lucena. Al, saçını tara. Bu geceki festival için muhteşem olmalıyız." Riselda kucağına bir fırça attı.

Lux elbiseye ve altındaki kumaşa baktı. Yıkanmış ve adaçayı rengi elbiseyi giymişti.

Belki de kafasına aldığı darbe yüzündendi. Belki de bu yüzden neler olduğunu anlayamıyordu. Ama bildiğı bir şey varsa o da kontrolünü ikinci kez kaybedemeyeceğiydi. Bu yüzden saçlarını taradı ve hiç olmadığı kadar ağır bir kalple ipek eteğinden görünen zincirli ayak bileğini inceledi.

Riselda tekrar ortaya çıktığında, üzerinde gözlerinin tam tonunda, göz kamaştırıcı çivit rengi bir elbise vardı. "İzin ver senin için şekillendireyim, canım."

Lux'ın sesi beklediğinden daha yumuşak çıktı. "Bu akşamki partinin tadını çıkarmamızı mı istiyorsun, Riselda?"

Cevap arkasından yılan gibi dolandı. "Kesinlikle yapacağız. Ghadra'nın geri kalanı? Sanmıyorum."

Yine o manyak kahkaha. Omurgasına bir ürperti gönderdi.

Lux da buna katıldı. "Onlar için ne saklıyorsun?"

Riselda'nın yüzü aniden önünde belirdi ve Lux sarsıldı. "O hançeri sana kim verdi, Lucena?"

"Bir seyyar satıcıdan satın aldım." *Yeterince doğru.*

Riselda dönmeden önce ışıltılı gözler bir an için kısıldı. Uzak duvardaki dolap en yumuşak gıcırtyla açıldı ve Lux'ın nefesi kesildi.

Raflar ağzına kadar doluydu. Yüzlerce şişe tıpalı ve gümüş ışıltılı.

Riselda en üst raftan bir balta aldı ve elbisesinin korsajından Lux'ın bıçağını . Onları yatağın üzerine fırlattı. Eşleşen bir set.

"Bunlar benim. Çok uzun zaman önce bir balta, bir hançer ve bir fide için çok bedel ödedim. İntikam planım için çok bedel ödedim. Yüz elli yıl boyunca bugünün hayalini kurdum." Vücudu titrerken gözleri kafatasının içine doğru yuvarlandı. "Bu hançer benden çalındı. Bu yüzden nasıl olup da senin eline geçtiğine ilgimi anlayabilirsin. Ve böylece göğsüme saplandı." Riselda boğazının altındaki solgun ve açıkta kalan pürüzsüz deriyi ovuşturdu.

Yüz elli yıl. Lux gözlerini kapattı. "Kaç yaşındasın, Riselda?"

"Neredeyse iki yüz sanırım." Kusursuz bir yanağın üzerine düşmüş olan abanoz saçlarının gevşek bir dalını çekti.

"Peki sen kimin yüzünü takıyorsun?"

Riselda alay etti, sözleri aceleci ve kırgındı. "Kendi yöntemlerim varken bir kadavranın dudaklarını koparmaya başvuracağımı mı sanıyorsun? Ben medeni olmayan yöntemlere sahip Tamish'lerden değilim."

"Ama sonra-"

"Aman Tanrım. Lucena, öğrenmen gereken tek şey karşındakini okumak ve söylemini ona göre ayarlamak. Yeterince iyi anlatırsan, çoğu kişi onlara ne söylersen inanır."

Lux kalbinin üzerindeki boşluğu ovuşturdu. Balta ve bıçağa bakarken bir kâbus gördüğünden emindi. Ama gözleri dolaptan uzun süre ayrılamadı. "Bu kimin can kanı?"

"Oh, bunun oldukça açık olacağını düşünmüştüm. Belki de sana çok sert vurdum... Yine de beni suçlayamazsın, gerçekten. Saldırınız beklenmedikti." Dikkatli parmaklarını sıraların üzerinde gezdirmek için geriye uzandı. "Bunlar benim vebamın kurbanları elbette."

KIRK E BÖLÜMÜ GHTI

RISELDA koyulaştırılmış, altın rengi bir sıvıyla dolu minicik bir şişeyi açtı. İçine çekti ve gülümseyerek ciğerlerini doldurdu. "Ahh. Yasemin en sevdiğim kokulardan biridir." Şişeyi ondan uzak tuttu.

Lux koşarak uzaklaşırken zincir yüksek sesle yere çarptı. "O şeyi yanıma yaklaştırma!"

"Sakin ol. Mizacınızı mahvedeceksiniz ve bunu temizlemek için gereken tüm malzemeler burada yok. Bu, hastalığı aktive etmek için sadece bir koklama ya da parmak uçlarınıza dokunmaktan daha fazlasını gerektirir." Yine de tıpayı yerine taktı. "Son şişem. Ama kullanılmayacak gibi görünüyor. Sıçan için de aynı şey geçerli. Yine de uluyanların onun serbest kalmasına aldırmayacağını sanıyorum."

"Ben de onları bir tür evcil hayvan sanıyordum."

Riselda güldü. Kendi kendine, alçak sesle ve melodik bir şekilde. "Pek sayılmaz. Şişenin içindekileri yutuyorlar, üzerine dikkatle hazırlanmış bir büyü konuşması yapıyorum ve sonra onları sokaklara salıyorum. Daha çok ara sokaklara, eğer gerçekten ilgileniyorsanız. Oradan da doğanın yolu devam ediyor." Uzun bir duraklama. Riselda onun kafa karışıklığını hissetmiş olmalıydı. "Pireler, sevgilim. Fareleri severler. Ghadra'nın fakirlerinin pis yataklarını da çok severler."

"Kan yoluyla mı bulaşıyor?"

"İlk başta. Size söylediğim gibi çıbanlara da dokunulmamalı."

"Açıklıkta onların yaşam kaynaklarını topladınız. Ağaçlar onları ele geçirmeden önce." Lux Riselda'dan çok kendi kendine konuşurken zihni bu kadının ne kadar ileri gidebileceğini düşündü.

"Gerçekten de öyle. Bir süredir nerede olduğumu gözetliyordunuz, değil mi? Buna şaşırmamalıyım." Riselda, Lux'ın ayak bileğindeki zincire ve Lux'ın saatler önce onu neredeyse öldürmüş olmasına rağmen sevgiyle gülümsedi. Memnun bir şekilde iç çekti. "Artık o huysuz, yaşlı simyacıyla tartışmak zorunda olmadığım için içtenlikle mutluyum. Kafasına iyi yerleştirilmiş bir darbe ve puf! Öldü. Hazır mısınız? Hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz. Ana gösteri aynı olmazdı."

Lux şakaklarını ovuşturdu, hâlâ bunların gerçek olup olmadığından emin değildi. "Peki bu neden?"

"Sana göstereyim."

Kulübenin ötesinde, ağaçların gövdeleri gece yarısı kadar siyahtı, yapabilecekleri şeylerle baş döndürüyor ve taşlaştırıyordu. Riselda eski bir dostu selamlayarak ağaç kabuğunu okşadı ve ağaç ürperdi, dalları hoş geldin dercesine içe doğru kıvrıldı. Görünmez pençelerini bileğine geçirmedi. Genişçe esneyerek onu tüketmekle tehdit etmedi.

"Solaryumumdan o ilk fideyi diktiğimde henüz çok gençtim. Ghadra'nın bir zamanlar bu ormanın büyüdüğü yerde uçsuz bucaksız otlaklara sahip olduğuna inanabiliyor musunuz? O ilk ağaç hızla yükseldi, gömülü ölümlerden ve bir yıl içinde kasabanın üzerinde yükseldi. Ve bir diğerinde, bir eş ona katıldı. Aradan bir asırdan fazla zaman geçti ve..." Riselda elini çekti, yavaş bir daire çizerek döndü, yüzü yukarı kalkmıştı. Durakladı ve burnunun ucuyla Lux'a baktı. "Benim sığınağım. Korkarım benden biraz mutsuz olmaya başladılar." Yanındaki çantada bulunan kitlelerden bir şişe çıkardı. "Bunu özleyiyorlar. Ben de bunu saklıyordum. Bir ruh ne kadar , o kadar yüksek sesle bağırdığını fark ettiniz mi? Yakında, sevgililerim. Yakında."

Riselda mırıldanarak siyah gövdeyi tekrar okşadı.

"Ondandan sen mi ? Riselda, bunu nasıl ?"

"Yargılamalarınızdan bıktım usandım! Belediye başkanının güzelliğe ne kadar değer verdiğinin farkında değil misiniz? Güzel insanlar, güzel şeyler. Bu

neredeyse güce verdiği değer kadar. İkisi de sende var. Bende de ikisi vardı. Ve beni istemediğim ya da anlamadığım bir role zorladığında, onun sonu olacağıma *yemin ettim*. Neyse ki ikimiz için de sonsuz bir sabrım var ve bu gece hepsi meyvesini verecek. Ghadra basitçe ölmüyor Lucena. Ghadra çoktan öldü." Riselda şişenin kapağını açtı. "Ağaçlar mutlu olduklarında gümüş renginde parlarlar. Ne yazık ki belediye başkanı için ve ne yazık ki onun korkunç kasabası için," şişe, "bu orman simsiyah parlıyor."

Yaşam kanı yüzeyine sıçradı, parıldayan madde karanlık bir zeminde göze çarpıyordu. Sonra eriyip gitti ve ortaya mürekkep gibi iltihaplı bir yara çıktı, gri dallar ileriye doğru kıvrılıyordu. Lux kalbinin atışının durduğundan emindi; ta ki kirli el pençesini uzatana kadar.

Çığlık attı ve şimdi bileğine kadar uzanan ve onu ileri çağıran kirli parmaklardan uzaklaşmak için aceleyle kaydı. Ayak bileği sıkıştı, zincir sıkıca tutuldu ve Riselda'ninkinin aynısı olan kelepçeyi çekerken yüksek sesle tıngırdadı.

Riselda bunu fark etmemiş gibi göründü, bunun yerine kendi parmak uçlarıyla ağacın göbeğinde tutulan parmakları okşadı. "İşe yarıyor. Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Heyecandan sersemlemiş gözlerini Lux'inkilere çevirdi. "Yaşam kanının ölüleri diriltebileceğini biliyor muydun, Ölü Çağıran? Bu senin tam tersin. Kanı çekilmiş olanları canlandıramazsın." Dişleriyle başka bir şişeyi açmak için grotesk gövdenin ve içinde şiddetle titreyen elin etrafından dolandı. "Ve yaşam kanı, yaşam kanı olmayanları canlandıramaz. Bu ormanın her kara gövdesi bağlanmamış bedenler barındırıyor." Şişenin içindekileri boşalttı. "Şimdi onları serbest bırakma zamanı."

ÇANTA BOŞTU. Ormanın zeminine atılmıştı. Lux ve Riselda ormandan Ghadra'nın duvarlarına doğru yürüdüler.

"Gelin, gelin canlarım! Aradığınız şey sizi bekliyor!" Riselda'nın şarkı söyleyen sesini dengesiz ve ürkütücü bir kahkaha izledi ve Lux ürperdi.

Sıcaktan kavrulan ormanda dolaşırken karşılaştıkları her gövdeden kararmış parmaklar çıkmıştı. Yüzlerce. Saatler sürmüştü. Ve her ne kadar kirden başka bir şeye tanık olmamış olsa da

Elleri ve bilekleri ortaya çıktığında, çarpık ruh serbest bırakıldığında neler olduğunu bir kez görmüştü.

Riselda'nın karga üzerinde yaptığı alıştırma yeterli bir cevaptı. Lux'ın önüne koyduğu planın parçalarını birleştirmek için yeterliydi.

Canlananlar çarpık ve aç bir şekilde Ghadra'nın üzerine inecekti Ghadra'nın bunu durduracak gücü yoktu. Yanındaki kadından ve ayak bileğindeki zincirden nefret ediyordu. Kapılarının önünde bekleyen, onları Işık Festivali'ne ve masum kurbanlara götürmeye hazırlanan arabadan nefret ediyordu. Shaw ve ailesinin de onlar arasında sayılmasından nefret ediyordu.

Ama ne yapabilirdi ki? Ormanda Riselda'yı ikna etmeye çalışmış, bu işe yaramayınca da can damarı koleksiyonunu onun almaya çalışmıştı. Bu ona sadece başının arkasına bir darbe daha indirmiş ve sonrasında uzun süre başının dönmesine ve midesinin bulanmasına neden olmuştu. Riselda bir dahaki sefere onu tamamen bayıltmakla tehdit etmişti. Lux onun da bunu yapacağını ve işi bitirmesi ne kadar sürerse sürsün bedenini sürükleyeceğini biliyordu. Görünüşe göre hiçbir şey onun planlarını engelleyemeyecekti.

Riselda'nın gülümseyen bakışlarıyla karşılaştı ve onun boğazındaki tokayı çözmesini, gri pelerininin altlarındaki çiyden ıslanmış çimenlere doğru uçuşmasını izledi. Omuzlarını dikleştirmesini ve derin derin nefes almasını izlemişti. O kadar emindi ki. Zaferinden. Ghadra'nın çöküşünden, belediye başkanının ölümünden ve Lux'ın onun yanında olmasından. Sonsuza kadar.

Belki Riselda her zaman bir canavar değildi. Ama artık öyleydi.

Ne yazık ki onun için Lux da öyleydi.

"Şehir düştükten sonra ne yapacaksın Riselda?"

Soru karşısında kaşları çatıldı. "Belediye başkanı yaşam kanı ve hasadı, bir bedeni ölümün eşiğinden nasıl geri getirebileceği bilgisini çaldığında ve o ilk mahsulü dış dünyaya sattığında çok öfkelenim. O *benim* bilgimdi. *Bana* bahşedilmişti. Ve onu kullanmak da bana ait." Kolunu Lux'ın koluna doladı ve vagonun kapısı açılırken onu kendine çekti. "Tüm Malgorm'u gezeceğiz, canım. Belki daha da ötesini. Ölü Çağırıcı ve Şifacı. Sen ölüleri dirilteceksin, ben de ölmek üzere olanları iyileştireceğim. Yaşam kanının sırları asla dile getirilmeyecek. Belediye başkanımızla birlikte ölecekler. Ve

Maddenin kendisi, sen ve ben hariç, bir başkasının dudaklarından asla geçmeyecek." Karşısındaki koltuğa yerleşti, gözleri karanlığın içinde ısıt ısıt parlıyordu.

"Bu dünyanın en güçlüsü olacağız." "Ama önce belediye başkanı ölecek mi?"

"Evet, belediye başkanı ölecek."

Lux sırtarak ona eşlik etti. "Mükemmel." Ve kelepçeler yere çarptı.

BÖLÜM KIRK-NİNE

IŞIK PAZARI dolup taşmıştı. Meşaleler yakılmış, kâğıt fenerler asılmış ve meydanın üzerinde sallanıyordu ve şimdiden bedenler içkiyle sallanıyordu. İnsanlar şarkı söylüyor, gülüyordu ve Ghadra'nın onları yok etmek için ormandan neyin indiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Araba durdu ve önce Riselda, ardından da Lux indi. Yeşil elbisesi kaldırım taşlarına sürtünüyordu, kenarları ormandaki uzun yürüyüşten dolayı sadece hafifçe gölgelenmişti. Toplanan kitleye bir göz attı ve umutsuzluğu ulaşamayacağı derinlere itti. Yiyecek, içecek ve parfüm kokularının altında hafif bir bayat yumurta kokusu yayılıyordu.

Çok kalabalıklardı. Onları uyarabilse bile, dinlerler miydi?

Riselda buz gibi bir tavırla onun elini kavradı. "Bu taraftan Lucena. Sahne seni bekliyor."

"Sahne mi?" Lux parmaklarını çekti. "Bana ne yaptıracaksın?"

"En iyi yaptığın şey. Dehanızın bir göstergesi. Ben de aynısını yapacağım. Mükemmel bir dikkat dağıtma."

Ancak onlar konuşurken mükemmel bir dikkat dağıtıcı çoktan kalabalığın arasına karışmıştı. Mor gölgeler gözlerinin altındaki boşluğu lekeliyordu ama Shaw henüz sağlıklı olmasa bile en azından bir bütündü. Onlara yaklaşırken kaşları çatıldı, keskin ve şüpheliydi. Eğer Lux onu tanımasaydı, öfkeli olduğunu düşünebilirdi. Yine de onu tanıyordu. Şimdiye kadar oldukça iyi tanımıştı ve yüzünü karartan endişeden ne kadarını tahmin ettiğini merak ediyordu.

"Lux. Riselda." Yollarına çıkarken ikisine de başıyla selam verdi.

Riselda'nın gülümsemesi başka bir şeye dönüşmek için yalvardı. "Ah, sadece vebadan değil hapishaneden de kurtulan genç adam. Ne kadar... uygun." Sert gülümsemesini Lux'ın üzerine çevirdi.

"Seni tekrar görmek güzel. Ailen burada mı?" Lux yüzünü duygusallıktan uzak tuttu. *Lütfen, hayır de.*

"Evet. Satıcıların tadını çıkarıyorum. Uzun zamandır mı buradasınız?"

Başını iki yana salladı. "Daha yeni geldik. Ve sanırım kutlama bizim için çabucak sona erecek."

Shaw'un bakışları Riselda'nın bileğine yapıştığı anda daha da daraldı. "Evet, o halde gitmeliyiz. Festivalin tadını çıkarın."

Riselda, meydanın kenarında sahne önlerinde yükselene kadar elini gevşetmedi. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Lux ikinci kez kendini geri çekti. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Arkadaşınız bir hamamböceğinin tüm hayatta kalma içgüdülerine sahip olabilir ama bundan sağ çıkamayacak. Hiç kimse kurtulamayacak. Bunu kabul ettiğini ve geleceğimizi benimsediğini sanıyordum. Öyle mi Lucena? Olman gereken şeyi benimsedin mi?"

Lux'ın yeniden kucaklamayı arzuladığı şey siyah saplı bir kılıçtı. "Evet, Riselda. Ghadra öldü."

"Aferin kızıma." Yanağını okşadı. "Şimdi sahneye çık."

Ama o bunu yapamadan Belediye Başkanı ortaya çıktı ve kalın, kadife perdeleri bir kenara iterek merkezde durdu ve kasabanın dikkatini çekmek için yarıştı. Kitleler teker teker ona doğru döndü, bunu yapmakta yavaş kalanlara Kalkan yardım etti.

"Ghadra'nın güzel ve iyi kasaba halkına soruyorum, kusursuz bir Işık Festivali'nin daha tadını çıkarıyor musunuz?" En gösterişli giyinmiş olanlar en yüksek sesle alkışladı. Belediye Başkanı'nın sırtışı genişledi, yüzü

kızardı. "Mükemmel, bir şey değil." Şarabından sağlıklı bir yudum alarak güldü. "Şimdi, gecenin ana olayının zamanı geldi! Bir zamanlar, kaderin en güçlü iki manipölatörünü keşfettim ve rafine . Biri ölüme bu kadar yaklaşmışken öbür dünyayı görebilen bir başkasına yeniden sağlık üfleyebilen, diğeri ise bir ruhu perdenin ötesinden çekip alarak bir kez daha yaşayanların arasına katabilen. Benim yönetimim sayesinde, birlikte, Ölüm olarak bilinen gizlenmiş canavarı kandırabilirler. Ghadra'nın Şifacısı ve Ghadra'nın Ölü Çağıranı!"

Sırtının alt kısmındaki itme onu merdivenlerden yukarı ve sahneye doğru itti.

Lux her biri bir öncekinden farksız olan karmakarışık bedenlere baktı. Boyalı ve ışıltılı, yüzleri yukarı dönük, onu ölçüyor ve fısıldıyorlardı. Çenesi sıkıştı. *Riselda'nın bu oyunu da ne?*

"Teşekkürler Başkan Tamish. Hem bir başka bereketli yıl hem de bir başka görkemli kutlama için." Riselda zengin sesini yumuşak ve sarhoş edici bir şekilde yükseltti ve Lux belediye başkanının onun yanında şarapla ıslanmış bir su birikintisi içinde eridiğini hayal etti.

Onun yerine, hem şatafatlı hem de gülünç, süslü, yüksek arkalıklı bir sandalyeden konuştu. Kürsünün üzerindeki bir taht gibi oturuyordu. Morana'yı bir an için arkasında görebiliyordu. "O zevk bana ait, evcil hayvanlarım."

O bulamaç gibi sözler sadece ve sadece onlar içindi. Lux'ın öfkesi yükseldi ve pişman olacağı bir şey yapmamak için ondan uzaklaştı. "Aptal."

Riselda onun kolunu çimdikledi.

"Ghadra Vatandaşları," Riselda'nın sesi ürkütücü ve gizemli bir şekilde alçalmıştı ve bedenler öne doğru eğilmişti. "Kader, ölümün kaçınılmaz olduğuna inanmanızı isterdi. Ölüm kalıcıdır. Ama Ölüm? Gerçekten de affetmeyen bir son olsa da, kaderi *yalnızca* biz değiştirebiliriz." Uzun parmaklar Lux'ın parmaklarının arasında dolanırken buz Lux'ın kolundan yukarı fırladı. "İşte!"

Riselda başını geriye attı, gözlerini kasvetli gece gökyüzüne dikti. Ve sadece Lux'ın duyması için fısıldadı: "Benimle büyüü konuş."

"Ölümden geri çağırıyoruz-"

Lux bir vuruş geç katılmış, şaşkınlıkla sözcükleri yakalamıştı. Riselda'nın tutuşu sıkılaştı ve kelimeler karşılık olarak akıp gitti, içgüdüleri aklının alamadığını aldı. Bu anlamsızdı, hiçbir işe yaramayacaktı ama yine de onlarla konuştu ve insanların daha da yaklaşmasını, açlıkla onu yalayıp yutmalarını izledi.

"-Hayat ve kader arasında bir rehber. Kırılmış olanı onar. Zaman. Ölümlülük. Alemler arasındaki perdeden geçerek bu yolu takip et. Eve dönene kadar gözlerin benim olsun. Ölüm zamanı, zaman içinde ölüm-"

"Donte!" Bu isim kalabalığın üzerinde bir inançsızlık çığlığı oldu.

"*Bitir şu işi.*" Riselda tırnaklarını koluna geçirdi. Lux konuşmaya devam etti, çığlığın nedenini ve sorumlu adamı arıyordu.

"Zamansız ölümden, sana Yüksel diyoruz." Başka bir bağırış. "Masha! Bu olamaz!"

"Persephone'm!" Lux'ın görebildiği bu kız, yırtık pırtık elbisesi ve kirli parmaklarıyla kalabalığın kenarında duruyordu. Ayak parmaklarının ucunda sallanıyordu, gözleri haykıran kadına odaklanmıştı. Sonra kız gülümsedi.

Kendinden geçmiş kadın öne doğru atıldı ve uzun süredir ölü olan kızına ulaşma telaşıyla tökezledi. Ellerini kavradı, saçlarını geriye doğru taradı ve sonra bakışları Lux'inkileri aradı. "Onu bana geri getirdin."

Sessiz sözler kalabalığın içinde yankılandı ve sessizlik patlak verdi.

"Ne yaptın sen, Riselda." Bu bir soru değildi ve Lux'ın göğsünde panik yükseldi, derisini soğuk bir ter kapladı.

"Tasfiye başladı." Riselda çok parlak gözlerini belediye başkanına çevirdi. "Halkına tekrar hoş geldin Bartleby."

Belediye başkanının, kalabalığın kendi eğlence seçiminden duyduğu memnuniyet karşısında duyduğu keyif yerini şaşkınlığa bıraktı. Ayağa kalktı.

"Colden!" Morana'nın çığlığı diğerlerinden daha yüksekti. Fuşya eteklerini savurarak sahneden pazar meydanına yaklaşan yakışıklı adamın yanına düştü. Yırtık siyah bir takım elbise giymişti, kollarını açtığında parçalanmış parçalar kollarından sarkıyordu.

Bir yığın gözyaşı içinde onların içine düştü.

"Bu bir çeşit hile mi? Can damarı alındı!" Belediye Başkanı Lux'ın üzerine yürüdü. Lux ona aldırış etmedi, şu anda Işık Pazarı'na giren bir zamanlar ölü olan bedenlerin kalabalığına odaklanmıştı.

"Evet, öyleydi. Ondan aldım ve yerine koydum." Riselda omuz silkti, sırtışı doğal olmayan bir şekilde genişti.

Belediye Başkanı hıçkırığa hıçkırığa ağıladı, çünkü sözleri onu terk etmişti. Ta ki sonunda, "Ama çok uzun zaman oldu." diyene kadar.

Manyakça bir kahkaha, hâlâ sahneye yakın duran birkaç kişiyi sarstı. "Kesinlikle."

"Baba!"

Lux boğuldu, ciğerleri göğsünde kütleler halinde dondu ve hareket edemez hale geldi. *Aline*. Oğlunun yaşlanmış bir versiyonu olan bir adam festival alanına girdiğinde onun sesini tanıdı. Dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle diz çöktü. Buğulu gözleri karanlıkta bile görünüyordu.

"ALINE!"

"Lucena!" Riselda güç delisi şaşkınlığından sıyrıldı. "Be-"

Ama Lux çoktan koşmaya başlamıştı. Sahneden atladı, yeterince hızlı hareket etmeyenlerin böbreklerine sapladı ve hiç hareket etmeyenlerin ayak bileklerini süpürdü.

"*Katil*."

Lux'ın kalbi tanıyarak çarptı ve sese doğru döndü ama fenerlerin ışığı güvenilmez olduğunu kanıtladı. Etrafındaki cesetlerden herhangi biri fısıldamış olabilirdi ama yine de...

"Beni görmüyor musun? O zaman da beni görmemiştin." Bir etek koleksiyonunun etrafında süzüldü: Ned'in terk edilmiş sevgilisi. Eskiden sıkıcı olan elbisesi teninde paçavralar halinde duruyordu ve Lux ruhunun o zaman ne kadar öfkeli olduğunu hatırladıkça, yeniden canlanmış haliyle karşılaşmak istemiyordu. Bu şekilde değil. "Peki ya şimdi?"

"Seni iyi görüyorum. Ama sakıncası yoksa, başka bir yerde bana ihtiyaç var."

Kadın kıkırdadı. "Hiç sanmıyorum." Artık saklı olmayan, ucu keskin ve parıldayan ince bir sopa çıkardı. "Bunu buldum. Muhtemelen bir çocuk oyuncağı, ama bence iyi iş görür, sence de öyle değil mi?"

Beklenenden çok daha hızlı bir şekilde eli ileri fırladı ve metal uç Lux'ın ön kolunda kanlı bir kesik açtı.

Lux öfkelenildi. "Bunun için zamanım yok," diye homurdandı ve sonunda en yakınındakilerin dikkatini çekti.

"Ne kadar tanıdık. Küçük fahişe." Kadın tekrar saldırdı.

Ama Lux bu sefer bunu bekliyordu. Döndüğünde, pejmürde kadın dengesiz bir şekilde yanından uçarak geçti. Lux kalabalığın içine doğru ilerlerken bir yandan da mırıldanıyordu.

Tüm insanların.

Sırtından aşağı doğru inen sıcak acının parlaması neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu. Lux'ın sağında, yaralanmaya tanıklık eden gösterişli giyimli bir kadın çılgılık attı. Yine de, herhangi bir yardımda bulunmak yerine, şiddetten kaçmak için topuklarının üzerinde döndü.

Lux ona doğru uzanarak bir saç tokasını kurtardı. Sağlam ve gümüş bir saç tokasıydı, ucunda güzel bir inci vardı ve kadın bir kez daha haykırdı, Lux'inki kadar korkunç bir kaderi paylaşma riskiyle karşı karşıya olduğundan emin şekilde çılgınca başını tutmaya çalıştı.

"Teşekkür ederim!" Lux dönerek elini arkasındaki saldırganın gözüne gömmeden sadece bir an önce seslendi.

Ned'in sevgilisi sendeledi, parmakları sanki onu koparmak istiyormuş gibi seğiriyordu -görüşünü çevreleyen o inciyi. Geriye doğru düştüğünde, kitleler de onunla birlikte çöktü ve dehşet içinde birbirlerinin üzerine yuvarlandılar, kaotik çılgınlıkları tuğla ve harçta yankılandı.

Biblo, gece gökyüzüne sabit bir şekilde bakan bir bebek gözüydü. Kenarlarından çalıntı gümüş sızıyordu. Lux herhangi bir duygu hissetmeye fırsat bulamadan döndü. Kalabalık şimdi onun için kolayca ayrılıyordu.

"Aline! Ondan uzak dur!"

Lux onu bir anlığına : güneş ışığıyla parlayan sarı bir elbise, üzerine kan bulaşmıştı ve göğsünden bir bıçak çıkmıştı. Tekrar göz kırptı ve görüntü kayboldu.

Onun yerine Aline babasının yanında diz , gözyaşları yanaklarından süzülüp menekşe rengi eteğine damlamıştı. Onu duymamıştı. Ya da onu görmezden gelmişti.

"Seni çok özledim."

"Ben de, tatlım, ben de." Sesi Shaw'inki gibi bal gibiydi. Onun yanağını okşadı.

"Gözlerinin nesi var baba?"

"Hiçbir şey, sevgilim. Her şeyi görebiliyorum."

Lux onu geriye doğru çektiğinde Aline çığlık attı, ancak onu kimin tuttuğunu fark ettiğinde sustu. "Onu bize geri getirdin. Teşekkür ederim, Lux. Teşekkür ederim."

"Onu ben geri getirmedim. O ağaçlara ait. Ona yaklaşma, Aline." Çığlıkları yüzünden boğazı ağrıyordu.

"Buraya gel, tatlım."

Aline onun elinden kurtuldu, gözlerinde taze yaşlar birikti. "Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?" Tekrar babasına döndü, onun ayağa kalkıp kendisini kucaklamaya hazırlanmasını izledi ve bir adım öne çıktı.

Meydanı yırtan yürek parçalayıcı çığlık Aline'den gelmemişti. Tam tersine, şu anda onun üzerinde duran kişiye rahatsız edici derecede benzeyen iri yarı bir adamdan geldi. Kardeşler. Hatta ikiz.

"Donte..." Adamın ağzının kenarından kan fokurdadı, boynunun derinliklerine gömülmüş bir cam parçası.

"Teşekkür ederim, kardeşim." Donte kıpkırmızı bir püskürmeyle parçayı çıkardı ve ölü adamın gözlerine sapladı. Kalabalık feryat etti, en cesurları şimdi her yöne koşuyordu, ama birçoğu -çok fazla- hala kaybettiklerinin kollarına düşmüştü, kayıtsızdı.

Donte'un çarpıtılmış versiyonu ellerini gümüş sıvının damlamasının altına soktu ve damlama yavaşladığında içti. Başını kaldırdığında sıvı çenesinden aşağı damladı ve Lux tekrar Aline'i yakaladı.

"O... o..." Aline soldu. Lux'a doğru sarktı. "Buradan çıkmamız gerek."

Kızın ağırlığı onu terk etti, aniden Shaw'ın kollarına doğru sürüklendi. "Onu yakaladım. Neler oluyor Lux? Çabuk söyle bana." Gözleri, şimdi bir metre ötede kan gölünün içinde yatan cesedin üzerinde gezindi. Demir atmamış ruh kaçmış, kardeşi de onunla birlikte kaybolmuştu.

Ama Lux'ın açıklama yapma şansı olmadı.

Shaw'un babası pazarın üzerinde asılı duran fenerlerin ışıltısının altına girdi. Onun için her şeyini feda eden kişi. Onun yerine gitmişti.

"Baba..."

"Oğlum."

Lux Shaw'ın gömleğini avuçladı. "Lütfen, yapma. Gözleri. Gözlerine bak." Silahsızlığına lanet okudu, Shaw ve Aline kendisinden sonsuza dek nefret etseler bile onları kurtarmak için babalarını öldüreceğinden emindi.

Bir çığlık daha festivalde yankılandı. Bir can daha alındı.

Shaw onun dediğini yaptı ve yüzü kız kardeşininkine benzer şekilde soldu. "Onu kim diriltti?"

Babası ellerini ceplerinden çıkardı, parmakları büküldü.

"Riselda. Salgından o sorumlu. Ölülerden yaşam kanı alıyor, onları ağaçlardan geri getiriyor. Bu gece tüm Ghadra'nın ölmesi gerekiyor." Lux babasının ellerinin kenetlenmesini ve öylece kalmasını izledi. "Daha fazlasını istiyorlar Shaw. Yaşam kanı için yanıp tutuşuyor ve şu anda tek istediği bu."

Aline Shaw'un gömleğine usulca ağıladı, görünüşe göre hâlâ bilinci yerindeydi. Shaw, Aline'nin ağırlığını kollarına verdi ve gözleri akmayan yaşlarla parlayarak, yaşlı görüntüsüne doğru bir adım daha attı. "Özür dilerim baba. Benim yerimi almana izin verdiğim için, benim için katlandığın her şey için. Lütfen beni affet."

"Her şey yoluna girecek oğlum. Bana borcunu kolayca ödeyebilirsin."

Lux'ın dizine attığı tekme, çocuklarına doğru hamle yaparken onu yere düşürdü ve Shaw yolundan çekildiğinde, zorlukla tuttuğu gözyaşları serbest kalarak yanağından aşağı süzüldü.

"Onu öldüremem," diye nefes aldı.

Lux'ın kalbi sıkışmıştı, çünkü bir zamanlar o da aynı şeyi düşünmüştü. "Eğer sen ya da o-"

"Hayır, Colden, lütfen!"

Lux gözlerini kaldırım taşları üzerinde debelenen adamdan Morana'nın açıkta kalan etine bıçak dayayan adama çevirdi. Ama o çok uzaktaydı. Zamanında yetişemeyeceği kadar uzakta. Lux ayaklarının etrafını taradı. Avucunun içinde rahatça durabilecek kadar küçük bir taş. Onu aldı.

Taş doğru uçarak Colden'in şakağına çarptı ve onu sendeleyerek geriye savurdu. Ama Morana kaçmak yerine yardımına koştu.

"Ne yapıyorsun, seni embesil!" Lux bağırdı.

Bulanık gri gözlerinin parıltısı sesine doğru döndü, yüzünü tanıma ışığı aydınlattı ve Colden bir gülümsemeyle bıçağı yerine sapladı.

Morana acı içinde çığlık attı, ondan uzaklaşırken iki eliyle yan tarafını kavradı. Parmak uçlarından kırmızı damlacıklar döküldü.

Lux göz ucuyla Shaw'un babasının tekrar çocuklarına doğru ilerlediğini görebiliyordu. Aynı şekilde Colden'ın da şimdi vahşi bir sırtışıla ona doğru yürüdüğünü görebiliyordu. Morana'yı kurutmak için zaman bile ayırmamıştı. Henüz değil. Lux çılgınca başka bir şans taşı aradı ama bulamadı.

"Lux! Yapmamız gerek-"

"Bırakın beni! Aline'i pazardan çıkarın!"

Shaw'a bir bakış bile atamadı.

"Necromancer. Beni özledin mi?"

Ayaklarını Colden'ın boyuna dikti. "İnsanın bir paraziti ya da bir zamanlar çıkarılmış, belirgin bir beni özlemesi gibi."

"Seni özledim." Eline baktı, bıçağın orada olmayışı bir an için kafasını karıştırdı.

Lux onun karnına bir tekme attı. Adam tökezleyerek geri çekildi ve ağzı şokla açılmıştı. Gerçi dürüst olmak gerekirse Lux'inki de öyleydi.

Colden'ın elleri göğsünden çıkan bıçağı çevreledi, parmakları kesildi ve ucuna doğru kaydı. Başka bir ses çıkarmadan yüzüstü taşların üzerine yığıldı, bıçak kabzasına kadar sırtına gömülmüştü.

Lux adamın tekrar hareket edip bacaklarını altından çekmeyeceğinden emin olmak için bir an daha bekledi. Başını kaldırıp baktığında Morana'yı göğsü kabarmış ve gözleri parlarken buldu.

"O piç beni öldürmeye çalıştı." Yanındaki yaradan kan damlamaya devam ediyordu ama yavaşlıyor gibiydi. Eğilip bıçağı çıkarmadan önce Lux'ı bir kez daha gözden geçirdi. "Hepsi böyle mi?"

Lux başını salladı, Shaw ve Aline'in yokluğunun farkındaydı. Ve babalarının. "Onunki gibi gözleri olan herkes."

"O *cadı*." Morana bıçağı diğer eline attı ve damlayan ucuyla bir haç işareti yaptı. "Sıradakini öbür dünyaya göndermeye gidiyorum o zaman." Herhangi bir cevap beklemeden uzaklaştı.

Lux gevşemiş dalgaları gözlerinden uzaklaştırdı ve sahneyi görebilmek için ayak parmaklarının üzerinde durdu. Kalkan, belediye başkanı ve Riselda - onlar

gitmişti. Meydandaki eğlence düşkünleri de hızla onları takip ediyor, Lux'ın hayatı boyunca görmek istemeyeceği kadar taze kan bırakıyorlardı.

O iyi. Ölüm onu bu kadar özlemeyecek. O iyi.

Ama o değildi. Yaralıydı, muhtemelen hastaydı ve bir canavar tarafından avlanıyordu.

Kendini sakinleşmeye ve mantıklı düşünmeye zorladı. Burada daha fazla durursa, sadece başka bir yaşam kaynağı haline gelecekti. Gitmesi gerekiyordu ama nereye?

Böyle bir kötülükten kaçmak için en çok nereye sığınılır?

Lux dönerek en yakın ara sokağa dalarken gülümsedi. Bu hiç de komik değildi. Işık'ın pek çoğu kayıplar tarafından karşılanmamıştı çünkü onlar kimseyi böylesine korkunç bir şekilde kaybetmemişlerdi. Pazarı ilk terk edenler onlardı ve sığınmak için başvuracakları tek bir yer vardı.

Malikane.

BÖLÜM F FTYI

Işık Pazarı'nın çok sayıdaki fenerini geride bıraktığı anda LUX'u GECE kapladı. Ara sokaklardan ve gölgeli köşelerden rastgele bağırışlar ve boğuk hıçkırıklar sızıyor, her birkaç adımda bir başka karanlık siluet belirip tekrar kayboluyordu. Ghadra kaosun içine düşmüştü.

Binaların çerçevelerine sıkıca tutunmuş, bulanık gözler ve doymak bilmez bir açlıkla kendisine dönmesinler diye kimseyle karşılaşmak istememişti. Dostları ve sevdikleri en güvenilir hedeflerdi ama bu Lux'ın kolay lokma olmadığı anlamına gelmiyordu. Yalnız ve silahsızdı, bu gerçeğin son derece farkındaydı.

Açık bir sokakta aceleyle ilerledi, kesik bir çığlık onu koşturmaya itti. Canlananlar diğer canlılar gibi öldürülebilirdi, bu da malikâneyi büyük taş duvarları, aşılmaz ferforje kapısı ve Kalkanı ile tüm kasabadaki en güvenli yer olarak işaretliyordu. Oraya gidecek, içeri girmeyi talep edecek ve ardından Kalkan'ın harekete geçmesi için tehdit edilmesini isteyecekti. *Amaçları* buydu. Şimdiye kadar hiçbir şey yapmadılar.

Parmaklarının altındaki koyu renkli tuğlalar artık yerini pürüzsüz taşlara bırakmıştı, artık dökülmüyordu ama iyi yapılmış ve bakımlıydı. Evlerin az sayıdaki pencereleri yüksek ama büyüktü ve

erişin. Kapılar, boydan boya uzanan demir parmaklıklarla ağırlaştırılmıştı. Shaw'un hırsızlık işinde nasıl olup da bu kadar başarılı olabildiğini anlamakta zorlanıyordu.

Yine malikâneye girmeyi gayet iyi başarmıştı. Sonunda, orada, şimdiye kadar gördüğü en karanlık yerde belirdi. Lamba direkleri sönmüştü ve ay ışığı, ona ulaşmak için yükselen sivri tepeleri vurgulamak için ayrılmıştı ve bu, kollarındaki ve boynundaki tüyleri diken diken ediyordu. Özellikle de şu feryatları dinlerken başarısız bir şekilde duvarları aşmaya çalışıyor.

Lux çömeldi ve kapıda biriken insanlara baktı. "Kapıyı açın!"

"Bize yardım edin! Kurtarın bizi!"

Genç bir adam asmalarla kaplı bir sütuna tırmanmış, sonra da çatırdayarak taşların üzerine düşmüştü. Bir kez inledi, ancak gölgelerden yırtık pırtık bir kız indi. Bir daha kıpırdamadı ve kapıdaki haykırıışlar, kızın çenesinden aşağıya akan kanla birlikte hızla dehşet dolu çığlıklara dönüştü.

Lux durmuş, kızın kirli saçlarını yüzünden geriye doğru örmesini izliyordu. Cömert kıvrımları, dolgun dudakları ve geniş gözleriyle güzel bir kızdı. Ama o dudaklar şimdi gümüş rengine boyanmıştı ve o gözler çarpık ve doğal değildi. Karşı sokaktan başka bir figür belirdiğinde sırttı.

Ay, Riselda'nın eteklerinin koyu mavisini yakaladı ve Lux'ın hançeri elinde dönerken bile kıza gülümsedi. Canlanan kişi şansını ona karşı denemeye karar verdiğiğinde, Riselda'nın bileğinin hızlı bir hareketiyle, fişkıran boğazını tutarak kaldırım taşlarına düştü.

Riselda bıçağı cesedin harap olmuş elbisesine silerek temizledi. Korsesinden demir bir anahtar çıkararak, genişleyen kıpkırmızı çemberin üzerinden geçip anahtarı kapıya yerleştirdi. Anahtar kolayca döndü ve demir parmaklarının altında hiç ses çıkarmadan yerinden çıktı.

Lux saklandığı yerden hareket .

"Kendi anahtarın var mı? Yoksa çaldın mı?"

Riselda kıkırdadı. Lux'ın kulaklarına zar zor ulaştı. "Elbette, anahtarım var." Riselda omzunun üzerinden bakarak onu inceledi. "Yaralanmadın değil mi? Mücadeleye atılmakla aptallık ettin. Yeniden canlananlar

Kim olduğun umurlarında değil, benim kim olduğum da umurlarında değil. Ölmüş olabilirsiniz."

Lux kanlı taşları bir kenara bırakarak kapının önünde durdu. "Olabilirim. Senin sayende."

Riselda'nın gözleri kısıldı. "Aline kim?"

Lux onu görmezden geldi. Riselda'nın Shaw'un ölümünü sağlayarak Ghadra'yla olan tüm bağlarını koparmayı çoktan planladığını hissediyordu. Listesine Aline'inkini eklemesine gerek yoktu. "Bir veba yarattınız, Colden'ı öldürdünüz, Morana'yı kaçırdınız, işkence görmüş ruhları kasabanın üzerine saldınız. Şimdi planının bir sonraki aşaması ne Riselda?"

Riselda dudak büktü ve topuklarının üzerinde dönerek konağa doğru ilerledi. "Colden'ın can damarını topladım; onu öldürmedim. Elbette, kaçınılmaz olarak yere çok güçlü bir toz bıraktım ama kendi iradesi vardı. Planıma gelince? Başkan kendini kalesine sakladı, ilk ölüm çığılığında kaçacak. Eğer o dışarı çıkmazsa... ben içeri gireceğim."

"Kalkan ne olacak?"

Riselda dönüp arkalarındaki karanlık şehre baktı. "Kapıyı neden açık bıraktığımı sanıyorsun?"

"ALÇAK." RISELDA güldü, yüksek sesle ve eğlenerek. Kilitli olmayan kapıları tekrar itti. Ve yine kapılar açılmadı. "Onları engellemek için ne bulunduğunu ancak hayal edebilirim. Bir aile serveti değerinde aile yadigârı, şüphesiz. Gel Lucena."

Riselda merdivenlerden indi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Beni takip edersen cevabını almış olursun." Durakladı, etrafına bakındı. "Gizli bir giriş."

Nemlendirilmiş arazide dolambaçlı bir çakıl yolu takip ettiler. Sözde gizli giriş önlerinde belirdeğinde Lux alay etti. "Hizmetçilerin girişı mi?" Kemerli geçit, bakımlı iki çitin arasında duruyordu, kapı aydan bile gizlenmişti.

"Alay etme canım, ama belediye başkanının yardımdan daha az önem verdiği çok az şey vardır. Bunu engellemek aklına gelmemiştir."

O

ön tarafına sürgülenmiş halkayı çekiştirirdi. "Açık , değil mi?"

Lux tüm içgüdülerine rağmen kapıyı açık bıraktı ve Riselda'nın peşinden karanlık koridordan geçerek mutfağın ızgarasından titreyen, az yanan bir ateş onları karşılayana kadar ilerledi. Mutfak boştu, hizmetkârların çoğu akşam karanlığında yataklarına girmeden önce festivalde birkaç dakika geçirmek için ayrılmıştı. Geriye kalan birkaçı da muhtemelen kendilerine ayrılan bölmelerde korkudan dışarı çıkamıyorlardı.

Açılan kapının karanlığından gelen ani bir kıpırtı Lux'ın teninde bir ürperti yarattı.

"Harika. Onu buldular. Bu taraftan." Riselda yukarı doğru çıkan dar basamakları kolaylıkla keşfetti. Dallara ortadaki rotayı seçti. "Balo salonuna," diye cevapladı Lux'ın sorulmamış sorusunu.

Sonraki kapı kilitlenmedi, en hafif basınçla ileri geri sallanıyordu. Riselda sallanarak içeri girdi ve onu takip etmesi için geniş tuttu. "Ah, işte . Beklediğimden daha fazla içeri girdi."

Lux göze çarpmayan oyukta onun yanında durmuş, şu anda hıçkıra hıçkıra ağlayan, fısıldaşan ve öfkeyle el kol hareketleri yapan zengin giyimli bedenlere bakıyordu. Birçoğu loş lamba ışığının altında elma şarabı ve şarap içiyor, duyguları tırmandırırken aynı zamanda duyuları da köreltiyordu.

Balo salonunun yarısı onlarla -ışıkten gelenlerle- dolmuştu. Lux her yüzü taradı. Shaw aralarında değildi.

Belediye Başkanı kadehinden arta kalanları titreyen parmaklarıyla yuttu. Ceketinin bordosu dökülen damlaları gizledi. Her şey gerektiği gibiymiş gibi davranarak en sevdiklerinin arasında gezindi. "Kalkan bizi koruyacak," dedi.

Kalkan'ın tamamı odanın içinde sıralanmıştı; birkaçı her pencerenin önünde, birçoğu da yüksek ön kapıların arkasında konuşlanmıştı. Lux karşılarına yığılmış mobilya yığınına inceledi. Bir milim bile kımıldamamasına şaşmamalı.

Merdivenlerden gelen bir gıcırta çok aşağılardan yankılandı. Lux seğirdi. "Riselda-"

"İyi akşamlar, Başkan." Riselda karanlığın içinden çıktı.

Kadeh çınlayan bir takırtıyla yere düştü ve yuvarlanarak uzaklaştı. "Riselda. Beni nasıl buldun?" Belediye başkanı iri yarı bir adamın arkasına

solgunlaştı.

"Seni her zaman bulacağım." Kadın kıkırdadı ve iri adam bayıldı, belediye başkanını tüm çıplaklığıyla ortaya çıkardı.

"Benden uzak dur, cadı! Asla geri dönmemeliydin; Malgorm seni lekeledi. Ne yaptığını bilmiyorum ama tüm bu insanlar şahidim olsun, bunun için öleceksin!" Tükürüğün yatışması ve parmaklarını şıklatmasıyla Kalkan içeri girdi.

"Ölmek mi? Bu gece kimin öleceğini göreceğiz." Arkalarındaki oyuktan kazıma sesleri yükseldi. "Biz. Göreceğiz. Göreceğiz." Önce saçları kötü boyanmış bir kadın çılgık attı, diğerleri de hemen ardından onu takip etti. "Tanrım," dedi Riselda. "İçeri nasıl girmişler?"

Kir ve paçavralar yerini gülümseyen yüzlere ve çıplak dişlere bıraktı. Ghadra'nın yoksulları, canlanmış ve susamış bir halde, kendileri için hazırlanan yolu takip balo salonuna adım attılar. Birbiri ardına, boylu boyunca dizildiler. Riselda kolunu Lux'ın koluna dolayarak onu kendine çekti.

"Karanlıktan gelenler, şanlı belediye başkanınızı tüm şıklığıyla görün." Riselda eliyle geniş bir alanı işaret etti. "Bunların hepsi sizden refah hakkınızı aldı, onun yerine size kırıntılar bıraktı." Dilini şaklattı. "Aşağılık."

Lux, Riselda'nın öfke uyandıran konuşmasına dikkat etmiyordu. Bunun yerine, dirilenler arasında Shaw'un babasını aradı. Onu bulamadı.

Lux'ın Karanlık Pazar'ın yarasa kanadı satıcısı olarak tanıdığı çelimsiz kadın merdivenlerin altından aldığı ateş demirini salladığında belediye başkanı hüngür hüngür ağladı. "Yapma bunu. Ne istiyorsun, Riselda? Ne *istiyorsun*?"

"Özgürlük-"

"Sende!"

"-ve intikam."

Rengi yüzünü terk etti, kırmızı gözleri buluştu. "Özür diledim."

"Uzun zaman önce bir kızdan özür dilemiştin. Onu bende tanıdın mı? Çünkü ben ."

Başkan kaçtı.

Ve dev pencereler kırıldı, camlar içeri yağdı. Hem Karanlık hem de Aydınlık saldırıya karşı çömeldi, çığlıklar ve haykırışlar yüksek duvarlarda yankılandı. Yine de, kara dallar boşluktaki kalıntıların arasından geçene kadar gerçek delilik ortaya çıkmadı.

"Riselda! Bu da ne böyle?" Lux tavanda sürünen yılan gibi karanlıktan sendeleyerek geri çekildi.

Ama Riselda grileşmişti. "Bilmiyorum."

Fısıltı Lux'ın kanını damarlarında buz gibi yavaşça dolaşana kadar dondurdu. Riselda'yı tanıdığı onca zaman boyunca onun sesinin *korkmuş* gibi çıktığını hiç duymamıştı.

"Yardım edin!" İri yarı adam korkunun neden olduğu uykusundan uyandığında, onu ortasından kavrayan kıvrımlı bir dal tarafından yakalanmıştı. Bu kez ağaçların kucaklamasında görünmez bir şey yoktu, siyah uzuv daha sert sıktı ve gözlerini şişirdi. "Yardım edin... bana..."

Hırıltılı nefesleri, yaralı duvardan sürüklenmeden önce duyulan son sesler oldu.

"Yukarıda azizler, aşağıda şeytan... Ne *yaptınız*?"

Ancak Riselda Lux'ın sorusu karşısında sadece başını sallayabildi. "*Buradaki* ağaçlar nasıl?"

Bir cevap aramadı. En azından Lux'tan.

Lucenaaa.

Çırpınan bir beden daha yakalandı ve parçalanmış camların arasından çekilerek çıkarıldı.

Aldatıldık, Lucena.

Lux şaşkınlık içindeki Riselda'dan siyah saplı hançeri aldı.

Biz affetmeyiz. Hepsini alacağız.

Koridorlarda ve fuayede daha fazla cam kırıldı. Kaçmak kimseyi kurtarmayacaktı ama yine de hepsi denedi. Belediye başkanının ayak bilekleri altından çekildiğinde, feryadı Lux'ın kulaklarını deldi.

"Necromancer! Morana! Riselda! Lucenaaa!" Parmakları görünmez bir tutamak aradı. Yerde kayarak ötesindeki karanlığa doğru çekildi.

Düşündüğü gibi onu tutan bir ağaç değil, bir adamdı. Ve dirilenlerden biri değil, Belediye Başkanı'nın kendi seçkinlerinden biriydi. "Tatlı, tatlı intikam. Tadını musunuz, Başkan? Oh, ."

Belediye başkanı yüksek sesle bağırdı, "Oswald? Bir yanlış anlaşılma!" Adam belediye başkanının çırpınan kollarına karşı dişlerini sıktı. "O istekliydi! Yemin ederim!"

"Umurumda değil. O bana söz verilmişti!" Son bir gayretle homurdanarak belediye başkanını ayağa kaldırdı, kolu boğazını sarmıştı.

Lux hareket etmedi. Belediye başkanını kurtarmak gibi bir düşünce aklının ucundan bile geçmedi ama Morana kanlar içinde ve kızgın bir halde arbedede ayağa kalktığı anda, bunun yerine Oswald'ı uyarmayı denese mi diye düşündü. Lux geniş elbisesini süsleyen kurumuş kırmızı lekelerin Morana'ya ait olmadığından oldukça emindi.

Omzuna inen öfkeli bir bıçak darbesi, belediye başkanını esir alan kişinin elini bırakması için gereken tek teşvik oldu. Morana şaşkın adamın etrafında dönerken, belediye başkanı bir taş gibi yere yığıldı, fayansların üzerinde bitkin bir köpek gibi nefes nefese kaldı ve ağrıyan boynunu tuttu. Oswald'ın onunla oyalanması dikkatini üzerinde gezinen dallardan çekti ve siyah bir dal boğazını sardığında, konaktan kaybolurken nefes bile almadı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Riselda ağaçlarla konuşurken Lux ona baktı. Gerçi bir cevap verip vermediklerini duymamıştı. İçeridekilerin yarısı ya ölmüş ya da kaçırılmıştı ve Morana öfkeyle haykırıp en yakınındaki sallanan dalları kılıcıyla kesmeye başladığında Lux kendi kaderini merak etmeye başladı. Anlamsız bir çabaydı ve kısa süre sonra bacakları altından çekildi.

"Baba!"

Ama Belediye Başkanı geniş balo salonunun kapısından kızına son bir kez baktı ve sonra gitti.

BÖLÜM F FTY-ONEI

Lux, siyah saplı kılıcını son bir kez sertçe savurarak Morana'yı serbest bıraktı. Morana'nın kalçalarını saran kalın dal soldu ve düştü, geriye kalanlar ise acı çekiyormuş gibi sallanıyordu. Lux yana doğru sıçradı, istemeyerek de olsa belediye başkanının kızının önünde eğildi ve bir kez daha kendi ayakları üzerinde durana kadar vücuduna tırmandı.

"Çok minnettarım, Necromancer."

Lux gözlerini devirdi ve havada sürüklenen başka bir cesetten kaçınmak için eğildi. Tekrar başını kaldırdığında Riselda'nın sırtının belediye başkanıyla aynı yöne doğru kaybolduğunu gördü. Morana'nın ellerini omzundan iterek peşinden koşmaya başladı.

Salonun penceresi yoktu ve koştukça ağaçların ulaşamayacağı kadar uzağa gidiyordu. Çatıdan tuhaf bir inilti geliyordu ama şimdi bunu düşünemezdi. Lux gözlerini kısarak loşluğa baktı, lambalar uzun zaman önce söndürülmüştü ama belediye başkanının ilk müstehzi büstü onu süzmek için kaidesinden yükseldiğinde, elini kaldırırken sııttı.

"Affedersiniz!"

Lux sesle irkildi, belediye başkanının suretinin parçaları ayaklarının dibindeki halıyı kirletiyordu. "Morana?"

"Açıkça. Ve eğer babamın malına daha fazla zarar verirsen, seni bıçaklarım."

"Önce ben seni bıçaklarsam olmaz."

Morana'nın figürü gölgeleri derinleştirirken bir huff ona ulaştı. "Onları takip mi ediyorsun?"

"Ben..."

"Güzel, ben de seninle geliyorum."

Lux dudaklarını birbirine bastırdı. Bir zamanlar Shaw'un beklenmedik bir müttefik olduğunu düşündüğüne inanmak...

Morana onun yanından geçti. "Geliyor musun? Babamı *teyzen* tarafından öldürülmüş olarak bulmamayı tercih ederim."

Diken, onu atan kişi için daha da derine battı. "*Baban* seni ağaçlara teslim etmekten oldukça memnun görünüyordu. Yerinde olsam sadakatimi yeniden düşünürdüm." Lux bu kez avucunun kendisine doğru savrulmasını bekledi ve engelledi. "Merak ediyorsan söyleyeyim, artık Riselda'ya sadakatim kalmadı."

"Merak ettim." Morana acıyan elini ovuşturdu. "O durdurulmalı, biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Lux Morana'nın yanından geçerken, belediye başkanının kızı da onun yanına geldi. "Sadece henüz nasıl olduğundan emin değilim."

Bir uzun duraklama daha geldi ve geçti. Koridorun sonuna ulaştıklarında çatal onları karşıladı.

"Babamın da durdurulması gerekiyor."

Lux çenesini yerden kaldırdı.

"Bana aval aval bakmayın. Uzun ve tatmin edici bir hayat yaşadım ve can kanı içtiğim için pişman olduğumu söylemeyeceğim çünkü değilim ama Riselda'nın tutsağıyken hissettiğim dehşet daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Ve babam bunu defalarca bu şehrin insanlarına yaptı. Hapishanesine atmak için onları küçük suçlar için kaçırdı." Başını iki yana salladı. "Bu yıl iki yüz yirmi yedi yaşında. Belki de yöntemlerini değiştirmesinin zamanı gelmiştir."

O yıllar çok uzundu. O asla değişmeyecekti. Lux'ın kısa yıllarında o bile bunu öğrenmişti ve Morana da öğrenecekti, eğer gözlerindeki perdeyi kaldırırsa.

"İçmeyi bırakacak "

Morana tereddüt etti. "Bir şişem daha var. Makyaj masamda saklı, doğum günümde açılıp içilmeye hazır, ailemde her yıl olduğu gibi. Bu yüzden bu yüz en ufak bir yaşlanma göstermiyor." Yanaklarını okşadı. "Düşündüm de -eğer bu geceden sağ çıkabilirsem- bunu sana hediye edebilirim."

Şu anda belediye başkanının çalışma odasının dışındaydılar ve içerisi ürkütücü bir sessizlik içindeydi. "Hayır, teşekkür ederim."

"Neden? Zaten hasat edildi. Uzun zaman önce. Ve onu öylece dökmek israf olur. Dehanız en azından bir ömür daha yaşamalı. İstemiyorsan yüzünü değiştirmene bile gerek kalmayabilir. Bu halinizle sizi fark eden pek olmaz."

Lux kolu denedi. Kilitli. Morana gizli cebinden bir anahtar çıkardı ve yerine yerleştirdi.

"Ah evet. Deham. Kurtarılmaya değer tek parçam."

"Öyle demek istemedim, Lux." Morana sinirli bir şekilde kulağına homurdandı ama Lux onu duymazdan gelerek kapıyı içeri doğru itti.

Riselda ve belediye başkanının karşılıklı koltuklarda oturduğunu görmek onu şaşırttı. Biraz daha bağırış çağırış ve çok daha fazla kan bekliyordu. Aksine, tek fark edebildiği, altın düğmeleri kıyafetinden teker teker fırlayan belediye başkanının hıçkırıklı nefesler arasında sızlanmasıydı.

"Morana!"

Belediye başkanının bağırmasıyla birlikte, parıldayan mektup açacağı Riselda'nın elinde durdu ve bir anlığına işkencesine son verdi.

Morana Lux'tan önce içeri girdi. "Beni gördüğüne şaşırdın mı baba?"

Belediye Başkanı'nın koltuğu sıkıca kavrayan yüzü kızarmış parmağı bir anda serbest kaldı. "Hayır. Hayır, kaçacağını biliyordum. Sen çok güçlüsün. Bunu hep biliyordum... tıpkı annen gibi."

Morana sırtarak masanın etrafından dolaşıp belediye başkanının koltuğuna oturdu. Riselda ile daha iyi sohbet edebilmek için terk ettiği koltuğa. Ya da Riselda'nın onu tehdit ettiği koltuğu. Belediye başkanının kaçamak ifadesine bakılırsa Lux ikincisine daha çok inanıyordu. Burnu umutsuzca silinmek istiyordu.

"Lütfen. Bir asırdır onu öldürttüğünü biliyorum. Onun için." Morana sandalyede dinlenen Riselda'ya ters ters baktı.

Belediye başkanı cevap verme zahmetine girmedi. Bunun yerine, sulu gözleri kızından Lux'a, oradan Riselda'ya ve tekrar geri döndü.

"Önemli bir şeyi mi bölüyorduk?" Lux kapının yanında kaldı. Arkasında bir çıkış olmasını istiyordu. "Çünkü şu anda dışarıda oldukça büyük bir sorunumuz var."

Riselda'nın yüzü ondan gizlenmişti. "Biz de tam olarak bunu tartışıyorduk. Bartleby sorunlarından kaçma eğilimindedir."

"Benim sorunlarım! Bu karmaşayı siz başlattınız, ikiniz de!" Harap olmuş gömleğine sarılmış, mektup açacağıının hareketini izliyordu.

"Beni onunla aynı kefeye koyma," diye karşılık verdi Lux. "Yükseliş büyüğü tek başına işe yaramaz bir ilahidir. Buna sebep olan şey can damarı. Sen, Riselda ve ona olan saplantınız. Ve bunu düzeltmeniz gerekiyor! Kalkan'ı topla. Canlananları göndermeleri için onları gönder."

Çatıdan gelen inilti konağın tüm kemiklerini sarstı. Kısa bir süreliğine sessizliğe bürünen yüzler tavanı inceledi.

Lux sözlerini fısıldayarak bitirdi. "Bu iğrenç ormanı sen diktin Riselda. Konuş onlarla."

"Ne?" Morana ve Belediye Başkanı'nın sesleri eşit derecede ve dehşet içinde birleşti.

"Dinlemeyecekler. Durmayacaklar. Kimse güvende değil... Seni güvende tutamam." Riselda sonunda ona doğru döndü, gözleri kederle doluydu. "Üzgünüm, Lucena."

Çılgın parıltı gitmişti ve Lux geriye kalanı tanıyamadı.

"Tam olarak ne olana kadar durmayacaklar?"

Riselda başını arkaya yasladı, bakışları onun üzerinde odaklanmamıştı. "Bütün ruhları alana kadar."

Belediye başkanının yüzü kararmış, öfkeden mosmor kesilmişti. "Seni *canavar*! Hepimizin sonunu getirdin!"

Bu söz kıkırdayan Riselda'ya yönelikti ama Lux yine de irkildi. "Hepimiz kendi çapımızda canavarlarız, Başkan. Zayıf ve masum insanları avlayan bir adam en kötüler arasında sayılır."

Lux, Morana'nın delici bakışlarını neredeyse kaçırıyordu, üç kişi arasında dönüp duruyordu, sonunda ne olduğunu anlamasına izin verdi

uzun zamandır reddediyordu.

Belediye başkanı daha da öfkeleni. "Anlaşmanın size düşen kısmını asla yerine getirmeyecektiniz."

"Dürüst olmak gerekirse çürümeyi tercih ederim."

Belediye Başkanı öfke dolu bir haykırıyla sandalyesini geriye attı ve boyuna kadar uzandı. "Hayır. *Yaşayacaksın. Sonsuza kadar* yaşayacaksın. Hayat kanını işbirlikçi boğazından aşağı boşaltacağım ve seni tekrar tekrar performans sergilemeye zorlayacağım, böylece dövüşün ruhunu terk ettiğİ günü görmeyi asla özlemeyeceğim. Bu benim en büyük başarım olacak."

Riselda'nın etrafından dolanıp doğruca ona yöneldiğinde, Lux bir silah bulmak için kitaplığa doğru hamle yaptı, bu silah kağıt bile olsa. Ama belediye başkanı ona hiç ulaşamadı. Riselda'nın elini geçmeyi başaramadı. Şok olmuş gözlerle, dizlerinin üzerine çökmeden önce böğrüne gömülü baltayı inceledi.

"Riselda..."

Son bir inilti ve tavan başlarının üstünden yırtıldı.

Gece gökyüzü açıldı, ay dolunay ve parlaktı, ışığı Lux'ın her yerine dokunuyordu. Bir an için tek yaptığı nefes almaktı. Sonra ay kayboldu, içe doğru kıvrılan siyah dallardan oluşan yükselen bir gölgelik tarafından gölgede bırakıldı.

Bize söz verilen şeyi ver. Bize borcunu ver, Lucena.

Lux sırtında kırılan camdan fırlayarak masanın altına daldı. Işıklar sönmüştü ama gölgeler içinde bile belediye başkanının baltayı yanından kurtardığını gördü; sadece yakalandığında çığlık . Vücudu yerden kalkıp ardında kırmızı bir iz bıraktığında tek hissettiği rahatlamaktı.

Çığlık aniden kesildi ve yerini Morana'nınkı aldı. Morana'nınkı kederli bir çığlıktı; ağaç henüz ona ulaşmamıştı ama yine de Lux'ın kulaklarını tırmalıyordu. Çünkü benzer bir çığlık bir keresinde kendi boğazından da çıkmıştı.

Burada kalıp saklanarak kaderini bekleyemezdi. Cesaretini toplamak için sendeleyerek nefes alan Lux masanın altından tırmandı, yüzü saldırganı aramak için yukarı dönüktü.

Ancak ağacın gövdesi hareketsiz kalmıştı. Dalları içe doğru kıvrılıyordu. İçeri ve tekrar dışarı. Lux başını reddederek salladı, bir hata yaptığını ve belki de sadece beklemesi gerektiğini düşünüyordu

hayatının geri kalanını pahalı mobilyaların altında geçirecekti. Ta ki Riselda'yı görene kadar.

Ayakta, karanlık ve asil bir heykel gibi durarak ağaca baktı. Yüzündeki gülümseme huzur vericiydi. Gözleri kapalıydı. Ağaç Lux'ı çağırmıyordu. Ağaç *onu çağıırıyordu*.

Sessizlik onun kalp atışlarıyla birlikte nabız gibi atıyordu ve dallar ileriye doğru uzanıyordu. Riselda başını arkaya yasladı, abanoz saçları uzun uzun dalgalanıyordu. İlk dal bakıcısının etrafını dokunuşu nazikti.

Riselda'nın kaşları, belini sıkıca saran bir diğeriyle çatıldı ve üçüncüsü göğsüne dolandığında gözleri açıldı. Başını çevirdi ve bakışları Lux'inkileri buldu.

"Özür dilerim Lucena. Geçmiş için. Gelecek için." Dallar daralıp onu yukarı doğru sürüklerken gözleri kapandı. "Beni hatırla. Şunu unutma: Bir büyücü ölülerden daha fazlasını diriltebilir."

Lux, ağaç açılıp uzun zamandır ailesi olduğuna inandığı kadının bedeninin etrafında kapanmadan önce kömür karası bir sapın parıltısını ve solgun bir kavrayışla kavranan çeliğin ışıltısını yakaladı. Hiçbir ses çıkmadan. Lux kısa bir süre öncesine kadar teninde sadece bir ürperti yaratan bir başkasının sıcaklığını hissetti. Morana onun yanına taşındı. Birlikte izlediler, dallar durgunlaştı, gümüş her yapraktaki her damarı çizene kadar uzunluğuna dolandı.

Memnun, daha fazla konuşmadı.

BÖLÜM F FTY-TWOI

ŞAFAK YAKLAŞTI VE HALA Lux koşuyordu.

Shaw'ın çocukluğunun geçtiği ev boştu. Dairesi boş değildi. Yandan tünel açarak parlayan ağaç kökünün etrafından dolandı; ağaç gövdesi, güneşin ilk öpücüğünde parıldayan yapraklarıyla sokağın üzerinde yükseliyordu. Parıldayan yapraklar aslında her yerde parıldıyordu. Görebildiği kadarıyla çatıların üzerinde uzanıyorlardı. Odunlar Ghadra'nın duvarlarını yıkmış, binalarını yağmalamış ve evlerini ele geçirmişti. Canlananları ve onlarla birlikte çok daha fazlasını geri almışlardı.

Lux aceleyle Karanlık Pazar'ın yanından geçerek, ortasından uzanan devasa bir ağacın yanından geçti; boş bir tezgâh, kıvrımlı bir köke yaslanmış ve kırılmıştı. Kurumuş bir rakun pençesi hâlâ ondan sarkıyordu.

Gözleri yanıyordu. Sessizlik ağırlaşmıştı. Hayatta kalan biri var mıydı?

Evi yaklaşıyordu ve her adımda kalbi daha yüksek sesle atıyordu. O son köşeyi döndüğünde, kapısını kapatan ağacı ya da eczanenin açık penceresinden içeri girene kadar her kattan yukarı doğru uzanan dalı hemen göremedi, şimdi binanın ana desteği. Zihni sadece şunu kavrayabiliyordu

tek bir şey: kambur omuzları üzerine eğilmiş, mırıldanan çığlıklar sessizliği bozarken bir bedeni sallayan dağınık bir baş.

Sarışın dallar, kaldırım taşlarını okşamak için altındaki kolun üzerine düştü.

Lux hareket etmeyi bıraktı. Düşünmeyi bıraktı. Hissetmeyi bıraktı. Ve sonra üç şey birden üzerine çöktü, onu ağacın etrafından dolaştırdı ve yıkılmış evine daldırdı.

Merdivenler eğri büğrü, pürüzlü ve kırık ama inmeyi başardı. Çalışma odası. Çalışma odasına ulaşmak zorundaydı.

Ama artık öyle bir şey yoktu.

Kavanozlar, şişeler, sürahiler. Masa, sadık bitkiler. *Dirilenler*. Evinin bir bölümü, ölümle kuşatılmışken bile yaşadığını hissettiği tek yer, kırık tuğlalara ve parçalanmış taşlara dönüşmüştü.

Lux bir elini ağzına götürerek hıçkırığını engelledi ve sendeleyerek uzaklaştı.

Yatak odasına koştu.

Doğru düzgün düşünemiyordu. Ölüyü geri getiremezdi. Hâlâ içinde yaşam kanı biriken bir bedeni değil ve kesinlikle onun istediği şekilde değil. Ama bu onu koştuktan, devrilmiş gardıroba çarpmaktan ve döşeme tahtalarının çatlaklarından gümüş sızan paramparça şişeye bakarak yüksek sesle ağlamaktan alıkoymadı.

Ne söyleyecekti? Ne söyleyebilirdi?

Gözlerinde yaşlar birikti ve basamakları hızla geri çıktı. Kapıyı salladığında bu kez menteşelerinden ayrılarak takırdadı. Shaw başını kaldırdı, gözleri öylesine acı dolu *bir kayıpla* doluydu ki Lux bir sonraki nefesini .

"O ölüyor."

Lux bakışlarını tekrar Aline'e çevirdi, göz kapakları kapalı ve soluğa dinleniyordu. Shaw'ın eli bir zamanlar beyaz olan bir tomar bezi göğsündeki yaraya bastırıyordu. Her nefeste daha da koyulaşıyordu.

O anda kirpiklerinden sıcak damlalar düştü. Ama Aline ölmemişti.

O-

"Çaldığımız tüm o şişeler! Hiç kaldı mı?"

Shaw başını salladı; saçları Aline'in alnına değdi. "Hiçbirini. Annem vebaya kurban gitmeye hazır on dokuz hayatı kurtardı."

İyi. Bu iyi. Başka bir şey düşünürdü. "Her şey yok oldu ama zamanımız var. Sadece onu tut. Evleri, pazarları araştırabilirim. Bir uluyanı tekrar tuzağa düşürebilirim. Bana zaman verirseniz, yapabilirim-"

"Lux..."

"Yapabilirim, Shaw! Onu buraya getirmenin bir sebebi vardı, değil mi? Ben bunun için yaratıldım. Lütfen, sadece Aline! Beni duyuyor musun, seni inatçı, aptal kız? Bizi bırakma. Teslim olma."

"Onu bıçakladı. Bıçağı göğsüne gömdü, ben de aynısını ona yaptım. Bir ağaç onu aldı. Kendi babamı öldürdüm." Omuzları çöktü; kız kardeşini daha da yakınına topladı. "Ve şimdi onu da kaybedeceğim. Artık çok geç Lux."

"On iki saat çok uzun bir süre!"

"Yeterli değil. Bu kasabadan geriye hiçbir şey kalmamışken yeterli değil.

Kimse kalmadı."

Lux şimdiden kafasında ihtiyacı olan her malzemenin elde edilmesi imkânsız bir listesini çıkarmıştı. Shaw'un elini kavradı, parmakları beyazlaşana kadar baskı uygulayan elini ve nefesi kesildi. Sıcak değildi.

Sıcak değildi.

Shaw'ın bakışları onunkileri buldu ve derinliklerindeki yıkım sonsuz ve kasvetli bir şekilde uzandı. Umutsuzluktan oluşan bir ayaz. Dokunuşu başkalarına böyle mi hissettiriyordu? Nasıl görünüyordu? Ruhu diğerinin içine yerleşen karanlığı tanıdı. Belediye Başkanı'nın, Morana'nın ya da Kalkanı'nın gibi değildi. Bu karanlık farklıydı ama daha az soğuk değildi. Daha az uçurum değildi.

Lux ışığa hasretti. Shaw'ın bu acıyı bilmesine izin veremezdi.

Keşke-

"Lux!"

Shaw arkasını döndüğünde, saçları karmakarışık, eteği dizlerine kadar inmiş koşan Morana'nın alışılmadık görüntüsü karşısında gözlerini kırıştırdı. Yanındaki yarayı sıkıca tutuyordu.

"Morana."

"Bir kadın," diye nefesini içine çekti, "geldi. Bir şifacı arıyor. Hiç kimse kalmadı. İşte burada." Morana Lux'ın eline bir şişe yaşam kanı tutuşturdu. En sonuncusunu. "Al bunu."

Lux'ın tüm vücudu sarsıldı ve onu göğsüne bastırdı. Daha fazla soruyla değerli saniyelerini boşa harcamadan dizlerinin üzerine çöktü. Titreyen parmaklarıyla şişeyi açtı, Shaw'un serin avuçlarının şişeyi desteklemek için parmaklarını sarması onu sabit tuttu.

Birlikte, son damlasına kadar Aline'in boğazından aşağı döktüler. Ölüm'e, "*Ona sahip olamazsın.*" dedi.

"Geri dön, Aline," diye fısıldadı Shaw kız kardeşinin saçlarına doğru. "Senin evin-"

Lux, nefes alamayan ve göz kırpmayı reddeden Morana'yı görmezden geldi.

Ardından gelen ciğerleri dolduran soluk Aline'i Shaw'ın ezilmiş kucağına itti. "*Azizler,*" diye nefes aldı, rahatlamıştı ve Lux bunu duyunca neredeyse yere yığılacaktı.

Aline de kollarını kardeşinin boynuna doladı. Küçük omuzları titremeye başladı. "Ne oldu?"

Shaw'un boğuk cevabı güçlkle duyulabildi. "Daha iyi bilmeliydim. Seni neredeyse kaybediyordum."

Shaw ve Aline'in birbirlerine mırıldandıkları ve Lux'ın gözlerini kapatıp ellerini ağzına götürerek duygularını yutmaya çalıştığı birkaç dakika bu şekilde geçti. Gözlerini açtığı anda Aline'in önce geri çekildiğini, sonra da ittiğini gördü. Aline ayağa kalkıp kana bulanmış ön tarafına baktı ve ağzı bir an için genişçe açıldıktan sonra kapandı, bakışları Lux'ın kollarıyla buluşmak için belli belirsiz yükseldi. "Dinlemediğim için özür dilerim."

Lux gözlerini ovuşturdu ve çenesinin titremesinin durmasını diledi. "Başlamadan önce durduramadığım için üzgünüm."

"Kardeşimi kurtardın. Aynı gün içinde bir şeytanı yenmeni beklememeliydim, yine de bu elbiseye daha uzun süre sahip olmak güzel olurdu."

Lux'ın akan gözyaşları bir anda kurudu ve homurdandı.

Aline'in sesi yüksek bir fısıltıya dönüştü. "*Ona ne yaptın?*" "Fedakâr annen seni kurtarmam için bana , ben de kurtardım." Morana Eteğini düzelterek ters ters baktı. "Ve şimdi pişmanım."

Aline'in ağızı bir an için açık kaldı ve ardından kahkahayı bastı. "Dürüst insanlar benim favorimdir. Merak etme, kafanda bir karga yuvasıyla bile hâlâ en güzeli sensin."

Morana minnettarlıkla kızardı ve saçlarını okşadı. "Böyle söylediğin için teşekkür ederim."

Lux, Aline'in arkasından Shaw'ı aradı. Sonunda ayağa kalkmayı başardığında, ona yardım etmek için elini uzattı. O da elini tuttu.

Bu onu kadar dondurdu.

"Annem nerede şimdi?" Aline Morana'ya sordu.

"Ona hapishanenin anahtarlarını verdim. Buraya koşarken birkaç kişiyle tanıştım ama hayatta kalan birileri olacaksa orada olacağını düşündüm."

"Beni ona götürür müsün?" Aline parmaklarıyla birbirine karışmış sarı saçlarını karıştırdı.

Morana gülümsedi. Gözlerinin kenarlarını kırıştıran gerçek bir gülümsemeydi bu. "Evet. Ve saçın için de tam sana göre bir şeyim var."

"Saçlarımız." Aline, eski belediye başkanının kızının yanına düştü. "Geliyor musun?" Arkasına baktı, gözleri sırayla kardeşinin ve Lux'inkilerle buluştu.

"Sizinle orada buluşacağız," dedi.

Lux onların gidişini izledi ve sonra Shaw'a baktı. Shaw da ona baktı, gözleri sisten bile daha kalın bir gölgeyle doluydu. "Bana anlatabilirsin."

Donuk bir kırmızıyla kurumuş ellerine baktı. Başını iki yana salladı. "Hiç kolaylaşıyor mu?"

Lux da onlara baktı ve gerçeği söylemeyi tercih etti. "Ailemi öldürdüğümünden beri dokuz yıl geçti. Dokuz yıl boyunca soğuk ve karanlık hissettim ve orada kalmayı seçtim. Çünkü kırılmayı hak ettiğimi düşünüyordum. Ama seninle tanıştım. Sen benim için korkunçtun, sıcacıktın ve güneş gibi parlıyordun ve bu bende bir şeyleri uyandırdı... Asla geri alamayacağımı düşündüğüm bir şeyleri. Yine de gece yarısı yanmaya çalışan kor gibi. Belki bir dokuz yıl sonra nihayet ışığımı bulurum..." Sesi , o korun sonunda tutuşması bir on yıl daha sürse bile, yine de bulunduğu yerden sonsuz derecede daha iyi olduğunu düşündü. Başını kaldırdı. "Sanırım o andan itibaren

Şimdi. Sonunda onları düşündüğümde yutkunabiliyorum. Ama o yeri gibi kucaklayamazsınız."

Gözleri onunkilere dikilmişti, bakır ve altın rengi arkalarındaki yıkık duvar soluk ve kasvetliydi. Yakında, dünyayı engellemek için yükseltilemez bir kaleye dönüşecekti. "Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Sanki gözlerimi kapatıp karanlığa çok uzun süre bakmışım gibi ve buna dayanamıyorum."

Adam arkasını dönecekken, kadın onun parmaklarını kavradı. "Ne hissediyorsun Shaw?"

"Ne yap-" "Benim dokunuşumla."

Kaşları çatıldı. "Dokunuşun beni sakinleştiriyor... ve aynı zamanda... sakinleştirmiyor. Geri döneceğini bilsem bile kalbimin biraz daha az sıkışmasını sağlıyor."

Lux kaşlarını çatı. Onunki de aynı şeyi ona yapmıştı ama yine de bu o değildi. "Sana ilk dokunduğumda -yani yaşayan sana- çok *sıcaktın*. Tenin neredeyse beni yakıyordu. Her seferinde. Hiç kimse böyle hissetmemişti. Ailem bile. Riselda soğuktu, belediye başkanı buz gibiydi." Kız onu kaybediyordu, şaşkınlık yüzüne yayılıyordu. "Artık sıcak değilsin. Anlamıyor musun? Ve sanırım ben de değilim. Onları öldürdüğüm geceden beri böyle olduğumu sanmıyorum. İçimdeki bu karanlıkla ilgili *pençeleyen* bir şey var. Kenarlarını hissedebiliyorum, ölü gibi hissedebiliyorum. *Ölüm* gibi. Yapabilirim-" Boğuldu, tökezleyerek geri çekildi.

"Ne oldu? Sorun nedir?"

"Unutamam. Ama yapmalıyım... Sence...?" Ellerini yüzünde gezdirdi.

"Yukarıdaki azizler, Lux. Beni korkutuyorsun." Onun kanlı elini tuttu.

"Kazmama yardım eder misin?"

Son taş parçası da kaldırılıp *Yükselen*'in örtüsündeki son toz kalıntısı da uçurulduğunda, Lux düzeltilmiş tabureye yerleşti.

Kitabın her kenarını biliyordu: talimatlar, büyüler ve malzemeler. Ve artık buna ihtiyacı olmadığını biliyordu. O

parlaklığına ve kendine her zamankinden daha fazla güveniyordu.

Bir zamanlar, geri dönen Riselda son bir sayfayı çevirmiş ve orada bulduklarına gülümsemişti. Lux şimdi aynı sayfaya bakıyordu. Bunun ne olduğunu ya da en azından ne gibi göründüğünü biliyordu: bazı güzel yazılar, büyük ve güzel baskılar. Ama daha fazla merak etmemişti. Merak etmesine de gerek yoktu. *Bağları çözün*, diyordu. Talimatlar ya da ayrıntılı bir toz ve zehir listesi yoktu. Oluşumuyla ilgili hiçbir bilgi ya da amacını ima eden hiçbir çizim yok. Ama yine de...

"Bana ellerini ver?"

Shaw yanındaki masaya doğru eğildi ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Nedir bu?"

Annesinin sesi: , *Lucena*.

"Şşş. Bu pençeleri bizden alacağım." Lux gözlerini kapattı. "Yukarıda azizler, aşağıda şeytan-"

Bilmeme izin ver, diye yalvardı. Sonra içine düştü. Daha önce de görmüştü.

Ama asla böyle değil.

Budaklı dallar onu karşıladı. Parmaklar bükülmüş ve sert. Hareketsiz.

Ruhu sadece solmakla kalmamış, zehirden bir göğüs kafesine hapsedilmişti. Ve arkasında, içinde özgürlük özlemiyle atıyordu: en zayıf parıltı. Lux titriyor, oturduğu yerde seğiriyor, sadece Shaw'un elleri sıkıca kavradığında nefes alıyordu. İç içe geçmiş, büyümüştü: kendini onun pençesinden nasıl kurtarabileceğini bilmiyordu.

Sonra odağını değiştirdi.

Onunkini gördü.

Ve aşılmazdı. Mükemmel, korkunç bir karanlıktan başka bir şey yoktu. "*Hayır. Seni canavar, kötü-*"

"Lux-"

"Sessiz ol," diye hırladı ve keskin tırnaklarını içeri soktu.

Shaw sarsıldı, o da sarsıldı ama yıllarca insanlığınız yerine bir kabuk hissetmenin yanında küçük bir rahatsızlık, küçük bir acı neydi ki?

Sonunda, parmakları daha fazla derine inemeyince, Lux gözlerini kırpıştırarak açtı ve kelimeleri yüksek sesle okudu:

*"Geçmiş yaşamların ağırlığı, ağır ve soğuk,
Sürükleyen çapalar, cesurca büyüyen kökler.
En karanlık gecelerde bile çiçek açacak cesarete sahip olun.
Zincirlerinizi çözün. Işığınızı
geri alın."*

Kelimelerin kendi hızlarını seçmelerine izin verdi ve bazı cümleler uzarken diğerleri aceleye geldi ve dudaklarından çıkan her hecede Lux onların enerjisinin onu almak yerine güçlendirdiğini hissetti. Tıpkı çekirdeğini çatlattıkları, karanlığı yok ettikleri ve kalanları cilaladıkları gibi. Gözyaşları kirpiklerinden dökülüp daha sözünü bitirmeden eteğine sıçradı ama göz kamaştırıcı ve parlak bir şekilde ileride olduğunu görebiliyordu.

Işık.

Shaw bunu yaparken Lux'ın nefesi kesildi. Bir sonraki nefesinde onu kendisine doğru sürükledi. Onun ve Riselda'nın evinin enkazı arasında, onun koltuğunu çaldı ve onu kucağına aldı ve ellerini bıraktığında, kollarını ona sarmak için başını omzuna indirdi.

Lux'ın kalbi o kadar sert çarpıyordu ki bunu duyması gerektiğini biliyordu. "İşe yaradı mı? Sana korunu verdim mi?"

"Bana bundan daha fazlasını verdin Necromancer. Hissediyorum..."

"Sıcak mı?" Adamın teni onunkinin üzerinde sıcaktı, o kadar mutluluk verici bir şekilde tanıdıktı ki, içinde kozalanmak istedi. Kollarını adamın boynuna doladı ve adam başını kaldırıp alnını onunkine bastırdı.

"Acı orada ama suçluluk duygusu... Artık boğulmuyorum." Gözlerinden soğuk gölgeleri çekip almıştı ve onu bekleyen şey, ellerinin sıcaklığını yukarıya ve yanaklarına doğru yaktı. Parmakları kızarıklığının izini sürdü. Boynuna doğru, parmak boğumu çenesine bastırıp kaldırana kadar. "Nasıl hissediyorsun?"

Lux'ın kirpikleri aşağı indi ve derin bir nefes aldı. Yıkılmış evinin karanlığında, ağacın ürkütücü parıltısının altında bile güneş ışığını teninde hissediyordu.

*Bağışlama için bir büyü... Bir bağ
çözme.*

Serbest bırakma.

Sonunda.

"Kendimi hafif hissediyorum."

BÖLÜM F KIRK ÜÇÜ

LUX, Shaw'la birlikte malikâneye girdiğinde, orayı tamamen değişmiş buldu. Hapishane boşaltılmıştı. Hayatta kalanlar, bitkin ve cılız bir halde, altın varaklı duvarların, oymalı sütunların ve ayaklarının altında çıtırdayan kırık camların üzerinde şaşkın bir sessizlik içinde duruyordu. Yerin altında yaşadıkları onca şeyden sonra bile daha çok dehşete benzer ifadelerle, gümüş rengi ve kıpırtısız, dolambaçlı dalların etrafında adım atıyorlardı.

Çünkü orman Ghadra'yı kendi malı olarak sahiplenmişti.

Lux'ın ağzının kenarında bir gülümseme belirdi ve Morana'nın, Shaw'un annesi tarafından kendisine verilen kâseye kaşlarını çatarak bakmasını, Aline'le yeniden bir araya gelmekten kızarmış gözlerle izledi. Gizli kapı aralığından mutfaktan taşınan daha fazla yiyecek belirdi. Haksız yere hapsedilmelerinden önce bile Karanlık'tan olanlar için gerçek bir ziyafet.

Bir zamanlar Lux'ın bileğini tedavi etmiş olan doktorun pürüzsüz elleri, kendisi yorgunluktan düşecekmiş gibi görünse de, önünde sıra oluşturmuş olanları muayene ederken, Bira Bataklığı'nın barmeninin tanıdık başı, yuvarlanan bir elma şarabı fıçısının önünde kamburlaşarak koridorda ilerledi.

Belediye Başkanı ve Riselda'nın yarattığı tahribattan kurtulanlar çok fazla değildi ama dışarı çıkmayı başaranlar birbirlerini rahatlamış gülümsemeler ve nazik jestlerle selamladılar. Bu yeni bir başlangıçtı.

Aline uzaktan el sallayarak yeni düzeltilmiş bir masanın üzerine tabakların yerleştirilmesini yönetti. Belki de ölümle olan mücadelesi henüz tam olarak üzerine çökmemişti ya da belki de çoğu kişiden daha dirençliydi ama örgülü saçları olan genç bir hizmetçi kız güvenle ona doğru eğildiğinde Lux, Aline'in karşılık veren sırtışını gözlemledi. Üzüntüsünün tazeliği arasında hâlâ neşe bulabiliyordu ve Lux kederde kural yokmuş gibi görünmediği için minnettardı.

Shaw balo taradı ve gözleri tavandaki boşluğa takıldı. Kısmen engellenmiş, kıvrımlı bir dal uzanıyordu. "Şimdi ne yapacağız?"

Lux onun bakışlarını takip etti, güneş ışığı yaprakların gümüş damarlarında parıltıyordu. "Yeniden inşa etmek mi?" Shaw'ın yan bakışı onu kıkırdattı. "Ağaçlar halinden memnun. Artık onlar için endişelenmene gerek yok."

Şimdi tamamen ona doğru döndü. "Siz mi? *Biz* değil mi?"

Lux tereddüt etti ve Shaw'un gözleri parlaklığını biraz kaybetti. "Burada kalamam." Lux onun sert bakışlarından kaçınmak için mücadele etti. "Büyü işe yaradı, bundan eminim - acı artık bir girdaptan çok bir dalga. Ama dışarıda başka neler olduğunu görme arzumu silemedi." Eliyle yukarı doğru işaret etti. Berrak gökyüzüne doğru. Hiç böyle görünmüş müydü?

Onun hayatında değil.

, onun şeylerle dolu bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Sonra, "Nereye gideceksin?"

"Her yerde. Her yere. Morana bataklıklardan nasıl geçileceğini bilir; süreliğine bir grup tüccarla yolculuk edebileceğimi düşünmüştüm." Shaw'un bakışları onu bırakmayı reddediyordu; daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. "Manzaralarını hatırlıyor musun? Onları gerçekten *hissetmek* istiyorum. Kırmızı bir ağacın kabuğuna dokunmak istiyorum. Sarp bir dağa tırmanmak istiyorum. Okyanus dalgalarının ayaklarıma vurmasını istiyorum. Söylentiler doğru olsun ya da olmasın, Malgorm'un tamamını görmek istiyorum." Derin bir nefes aldı, gözleri dalgalanarak kapandı. "Ve güneşi hissetmek istiyorum... her zaman."

Bir sonraki sıcaklık onu sardığında, belini saran güçlü kollar sırtından kavradı. Lux yüzünü Shaw'ın göğsüne gömdü ve onun kokusunu içine çekti. Parmakları Shaw'ın sırtındaki kumaşa dolandı.

Sözleri, kızın şakağına doğru yırtık pırtık bir fısıltı gibiydi. "O zaman ben de senin için bunu istiyorum."

LUX gözlerine damlamakla tehdit eden terleri sildi, yatak odası nihayet düzelmişti. Döşeme tahtalarındaki lekenin üzerinden geçti, oraya dökülen can kanı artık evin kalıcı bir demirbaşı haline gelmişti, yatağına yerleşti. Elllerinde Shaw'un günlüğünün kayıp sayfasını tutuyordu.

Belediye başkanının son gözdesi güzelce yerleşti. Bize yetenekli bir şifacı olduğu söylendi. Genç, kızından çok da büyük değil, ama zamanından önce yaşlanmış delici gözleri var. Bence bunu hafife alıyor, çünkü sakın maskenin ardında olağandışı bir şeyler var.

Onun varlığından hoşlanmıyorum.

Lux sayfayı çevirdi.

Genç şifacı, arazide tutulan tazılardan birine bağlandı. Onu her yerde takip etti ve sadakati açıkça belediye başkanınıninkinden ayrıldı. Bu durumdan memnun değildi. Bu tür yaratıklarla garip bir ilişkisi var.

Kalkan hayvanı yok etti ve kızın vahşi çığlıkları hâlâ gitmiyor. Cesedi sürükleyerek . Nereye, bilmiyorum.

Lux ürperdi, çocuk Riselda'nın bunu yapacak parlaklığa sahip olmayan bir hayvanı boş yere canlandırmaya çalıştığını hayal etti.

Hepsi bu kadardı. Orijinalinden koparılmış olan tek şey buydu ve bunu düşünmek eski günlüğü kendine doğru çekmesine neden oldu. Son yazıya doğru çevirdi. Bunu daha önce okumuş ve yaşlı bir adamın kopuk kopuk düşünceleri olarak değerlendirmişti. Ama şimdi-

Hayatım boyunca hava çok değişti. Ghadra'nın sisi alacakaranlıkta kaçınılmazdır, ama güneş: şimdi saklanıyor. Belediye başkanı bir zamanlar

Çalışma odasını, ışığı dışarıda tutmak için penceresiz yaptırdı ve şimdi her sabah beni yağmur ve bulutlar karşılıyor. Bu kasabaya ne ? Kasvetli ve kasvetli bir hal alıyor.

Belediye başkanının doğum günü yaz mevsimine göre doğal olmayan bir soğukluktadır ve -ailesi gibi- en sevdiği de artık yaşlanmıyor gibi görünmektedir. Bahçede bıraktığı bir hançere el koydum. Doğal olmayan kadınların silahı olmamalı ve bu bıçak son derece tuhaf.

Sonra:

Ben keşfettim.

Her şeyin anahtarı gözlerin ötesindedir.

Lux kapağı kapatıp kucağına koydu. Pencereden dışarı baktı. Yaz gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve şimdi alacakaranlık yaklaşıyordu. Bugün şanslı bir kaza olarak belgelenecek ve yarın yine gri gökyüzü ve çiseleyen yağmurla mı karşılaşacaktı?

Odasından çıktı.

Köprüde durakladığında onu uçsuz bucaksız bir siyahlık karşıladı. Yosunlar ilk güneş ışığının altında kuruyor, ölüyordu. Ağaçlar gitmişti. Sadece bir kısmı uzakta yükselen gümüş bir kuru olarak kalmıştı ve içinde gri pelerinli hayaletin varlığıyla bir daha asla şereflelendirilmeyecek boş bir kulübenin oturduğunu biliyordu. Geç de olsa uluyanların nerede olduğunu ve yeni bir orman, yeni bir yuva bulup bulamayacaklarını merak etti.

Lux tekrar Ghadra'ya baktı. Paramparça olmuş taş duvarları gümüş rengi kökleriyle yuvarlanıyordu. Ağaçlar binaların içinden ve arasından yükseliyordu. Sanki içinde yaşam gücü varmış gibi şehrin tüm alanını çevreliyorlardı ve öyleydi de. Şimdi ise uyukluyorlardı. Sis bataklıklardan içeri dalgalanırken onunla konuşmadılar, daha az kalın ve artık geçilmez değildi. İçerik.

Riselda'nın onları neden duyabildiğini anlıyordu; onun parlaklığı Yaşamla, büyüyen her şeyi oluşturan ruhlarla ve parmaklarının ucundaki dünyayla geri dönülmez bir şekilde bağlantılıydı. Ama Lux Yaşam'a, Ölüm'e ve karanlık şeylere olduğu kadar bağlı değildi. Ve ağaçlar, kesinlikle canlı olsalar da, karanlık şeyler olarak başlamışlardı. Onun ve Riselda'nın arasında yeterince benzerlik vardı; Lux Riselda'nın

Karanlığı da olabildiğince. Bir ruhun sıcaklığı ve soğukluğu arasındaki fark. Belki pratik yaparak bunun nedenini bile belirleyebilirdi. Pençeli parmakları olan tek kaynak suçluluk duygusu değildi.

Başka bir zaman için bir görev. Ailesi korunun içinde dinleniyordu. Ruhlarının sakın Ötesi'ne gittiğini, geri getirilemeyeceklerini ve bir kez daha bir bedenin içine girmeye zorlanamayacaklarını bilmek, iç huzuruyla iç çekmesine neden oldu. Belindeki siyah saplı hançeri çekip aldı ve karanlık dalgalar ayaklarının etrafındaki dağınık yığınlara dökülmeden önce bir kez çevirdi.

Lux bıçağı korsesinin içine geri soktu ve omuz hizasındaki saçlarını salladı. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve kopan her bir uca ulaştığında dünyanın ağırlığı azaldı.

Bir zamanlar korkunç bir hata yapmıştı. Ama affedilemez değildi.

Lux yüzünü kaldırdı ve sessizliğe doğru gülümsedi.

BÖLÜM F KIRK DÖRTİ

"SEÇİM Mİ? NE KADAR ILGI ÇEKİCİ." Lux, Shaw'un kasabayı yeniden şekillendiren yeni siyaset hakkındaki hareketli açıklamalarına güldü. Çantasını omuzladı.

"Büyük bir ayarlama olacak. Bir tiran yerine bir kez olsun gerçek bir belediye başkanı." Ona gülümsedi. "Umarım siz dönene kadar tüm pürüzleri gidermiş oluruz."

"Önce uzlaşmayı öğrenmeniz gerekecek. Hem sen hem de Morana." Lux bu fikir karşısında irkildi. "Düşündüğümden daha uzun süre uzak kalmam gerekebilir."

Ona alaycı bir bakış attı. "Burada bekle. Sana bir şey getirdim."

Lux, adam dairesinin yıkık koridorunda ilerlerken arkasından bakakaldı. Ve beklerken ilişkilerini düşündü. Onunla tanıştığı ilk andan itibaren, canlı ve sıcak, bir kucak dolusu giysinin üzerinden ona bakarken, taleplerine boyun eğdiği ve onu ölüme terk ettiği geceye kadar. Ve bu ana kadar. Vedalaşmalarına.

Gözleri yanıyordu.

Shaw duraksayan bir sırtışıyla yeniden karşısına çıktı. "Sorun nedir?"

"Ben kiminle tartışacağım?"

Bakışları yumuşadı, gözleri onunkilere daldı. "Daha önce bu konuda hiç zorlanmadın. Eminim benim yerimi alacak başka birini bulacaksın."

Kirpiklerinden bir damla gözyaşı süzüldü. Başparmağıyla gözyaşını sildi. "Aynı şey olamazdı. Seni kaybetme, yeniden yalnız kalma fikri..."

"Dene ve beni kaybet, aşkım. Bakalım ne kadar iyi yapacaksın." Cevap veremedi. Cevap verse bir hıçkırık kaçacaktı. "İşte." Pürüzsüz bir çerçeve ellerine doğru itildi.

Lux'ın nefesi kesildi. Minyatür resmin izini saygılı bir dokunuşla sürdürdü, karga bulutsuz bir gökyüzünde uçarak süzülüyordu. Çok maviydi, güneş ışığı çok parlaktı. Neredeyse gözlerini en iyi şekilde acıtıyordu. Kuşun kanatlarının altından esen rüzgâr saçlarını hışırdatarak dışarı doğru savruluyordu ve ilk kez merak etmiyordu:

Benimki gibi bir kitapla ne yapabilir ki?

Eğer böyle bir şey varsa, onu keşfetmeye kararlıydı. Lux hediyesini göğsüne bastırdı, küçük ve kare şeklindeydi ve yolculuğu için idealdi. Daha fazla gözyaşı ilkinin yolunu izledi. "Bu mükemmel."

Shaw eğildi ve kızın alnına yavaşça bir öpücük kondurdu. Bir sonraki nefesi kadının teninden derin derin çekildi. Lux titreyerek gözlerini kapadı. Nefes alış verişlerinin bu kadar düzensiz olması sağlıklı olamazdı. Ona doğru kıvrıldı, ama dudakları onu terk ederken, daha fazlasını yapmamanın korkunç, tam anlamıyla bir rezalet olacağını biliyordu.

Sadece bu düşünceyle adamın boynunu tuttu ve ağzını onunkine yaklaştırdı.

Bu kez şarap yoktu, fısıldayan odun yoktu ve kesinlikle ölüm korkusu bu öpücüğe damgasını vurmamıştı. Ve ona her şeyini verdi. Hissettiği her şeyi, dilediği her şeyi. Kalbinde onu Ghadra'dan uzaklaştıran bir kanca vardı. Ama bir saniyenin de kendisini aynı derinlikte, aynı sıkılıkta çektiğini inkâr edemezdi. Belki daha da fazla çekiyordu.

Lütfen. Kal, diye yalvardı öpücüğü, bal gibi tatlı.

Ama yapamadı ve *ah*, nasıl da kırılacak gibi hissediyordu. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Henüz saatler var," diye fısıldadı, yorgun bir sesle. "Neden?"

Adamın cevabı onu tekrar öpmek oldu, acı verici bir şekilde yavaş ve korkunç derecede adaletsiz. Dengesi bozuldu ve adam onu havaya kaldırdı. Bir koluyla ona sarıldı.

Biri sırtında, diğeri dizlerinin altında.

Dünyanın bir süre daha bekleyebileceğini düşündü.

O gün GHADRA'NIN DUVARLARINDAN Morana, Shaw ve kendisi arasında paylaşılan bir sözle ayrıldı. O gece can kanının kullanıldığı bilgisi dudaklarından asla çıkmayacaktı. Morana bir damla daha dilini kaplamayacağına yemin etti. Shaw adaleti bir daha kendi ellerine almayacağına yemin etti ve Lux da belediye başkanının küfür dolu mallarının gizemli alıcılarıyla karşılaşırca ellerindeki her şeyi yok edeceğine yemin etti.

Ölümler barışı hak ediyordu. Ghadra barışı hak ediyordu. O da öyle.

Karanlık Pazar'da son bir kez daha yürümüş, mallarla dolu bir avuç tezgâh yeniden ortaya çıkmıştı. Fareler ölmüş, iksir vücutlarına girdiği andan itibaren onları zayıflatmış ve veba da onlarla birlikte yok olmuştu. Kocakarı ona saldırmış, her şeye rağmen ormandan inmeyi başarmıştı.

"O hançer hâlâ sende mi kızım?" diye sormuştu.

"Bende. Düşündüğümde daha kullanışlı olduğunu kanıtladı."

Yaşlı kadın görmeyen gözlerini onun yüzüne önce kıkırdadı. "Farklı görünüyorsun."

Lux bocaladı. "I-"

"Kenarları ya da ortası o kadar karanlık değil. Sonunda bırakmaya mı karar verdin? Tam zamanında. Tek söyleyebileceğim bu. Keder, bu kaçınılmaz. Kabullenirsin, katlanırsın ve önüne bakmaya devam edersin. O zehirli suçluluk duygusu seni içten içe ölüme sürükleyecek. Bu ve kötülük. İğrenç şeyler - bunlara teslim olamazsın." Purosundan bir nefes çekmiş, Lux'ın omzunun üzerinden uzaklara bakıyordu. "Artık vasat bir büyücüyle yetinmek yerine harika bir büyücü olmakta özgürsün." Öksürüğü yüksek ve derindi. "Pek çok kişi hikâyelerimi bilmez çünkü sormayı umursamazlar ve benim de satış yapabilecekken burada oturup çenemi yormaya vaktim yok ama istersen sana küçük bir şey anlatabilirim? Evet mi? Ailem her zaman bu şehirde yaşamadı. Onlar gezgin tüccarlardı. Nesiller boyu. Küçük bir sır öğrenmek ister misin?"

Lux farkına varmadan ona doğru ilerlemişti.

"Burada benzersiz olduğumuzu düşünüyorsanız, dışarıda neler olduğunu görene kadar bekleyin." Kör gözlerden biri göz kırpmıştı. "Küçük bir ruh yutan orman hiçbir şey değildir."

Yol göstericinin boş arabası, arka planda kaybolan bataklıkları izlemek için mükemmel bir tünec sunuyordu. Bataklıklar yerlerini Lux'ın hayatı boyunca sadece bir ya da iki kez cesurca açtığını gördüğü parlak çiçeklerin bulunduğu çayirlara bırakırken. Arkasına yaslandı, gözlerini kapadı, onların tatlı kokularını kokladı ve güneş ışığının tenini öpmesinin tadını çıkardı.

Siyah çizimleri ayak bileklerinden çaprazlanmış ve siyah eteği vagon yatağına yayılmıştı. Etek, yerini hıznır bir bıçağı olan siyah bir korseye bıraktı ve sadece altındaki güneş ışıltılı sarı kumaş, tenine karşı yumuşak, parıldıyordu, yeniydi.

Geri dönecekti. Bir gün. Kalbinin bir parçasını geride bıraktığından emindi. Ama ilk kez bir kitabın dışında gördüğü bir keşek avucuna konduğunda gözlerini açtı ve gülümsedi.

Dünya önce onu bekliyordu.

EPILOGUE

SHAW ROSER HAYALETLERE İNANMIYORDU ve lanetlere de inanmıyordu. Ama şeytanın var olduğuna ve şu anda bir gümüş ağacının karnında çürüdüğüne inanıyordu. Her alacakaranlıkta belediye başkanının malikânesine gider, ferforje kapıdan geçer, bakımlı arazide yürür ve gül bahçesine girerdi. Bu gün de farklı değildi.

Büyük evin taş duvarlarını görmek neredeyse imkânsızdı. Ağaçlar birbirine o kadar yakın büyümüştü ki bir sıçanın bile geçemeyeceği kısımlar vardı. Köklerin üzerinden geçti, dalları bir kenara itti ve tüm bunlar olurken eli, yanında tuttuğu bir bıçağın kabzasını avuçladı. Kendisinininkiyle aynı hissi vermiyordu. Eğer bir lanete inanmayı , bu hançerin bir lanet taşıdığını düşünürdü; tenine değdiği her yerde bir yanlışı hissi uyandırıyor. Ama bunu ona saklaması için vermişti -ama bunun onu korumak için mi yoksa hançerin kendisini korumak için mi olduğu belli değildi.

O sırada ikiz ağaçlara rastladı. Diğerlerinden daha büyüktüler, dalları o kadar kalın ve yüksekti ki geceyi üzerine getiriyorlardı. Kasketini alnından biraz daha uzaklaştırdı -sonbahar yağmuru burada ona ulaşamazdı- ve kaşlarını çattı. Gövdeleri benzer büyüklükteydi, yaprakları bol ve yağlıydı, kökleri

Boğumlu ve kamburdu ama önceki alacakaranlıkta ikisi de gümüş gibi parlarken, bu gece sadece biri parlıyordu.

Hangisinin Bartleby Tamish'i, hangisinin işbirlikçi Riselda'yı yuttuğunu kimse kesin olarak bilmiyordu ama Riselda ona o gece malikâneyi yerle bir eden tüm ağaçlar arasında belediye başkanının çalışma odasını kirleten ve intikamlarını alanların bu ikisi olduğunu kesin bir dille söylemişti. Bu yüzden de bu ikisinin bütün kalmasını ve rahatsız edilmemesini sağlamıştı, çünkü söz konusu şeytanların içeride yutulması olduğunda hiçbir şeyi riske atmayacaktı.

Yirmi yedi gün önce gelmiş ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu doğrulamıştı. Bu gece -kalbini, önem vermesi gereken tek organıymış gibi hissettiren kişinin onu terk edişinin üzerinden dört hafta geçmişti- hiçbir şey olması gerektiği gibi *değildi*. Shaw yaklaştı, botları çimenlere hafifçe vuruyor, adımları kararmış köklerin etrafında manevra yapıyordu. Bir ağacın artık yemeğiyle yetinmemesine neyin sebep olabileceğini bilmiyordu ama onun ikincisi olmak istemiyordu.

Hançeri dikkatli ve emin bir şekilde çekip çıkardı ve kısa bir süre sonra geri çekildi.

Dişlerini sıktı, tuttuğu bıçağı kırabileceğini düşünene kadar sıktı. Tabandan başladı ve her katmanlı kesiği özümseyerek yukarı doğru ilerledi.

Tanrının unuttuğu bir *balta*.

Kesikler dikeydi, gövde yarılmıştı ama herhangi bir ışık kaynağı olmadığı için kesin olarak göremiyordu. Bu izlerin dışarıdan mı yoksa içeriden mi yapıldığını kesin olarak göremiyordu.

Görüş alanının kenarında bir çırpıntı yakaladı ve omzunu daha iyi görebilmek için döndü. Kaygan, siyah yaprak kenarlarından kıvrılmış bir şekilde orada duruyordu.

Çenesini kaldırdı ve geri kalanının düşüşünü izledi.

TEŞEKKÜRLER

Gerçek bir rüyanın kitap haline gelmesi ve bu kitabın artık dünyayla paylaşılması hala gerçek gibi gelmiyor. Mutlu gözyaşlarını başlatın.

Bize kitap okuduğun için teşekkürler baba. Karşılığında bütün Harry Potter kitaplarını sana yüksek sesle okumama izin verdiğin için teşekkür ederim. Senin sayende, fantastik olan her şeye duyduğum sonsuz sevgiyi, LOTR takıntımı ve sonunda bu çocukluk hayalini gerçeğe dönüştürme cesaretini kazandım. Karşılığında size imzalı bir kopyasını hediye edeceğim. Biliyorum, biliyorum. Tam da istediğin şey!

Anneme: Bir kitapçı gezisini asla geri çevirmediğin için teşekkür ederim. Kocama: söz konusu kitapçı gezilerini asla sorgulamadığın için teşekkür ederim. Söz veriyorum, okuma aşkımı körüklemek ve raflarımı süslemekten başka bir amaca hizmet ettiler - bu noktaya gelmem için bana ilham verdiler ve motive ettiler.

Kız kardeşlerime: Böyle insanlar olduğunuz ve en başından beri bana inandığınız için teşekkür ederim. İlk okuyucularıma, BCC kızlarıma: Teşvikiniz her şeydir. O ilk taslağı okuduğunuzdan bu yana uzun zaman geçti ve bakın şimdi neredeyiz!

Ve son olarak, en büyük teşekkürü okuyucularıma ediyorum! Eğer *Untethered'i* aldıysanız, umarım beğenmişsinizdir. Desteğiniz tüm bunları mümkün kılıyor ve ben sonsuz minnettarım.

YAZAR HAKKINDA

GLORIA BOTTELMAN bir fantezi yazarı ve kayıtlı hemşiredir. Orta Batı'da yaşarken (ve PNW'yi hayal ederken), zamanını birçok kitap fikrini anlamlandırmaya çalışarak ve ormanda yürüyerek - genellikle aynı anda - geçiriyor.

Untethered Gloria'nın ilk romanı.

Onunla <http://www.gloriabottelman.com> adresinden bağlantı kurun veya aşağıdaki QR kodunu tarayın!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

